

Băng

Ayako Miura

Điểm

Nhà xuất bản Tổng Hợp Tiền Giang

Ayako Miura

Băng Điểm

(Tuyết Lạnh - 氷点, 1964)

Liêu Quốc Nhĩ dịch

Theo bản The Freezing Point

Nhà xuất bản Tổng Hợp Tiền Giang
Năm 1990

GIỚI THIỆU

«Ayako Miura là nhà văn nữ hiện đại Nhật Bản. Tuổi trẻ của bà là những chuỗi ngày lăn lộn với đời và vật lộn với bệnh tật, thời gian nằm ở bệnh viện dài hơn thời gian cắp sách đến trường.

Băng Điểm là tác phẩm đầu tay cũng là tác phẩm đưa tên tuổi tác giả lên đài danh vọng.

Chỉ riêng ở nước Nhật năm 1965, tờ Tokyo đã phải mua bản quyền đăng tác phẩm Băng Điểm với giá 10 triệu Yên.

Băng Điểm đã được dịch ra nhiều thứ tiếng và xuất bản hơn 20 triệu cuốn.»

1. KẺ THÙ

Những đám mây ở bầu trời phương đông nằm bất động, những tia nắng chói chang ngủ yên trên tàng lá của rừng tòng, tạo khoảng tối rộng bên dưới. Không một cơn gió thổi, cảnh vật đứng im nhưng vẫn sống động một cách khó chịu.

Thuộc vùng ngoại ô thành Khởi Xuyên của hòn Bắc Hải Đảo, cạnh khu rừng tòng đất Thần Lạc là ngôi nhà đồ sộ của ông họ Lại, giám đốc bệnh viện, cất theo kiểu Âu Nhật phối hợp, trông có vẻ khác biệt với những ngôi nhà chung quanh.

Hôm nay là ngày hai mươi một tháng bảy năm Chiêu Hòa hai mươi một (1946) Cuộc lễ tế thần mùa Hạ đã xong, nhưng tiếng trống vẫn còn bập bùng đâu đây.

Trong gian phòng khách nhà họ Lại, bà giám đốc Lại Khởi Tạo nữ danh Hạ Chi đang ngồi đối diện với bác sĩ nhãn khoa Lâm Tịnh Phu. Cả hai đều im lặng, không khí nóng bức làm ướt cả áo.

Lâm Tịnh Phu chợt đứng dậy, bước nhanh về phía

cửa xoay mạnh quả đấm. Tiếng cọt kẹt phát ra quá lớn làm Hạ Chi ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Đôi mắt to đen với những cọng mi dài, chiếc mũi cao đài các trên khuôn mặt bầu bĩnh trắng nõn của xú đầy băng giá, thân hình nở nang trong bộ kimono màu xanh lá mạ.

“Sao không nói gì cả thế?” Hạ Chi tự hỏi, nụ cười thật khiêu gợi nở trên đôi môi đáng yêu, nàng là một thiếu phụ mới hai mươi sáu tuổi. Hướng về phía Tịnh Phu đôi môi anh chàng mấp máy như định nói một cái gì rồi lại thôi. Hạ Chi chờ đợi, chột nghĩ về thái độ của mình và hình bóng người chồng với đôi mắt ngậy đại trên đường, một chút then thùng thoáng nhanh qua đầu.

Tháng hai vừa qua, trong khi quét dọn bụi tro bám trên lò sưởi, sự bất cẩn khiến một hạt bụi đã bay vào mắt. Hạ Chi phải nhờ Tịnh Phu chữa trị. Từ đó hình ảnh Hạ Chi chiếm hẳn tâm trí Tịnh Phu, dù trước đây chàng đã từng biết bà giám đốc, nhưng vẻ đẹp cao quý của Hạ Chi đã khiến cho Phu chẳng thể chẳng nghĩ đến chuyện sáng bậy.

Bây giờ Hạ Chi lại là thân chủ của chàng. Khi Tịnh Phu đưa kẹp gấp lấy tàn tro trong mắt Hạ Chi ra và giúp nàng băng kín lại xong, chàng chột có cảm giác sung

sương lạ lùng. Đưa cao chiếc kẹp lên cho Hạ Chi xem, chàng bảo:

— Này, thủ phạm chính hần.

Hạ Chi đưa tay vào bàn, nàng lắc đầu:

— Nhỏ quá không thấy.

Lâm Tịnh Phu đặt hạt tro lên nền giấy trắng, chàng bước đến gần đến độ cảm giác hai gương mặt sắp chạm vào nhau.

— Như thế này có trông thấy không?

Hạ Chi một bên mắt bị băng kín, chỉ còn lại một bên, nàng không thể tập trung được hết tia nhìn của mình vào hạt bụi, sự chú tâm nhìn khiến thời gian kề cận của hai khuôn mặt như kéo dài ra...

Khoảng nửa tháng nay, dù mắt đã lành, Hạ Chi mỗi ngày đều đến bệnh viện để Lâm Tịnh Phu rửa mắt giùm nàng như trước. Một hôm. Hạ Chi hỏi:

— Mắt tôi lành chưa anh?

Lâm Tịnh Phu lộ vẻ khó chịu ra mặt, anh chàng ậm ừ:

— Để vào trong phòng xem lại một tí mới rõ được.

Gian phòng tối và hẹp, ngồi đầu mặt là hai đầu gối có thể chạm vào nhau. Thật ra việc kiểm soát không cần thiết lắm, nhưng Lâm Tịnh Phu cố tình kéo dài thời gian

gần gũi. Rồi công việc cũng xong. Phu đưa mắt nóng bỏng nhìn Hạ Chi, khiến nàng cảm thấy bất ổn. Tim đập mạnh nhưng vẫn không che giấu được cảm giác sung sướng. Với dáng điệu không thay đổi. Hạ Chi nói:

— Cảm ơn anh.

Lâm Tịnh Phu chợt đứng dậy nắm lấy tay Hạ Chi:

— Xin cô đừng đi.

Những lời nói có vẻ trẻ con của chàng khiến Chi thấy thật dễ thương, nàng dịu dàng nhìn xuống, lẳng lặng rút tay lại, bước ra khỏi phòng tối.

Từ đó, Lâm Tịnh Phu thường đến viếng nhà họ Lại, nhưng rất ít khi chàng nói chuyện với hai đứa con của Hạ Chi là thằng Xá và bé Lệ. Có một lần, nhân lúc chồng Hạ Chi là Khởi Tạo vừa có việc rời nhà, Hạ Chi đã hỏi Lâm Tịnh Phu:

— Ông Lâm, hình như ông không ưa trẻ nít lắm thì phải?

Lâm Tịnh Phu trề môi, thái độ lạnh lùng:

— Tôi không ghét trẻ nít nhưng tôi chỉ ghét con của cô, nói đúng hơn là sự hiện diện của chúng thật đáng ghét.

— Đáng ghét? Sao ông nói thế?

— Tôi không muốn thấy cô có con.

Thái độ quá khích của Lâm Tịnh Phu làm Hạ Chi xúc động. Bây giờ nhìn dáng của anh chàng đứng nơi cửa Hạ Chi bỗng liên tưởng đến những hình ảnh trên. Xa xa tiếng trống tể lễ vẫn vọng lại. Lâm Tịnh Phu vẫn đặt tay trên nắm cửa, chàng quay đầu lại, trên cổ vẫn còn đọng những hạt mồ hôi, miệng ngập ngừng như muốn nói một điều gì nhưng lại thôi. Hạ Chi chờ đợi, nàng không nghĩ đến thái độ của mình, thái độ của một người đàn bà có chồng như thế có đúng không?

— Tại sao cô lại muốn mai mối cho tôi chứ?

Câu nói có vẻ giận dữ và xúc động của Lâm Tịnh Phu phá vỡ không khí yên lặng. Hạ Chi thấy nhức đầu, ngồi tựa người vào chiếc đàn piano. Tịnh Phu bước nhanh đến:

— Bà Lại!

Hạ Chi đứng bật dậy lui về sau. Nhưng Tịnh Phu đã bước tới kề:

— Bà Lại! Bà tàn nhẫn lắm!

— Tàn nhẫn!

— Phải tàn nhẫn thật. Tại sao lúc này bà lại muốn mai mối cho tôi? Bà không hiểu lòng tôi nghĩ về bà ra sao ư?

Đã lâu rồi, đúng ra bà phải biết, thế mà bà lại nỡ nói lời như thế.

Tịnh Phu quay sang nhìn tấm hình người con gái đặt trên bàn, mà lúc này Hạ Chi muốn mai mối cho chàng. Người con gái có nụ cười ngây thơ và ngọt ngào. Rồi quay sang nhìn Hạ Chi với đôi mắt đen thường ít thấy ở người con trai khác. Không biết tại sao, đôi mắt đó hình như lúc nào cũng mang đầy vẻ trống trải hư vô, khiến Hạ Chi cảm thấy như bị thu hút. Nàng xúc động muốn ngã ngay vào lòng chàng, vội cúi đầu nhìn xuống, Hạ Chi đoán biết rằng sẽ có một ngày chàng sẽ thành thật tỏ bày tình yêu với mình hôm nay. Nói chuyện mai mối với Tịnh Phu, không phải vì nàng thật lòng mong muốn Tịnh Phu kết hôn mà chỉ để đo lường lòng chàng nghĩ về mình như thế nào.

Đôi cánh tay đẹp và mềm mại của Hạ Chi khoanh trước ngực, dáng điệu thật yếu ớt. Lâm Tịnh Phu đứng tựa vào vách đối diện với Hạ Chi, chàng đặt tay lên vai nàng, những hơi nóng như lan truyền vào tận cơ thể.

— Cô Hạ Chi!

Gương mặt Lâm Tịnh Phu kề sát vào mặt nàng.

— Đừng làm thế, tôi sắp giận rồi đấy. - Gương mặt

của Hạ Chi trắng bạch. - Ông Lâm! Xin ông đừng quên rằng tôi là vợ của Lại Khởi Tạo.

Lâm Tịnh Phu lắc mạnh đôi vai của Hạ Chi.

— Hạ Chi, nếu tôi quên... Tôi muốn quên tất cả, nhưng mà vẫn quên không được... Tôi nhức đầu quá.

Bỗng có tiếng chân vọng lại. Cửa mở, bé Tiểu Lộ mặc chiếc áo đầm đỏ đầu quần khăn trắng nhún nhảy bước vào, Lâm Tịnh Phu vội vàng buông ngay Hạ Chi ra. Đứa bé ba tuổi này hình như nhìn được vẻ khác thường ở hai người lớn, nó mở to mắt ra nhìn Lâm Tịnh Phu và hỏi mẹ:

— Chuyện gì đấy mẹ?

Rồi mở rộng hai tay về phía Hạ Chi.

— Nếu ai ăn hiếp mẹ con sẽ mách bố cho xem.

Lâm Tịnh Phu và Hạ Chi không hẹn cùng nhìn nhau.

— Không có chuyện chi cả, Tiểu Lộ. Mẹ và ông Lâm đây có chuyện quan trọng để nói, con đi ra ngoài chơi đi nhé, cung nào.

— Không, Tiểu Lộ thấy ghét ông Lâm quá hà.

Tiểu Lộ chăm chú nhìn Lâm Tịnh Phu với cái nhìn thù hằn trẻ con khiến chàng phải đỏ mặt, khẽ liếc nhìn Hạ Chi.

— Tiểu Lệ, đừng nói thế chứ con, mẹ đã bảo bác Lâm đây có việc quan trọng cần nói với mẹ, con đi qua nhà thằng Thúc chơi đi nhé, ngoan nào.

Hạ Chi đỏ hồng đôi má, nàng nghĩ rằng nếu bây giờ muốn thoát khỏi sự dằn co với Lâm Tịnh Phu, ta chỉ cần thừa cơ hội có mặt của Tiểu Lệ nơi đây là được. Tuy nghĩ thế nhưng nàng vẫn ngồi bất động. Tiểu Lệ xoay lưng lại, chạy vụt ra khỏi phòng khách, tấm thắt lưng của chiếc áo phát phờ, nó vừa chạy vừa nói:

— Con ghét bác Lâm, con cũng ghét mẹ lắm, không ai chịu chơi với con cả.

Hạ Chi muốn lên tiếng ngăn con nhưng lòng nàng lại mâu thuẫn, nàng mong được ngồi riêng rẽ với Lâm Tịnh Phu tại phòng khách mà thôi. Tiếng chân trẻ chạy xa, nhưng hình như vẫn còn vang vọng trong tim nàng.

— Xin lỗi ông nhé, Tiểu Lệ thật vô lễ.

Hình như sự chen vào của cô bé Tiểu Lệ đã làm cho hai người gần gũi nhau hơn. Lâm Tịnh Phu đốt một điều thuốc:

— Không có chi cả, lời trẻ con thường thành thật và nhạy cảm.

— Thế ông có ghét trẻ con không?

— Nói ghét thì cũng không đúng lắm, nhưng tôi thấy hình như thằng Xá lẫn Tiểu Lệ đều có vẻ hơi điên điên làm sao đấy. Giống lão giám đốc, cha chúng, chả khác tí nào. Tôi thật đau khổ, thật khó chịu cả ông giám đốc lẫn việc cô có những đứa con như vậy.

Lâm Tịnh Phu liệng tàn thuốc còn lại vào bình đựng tro. Chàng cho tay vào túi quần, đôi mắt nóng bỏng vẫn không rời Hạ Chi, hai người nhìn nhau không nói gì cả. Một lúc Hạ Chi bước đến ngồi lên chiếc ghế cạnh đàn dương cầm, dỡ nắp đàn ra, nhưng vẫn không muốn đàn, hai bàn tay đặt trên thành gỗ.

Hạ Chi chợt linh cảm một điều gì sắp xảy ra, chồng nàng, đứa tớ gái tên Châu, thằng Xá, con Tiểu Lệ đều không có mặt ở nhà cả. Hạ Chi sợ hãi, nàng ngại ngần chờ đợi, giọng run:

— Mời ông về đi ạ.

Nghe câu nói của Hạ Chi, Lâm Tịnh Phu bỗng mỉm cười, chàng bước đến đứng phía sau lưng Hạ Chi đưa tay nắm lấy nhưng ngón nõn nà trên thành đàn làm phát ra những âm thanh nho nhỏ.

— Này Hạ Chi.

Hạ Chi giật mình quay đầu lại. Không ngờ má nàng

vừa chạm đúng đôi môi của Lâm Tịnh Phu.

— Đừng, đừng làm như thế!

Hạ Chi lánh vội gương mặt ra khỏi đôi môi, nàng gục đầu nhìn xuống nếp áo, lòng tự nhủ nếu không lánh xa, có lẽ không kiềm chế nổi lòng mình.

— Đừng ! Đừng làm như thế ạ.

Đã ba lần, Hạ Chi cự tuyệt bàn tay muốn nâng cằm nàng hôn. Lâm Tịnh Phu chột cúi xuống định hôn, thân hình to lớn đè nặng trên vai nàng. Hạ Chi vội vàng né tránh. Thái độ của Hạ Chi khiến Lâm Tịnh Phu hổ thẹn chàng quay mình đi về phía cửa.

— Bây giờ tôi mới biết, thì ra cô không ưa tôi.

Hạ Chi ngồi chết lặng.

“Tôi đâu có ghét anh đâu, đó chẳng qua chỉ là một sự đùa cợt”. Nàng vẫn ngồi đó chờ đợi nhưng Lâm Tịnh Phu nào hiểu được ý nàng.

Hạ Chi vẫn ngồi đấy, nàng không đi ra cửa vì sợ như thế có thể giữ chàng ở lại, chậm rãi đưa tay lên sờ phần má mà Lâm Tịnh Phu ban nãy đã lướt nhẹ môi qua, nơi đây bây giờ mát như viên ngọc thạch, bất chợt lòng rộn rã niềm vui. Kết hôn đã sáu năm qua, đây là lần đầu tiên nàng để cho một gã đàn ông không phải là chồng mình

hôn vào mặt, một cảm giác lạ lùng xâm chiếm. Tiếp tục ngồi trên ghế, những ngón tay trắng nõn di động trên phím đàn. Bản nhạc ảo tưởng khúc của Schubert. Với lòng vui rộn rã, Hạ Chi nhắm mắt lại, nàng như đắm chìm trong điệu nhạc êm đềm.

Trong lúc đó, chuyện gì xảy đến với Tiểu Lệ, chắc hẳn Hạ Chi không biết đến. Bỗng dưng, một âm thanh chói tai vọng lại một sợi dây đàn đã đứt. Chuyện xui xẻo đến ư?

— Ô! Đàn say mê quá vậy, đến đứt cả dây mà không hay!

Chồng nàng - Khởi Tạo, đã trở về nhà lúc nào, Hạ Chi vẫn không biết, vẫn nụ cười dịu dàng trên môi Khởi Tạo đang đứng sau lưng khiến Hạ Chi cảm thấy ngượng:

— A! Anh về rồi đấy à!

Nàng không ngờ Khởi Tạo lại về sớm như thế, vì theo đúng dự định mai chồng nàng mới về kia mà. Bất giác Hạ Chi đỏ mặt đứng dậy, thái độ thật dễ mến, có lẽ vì sự trở về của Khởi Tạo, đã làm nàng sung sướng, ôm chầm lấy chồng, úp mặt vào lòng ngực để che giấu đi bao nhiêu sự xúc động vì Tình Phu khi nãy. Khởi Tạo có cảm giác lạ lùng về cử chỉ của vô, vì từ lâu chàng chưa

hề được nàng ôm chặt thể này.

— Ghét quá à, sao về lại im lìm đứng sau lưng người ta như vậy.

Khởi Tạo vòng tay ôm lấy vợ, chàng nói:

— Trời nóng quá!

Khởi Tạo là một người trí thức, tuy có vẻ hơi bất bình thường nhưng bản tánh không nóng nảy và là người chồng tốt, dễ tin. Mặt úp vào lồng ngực chồng một lúc Hạ Chi dần dần bình tĩnh trở lại. Nghĩ về trạng thái phản khởi lúc nãy, nàng cảm thấy thật lạ lùng, lạ lùng đến độ giả tạo. Khởi Tạo là người chồng tốt, Hạ Chi nghĩ, nàng yêu Khải Tạo, bất luận chàng là y sĩ hay chồng nàng, nàng kính trọng chàng lại chưa hề bất mãn chàng một điều nào cả. Thế tại sao nàng lại thích được kẻ cận đôn độc bên Lâm Tịnh Phu? Tại sao? Nàng cũng không biết và cảm thấy trong dòng máu của mình có chứa đựng yếu tố bội phản. Nghĩ đến lời nói của con khi nãy: “Nếu ai hiếp đáp mẹ, con sẽ mách bố cho xem”. Hạ Chi bỗng giật mình. Ngẩng đầu lên nhìn chồng nàng hỏi:

— Sao, anh có mệt không?

Và nàng thầm mong Tiểu Lệ sẽ trở về thật trễ.

— Hử? Khởi Tạo đưa tay vuốt lấy mái tóc của vợ như

đang vỗ về đứa bé, chàng ngửi thấy mùi thơm hong lên từ mái tóc đẹp. Tựa cằm lên mái tóc đưa mắt nhìn về phía chiếc bàn gỗ, bất chợt nhìn thấy tách cà phê và chiếc gạt tàn thuốc trên ấy, đếm số tàn, được tám mẩu, chàng lạnh lùng đẩy vợ qua một bên khiến Hạ Chi hoảng hốt. Mắt vẫn không rời mặt bàn, Khởi Tào hỏi:

— Sao Tiểu Lệ, thằng Xá và cô Châu đâu cả rồi?

Thái độ của Khởi Tào khiến Hạ Chi không dám thổ lộ việc Lâm Tịnh Phu lúc nãy vừa đến viếng.

— Cô Châu đi xem chớp bóng, thế Tiểu Lệ nó không có chơi ngoài ngõ sao anh?

— Tôi không thấy.

Khởi Tào đưa đôi mắt dò xét, ngay cả đứa con nhỏ nhất là Tiểu Lệ cũng không có trong nhà. Không một ai còn lại. Thế vợ chàng đã làm điều gì với gã hút thuốc rồi đây? Khởi Tào không nói gì cả, chàng mong rằng Hạ Chi sẽ tự nguyện thổ lộ cho chàng biết người khách lạ ấy là ai? Chàng đưa tay lên sờ nhẹ lên phím đàn.

Do mi Sol. Do mi Sol. Do mi Sol.

Bàn tay chàng lướt trên phím đàn. Lặp đi lặp lại những âm thanh quen thuộc đến phát chán. Thái độ không vui của Khởi Tào khiến Hạ Chi không dám mở miệng nói gì

về Lâm Tịnh Phu cả.

Do mi Sol. Do mi Sol. Do mi Sol.

Bốp! Tiếng động thật lớn. Khởi Tạo đóng mạnh nắp đàn lại, Hạ Chi đang dẹp tách cà phê và gạt tàn thuốc trên bàn vội quay người lại, bất chợt chạm phải tia mắt của Khởi Tạo đang nhìn mình. Như một chấn động mạnh, nàng vội quay người đi bước ra khỏi phòng khách. Nhìn theo dáng vợ bước đến cửa Khởi Tạo thấy khó chịu về việc vợ chàng không nói cho chàng biết ai đã đến, chàng buột miệng:

— Nhà có khách đấy à?

Ai đến đây? Lâm Tịnh Phu hay Cao Mộc. Tại sao không có chàng ở nhà, mà lại tiếp khách trong phòng chẳng có một ai cả? Cao Mộc là y sĩ sản khoa, làm việc tại Y Viện Tổng Hợp ở Cháp Quang, là bạn đồng học của Khởi Tạo thời đại học, lúc ấy hẳn đã từng nói với cha Hạ Chi xin cưới nàng về làm vợ, mà cha của Hạ Chi lúc đương thời đã nổi danh là "ông thần của môn nội khoa" là thầy học của hai người và cha Hạ Chi đã nói với Cao Mộc:

- Tôi đã chọn được đối tượng cho Hạ Chi.

Cao Mộc lớn giọng:

- Ai vậy? Có phải Khởi Tào không? Nếu là hắn thì tôi xin chịu, chứ nếu là một ai khác, thì đừng hòng tôi thua.

Việc này cả Cao Mộc và Hạ Chi đều có kể lại cho Khởi Tào nghe. Anh chàng Cao Mộc tướng tá đẹp trai, bản tánh lại phóng khoáng thảnh thơi lại bất chợt từ Cháp Quang đến Khởi Xuyên thăm Khởi Tào tại bệnh viện và bông đùa:

- Bây giờ tao muốn dụ dỗ người đẹp của mày đây nè, được không?

Cao Mộc vẫn độc thân, nhưng với Khởi Tào chàng thấy cũng không đáng ngại lắm, vì bản tánh của Cao Mộc lúc nào cũng xuề xòa phóng khoáng như thế và hình như hắn không ý định quyến rũ Hạ Chi nữa. Cũng không hiểu vì sao, bỗng dưng Cao Mộc nghe lời khuyên của Viện cô nhi, nhận lãnh một vài đứa con nuôi.

- Tôi tuy chưa cưới vợ, nhưng con thì nhiều lắm đấy nhé!

Sáng hôm nay mình vừa thấy Cao Mộc ở Cháp Quang đây mà, vậy người khách này chắc là Lâm Tịnh Phu đây? Khởi Tào bỗng thấy không an tâm. Có chuyện gì xảy ra rồi hay sao mà vợ chàng chẳng dám thú thiệt người khách kia chính là Lâm Tịnh Phu? Khởi Tào có vẻ

buồn. Chàng ngược mắt nhìn ra đám cây tòng ở ngoài cửa sổ.

Ồ, đúng rồi, cũng có thể là cô Thang Tử Thăng lắm, vì cô ta cũng hút thuốc vậy.

Thang Tử Thăng, con gái nhà tư bản, bạn học xưa của Hạ Chi bây giờ đang làm giáo sư dạy võ.

Nhưng mà cô ta ít khi nào ngồi trong phòng khách lắm mà? Khởi Tạo lại băn khoăn.

Bên ngoài cửa, tiếng đùa giỡn của thằng Xá và cô tớ gái tên Châu vọng vào, xem xong hát rồi đấy à? Khởi Tạo ngẫm nghĩ, xong bước về phía phòng ngủ. Có lẽ Hạ Chi và cô Châu đang ở trong nhà bếp, còn thằng Xá đang nằm sấp trên ghế salon trong phòng ngủ.

—Ồ, cha về rồi đấy à? Cho con làm lính Mỹ nghe cha.

—Tại sao?

Vừa hỏi, Khởi Tạo vừa bước tới ngồi xuống cạnh con.

— Vì làm lính Mỹ gò lắm, có súng liên thanh bắn tạch tạch tạch... nè. Bắn một hơi giết sạch quân địch ^[1].

Khởi Tạo có vẻ không vui:

—Ồ, có phải con vừa mới xem xong một phim chiến tranh ư?

— Vâng, địch quân chết cả, nhưng mà cha ơi, chết là gì hở cha? Thế chết đi rồi có động dậy lại được không?

— Chết là không còn động dậy được nữa.

— Thế chích thuốc nhiều có động dậy được không?

— Không, chích thuốc nhiều cũng thế, ăn cũng không được, nói không được nữa.

— Ô, thế thì chết thật là chán, nhưng kẻ địch của mình thì có thể chết hết được hở cha. Nhưng mà kẻ địch là gì ?

— Kẻ địch là .... phiền thật.

Trong cuộc đại chiến thứ hai, Khởi Tào đã từng đến Thiên Tân tại Trung Quốc giữ vai trò y sĩ trong ba tháng, nhưng sau đó vì bị chứng sưng màng phổi, nên chàng được gửi trả về Nhật. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi sống đời quân ngũ, chàng cũng không nhận thức rõ được thực trạng của chiến tranh, chỉ biết được nét đẹp tình tự của các địa phương. Trong khoảng trời xanh đẹp ở các nơi đó, đôi lúc chàng đã thắc mắc không hiểu có thật chiến tranh đang tiếp diễn đó chăng?

Chàng trở về Khởi Xuyên, bị máy bay Mỹ đến oanh tạc một hai lần gì đó rồi chiến tranh lại kết thúc. Do bản chất khi còn là học sinh trung học Khởi Tào đã là kẻ

phản chiến, chàng không hề có một ý thù nghịch với bất kỳ quốc gia nào cả. Hôm nay thằng Xá lại đưa một câu hỏi về kẻ thù, chàng chỉ còn biết mở miệng mà không biết đáp sao cho xuôi xẻ.

—Ồ. Kẻ địch là người không có ý tốt với mình đấy.

Khởi Tào cố gắng giải thích cho con hiểu. Thằng Xá liền tưởng đến bé Lệ, dù hai đứa rất hòa thuận nhau.

— Thế bé Lệ có phải là kẻ thù không cha?

— Không phải, bé Lệ là em của Xá, còn kẻ địch là người đáng ghét, đó là những người xấu.

— À! Đúng rồi. Tứ Lang là kẻ địch.

Thằng Xá đưa đứa bé lảng giềng ra. Khởi Tào cười nói:

— Nói vậy. Thật khó quá. Tứ Lang là bạn con chứ không phải kẻ địch. Tóm lại kẻ địch là người không có tình cảm chi cả, là người xấu.

Thằng Xá chau đôi mày nhỏ, suy nghĩ mọi lúc hỏi:

— Người xấu? Thế tại sao ta phải tốt ?

— Con có biết không. Thuở xưa có một người là Jésus, người ấy dạy ta phải đối đãi tử tế với kẻ địch.

Khởi Tào bỗng nhớ đến câu “hãy yêu kẻ thù của người” đó là câu mà vị giáo sư khả kính của chàng, cha

của Hạ Chi từng nhắc nhở đến: “Anh bảo là tiếng Đức khó học, định bệnh cũng khó, nhưng theo tôi nghĩ trên đời không gì khó hơn học câu nói của Jésus: "Hãy yêu kẻ thù của người". Vì tất cả những việc trên, chỉ cần ta cố gắng một chút là học được ngay, nhưng bảo ta yêu kẻ thù của ta, thì tôi thấy rằng đó là một việc khó có thể làm được".

Cha của Hạ Chi, người từng được tặng danh "Ông Thần về nội khoa" là một người có nhân cách đáng kính. Vì thế câu nói đầy vẻ trịnh trọng này của ông không bao giờ phai mờ trong tim của Khởi Tạo.

Thằng Xá có vẻ ngơ ngác:

— Con không hiểu gì cả!

Bước về phía nhà bếp, nó nũng nịu:

— Mẹ ơi, con muốn ăn.

Khởi Tạo nghĩ ngợi về danh từ kẻ địch, bỗng chàng liên tưởng ngay tới đôi mắt đẹp một cách đáng ghét của Lâm Tịnh Phu, trong lòng bỗng hần lên ý giết chóc. Ban nãy, lại sao lại nói với thằng Xá "kẻ địch là người không tốt với ta". Bây giờ nghĩ lại chàng thấy thật lạ lùng, không làm sao có thể hòa hợp một con người nghiêm nghị như chàng với một gã có vẻ ăn chơi như Lâm Tịnh

Phu được, hẳn thật đáng ngại.

Nếu hôm nay ta không có ở nhà, hẳn và Hạ Chi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hạ Chi bỗng đứng ôm chặt lấy ta? Lúc xưa nàng chưa hề làm thế mà? Một con người suốt ngày trầm lặng bên chiếc đàn piano. Tại sao hôm nay lại đàn hay quá thế? Đàn đến đứt cả dây? Tại sao không cho ta biết khách nào đã đến viếng? Nhất định phải có chuyện gì xảy ra? Giả sử nếu thật là Lâm Tịnh Phu thì... Khởi Tạo nghĩ: “Nhất định ta sẽ không tha thứ cho hẳn, tha thứ cho một người có thể đe dọa đời sống của ta”.

Khởi Tạo vừa đi vừa nghĩ, lên lầu bước vào phòng sách. Đúng ra lúc này khi nói với thằng Xá ta phải bảo là: Kẻ thù không phải là đối tượng cho ta thương yêu, mà là đối tượng cho một trận ẩu đả mới đúng.

2. BẮT CỐC

Đưa tờ giấy ngừng gọt khoai, ngừng đầu lên.

— Hôm nay bé Lệ có về về muộn hờ bà?

— Vâng, hơi muộn so với những hôm trước nó chơi ở nhà thằng Thúc đấy, Châu gọt xong khoai nhớ rước nó về nhé.

Hạ Chi không quên Tiểu Lệ, nhưng nàng nhớ đến lời nó đòi mách bố và về thù hằn đối với Lâm Tịnh Phu.

Nhìn đồng hồ. Gần năm giờ rồi, thế mà tại sao Châu vẫn chưa mang bé Lệ về? Trời tháng bảy ngày dài, đã năm giờ nhưng vẫn chưa sụp tối. Chuyện gì xảy ra rồi đây? Hạ Chi băn khoăn, choàng áo vào ghế salon xong, thì Châu cũng vừa về tới.

— Bà ơi, cháu Lệ về chưa ạ?

— Chưa thấy về, bộ không có ở nhà thằng Thúc chơi à?

— Vâng. Khoảng hai giờ chiều tới giờ không thấy đến.

— Khoảng hai giờ?

Gương mặt Hạ Chi trắng ra. Khoảng hai giờ không

phải là lúc Tiểu Lệ bước vào phòng khách đó ư? Lúc ấy đến bây giờ, đưa bé mới lên ba tên Tiểu Lệ đã đi đâu? - Con ghét ông Lâm, con cũng ghét mẹ không ai chịu chơi với Tiểu Lệ cả - Câu nói khi nãy của Tiểu Lệ khiến Hạ Chi không an lòng.

Có tiếng chân bước nhẹ trên đá sỏi. Hạ Chi thở phào nhẹ nhõm, nhưng đưa bé bước vào không là Tiểu Lệ mà là thằng Xá, gương mặt đỏ gay.

— Mẹ ơi, Tiểu Lệ bỏ quên cái này nè.

Đó là con búp bê vải cao khoảng năm tấc mà Hạ Chi đã làm cho Tiểu Lệ. Hạ Chi cầm lấy con búp bê, lòng rối loạn bước nhanh ra ngoài. Thằng Xá lúc nãy vừa cùng cô Châu đi tìm Tiểu Lệ vẫn còn ngơ ngác đứng bên hàng đậu Thủy Tòng.

— Con đói quá mà vẫn chưa tìm được bé Lệ.

— Bảo chị Châu xúc cơm cho con ăn đi.

Nói xong, Hạ Chi chạy nhanh về phía nhà thằng Thúc.

Mẹ của Thúc là một giáo viên Tiểu học, đang chùi tay vào áo hỏi.

— Tìm được bé Lệ không? Có đến tìm trong vườn cây chưa?

— Chưa đến, nhưng con bé ít khi vào đấy lắm.

— Nhưng vườn cây là nơi trẻ con vẫn thích vào chơi mà!

Xỏ chân vào đôi guốc cây, mẹ của Thúc bước về phía khu rừng.

Không nói cho Khởi Tạo biết...nhưng cũng không trễ lắm, tốt nhất là làm sao tìm được bé Lệ trước khi Khởi Tạo trở về. Hạ Chi men theo những hàng cây tùng bước vào khu rừng, bên trong thật vắng, không có tiếng của trẻ con cũng không có một bóng dáng trẻ nít nào.

Khu rừng này là thuộc quyền quản hạt của sở Thủy Lâm Khởi Xuyên, chuyên trồng các loại Tùng lá kim của ngoại quốc và các loại tùng nhân tạo, bao gồm mười lăm mười sáu loại kết thành một khu rừng lớn, rộng khoảng 18,42 mẫu. Ngôi nhà của lão giữ vườn và chiếc nhà kho ngói đỏ đều nằm khuất trong ấy.

Nhà của gia đình họ Lại, nằm sát khu rừng với một hàng dậu Thủy Tùng bao quanh.

Đi vào khu rừng khoảng ba trăm thước, là đến ngay khe nước chảy róc rách có tên là Mỹ Anh, dòng suối trong vắt chảy tận ra sườn núi Y Trạch một nơi được dùng làm sân trượt tuyết của mùa đông và ngọn đồi đất với những cụm tuyết to mang một vẻ đẹp tinh khiết của

phương Đông. Trẻ nhỏ thường chơi trò cút bắt trong rừng Tòng, hay bơi lội bắt cá ở suối. Hôm nay, ngày cúng thần mùa Hạ, khu rừng cây rậm rạp không một tiếng động không có lấy một bóng người.

— Tiểu Lệ ơi!

— Tiểu Lệ ơi!

Không một tiếng trả lời. Hạ Chi phập phồng lo sợ. Lão coi sóc vườn thò đầu ra cửa sổ:

— Bà Lại đây à! Chuyện gì thế. Hôm nay tôi không thấy trẻ nít vào đây.

Lão gác vườn là một người đàn ông yêu trẻ con, ông ta thường đưa tay xoa đầu Tiểu Lệ.

Hạ Chi chạm mặt với mẹ thằng Thúc, vội rẽ sang một ngã khác tìm kiếm, đứng dưới bóng cây. Có tiếng chim cu rừng hót nho nhỏ:

— Con ghét ông Lâm, ghét cả mẹ, không ai chơi với Tiểu Lệ cả.

Hạ Chi bước đi run rẩy, những tia nắng chiếu qua tàng cây, rọi trên đường mòn ẩm ướt trơn trượt, nàng phải bám mạnh chân xuống đất, bước đi một cách khó nhọc, bỗng chân nàng như vừa va phải một vật gì, cúi xuống nhìn, ra là bộ xương quạ cánh còn rải rác chung quanh. Hạ

Chi linh cảm một điều không hay xảy đến. Những giọt nắng xuyên qua rừng cây, trắng đục như sa mù, nghiêng nghiêng xuyên xuống.

— Vẫn chưa tìm được Tiểu Lệ à?

Có tiếng nói nặng nề, nhưng không kém phần nghiêm nghị của Khởi Tạo vọng lại từ phía sau, Hạ Chi giật mình.

— Không thấy nó từ lúc nào?

Giọng nói của Khởi Tạo đột nhiên bén nhọn. Hạ Chi sợ hãi lén nhìn chồng. Đó là một gương mặt xa lạ mà nàng chưa hề nhìn thấy bao giờ, nếu là lúc trước, thì có lẽ nàng sẽ nói:

— Làm gì mà mặt mày khó chịu đến dễ ghét thế kia?

Nhưng hôm nay thì Khởi Tạo có vẻ làm nàng áy náy làm sao ấy, bây giờ Tiểu Lệ vẫn tìm không ra, nàng chỉ còn biết lấp bắp:

— Hình như khoảng hai giờ trưa nay...

— Thế tại sao không bảo tôi biết?

Thái độ của Khởi Tạo làm Hạ Chi không biết gì hơn là cúi đầu xuống không đáp.

— Có ngờ bị người ta đưa đi xem đám rước cúng thần rồi không?

Hạ Chi ngẩng mặt lên, có thể Lâm Tịnh Phu đã dẫn Tiểu Lệ đi xem cúng thần rồi đấy. Tìm khắp nơi mà vẫn không gặp thì chỉ còn nơi đông đúc kia thôi. Tiểu Lệ tuy nói là ghét Lâm Tịnh Phu nhưng dù sao nó vẫn là đứa con nít, nhất định dễ quên lắm. Tiểu Lệ lại dễ thương, với ai nó cũng thân thiện được, chỉ cần Lâm Tịnh Phu nắm tay là nó sẽ theo ngay. Nhưng lại sao Lâm Tịnh Phu dẫn Tiểu Lệ đi mà không nói cho nàng biết một lời nào cả vậy?

Hạ Chi buột miệng:

— Đúng ra Lâm Tịnh Phu không nên làm như thế!

Khởi Tạo hỏi:

— Lâm Tịnh Phu à? Hắn làm gì đấy?

— Buổi sáng nay Lâm Tịnh Phu có đến.

— Hắn đến, tại sao cô không nói cho tôi nghe?

— Tại vì...

Hạ Chi nhìn Khởi Tạo dò xét, bỗng nàng nói:

— Tại em quên.

— Hừ.

Khởi Tạo "hừ" một tiếng. Hạ Chi hiểu câu nói dối vừa rồi của mình đã làm chàng giận. Nhưng Khởi Tạo đã cố nén xuống vì đây là bản tính của chàng, lấy giọng bình

tĩnh, Khởi Tạo hỏi:

— Được rồi, nhưng mấy giờ hấn mới về chứ?

— Trước khi anh về khoảng mười, mười lăm phút, vì vậy em nghi là Lâm Tịnh Phu đã dẫn Tiểu Lệ đi.

Hạ Chi nghĩ đến việc Lâm Tịnh Phu dẫn Tiểu Lệ đi xem lễ nằng cảm thấy yên tâm.

Lâm Tịnh Phu biết Khởi Tạo ngày mai mới về, nên có lẽ chàng lợi dụng cơ hội dẫn Tiểu Lệ đi xem lễ, để được dịp trở lại thăm mình chiều nay chứ gì?

Có lẽ chàng muốn làm mình ngạc nhiên - À! Có lẽ chàng muốn làm lạnh với Tiểu Lệ, nhưng mà nếu chàng cho mình hay trước một chút thì có lẽ mình đã không khổ tâm như bây giờ.

Hạ Chi theo Khởi Tạo bước ra khỏi khu rừng. Đến bìa rừng, Khởi Tạo bỗng có vẻ nghi ngờ, chàng quay lại hỏi:

— Có thật là Lâm Tịnh Phu đã dẫn bé Lệ đi không?

Mẹ của thằng Thúc từ bìa rừng bước ra, bà có vẻ không hiểu gì cả, hỏi:

— Chuyện gì thế?

— Thật có lỗi với bà. Khiến bà nhọc công tìm cả buổi. Tiểu Lệ có lẽ đã được ông khách nhà tôi dẫn đi xem lễ rồi đấy.

— Vậy à? Vậy thì tốt. Tìm cả buổi mà vẫn không gặp thì chỉ có thể đến nơi đông người kia thôi. Lúc này tôi nghĩ, có thể đã bị dụ dỗ bắt đi. Khiến tôi lo hết sức.

— Dụ dỗ ư? Sao lại không có thể được, Khởi Tào mỉm cười. Mẹ thằng Thúc vẫn nói:

— Chuyện dụ dỗ này thường xảy ra lắm chứ phải không có đâu? Chuyện của thằng Bình An xảy ra còn chưa đến một năm mà. Nhưng dù sao cũng phải mừng là Tiểu Lệ chưa hề gì.

Mẹ thằng Thúc bỏ đi, Hạ Chi lại thấy hồi hộp. Về đến nhà, thằng Xá đã dùng xong cơm tối, nằm bên bàn cơm ngủ khò. Nàng vội đánh điện thoại cho Lâm Tịnh Phu, nhưng chàng không có ở nhà.

— Anh ấy chưa trở về.

Có lẽ đã dẫn Tiểu Lệ đi đâu đấy? Hạ Chi lo lắng nhìn ra ngoài. Ngày mùa hạ thật dài. Đã hơn mười giờ tối rồi mà vẫn còn sáng. Ngọn gió thổi qua hàng cây tạo nên những âm thanh xào xạc. Bước trở về phòng, nàng nhìn thấy Khởi Tào gương mặt có vẻ bồn chồn lo lắng ngồi bên bàn ăn.

— Anh ăn cơm không?

— Không, tôi muốn điện thoại cho cảnh sát trước.

Khởi Tạo cố đè nén những tiếng rủa thầm Hạ Chi, chàng đứng dậy, đang muốn cầm ống nghe thì chuông reo.

— Có điện thoại của Lâm Tịnh Phu đấy.

Nghe câu nói của vợ, Khởi Tạo quay mặt lại liếc mắt nhìn Hạ Chi, xong đặt ống nghe vào tai.

— Alo! Alo! Cô Hạ Chi đấy ư?

Tiếng nói của Lâm Tịnh Phu. Nhưng tại sao lại cô mà không là bà? Lúc nào mà biến từ bà sang cô đấy? Khởi Tạo cắn chặt môi.

— Alo! Tôi nghe họ bảo cô gọi điện thoại đến? Cô giận rồi đấy à?... Hôm nay tôi thật có lỗi...

Có lẽ Lâm Tịnh Phu tưởng Hạ Chi đang cầm ống nghe mà không thềm lên tiếng.

— Alo! Cô Hạ Chi! có có nghe tôi nói gì không? vẫn giận tôi đấy à?

Khởi Tạo buồn bã không đáp, chàng đưa ống nghe cho Hạ Chi đang đứng ở phía sau.

— Vẫn giận tôi đấy à?

Hạ Chi thở nhẹ, thì ra Khởi Tạo đã nghe được câu này.

— Vâng thưa ông Lâm, thật lúc này tôi có lỗi. Mà ông... có thấy Tiểu Lệ đâu không?

Hạ Chi cố ý dùng những danh từ thật khách sáo, thật xa lạ, nàng muốn cho Khởi Tào nghe thấy những lời nói ấy.

— Hả? Sao? Tiểu Lệ ra sao?

Gương mặt Hạ Chi biến sắc, thì ra Lâm Tịnh Phu không có dẫn Tiểu Lệ đi!

— Tiểu Lệ đi đâu mất rồi.

— Lúc nào thế?

Ngay trong lúc Hạ Chi cùng Lâm Tịnh Phu còn ngồi trong phòng khách thì Tiểu Lệ đã chạy ra mãi đến giờ.

— Vâng. Lúc... Hạ Chi lắp bắp, nàng quay lại nhìn chồng, xong nói:

— Nếu anh không biết thì thôi, phiền anh quá.

Lâm Tịnh Phu hình như còn muốn nói điều gì nữa, nhưng Hạ Chi đã gác máy.

— Ông Lâm cũng không biết nữa à?

Khởi Tào lo lắng. Lâm Tịnh Phu cũng không biết, vậy thì Tiểu Lệ đi đâu?

Khởi Tào vội vàng lách mình qua khỏi Hạ Chi đang đứng chết lặng, chàng gọi điện thoại cho ty cảnh sát. Khi chàng báo cáo việc mất con thì viên cảnh sát có vẻ không chú tâm lắm.

— Hôm nay là ngày lễ tế thần, trẻ nít thất lạc nhiều lắm hơn gấp đôi năm rồi, chúng tôi muốn điền đây.

Khởi Tạo có vẻ tức giận, chàng nói:

— Không thể có chuyện Tiểu Lệ bị thất lạc được.

Đoạn kể lại tất cả sự kiện cho viên cảnh sát nghe.

— Hay là nó đi ra phố một mình rồi?

— Nó thường chơi quanh quán đây thôi, ít dám đi xa lắm.

— Nhưng hôm nay là ngày lễ tế thần mà, có lẽ nó thấy những đứa bé khác ra phố thì đi theo rồi đấy.

Hôm nay ngày lễ tế thần, cảnh sát có lẽ bị làm rộn lắm nên nói chuyện cũng có vẻ vô vị làm sao đấy.

— Chúng tôi ngại rằng nó bị bắt cóc.

Hai chữ bắt cóc vừa thoát ra khỏi miệng Khởi Tạo bỗng bàng hoàng, cảnh sát cũng có vẻ ngạc nhiên.

— Bắt cóc à? Thế có ai nhìn thấy con ông bị dẫn đi hay không ?

— Không, không ai thấy cả.

— Thế thì, có nhận được điện thoại đe dọa không ?

— Cũng không.

— Như vậy theo tôi đoán chỉ có thể đi lạc mà thôi.

Viên cảnh sát cũng cho biết sẽ thông báo cho các đơn

vị liên hệ tìm kiếm dùm. Hạ Chi có vẻ không tin.

— Bây giờ là ban ngày, nếu có chuyện bất cóc xảy ra thì nhất định phải có người trông thấy chứ?

Giọng nói của Khởi Tạo có vẻ nặng nề.

— Nhưng nếu họ bắt rồi họ dẫn qua khu rừng đi về phía bờ đê thì sao có người thấy được.

Tuy đã báo cảnh sát, sự lo lắng vẫn không nguôi trong lòng Hạ Chi và Khởi Tạo, họ không tin tưởng lắm. Khởi Tạo vội gọi điện thoại đến bệnh viện báo tin. Viên bác sĩ trực hoảng hốt:

— Vâng, tôi sẽ liên lạc thêm vài người bạn nữa đến ngay lập tức.

Khởi Tạo, Hạ Chi lần đưa tờ giấy tên Châu đều rơi vào trạng thái im lặng nặng nề.

Khởi Tạo lại đứng lên, chàng thở dài đau khổ. Chàng yêu vợ nhưng không thể tha thứ được việc nàng tiếp Lâm Tịnh Phu trong lúc vắng mặt chàng. Đó là chưa nói trong nhà thằng Xá, bé Lệ lẫn cô Châu đều vắng cả, thế mà dám dẫn sói vô nhà thì.. Chàng cố gắng đè nén những hình dung từ tâm đang xuống. Nhưng mà Tiểu Lệ đã mất tích, Khởi Tạo biết rằng nếu bây giờ mình mở miệng thì sợ không ngăn chặn những câu nói oán trách,

độc ác, vì thế chàng cố cầm nín.

Lúc nào cũng thế, Khởi Tào nghĩ rằng việc chửi mắng kẻ khác là một sự xấu hổ đáng khinh bỉ.

Một phút sau, hai người lao công lớn tuổi từ bệnh viện đến, đi cùng với bác sĩ Điền, một vị bác sĩ chuyên về ngoại khoa và Lâm Tịnh Phu. Bên ngoài trời đã bắt đầu tối. Khởi Tào có vẻ xúc động, chàng gật đầu chào từng người một.

— Xin lỗi, đã làm phiền quý vị nhiều quá!

Nhưng chàng cũng không nén được cái nhìn sắc như dao về phía Lâm Tịnh Phu.

Đám người đàn ông này, mỗi người trên tay đều thủ một cây đèn bấm, bước vào khu rừng. Ban đêm, vườn cây có vẻ quái đản, những thân cây như di động được. Nhưng lúc ngọn đèn lóe lên, nó vội đứng yên lại ngay.

Trời tối như thế này, Tiểu Lệ làm sao có thể ở trong rừng được? Nếu nghĩ thế sẽ thấy rằng việc sục sạo trong rừng là một việc làm hoài công? Hay là Lâm Tịnh Phu biết chắc rằng Tiểu Lệ đang ở trong ấy? Sự tưởng tượng trên thoáng qua óc Khởi Tào. Chàng có vẻ dùn chân lại.

Một lúc, bước đến cạnh dòng suối, chàng mở to mắt ra nhìn, bên trên bầu trời những dãy sao trời lóng lánh,

chiếu rọi chiếc bóng trên giòng suối. Nhưng mà Tiểu Lệ nó ít khi vào rừng, thì việc tự nói đến giòng suối cũng khó có thể xảy ra được. Khởi Tạo vội hướng về phía khác, chàng lại bước về rừng cây, chiếc đèn bấm trên tay tạo một vệt sáng, chàng quét thấy chiếc bóng cao gầy mà chàng suýt gọi to lên, đó là Lâm Tịnh Phu với gương mặt trắng xanh, gã có vẻ hoảng hốt:

— Làm tôi hú hồn.

Khởi Tạo cố đè nén cơn sợ hãi, chàng nói với một giọng thật bình thản:

— Xin lỗi anh.

Rồi giả vờ hỏi:

— Ồ, đúng rồi nghe nói lúc sáng nay khi tôi không có ở nhà, anh đã đến viếng, có chuyện gì thế?

Lâm Tịnh Phu không đáp đưa đèn quét ngang qua chân.

Tìm khắp khu rừng, luôn cả những vùng lân cận và những con đường đưa đến chợ vẫn không thấy bóng Tiểu Lệ đâu, mệt mỏi trở về nhà họ Lại, bây giờ đã ba giờ khuya rồi. Đêm mùa hạ bắt đầu lơ mờ sáng.

Hạ Chi nghĩ lại những câu chuyện xảy ra ở ngày qua, nàng tự trách móc. Phải chi lúc ấy ta ôm Tiểu Lệ vào

lòng là được rồi. Tiểu Lệ đưa tay muốn ôm lấy mình, thật tội cho nó quá. Nếu không có chuyện gì xảy ra thì Tiểu Lệ giờ này đã nằm yên trên giường với giấc mơ thật đẹp. Thế mà bây giờ chiếc gói đồ nhỏ nhắn vẫn phải chờ đợi cô chủ của nó. Khi nói câu: Con ghét mẹ quá, Tiểu Lệ trông có vẻ cô độc làm sao đấy. Nghĩ lại trong đêm tối đen như thế này. Tiểu Lệ làm gì? Ở đâu? Đôi mắt đầy lệ của Hạ Chi bỗng mở to ra, trùng trùng nhìn về phía chân trời trắng nhạt của buổi bình minh.

Gió thổi qua hàng cây, tạo nên những âm thanh dễ chịu, tiếng xào xạc kia như gọi lại cho Hạ Chi ngày nàng bước về nhà chồng. Đã sáu năm qua rồi ngày đầu tiên ngủ trong ngôi nhà lạ, mẹ của Khởi Tạo đã khuất núi từ lâu, gia đình này lúc ấy chỉ có cha, Khởi Tạo chàng vẫn bận thực tập tại phòng thí nghiệm của Viện Đại Học, do đó lúc đầu nàng phải đến Chấp Quang sống cùng chồng.

Sau tuần trăng mật tại co bể Tầng Văn họ trở về và ghé qua ngôi nhà này. Hôm ấy, gió thổi thật to, những hàng cây già trong khu rừng như trở thành những sinh vật sống động đang thè lưỡi ra réo gọi với những tiếng xào xạc. Đêm càng khuya gió càng lớn, tiếng rít càng to, lúc ấy không hiểu tại sao, Hạ Chi lại trực giác rằng ngọn

gió này sẽ tiêu biểu cho cuộc sống gia đình nàng sau này, nàng sợ hãi nép sát vào ngực của chồng.

Bây giờ những điều mà Hạ Chi cảm thấy đã xuất hiện. Đàn đứt dây! Có phải chẳng là một điềm ứng trước! Từ ngày còn bé học đàn cho đến nay nàng chưa hề làm đứt dây đàn qua một lần nào cả, phải chi thời gian có thể đảo ngược lại, trở về cái lúc Tiểu Lệ bước vào phòng khách thì Hạ Chi nghĩ nàng sẽ không ngại đánh đổi tất cả sắc đẹp, tài sản và cả sinh mạng chính mình nữa. Chuyện chỉ mới xảy ra có mười tiếng đồng hồ mà thôi, nếu có thể lùi kéo thời gian trở lại lúc Tiểu Lệ bước vào phòng khách và ngay lúc Tiểu Lệ hỏi.

— Mẹ ơi! Ai làm gì mẹ đấy? Thì ta sẽ nhất định ôm chặt nó vào lòng, không buông ra nữa. Nhưng mà, lúc đó sao ta không ôm lấy nó... Những giọt nước mắt rơi xuống má Hạ Chi - Thế mà, tại sao tôi nỡ nhẫn tâm bảo con - "Đi ra ngoài chơi đi!"...Lúc đó sao ta chỉ mong được đơn độc ở cạnh Lâm Tịnh Phu? Ta là một con đàn bà thế nào đây!

Hạ Chi bỗng cảm thấy như mình đang bị trời phạt. Vì ngay lúc sa ngã với một người đàn ông khác ngoài người chồng của mình ra, thì hình phạt đến ngay lập tức. Như

thế không phải bị trời phạt là gì?

Không lẽ không có cách nào mang thời gian trở về chẳng? Hạ Chi nghĩ, nàng bỗng sức nhớ đến một câu trong quyển sách nào đó. Thời gian đã trôi qua, thần thánh cũng không kéo về được.

Hạ Chi quay sang, nhìn về phía Lâm Tịnh Phu, hắn đang ngả người trên chiếc ghế dựa, thản nhiên nhả khói. Nàng bỗng thấy gương mặt đó có vẻ dĩ thỏa và bệnh hoạn làm sao. Ta có thể vì một người đàn ông như thế này mà đuổi Tiểu Lệ ra được sao? Hạ Chi bỗng cảm thấy hối hận một cách đau khổ về hành động ấu trĩ, ngu xuẩn của mình.

Khởi Tạo, Lâm Tịnh Phu, và Hạ Chi, không một ai chớp mắt, trời bắt đầu sáng, đồng hồ gõ năm tiếng, mặt trời nhô lên khỏi đỉnh núi và cô tớ tên Châu bắt đầu nhúm lửa trong bếp.

Bỗng nhiên, có tiếng gõ cửa thật to, thật gấp. Khởi Tạo, Lâm Tịnh Phu và Hạ Chi đều đứng bật dậy. Khởi Tạo chạy nhanh về phía cửa, mở vội. Một gã đàn ông mặc áo dạ đứng trước cửa, đó là ông Trương Ty bưu điện ở cận nhà, gương niết ông ta trắng bạch, miệng lấp ló :

— Bé Tiểu Lệ nhà ông đã chết.

— Sao? Chết rồi à? Ở đâu?

— Ở bờ suối. Tôi vừa đi câu cá ở đó thì bắt gặp.

Khởi Tào quơ vôi chiếc xách tay xem mạch ngày qua, bước ra khỏi nhà, trong khi Hạ Chi đã chạy tung đi, còn lại Lâm Tịnh Phu, gã quay đầu lại đánh thức bác sĩ Điền và hai người lao công dậy.

Khởi Tào chạy băng qua rừng, khoảng cách đến bờ suối chỉ khoảng vài trăm thước mà dài như mười cây số, trừ trường hợp tận mắt trông thấy chớ bằng không thì không thể tin là Tiểu Lệ đã chết. Không, nó không chết đâu, chẳng qua chỉ là một sự bất tỉnh. Khởi Tào vừa chạy vừa tưởng tượng cảnh mình ôm Tiểu Lệ trong lòng, chàng sợ rằng nếu mình tin rằng chuyện đó có thật, thì tia lửa hy vọng lẻ loi cuối cùng trong lòng mình sẽ tắt. Cứ nghĩ thế không biết từ lúc nào Khởi Tào đã chạy qua mặt Hạ Chi băng qua rừng chạy men theo con đường nhỏ cạnh bờ suối nhảy qua những vũng nước, đôi lần chàng muốn ngã xấp vì vấp phải những hòn đá trên bờ khe nước. Xa xa, trên dòng nước một vật màu trắng nổi bênh bồng.

— Ô, đàn ông kia rồi !

Khởi Tạo hướng về phía có những tia nắng đầu tiên hắt lên kia, đôi chân chàng thật nặng, như những lần chạy đuổi trong cơn ác mộng.

Chạy đến gần, nhìn vật màu trắng sáng kia, thì ra đó là chiếc thất lưng của Tiểu Lệ.

3. CÁI CHẾT CỦA BÉ LỆ

Bé Lệ nằm úp, chiếc thắt lưng trắng với nơ bướm vẫn phất phơ theo gió sớm. Khởi Tào cúi xuống nâng con dậy. Gương mặt xanh mét chưa phải là biểu hiệu của sự chết, chàng đặt những ngón tay run rẩy lên bắt mạch cho con. Hình như mạch vẫn còn nhảy. Tào nghĩ, nhưng niềm hy vọng vừa lóc được trong tim đã tắt nhanh, mạch đã chết chỉ có những ngón tay run rẩy của chàng.

Lâm Tịnh Phu đã đến hần đưa tay lật nhẹ mí mắt bé Lệ. Đôi mắt trắng dã. Cái chết như một định mệnh an bày, chỉ có đôi môi nhỏ xám ngắt hé mở như định nói. Khởi Tào lắc đầu. Ta nằm mơ đây chăng?

Hạ Chi cũng đã đến, nàng hồi hả ôm con vào lòng?

— Lệ con! Lệ con!

Những cái lắc mạnh không làm bé Lệ tỉnh giấc. Bác sĩ ngoại khoa họ Điền cúi xuống quan sát, ông chột hét lên :

— Cái gì đây? Bé Lệ bị xiết cổ chết đây mà?

Trên cổ bé Lệ, vết tay của thủ phạm vẫn còn hằn rõ.

— Con Lê bị người ta giết à?

Khởi Tạo bàng hoàng. Lê bị giết? Nằm mơ cũng chẳng ngờ được chàng đứng bất động như bức tượng gỗ. Tay chân thừa thãi.

— Con tôi bị giết? Trời!

Hạ Chi hét to, nàng ngã xuống bất tỉnh. Lâm Tịnh Phu vội vàng, đưa tay đỡ nhanh. "Con ghét ông Lâm, con ghét cả mẹ, chẳng ai chịu chơi với con cả". Câu nói của Lê như vẫn còn văng vẳng bên tai Hạ Chi.

Nhìn Hạ Chi nằm gối đầu lên chân Lâm Tịnh Phu, Khởi Tạo vẫn đứng bất động. Đầu chàng đang tê cứng, cả một khối trống rỗng trong óc. Nhưng trái tim chàng, phải trái tim chàng đang dằng co với những con sóng ngầm dữ dội đang lan dần, lan dần. Tạo ngược mắt nhìn lên trời, những đám mây trắng lững lờ theo gió. Ta đang nằm mơ chắc hẳn ta đang nằm mơ đây thôi.

— Trời hôm nay sẽ nóng !

Khởi Tạo lắc nhai, bất giác nhìn xuống đồng hồ. Thói quen đây chẳng? Thói quen của một y sĩ trước cái chết của con bệnh? Ta đã từng nhìn mười mấy bệnh nhân qua bên kia cuộc đời, nhưng chẳng có cái chết nào lại đột ngột như cái chết bé Lê. Có lẽ ta đang nằm mơ.

Nhưng cô tớ Châu đã chạy tới với một khối hàng xóm, nó bắt đầu khóc, tiếng khóc như một chứng nhận và thằng Xá, có lẽ vì khung cảnh của những người chung quanh, cũng bắt đầu khóc lớn theo.

Thằng Xá cũng khóc? Khởi Tào bối rối trở về. Đột nhiên chàng ý thức được, Lệ đã chết thật rồi! Ta phải làm gì? Nhưng sẽ làm gì được chứ? Sáu giờ năm phút tiếng khóc của thằng Xá càng lúc càng to. Khởi Tào yên lặng ngồi bên bờ suối trong khi bác sĩ Điền cẩn thận đặt xác bé Lệ nằm ngay ngắn trên phần đất phẳng, Hạ Chi đã được Lâm Tịnh Phu và người khác dìu đi. Khởi Tào vẫn bất động.

— Thưa ông giám đốc!

Bác sĩ Điền ngấp ngừng một chút lên tiếng, Khởi Tào không buồn quay lại.

— Hử?

— Tôi đã liên lạc được với cảnh sát cuộc, có lẽ một tí nữa họ sẽ đến ngay

.....

— Thưa ông giám đốc!

.....

— Ông giám đốc, cảnh sát họ đã...

— Vâng... vâng...

Khởi Tào thờ thần như kẻ lạc vào chốn xa lạ, chàng tiếp tục nắm lấy cánh tay lạnh ngắt của bé Lệ. Chết rồi ! Khởi Tào lảo bảo. Chỉ cách có một làn da, mà tay ta ấm; còn tay Lệ băng giá. Chết là gì? Đột nhiên Tào thắc mắc.

Con tôi bị người ta giết! Không làm gì có chuyện đó được, nhưng sự thật đang sờ sờ trước mắt, ta phải làm gì? Lúc lấy vợ, Tào không bao giờ ngờ đến một ngày dễ sợ thế này lại có thể xảy ra trong đời mình. Dễ sợ thật.

Tiếng khóc của thằng Xá nhỏ dần. Khởi Tào quay lại, cô Châu đã dìu nó đi trở lại nhà.

— Ai giết bé Lệ chứ?

Sau cùng rồi Khởi Tào cũng quay lại với chính mình. Tại sao họ lại giết? Bé Lệ dễ thương và hồn nhiên. Càng nghĩ Khởi Tào càng thấy máu nóng trào lên óc, nó muốn tuôn ra từng lỗ chân lông. Tào ngẩng đầu lên nhìn mặt trời xé trưa nắng như thiêu đốt. Dưới ánh nắng sáng rực này lại chứa một tên giết người? Hắn bây giờ ở đâu? Bất chợt Khởi Tào đứng phắt dậy. Những chiếc phi cơ Mỹ xếp theo đội hình vút qua đầu chàng. Tiếng động cơ thật chói tai, thật tàn nhẫn.

Bé Lê ngủ yên được mười hôm. Khởi Tào rời bệnh viện trở về, chàng vẫn không làm sao quên được bé Lê. Ngồi trong phòng sách, câu hỏi lúc nào cũng lẩn quẩn trong đầu. Ai giết bé Lê chứ? Tại sao lại giết nó?

Nhớ lại buổi an táng khi ông thầy lễ đọc đến tên Lâm Tịnh Phu niệm hương, Khởi Tào thấy hấn đứng khúm núm như kẻ phạm tội, hay là...

Nghĩ đến chuyện cũ, rồi đưa mắt nhìn ra khu rừng tòe, bóng mát như một đồng lõa. Khởi Tào hình dung ra cảnh thủ phạm dẫn đứa con gái vô tư của mình bước trên đường mòn. Thủ phạm có khuôn mặt giống hệt Lâm Tịnh Phu. Hấn... Chắc chắn phải là hấn, vì ngoài hấn ra thì còn ai đủ lý do để dẫn và giết bé Lê chứ? Đột nhiên, Khởi Tào lại thấy bàn tay gầy và trắng xanh của Tịnh Phu giống như một bàn tay vấy máu.

Giữa lúc vớ vẩn với bao nhiêu suy đoán, một quả bóng màu cam chợt xuất hiện bên ngoài cửa sổ. Quả bóng có thất nơ trắng phát phơ theo gió. Khởi Tào ứa nước mắt khi nghĩ đến chiếc nơ trắng thất lưng con, chàng úp mặt xuống bàn. Quả bóng màu cam phải chăng là linh hồn đáng thương của Lê? Nỗi phiền muộn đến giờ phút này mới thấm, mới ngập đầy từng lỗ chân lông. Nếu Hạ Chi,

thằng Xá và tất cả những cái gì tư hữu có đánh mất cũng chưa chắc làm Tạo buồn hơn nỗi buồn hôm nay. Một đứa bé chỉ hơn ba tuổi, ngây thơ và đáng yêu như bé Lệ lại có thể bị người ta tàn nhẫn giết chết. Không có gì khốn nạn hơn, Khởi Tạo cắn lấy môi để khỏi bật lên tiếng khóc.

Trước hôm vụ án xảy ra Lệ vẫn còn nắm tay Khởi Tạo, nó đo bàn tay nhỏ nhắn của mình với cha bảo:

— Tay cha to quá.

Và Khởi Tạo cúi xuống, đột nhiên một linh cảm bất ổn thoáng qua óc.

Đôi tay nhỏ và trắng xinh của con như có điều bất hạnh. Không ngờ cái nắm tay hôm nọ lại là cái nắm tay cuối cùng.

Tay cha to quá! Tạo nghĩ đến câu nói cuối cùng của con, chàng đưa khăn lên lau vội mắt rồi ngấm lại bàn tay mình Khởi Tạo chờ người ra. Trời ơi bàn tay như thế này mà chẳng cứu được con thật vô dụng! Lúc Lệ bảo "Tay cha to quá" có phải nó cũng đủ linh cảm được sự bất lực của chúng không? Hay chỉ là một sự ngạc nhiên vì sự quá khổ của bàn tay chàng? Khởi Tạo nhìn vào tay và nhớ lại. Phải chi... Tại sao ta có thể thờ ơ như vậy được

chứ? Năm Chiêu Hòa 18 (1942) khi bé Lệ ra đời cũng là lúc tình trạng nguy ngập nhất, cha Tạo vì tình trạng thiếu hụt nhân viên phải đảm nhận nhiều vai trò một lúc, sự làm việc mệt nhọc đó khiến ông ngã bệnh. Khởi Tạo lúc bấy giờ chỉ mới hai mươi tám tuổi đã phải gánh lấy trách nhiệm cha, cai quản cả một bệnh viện to giữa lúc thực phẩm, thuốc men vô cùng khan hiếm. Có một thời Tạo đã nghĩ đến chuyện đóng cửa bệnh viện nhưng rồi lại thôi. Khi cuộc chiến kết thúc, tất cả những hiện kim trong ngân hàng bị niêm phong để chuẩn bị cho việc đổi bạc mới thì việc điều hành bệnh viện càng khó khăn hơn may là quản lý kinh nghiệm có thừa nên bệnh viện thoát khỏi cơn phá sản. Vườn hoa xinh đẹp được biến đổi vườn trồng khoai, việc nấu nướng trong bệnh viện được giao phó cho bệnh nhân tự túc và vấn đề vệ sinh không còn được coi trọng.

Mỗi ngày Tạo phải đến bệnh viện thật sớm và tối mò mới trở về được nhà. Những tháng ngày lao lực kia khiến chàng không rời rảnh âu yếm con thơ. Một đời sống vốn vẹn có ba năm, không một hạnh phúc. Chiến tranh, chiến tranh! Càng nghĩ Tạo càng thấy bức rức. Chăm chú nhìn xuống lòng bàn tay Tạo kiểm điểm lại

xem mình đã mấy lần giữ được con trong vòng tay? Duyên số thật bạc, hạnh phúc nhỏ nhoi. Lệ đáng thương quá! Tào nghĩ đến vòng cổ non nớt của con. Tàn nhẫn thật, tại sao hắn lại có thể giết được con ta chứ? Tào muốn hét to.

Bàn tay bóp cổ bé Lệ? Bàn tay đó như thế nào? Khởi Tào lại nghĩ đến Lâm Tịnh Phu. Nhưng nếu Phu là thủ phạm, tại sao ta chẳng nhìn thấy một sự đổi khác nào ở hắn? Khởi Tào hồ thẹn đứng dậy, chàng chợt nhớ đến Hạ Chi. Sau cái chết của Lệ. Hạ Chi đã nằm liệt trên giường. Tào định bước xuống lầu thăm vợ, nhưng rồi lại ngập ngừng. Hình ảnh Lâm Tịnh Phu với Hạ Chi riêng rẽ trong nhà, bỏ mặc bé Lệ ngoài sân nóng như thiêu như đốt vẫn không phai mờ trong chàng. Từ khi tai nạn xảy ra đến nay, Tào đã nhiều lần định lên tiếng trách móc vợ, nhưng rồi chàng cố nén xuống, vì Hạ Chi vẫn chưa rời khỏi giường bệnh.

Càng nghĩ đến con trẻ, Tào càng buồn. Chàng đâm ra oán vợ. Trước mắt chàng nơi bờ suối, Hạ Chi còn dám ngã chết giả trong lòng, thì còn gì không nghi ngờ nữa?

Từ lúc cưới được cô vợ trẻ đẹp như Hạ Chi, Tào thấy lúc nào mình cũng bận tâm vì ghen. Mỗi lần Hạ Chi đi

phổ vẻ với vẻ hơn hờ là Khởi Tạo lo lắng: Ra phổ gặp gì mà vui thế? Nhưng chàng vẫn giả vờ hôn nhẹ lên trán vợ hỏi:

— Sao, đi phổ vui không?

Nói xong, Tạo lại tức mình, tại sao ta lại không mở miệng hỏi thẳng lý do với nàng? Hạ Chi người ít nói, chỉ bao giờ được hỏi mới mở miệng, điều này càng khiến Tạo khổ sở.

Bây giờ Tạo vẫn chưa quên được câu chuyện ngày nào. Hôm bé Lệ lâm nạn. Hạ Chi lại vui vẻ với Lâm Tịnh Phu trong phòng. Tuy không phải đích thân là thủ phạm, nhưng dù sao Hạ Chi và Lâm Tịnh Phu vẫn có trách nhiệm với cái chết của bé Lệ. Khởi Tạo vừa đi vừa lầm bầm.

Xuống lầu qua khỏi hành lang, Khởi Tạo bước vào phòng vợ.

Hạ Chi ngồi trên giường xoay mặt ra cửa nàng không thấy chàng. Khởi Tạo lớn tiếng:

— Hạ Chi !

Nhưng Hạ Chi vẫn ngồi bất động trên giường. Một con bướm trắng từ bên người nàng vụt bay cao, đảo quanh phòng, như muốn dừng chân, xong vụt bay ra

khỏi cửa. Con bướm trắng! Khởi Tạo bâng hoàng, đột nhiên chàng cảm thấy vợ đáng thương vô cùng.

— Hạ Chi!

Tạo hạ thấp giọng. Chi có vẻ ốm thật nhiều, nàng buồn vì mất con hay hối hận với những bút rút cũ? Mỗi lần nghĩ đến bé Lệ là Tạo lại giận, nhưng bây giờ?... Bây giờ thì...

— Chi này!

Tạo bước tới, nhưng tiếng chuông điện thoại trong phòng khách đột nhiên reo vang.

— Tôi là ông Hà ở cảnh sát cuộc đây, trân trọng báo cho ông biết..

— Sao? Thủ phạm đã bắt được rồi à? Ai thế?

Trong đầu Tạo lóe lên hình ảnh của Lâm Tịnh Phu, tim chàng muốn ngừng đập, nín thở nghe giọng nói bên kia đầu dây, nhưng những giọng ồn ào khiến chàng không nghe gì hết.

— Ông Hà, ông làm ơn cho tôi biết, thủ phạm là ai vậy?

— Điện thoại hư rồi à? Nghe không rõ.

— Thủ phạm là ai thế?

— Thạch Thổ Thủy. Ông biết hán không?

Thủ phạm không phải Lâm Tịnh phu, thất vọng lớn. Tạo chỉ muốn nghe bên kia bảo là Lâm Tịnh Phu thôi.

Thạch Thổ Thủy? Hắn là ai? Cái tên này hình như nghe qua, nhưng bệnh nhân quá nhiều, làm sao nhớ cho được?

Bên kia đầu dây có lẽ vì đợi quá lâu chẳng thấy Khởi Tạo lên tiếng, nên lập lại:

— Thạch Thổ Thủy, ông biết hắn chứ?

— Dạ... Dạ không, bệnh nhân tôi nhiều quá nên tôi không nhớ là mình có biết hắn không.

— Không biết thật à?

— Để... Để tôi xem hồ sơ bệnh lý xong trả lời cho ông sau nhé? Nhưng mà bây giờ hắn ở đâu?

Khởi Tạo nghĩ đến cái chết của bé Lệ, cơn giận như lửa lan nhanh khắp người. Tôi phải giết hắn để trả thù cho con. Nhưng bên kia đầu dây đã cắt đi hy vọng của chàng.

— Hắn... Hắn đã chết rồi.

— Chết rồi à? Tạo không tin điều vừa nghe - Tại sao lại chết? Tại sao mấy ông để hắn chết dễ dàng như vậy, bắt hắn đền tội nữa chứ?

— Dạ xin lỗi, nhưng đó là việc ngoài ý muốn. Thạch

Thỏ Thủy đã tự treo cổ chết trong nhà giam.

Khởi Tào cắn môi.

— Sao lại có chuyện lạ vậy ? Lệ có thù hằn gì với gã, mà gã lại giết con tôi chứ?

— Dạ điện từ Cháp Quang cho chúng tôi biết như vậy đó ông. Họ chỉ biết tổng quát như thế thôi, còn chi tiết đọi báo cáo đầy đủ sẽ cho ông biết sau nhé?

Khởi Tào để yên ông nghe trên tay, đứng bất động, bên kia đầu dây máy đã cúp tự bao giờ.

Bé Lệ bị một gã đàn ông xa lạ giết chết? Làm gì có chuyện đó? Khởi Tào ngơ ngác. Bé Lệ chẳng lẽ chịu đi chơi với một người xa lạ ư? Tất cả hình ảnh hôm xảy ra án mạng vẫn không phai trong đầu chàng. Thằng Xá với cô Châu đi vắng, nhà chỉ có Hạ Chi và Lâm Tịnh Phu. Hạ Chi làm mẹ, lẽ ra phải gần gũi với bé Lệ mới phải chứ? Tại sao nhà vắng lại tiếp đàn ông trong nhà?

Có lần Hạ Chi bảo:

— Lệ nó ngoan lắm chỉ cần có nó là em có thể ở nhà suốt ngày được.

Vậy thì việc giữ bé Lệ lại trong nhà đâu có khó khăn gì? Tại sao lại để nó rơi vào tay tên sát nhân kia? Lỗi tại ai? Lâm Tịnh Phu và Hạ Chi? Còn tên khốn nạn Thạch

Thổ Thủy nào nữa, sao nó ác thế? Giữa lúc ta chưa trả được thù thì lại tự sát chết tiêu? Tào chỉ còn biết trút cơn giận lên đầu vợ.

Trở về phòng ngủ. Hạ Chi vẫn còn ngồi bất động trên giường. Nàng có nghe thấy gì không chứ? Không lẽ Hạ Chi cũng không muốn biết thủ phạm là ai nữa sao? Tào quét mắt sắc nhìn vợ, nhưng thái độ của vợ khiến chàng lo lắng.

— Hạ Chi!

Hạ Chi với đôi mắt thất thần của kẻ chết yên lặng.

— Thủ phạm đã tìm ra rồi em ạ.

Đầu Hạ Chi lắc nhẹ.

— Nhưng hắn đã chết rồi!

Hạ Chi chậm rãi quay lại rồi hướng mắt trở về sân, đôi mắt ngơ ngác của người mất trí, rồi đột nhiên nàng chỉ thẳng ra ngoài.

— Xem kia, Lệ nó đứng kia kia!

Tào bước tới ôm lấy vợ.

— Đừng nói xàm em ạ.

— Đó, nó đứng dưới cành hoa giấy đấy!

Khỏi Tào nhìn thẳng vào mắt vợ.

— Chi, em điên rồi à? Lệ nó chết rồi làm gì có chuyện

đứng ngoài sân được.

4. BÓNG ĐEN

Sau ngày thủ phạm tự sát chết được một tuần. Khởi Tào ngồi trong phòng sách đọc đi đọc lại mãi những tờ báo mà chàng xem qua chẳng biết bao nhiêu lần. Bên ngoài những đám mây vàng trên trời đang đổi dần thành màu tím nhạt, những chú quạ trên ngọn cây cao, đang gọi nhau về tổ.

"Thủ phạm giết chết bé Lệ đã tự tử trong nhà giam". Đọc lại cái tit lớn đó, lòng Tào vẫn thấy đau nhói, mắt chàng rời không khỏi hàng chữ quái ác kia.

— Một người có ý định tự tử như gã, sao lại còn nhẫn tâm giết bé Lệ chứ?

Tin từ chi cảnh sát tại Cháp Quang, nơi đang mở cuộc điều tra về thủ phạm vụ bóp cổ đến chết con ông giám đốc bệnh viện họ Lại là bé Tiểu Lệ (ba tuổi) cho biết thì: Vào buổi chiều ngày hai tháng tám, người ta đã bắt được một gã tình nghi, đó là một công nhân tên Thạch Thổ Thủy ở vùng Thần Lạc chợ Khởi Xuyên. Sau khi thú nhận tội phạm, hung thủ đã thừa lúc bị giam trong nhà

ngục, dùng chiếc áo sơ mi tự thắt cổ chết."

Bên dưới là bản tin khác với đầy đủ chi tiết hơn.

"... Buổi sáng hôm hai tây, cảnh sát cuộc do sự tố giác của ông chủ khách sạn cho biết. Có một gã đàn ông đáng dấp đáng nghi vừa đến ngụ tại đây.

Đến khoảng ba giờ chiều, thừa lúc Thạch Thổ Thủy bước ra khỏi phòng, ông ta đã chặn lại hạch hỏi, gã vội bỏ chạy, nhưng nhờ người chung quanh giúp nên đi bắt giữ lại được. Lúc đầu, Thạch Thổ Thủy chối. Tôi không có làm lỗi gì cả, chẳng qua tôi muốn ra phố một tí thôi.

Nhưng đến lúc cảnh sát hạch hỏi - Có phải anh đêm nào cũng nằm mơ, la hét om xòm chẳng? Thì gã vội thú nhận gã chính là hung thủ của vụ cố sát bé Lệ bên bờ suối Mỹ Anh ngày 21 tháng 7 vừa qua."

Từ dưới lầu, bỗng có tiếng hát của thằng Xá vọng lên.

"Come come every body. How do you do, and how are you?..."

Đây là một bài hát đồng dao bằng tiếng Mỹ rất được phổ biến từ sau cuộc chiến bại, Khởi Tào nhớ đến tiếng hát ngược ngịu của bé Lệ thường hát theo lời của Xá. chàng bỗng mong ước: Phải chi bây giờ nghe được tiếng ca trẻ thơ kia của Lệ.

Tia mắt Khởi Tạo lại đập vào trang báo, hình ảnh của Thạch Thổ Thủy đáng trên báo có vẻ già dặn hơn tuổi hai mươi tám của gã nhiều, gần như ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi. Ảnh của Thạch Thổ Thủy hướng thẳng về phía trước. Không có vẻ gì là ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nhưng nếu so sánh với thân hình rắn chắc của gã thì Khởi Tạo thấy gương mặt của Thạch Thổ Thủy có vẻ không tương xứng tí nào. Gương mặt đó có vẻ gì cô đơn, yếu ớt, nghiêm nghị với hai hàng mi đậm trung hậu với đôi môi dày nhưng đôi mắt?... Đôi mắt của cô đơn.

Có thật đây là người đã giết bé Lệ chăng? Khởi Tạo nhíu mày chăm chú nhìn vào bức ảnh. Dù lòng ngập đầy căm thù, nhưng Tạo vẫn không thể nào tìm ra được nét hung dữ trên gương mặt của Thạch Thổ Thủy. Thế này trách chi, bé Lệ không đi theo gã sao được.

Bên dưới tấm hình là một hàng chữ lớn:

"Lý lịch của hung thủ".

Theo lời của Thạch Thổ Thủy, thì hấn ra đời ở Đông Kinh, lúc nhỏ cha mẹ không may đều qua đời trong một cuộc động đất lớn tại Quan Đông, hấn được người bác ruột ở vùng quê quán Thanh Sanh mang về nuôi dưỡng. Đến năm mười sáu tuổi nạn đói lan tràn, nên gã bị bắt

bán cho một hãng thầu ở vùng Bắc Hải Đảo làm lao công, năm Chiêu Hòa thứ mười sáu (1941) bị nhập ngũ, sau cuộc chiến hấn trở về Bắc Hải Đảo, và cùng năm ấy gã lấy vợ, đứa con gái đầu lòng vừa sinh thì vợ gã chết.

Đoạn tin trên, Khởi Tạo xem qua không biết bao nhiêu lần, chàng có thể không cần nhìn vẫn đọc lâu ra được. Nhưng mỗi khi đọc tiếp câu "Cha của nạn nhân là ông Lại Khởi Tạo với gương mặt buồn bã nói với chúng tôi khi được hỏi đến.

— Cảnh sát đã cho ông biết tất cả, tôi không có điều gì để nói thêm."

Thì nỗi đau xót lại dâng lên trong lòng Khởi Tạo.

Những đám ráng chiều đã đổi ra màu xám, Khởi Tạo nhìn lên bầu trời hoàng hôn nhớ lại những lời mà vị cảnh sát hình sự đã nói với chàng.

Sau khi con gái hấn chào đời, vợ hấn chết vì vấn đề nuôi dưỡng con bé trở nên khó khăn, làm thế nào cho con bú? Tiếng khóc oa oa của con khiến hấn lúng lúng? Nhưng nếu chỉ lo cho con mà không đi làm thì cũng không có tiền. Giữa cơn bối rối đó, may nhờ bà chủ nhà hiền từ giúp đỡ gã trong việc chăm sóc cho con nhỏ. Hôm đó là ngày lễ tế thần, công việc làm đường xá được

ngưng lại, trời quá nóng, con nhỏ lại khóc quá to, khiến hấn bực bội bỏ đi ra ngoài, hấn định đi bơi một lúc, nhưng khi qua ngang nhà ông, tình cờ thấy bé Lệ vừa bước ra khỏi cửa. Lúc đó Thạch Thỏ Thủy nghĩ phải chi con mình cũng bầy lớn thì đỡ biết chừng nào. Hấn mới đứng lại nhìn, bé Lệ cũng nhìn hấn. Đứa bé trông thật dễ thương, gã men đến hỏi bé Lệ đi ra bờ suối chơi hay không? Bé Lệ gật đầu. Nhưng khi ra đến đấy, có lẽ vì tất cả mọi người đều bận đi xem lễ, nên bờ suối chơi thật vắng. Bé Lệ có lẽ buồn nên khóc, trong lúc hấn đã cởi xong áo quần định nhảy xuống tắm, hấn vội vỗ về bé đừng khóc. Nhưng Tiểu Lệ càng lúc càng khóc to gọi má ơi! má ơi mãi.

Theo đúng lời của cảnh sát, thì có lẽ tiếng khóc của bé Lệ đã làm chấn động thần kinh yếu ớt của Thạch Thỏ Thủy. Tiếng khóc của con không, chịu còn chưa nổi, bây giờ lại nghe của con kẻ khác. Vì thế trong cơn giận dữ, hấn đã nắm chặt cổ của bé Lệ, mục đích là để dọa, không ngờ bé Lệ chết đi. Hấn hoảng hốt bỏ chạy.

Thạch Thỏ Thủy sau khi tự thú xong, hấn mỗi một nói, trên hai mươi ngày qua hấn chẳng có một phút nào chợp mắt. Vì muốn đi hấn ngủ yên, tôi đã đem giam hấn

trong phòng, không ngờ, hấn lại tự tử đột ngột thế.

Những điều vị cảnh sát hình sự đã nói với chàng kia, báo chí cũng đã khai thác thật kỹ.

— Thật là xui xẻo!

Khởi Tạo lẩm bẩm. Phải chi bé Lệ bước ra khỏi nhà chậm một phút, thì đâu có gặp tên sát nhân? Chẳng qua số mạng của bé Lệ. Nhưng mà, cũng có thể là xui cho tên Thạch Thổ Thủy, vì nếu không gặp Tiểu Lệ, có lẽ hấn đã không phải mang tội giết người. Cứ nghĩ như thế, Khởi Tạo lại nghĩ đến hai chữ "tình cờ" ghê tởm, chàng rùng mình.

Trở về thực tại, gian phòng đã tràn ngập bóng tối, tiếng quạ kêu ban nãy trên cành cây giờ đã im tiếng. Khởi Tạo mò mẫm tìm bật đèn. Nghĩ đến câu nói “Tiểu Lệ đã khóc to gọi mẹ ơi! Mẹ” của viên cảnh sát, lòng chàng chột đau nhói.

Nhiều lúc, chàng muốn vào bệnh viện hỏi thẳng người vợ đang nằm dưỡng bệnh rằng.

— Hạ Chi! Lúc bé Lệ khóc gọi mẹ ơi mẹ, thì em và Lâm Tịnh Phu đang làm gì đấy?

Và trong lúc Hạ Chi chỉ ra ngoài song cửa nói:

— Tiểu Lệ đang đứng dưới tàn cây hoa giấy kia...

Thì Khởi Tào nghĩ Hạ Chi có thật mất trí rồi chẳng? Chàng hoảng hốt. Không, chẳng qua chỉ là một sự rối loạn thần kinh, tính Hạ Chi hồi nào tới giờ không bình thường lắm, vì thể tinh thần rất dễ bị bán loạn. Theo sự định bệnh của bác sĩ Trầm, một vị bác sĩ chuyên về thần kinh thì:

— Đây là chứng tinh thần suy nhược của thần kinh dễ tạo nên những ảo giác, nhưng nếu được điều trị bằng phương pháp điện trị của bệnh viện, tôi nghĩ là chỉ khoảng nửa tháng là có thể ra khỏi bệnh viện được rồi.

Lời nói của bác sĩ Trầm khiến Khởi Tào an tâm.

Nhìn thấy cả ảo ảnh của bé Lệ, bấy nhiêu đầy đủ chứng tỏ sự đau khổ đến cực nào. Khởi Tào bất giác thấy tội cho vợ. Đối với nỗi đau khổ thể này của nàng mà ta lại trách móc - Tuy em không có chính tay nhúng vào vụ cố sát bé Lệ nhưng thủ phạm vẫn không ai khác hơn là em và Lâm Tịnh Phu. Thì có lẽ tàn nhẫn quá!

Bây giờ, Khởi Tào muốn tha thứ tất cả, để mọi người trở về cuộc sống an vui như xưa.

Sức khỏe của Hạ Chi được bình phục nhanh chóng, ngày qua ngày bình thường hơn. Đến vị bác sĩ điều trị phải kinh ngạc. Lượng thực phẩm cần dùng mỗi ngày

càng lúc càng gia tăng, bây giờ Hạ Chi đã mập hơn cả lúc chưa xảy ra chuyện gì nữa. Mỗi lần nhìn thân hình phát phì của vợ, Khởi Tào thắc mắc không hiểu tại sao trước sự bình phục của vợ như thế này, chàng không cảm thấy vui mừng chút nào.

Rồi Tào nghĩ. Tại sao một người có thần kinh suy nhược như thế mà vẫn không phát điên lên được? Chàng bỗng thấy rằng mình khó lòng tha thứ cho người vợ đã gặp nhiều xúc động, lòng chàng rối rắm, trừng mắt nhìn chú nhộng hóa bướm đang đập cánh trên thành đèn.

Một lúc sau, Khởi Tào quay lại nhìn vào tờ báo. Thạch Thỏ Thủy tuy đáng ghét, nhưng hắn cũng đáng thương làm sao...

Có tiếng thằng Xá từ dưới lầu vọng lên, cắt ngang những suy tưởng của chàng.

— Cha ơi, cho con đi với chị Châu qua nhà hàng xóm chơi nhé?

— Được rồi, nhưng đừng đi khuya quá nhe con.

Lúc gần đây, Khởi Tào không còn đùa với Xá nữa, sau bữa cơm tối qua loa, chàng lại giam mình trong thư phòng. Khởi Tào nghĩ có lẽ thằng Xá nó cô đơn lắm, nhưng chàng vẫn không có tâm trí đâu mà đùa với nó

nữa.

Rồi Khởi Tạo lại rơi vào suy tư.

Mới mười sáu tuổi đầu mà đã bị bán cho nhà thầu làm cu li thì quả Thạch Thổ Thủy đáng tội. Thuở còn đi học, trong một lần đi chơi xa, Khởi Tạo đã nhìn thấy những gã làm đường, mình trần chỉ mặc độc có một chiếc quần đùi. Chàng đã từng ngạc nhiên tại sao trên đời này lại có những kẻ khốn khổ thế kia? Khi nghe nói vì không chịu nổi cuộc đời cực nhọc nô lệ mà bỏ trốn, thì những người này bị những tên cai thầu, tay cầm súng, tay dắt chó đi săn như săn thú, nếu chẳng may mà bị bắt lại, họ sẽ bị trấn nước hay sẽ bị những thanh sắt nung đỏ ấn vào lưng một cách tàn nhẫn để dẫn dắt những kẻ khác muốn bỏ trốn đi. Vì vậy, dù Thạch Thổ Thủy là một tên sát nhân ghê tởm, nhưng với cái tình cảnh chỉ mười sáu tuổi đầu đã bị cha nuôi bán cho hãng thầu làm lao công kia; cũng gợi được ở lòng Khởi Tạo một chút thương cảm.

Từ cuộc đời lao công khốn khổ đến sự chiến đấu ở mặt trận, có lẽ Thạch Thổ Thủy là con người chưa hề biết thế nào là tự do của một xã hội.

Khởi Tạo từ trước tới giờ vẫn oán hận Thạch Thổ

Thủy. Trước đây chàng chưa hề nghĩ đến những khắc khoải của hắn, bây giờ đặt tình cảnh của mình vào gã lao công kia, chàng thấy rằng một người vừa cưới vợ xong chưa đến một năm thì vợ bỏ con lại lia đời, sự đau khổ kia không ai có thể chịu được. Chàng nghĩ, có lẽ Thạch Thổ Thủy không cố tình muốn giết bé Lệ. Nhưng có lẽ vì sau bao năm làm công, cộng với cuộc sống nơi quân ngũ, tạo cho đôi tay gã một sự rắn chắc, chỉ cần bóp nhẹ là cũng có thể giết được người.

Khởi Tào không muốn nghĩ đến hai chữ "Giết Người". Chàng cố tình coi hành động của Thạch Thổ Thủy chẳng qua chỉ là một lầm lẫn, và tránh nghĩ đến những hình ảnh đầy thù hận, cố tình giết chết bé Lệ, vì nếu nghĩ đến thì thật quá ghê tởm.

Đang lúc Khởi Tào rơi vào trạng thái suy tư, bỗng từ dưới lầu có tiếng con gái vọng lên:

— Không có ai ở nhà cả sao? Tôi lấy trộm đồ bây giờ.

Khởi Tào kéo rộng cổ áo.

— Ai đó?

— Ai đó à? Khéo hỏi dữ không, chẳng lẽ đến tiếng của tiểu thư họ Thang này mà anh cũng nhận không ra ư?

Giọng nói thánh thoát vọng lên trong một ngôi nhà

vừa trải qua việc tang gia thế này, tỏ vẻ không tế nhị chút nào cả. Khởi Tạo nghĩ. Hình như là Thang Tử Thăng bạn học của Hạ Chi thì phải. Khởi Tạo an tâm bước xuống lầu.

—Ồ xin lỗi nhé, không ngờ lại là cô Thang.

Thang Tử Thăng nghiêm mặt đứng giữa phòng khách nói:

—Làm gì cửa lớn cửa nhỏ đều mở rộng cả thế này? Cô Châu và thằng Xá đi đâu rồi? Nếu biết thế này, hôm nào tôi sẽ lên vào lấy trộm áo quần của Hạ Chi hết cho xem.

Khởi Tạo cúi đầu:

—Tôi hết sức cảm ơn sự giúp đỡ của cô trong việc vừa rồi.

Tử Thăng đốt một điếu thuốc, nhả một ngum khói dài.

—Đừng nói những lời khách sáo như vậy, tôi không thích tội nghiệp cho bé Lệ!

Khởi Tạo gật gù không nói, Thang Tử Thăng tiếp tục.

—Thật tội nghiệp, có chữ nào xứng đáng hơn hai chữ này không? Bé Lệ chết, Hạ Chi lại bệnh, lúc này tôi có đến thăm Hạ Chi. Nghe chị ấy nói, đã hai ngày rồi anh không có đến thăm, chút nữa anh hãy đến với chị ấy đi

nhé!

Rồi Tử Thăng đưa tay búng búng tàn thuốc, quay lại hỏi.

— Còn thằng Xá đâu rồi?

— Cùng cô Châu đi qua bên cạnh chơi rồi.

— Thật tội nghiệp thằng bé chắc cũng buồn lắm, nhưng còn anh?

Giọng nói của Tử Thăng thật dễ thương. Gương mặt tròn và đôi mắt sáng của nàng đã gọi cho người một cảm giác thân thiện.

— Cô Thăng, hôm nay cô có thể ngồi chơi ở đây lâu một tí không?

Khởi Tại thành khẩn nói vì chàng nhận thấy rằng, đứng trước mặt Tử Thăng, tâm hồn chàng có vẻ yên tĩnh đôi chút. Tử Thăng không đáp thẳng lời của Khởi Tạo, nàng nói:

— Tiết Trung thu chưa đến mà thời tiết có vẻ ướm lạnh rồi, anh phụ với tôi đóng cổng ngoài hành lang lại nhé.

Khởi Tạo vẫn đứng đấy, chàng đưa mắt nhìn theo bóng của Tử Thăng.

Cửa kính ở song cửa đã đóng lại. Nhìn khung trời bên

ngoài qua khung cửa kính, màn trời đã tối đen. Tử Thăng mang trà đến, nàng ngồi xuống.

— Ô, quên nữa, ba bốn hôm trước tôi có đến Cháp Quang, trong quán cà phê ở thôn Tây, tôi có gặp ông Cao, ông ấy có hỏi thăm anh và nói tội nghiệp, cử chỉ của ông ấy làm tôi xúc động vô cùng.

— Ông Cao vẫn mạnh chứ?

— Vẫn mạnh, nhưng nói sạo hơi nhiều.

— Hắn nói sao?

Tử Thăng nghiêm giọng, nàng hỏi.

— Anh có can đảm nghe không chứ?

— Điều đó...

— Nhưng tôi nghĩ dầu sao anh và ông ta cũng là bạn thân của nhau, dù có nói ra cũng không có gì đáng ngại. Ông Cao hiện giờ đang lập cô nhi viện ông ấy bảo con gái của kẻ sát nhân hiện đang được giữ ở đây.

Khởi Tạo cầm mảnh giấy vệ sinh lên, bắt lấy con nhộng đang đậu trên gối của chàng.

— Thật à? Tôi cũng có nghe qua lời vị cảnh sát thì con gái của hung thủ đã được đưa vào cô nhi viện, không ngờ là cô nhi viện của anh Cao Mộc.

— Anh chàng họ Cao nói, đây cũng là một kỳ duyên

vì khi còn học ở trường bao giờ cũng nghe Khởi Tào nói là “Hãy yêu lấy kẻ thù của người”. Thì bây giờ không lẽ anh ta không nhận con kẻ thù của bạn ư?

Đôi mắt Khởi Tào tình cờ hướng về phía hình của bé Lệ trên bàn thờ. Ảnh bé Lệ với chiếc áo đầm màu trắng đang cúi xuống hái hoa, miệng cười, và như sắp sửa đứng dậy chạy vồ về phía chàng.

— Nói vậy, ai lại có thể nhận con kẻ thù của bạn mình bao giờ.

Chàng muốn thốt ra một lời như thế, nhưng cố gắng ngăn lại, vì Khởi Tào đã nhớ lại lúc thằng Xá hỏi chàng kẻ thù là gì cha? Thì chàng đã đáp “Kẻ thù của ta là những người cư xử với ta không tốt”.

Nhìn thấy Khởi Tào vẫn yên lặng. Tử Thăng an ủi:

— Tôi mới bảo với ông Cao là khi anh nói câu “Hãy yêu kẻ thù của người” là lúc anh chưa hề có kẻ thù. Nhưng hẳn lại bảo anh quả thật là một con người vĩ đại.

Khởi Tào vẫn yên lặng. Tử Thăng lặng lẽ hớp những hớp trà. Gian phòng rơi vào yên lặng. Khởi Tào sức tỉnh, khi nhận ra bây giờ gian phòng chỉ còn độc một mình mình và Tử Thăng mà thôi, chàng không dám giữ mãi vẻ yên lặng nữa, vội nói:

— Anh Mộc, anh ấy đưa tôi lên cao quá, sự thật ra tôi không phải là người đủ can đảm thu nhận con kẻ thù của mình bao giờ.

— Vâng, tôi cũng nghĩ như thế. Tuy rằng bề ngoài có thể là chính danh quân tử đi nữa, nhưng quân tử cũng đều có phải là quái vật đâu?

— Quái vật? Nói như thế cũng hơi quá đáng, nhưng tôi cũng không phải là quân tử.

Khởi Tào mỉm cười đau khổ, một tư tưởng thoáng qua óc, làm chàng nổi da gà. Nuôi dưỡng con kẻ thù của mình ư? Ngu cách mấy đi nữa cũng chưa có ai dám nuôi con của Thạch Thổ Thủy.

Giọng nói của Tử Thăng thật dịu, nàng hỏi:

— Anh làm sao đây?

Khởi Tào đánh trống lảng.

— Theo lời của ông Cảnh sai hình sự thì tội nhất là con bé con của hung thủ, nó không biết là mẹ nó đã chết. Cha nó đã treo cổ tự tử, tối ngày chỉ khóc đòi bú mồi.

— Vâng, tội thật!

— Cô Thăng! Cô cũng thấy tội nghiệp cho nó nữa sao? Hôm nghe ông cảnh sát nói thế tôi đã giận dữ lên.

Con bé Tiểu Lệ của tôi bị hấn giết còn đáng thương gấp bội nữa kia mà!

— Vâng, bé Lệ không những chỉ đáng tội thôi mà còn đáng thương nữa, nhưng mà dù sao con bé con thủ phạm cũng đáng tội.

Gương mặt Khởi Tạo có vẻ bất bình.

— Thật ư?

— Anh thử nghĩ giả sử như bé Lệ vẫn sống nhưng cha mẹ đều chết cả thì sẽ ra sao.

Một đứa trẻ nhỏ sống mồ côi và một đứa bé chết cô đơn đều đáng tội cả - Nếu bé Lệ sống đơn độc một mình, thì nó quá đáng tội nghiệp.

— Nếu nó là con của mình... Thì vấn đề sẽ trở nên khác đi, nghĩ kỹ lại cái chuẩn cho mỗi người đều ở một cái mức khác nhau cả.

Có lẽ đúng. Công bình mà nói, con gái của Thạch Thổ Thủy không phải là không đáng thương.

Tuy nói thế, nhưng Khởi Tạo vẫn không nghĩ như điều viên cảnh sát và Tử Thăng vừa nghĩ, chàng nhận rằng đứa con gái của Thạch Thổ Thủy tuy đáng tội thật, nhưng chàng cũng không thể nào tha thứ cho hành động thu nhận con của kẻ thù. Đây chỉ là một cảm nghĩ

thoáng qua đầu, nhưng Khởi Tạo không ngờ rằng đó chính là những bận tâm mai sau của chính mình và Hạ Chi nữa.

5. CHIỀU TÀ

Bệnh viện của Lại Khởi Tạo tọa lạc trong thị trấn Khởi Xuyên, do ông chàng, một thương gia làm nghề nấu rượu, thừa lúc giá đất bấy giờ còn rẻ ông đã mua luôn một hơi hơn ba ngàn công đất, bệnh viện được lập lên trên thửa đất rộng rãi, từ cổng rào vào đến bệnh viện, xa đến năm mươi thước. Có lần Cao Mộc đã nói :

— Ông của Khởi Tạo chẳng biết thương bệnh nhân tí nào cả. Đối với người bệnh càng ít đi càng tốt, thế mà khi họ đến được cổng rào đã khó khăn lắm rồi mà còn phải đi thêm mấy mươi thước nữa mới đến được bệnh viện.

Khởi Tạo cũng nghĩ là Cao Mộc nói đúng.

Chiếc cột trụ ngoài cổng rào, cao hơn hai thước, bên trên treo cao một tấm bảng lớn với mấy chữ "Bệnh Viện bác sĩ Lại" màu đen. Chung quanh bệnh viện cũng tương tự như ở nhà chàng, trồng đủ loại thủy tùng đẹp.

Đứng từ cổng nhìn vào, người ta có cảm tưởng đây là một vườn cây hơn là một bệnh viện, có lẽ vì những bãi

cỏ non quanh nhà và những hàng cây dầu, cây quế cao ngất.

Bây giờ thì những sân cỏ kia không còn nữa, vì nó đã được cày lên để trồng cải. Cái hình ảnh khu vườn trồng cây đã biến mất, nhưng nếu băng qua con đường nhỏ đi ra sau nhà thì người đến vẫn tìm thấy những cảm giác dễ chịu êm đềm. Hàng cây dầu, cây quế và cây hương không phải do người trồng mà tồn tại từ thời hoang dã đến nay, từ cái thuở mà Khởi Tạo hãy còn quá nhỏ, thuở mà người nhà ngại chàng đi xa quá dọa rằng, những hàng cây đó thường có loài gấu đến trèo, tuổi trẻ dễ tin và trong đầu chàng lúc bấy giờ thì sau nhà chỉ là một khu rừng đầy nguy hiểm chứ không phải là khu rừng vườn cây.

Bệnh viện được xây theo hình chữ J. Cha của Khởi Tạo lúc đầu chỉ muốn mở một bệnh viện chuyên về khoa ngoại mà thôi, nhưng sau đó vì nhu cầu, bệnh viện đã phát triển nhanh chóng. Năm Chiêu Hòa thứ năm (1930) bệnh viện bắt đầu thiết lập thêm nội khoa, nhãn khoa, nhi khoa cộng với ngoại khoa có sẵn, biến thành một bệnh viện tổng hợp lớn.

Thế mà nhanh thật! Bé Tiểu Lệ mất đi đã ngoài tháng,

Khởi Tạo vừa ngẫm nghĩ vừa đi bên ngoài hành lang phía Tây ngập nắng của tòa nhà rộng. Chàng định đi vào phòng thuốc, nhưng một bóng người từ trong lủi nhanh ra, va vào người chàng.

— Ô! Xin lỗi.

Đó là cô thư ký Vương Thụy Kỳ, đôi mắt tròn với chiếc miệng hình quả đào, nàng bước thật nhanh. Khởi Tạo ngạc nhiên nhìn theo.

Chuyện gì xảy ra? Từ cánh cửa hé mở do Thụy Kỳ vừa bước ra. Khởi Tạo không nhìn thấy gì ngoài những ngăn chắt đầy lọ thuốc. Chàng xô cửa bước vào, Lâm Tịnh Phu đang đứng cạnh cửa sổ, hai tay nằm trong túi áo blouse, đón chàng với nụ cười nhạt.

Nét nhợt nhạt của Lâm Tịnh Phu và thái độ xồng xộc của cô Thụy Kỳ ban nãy tạo nên hai hình ảnh trái ngược, Khởi Tạo thấy kém vui, khi nghĩ đến cảnh Lâm Tịnh Phu và Hạ Chi đơn độc ngồi trong phòng khách, lúc đó hẳn có mỉm một nụ cười như thế này chăng? Một thoáng hờn ghen nổi lên trong lòng.

— Anh đến thật đúng lúc.

Nụ cười trên môi gã họ Lâm vẫn chưa tắt. Khởi Tạo nghĩ thầm.

— Đúng lúc cái con khỉ.

Nhưng chàng nói:

— Thật à!

Rồi cho tay vào túi tìm chiếc bật lửa, đốt một điếu thuốc.

— Thưa ông giám đốc, tôi có chuyện muốn thưa với ông.

— Chuyện gì?

Khởi Tạo bực mình nhưng vẫn cố giữ vẻ thản nhiên. Lâm Tịnh Phu đến đây làm việc đã trên hai năm, nhưng chưa hề có một lần yêu cầu gì cả, thế bây giờ hắn muốn đòi gì đây? Khởi Tạo hoang mang, chàng bước về phía hành lang nói:

— Được rồi, hãy đến phòng tôi nói chuyện.

Lâm Tịnh Phu sánh vai với Khởi Tạo, hắn cao hơn chàng năm phân.

— Cũng không có gì gấp lắm.

— Đừng lo, tôi cũng chẳng lấy gì làm bận lắm.

Khởi Tạo đáp nhẹ. Đối với những người chàng ghét, chàng chỉ trả lời nhát gừng thôi, thế mà ...Khởi Tạo lấy làm bực mình.

Dưới chiếc bóng dài của cây bạch dương, một bệnh

nhân đang ngồi xem sách. Mở cánh cửa phòng giám đốc ra, những tia nắng chiếu tràn vào phòng. Đây là gian phòng rộng khoảng năm thước, vải màn che màu trắng được phủ kín cửa, chiếc bàn bằng gỗ đào to lớn được đặt bên cạnh, máy đánh chữ, kính hiển vi, bếp điện ... bày đủ trong phòng tương tự như phòng riêng ở nhà của Khởi Tạo. Trên bờ tường còn có những bức tranh với cảnh tuyết rủ, càng làm tăng vẻ nghiêm trang của gian phòng.

Lâm Tịnh Phu ngồi xuống ghế, hẩn duỗi thẳng chân một cách mệt mỏi, nắng chiều vẫn có vẻ oi bức.

— Nghe nói bà nhà đã bình phục trở về nhà rồi hở ông?

— Nhờ trời cùng đỡ!

Khởi Tạo vừa vén màn sang bên, vừa nói, nhưng lòng chàng lại đang rửa thâm: nhờ cái con khi!

Gió thổi làm rung rinh màn cửa. Lâm Tịnh Phu vượt những sợi tóc lòa xòa trước trán với những ngón tay dài.

— Thừa ông giám đốc, theo ông cô Thụy Kỳ là người như thế nào?

— Cái đó ...

Khởi tạo không biết nói ra sao. Thì ra điều mà Lâm

Tịnh Phu muốn nói là việc liên quan đến Vương Thụy Kỳ, Khởi Tạo ngạc nhiên một chút rồi tiếp:

— Hình như cô ta cũng không đến nổi nào.

Lâm Tịnh Phu dần từng tiếng một, miệng gã hơi mỉm cười :

— Cô ta được không?

Nụ cười của Lâm Tịnh Phu khiến Khởi Tạo hơi ngượng. Vì Thụy Kỳ cũng chưa xứng đáng với tiếng người con gái đàn hoàng, dù có một mái tóc phủ vai rất đẹp, đi đứng chậm rãi, ít khi hấp tấp như hôm nay. Nhưng nhiều lúc khi mang hồ sơ bệnh lý vào phòng giám đốc, cô ta thường đứng sát vào người chàng lưỡng lự.

— Thừa ông giám đốc, chi phí của bệnh nhân này phải tính sao đây?

Thấy Khởi Tạo yên lặng không đáp, Lâm Tịnh Phu lại nhoẻn miệng cười nói:

— Có ta có vẻ mê ông giám đốc lắm đấy!

Khởi Tạo rửa thềm. “Đừng đưa tôi vào tròng!”
Nhưng chàng lại ôn tồn hỏi:

— Thế anh có định lấy cô ấy không?

Lâm Tịnh Phu trề môi.

— Tôi mà kết hôn với cô ta à? Sao lại có chuyện đó?

— Thế còn chuyện giữa anh và cô Thụy Kỳ tính sao?

— Tính sao ư? Tôi có liên hệ gì với cô ta đâu? Cũ ấy chỉ mê có ông giám đốc mà thôi.

Khởi Tạo thấy thái độ của Lâm Tịnh Phu không có vẻ gì đứng đắn cả, chàng hỏi:

— Thế anh đến đây chỉ để nói chuyện này thôi à?

— Không phải thế, mà là chuyện sức khỏe của tôi.

— Sức khỏe của anh?

Khởi Tạo đánh thót, chàng đưa đôi mắt nghề nghiệp nhìn Lâm Tịnh Phu dò xét. gương mặt Lâm Tịnh Phu lộ vẻ đau khổ khi nhìn lại chàng.

— Thưa ông giám đốc, có lẽ tôi bị nám phổi.

— Nám phổi ư?

Khởi Tạo bỗng nghĩ ngay đến số khách hàng đông nghẹt của phòng nhãn khoa, mà Lâm Tịnh Phu là một bác sĩ khá nhiều thân chủ. Khách đến càng lúc càng đông, không phải vì cái mã đẹp trai của gã, mà vì bàn tay kia như có một ma lực, giải phẫu khéo. Đến đây làm đã hai năm, bây giờ Lâm Tịnh Phu mới trở hết được tài nghệ của gã, nếu gã nghỉ việc, thì bệnh viện sẽ bị ảnh hưởng. Khởi Tạo quan tâm đến sự kinh doanh của bệnh

viên hơn là sức khỏe của Lâm Tịnh Phu.

— Có thật đó là bệnh phổi không?

— Vâng ạ. Mùa xuân vừa qua tôi thấy mình thường hay chảy mồ hôi trộm lại hay bị sốt, tôi tưởng không sao cả. Nhưng mà, lúc gần đây bỗng có máu vướng theo.

— Máu à!

Khởi Tạo hỏi, nhưng lòng chàng đang tàn nhẫn kêu to: ho ra máu !

— Một ít vướng theo nước giải, lúc đầu tôi tưởng đó là máu răng, nhưng sau khi thử đằm, bây giờ mới biết là đang ở vào thời kỳ thứ hai rồi!

Thế thì phổi đã thủng! Khởi Tạo rùng mình. Năm 1946 trong giới Y học Nhật Bản, nếu gặp bệnh nhân bị thủng phổi, thì kể như cuộc đời đó đang nằm gần cái chết. Hôm nay trông thấy Lâm Tịnh Phu có vẻ bức bối, chàng nghĩ rằng đó là do cơn bệnh hành hạ. Với một người mang bệnh phổi ở thời kỳ thứ hai, thì việc đòi hỏi phải làm việc là chuyện không thể được. Khởi Tạo nhìn nét xanh xao của Lâm Tịnh Phu chàng thấy hồ thẹn với tước vị bác sĩ nội khoa của mình.

— Bây giờ ông thử đi chiếu phổi xem sao?

— Cũng được, nhưng mà tôi muốn đến Động Giả

dưỡng bệnh một thời gian xem sao. Bệnh viện đang đông khách mà bỏ đi thì thật có lỗi với ông Giám Đốc.

Nếu hẳn đến một nơi xa lạ như Động Giả dưỡng bệnh thì việc tiếp xúc với Hạ Chi sẽ tạm ngưng. Nghĩ đến điều này, bỗng nhiên Khởi Tạo thấy cảm ơn con bệnh của Lâm Tịnh Phu vô cùng: Mặc dù về phương diện chi thu của bệnh viện sẽ mất đi một con số khá to, vì sau cuộc chiến chưa đầy một năm, số y sĩ cần thiết thật khan hiếm.

Có lẽ phải tạm thời đóng cửa phòng nhãn khoa, những người bệnh mắt cũng phải tạm thời rời khỏi đường, nhưng việc tên này rời khỏi Khởi Xuyên là mình mong mỗi vô cùng. Mãi quay cuồng trong bao ý nghĩ Khởi Tạo đã quên đi sự thông cảm con bệnh mà Lâm Tịnh Phu đang gánh chịu, chàng cũng không nghĩ đến con điều đứng của gã.

Tịnh Phu là người đã mang bé Lệ đến cái chết và Hạ Chi là đồng phạm, Khởi Tạo giả vờ thân thiện:

— Ở đây không thích hợp cho sự dưỡng bệnh của anh, vì không khí Khởi Xuyên quá lạnh. Còn việc ở Động Giả anh đừng lo, để tôi bảo ông quản lý chu tất cho.

6. KHỎI MÂY

Sau ngày Hạ Chi rời khỏi bệnh viện, những cánh cửa sổ trong nhà có vẻ sáng và sạch hơn nhiều. Suốt ngày nàng cứ mãi bận bịu với công việc, khiến cô Châu cảm thấy lo lắng:

— Sao bà cứ mãi tìm sự mệt nhọc như thế?

— Vận động thể mà khỏe, khỏi phải nghĩ ngợi những chuyện lộn xộn !

Bản tánh Hạ Chi chuộng cái sạch, cửa nẻo phải chùi cho bóng. Dưới cái nhìn của những người khác, gia đình Khởi Tạo đã bắt đầu trở về nếp sống trầm lặng bình thường.

Chịu theo ý của thằng Xá, sau khi dùng cơm tối xong, Hạ Chi đốt lửa trong sân dù trời chưa tối hẳn.

Khởi Tạo bước ra khỏi phòng tắm, ngồi trên chiếc ghế mây kê bên hiên đảo mắt nhìn ra sân. Cây quì cao vút tận trời, ngồi trong hiên không nhìn thấy ngọn, cây cao ít nhất cũng mười mấy thước, kê bên là cây phong với những chiếc lá đỏ ối từ mùa xuân đang tắm trong nắng

chiều rực rỡ, rồi lại nhìn sang những đóa sen tươi nở trong hồ, Khởi Tạo bỗng sực nhớ ra là đã từ lâu, từ khi cuộc chiến bộc phát đến nay, chàng đã quên bẵng đi việc kêu thợ đến sửa sang vườn cỏ.

Trước khi bệnh viện được chỉnh đốn lại thì khoan nghĩ đến chuyện này, nhưng bây giờ? Con bệnh của Lâm Tịnh Phu khởi phát. Trong thời gian dưỡng bệnh, lương vẫn phải trả đầy đủ, bệnh viện lại thiệt thòi, vấn đề tìm một bác sĩ khác thay thế thì đã có ông quản lý lo lắng. Đã nhiều lần, Khởi Tạo tính toán suy nghĩ, không hiểu có nên thổ lộ cho Hạ Chi biết hay không, vì chàng không đoán được phản ứng của nàng.

Khởi Tạo quay lại, nhìn thẳng về phía Hạ Chi và thẳng Xá với một phần gương mặt đang ứng đỏ vì lửa. Đôi mi sậm cong vút sau lần đau khổ càng tăng thêm vẻ đẹp bi thương. Hạ Chi bất chợt ngẩng lên bắt gặp tia nhìn của chồng, nàng mỉm cười, nụ cười hiền hòa xinh xắn.

Làn môi tươi như hai cánh đào kia có từng hôn lấy Lâm Tịnh Phu hay chưa? Ý nghĩ vừa thoáng qua tạo sự ghen tức ngấm ngầm. Câu nói đã nhiều lần không định thốt chột buột miệng.

— Ông Lâm vừa xin phép tôi đến Động Giả dưỡng

bệnh.

—Ồ.

Hạ Chi mở to mắt, nhưng vội quay nhanh về môi lửa đang cầm trên tay.

Trước phản ứng có vẻ không phản ứng của vợ, Khởi Tào bỗng hoài nghi. Nghe bảo đến Động Giả, thì phải biết ngay là bệnh phải mới đến đấy chứ? Tại sao không tỏ vẻ gì là kinh ngạc cả vậy?

— Mẹ ơi, đừng động đây chứ, như thế này làm sao bắt lửa được?

Câu nói của thằng Xá khiến Khởi Tào khám phá ra bàn tay của Hạ Chi đang run rẩy chằng có vẻ thỏa mãn.

Hạ Chi bảo con:

— Thôi, đợi khuya tí hãy đốt, bây giờ trời hãy còn sáng lắm.

— Vâng.

— Chị Châu đang đào khoai đang kia kìa con hãy đến phụ giúp chị ấy đi nhỏ.

— Đào khoai à?Ồ sợ quá!

Xá ném chiếc môi lửa xuống, chạy đi. Hạ Chi như đang nghĩ một điều gì? Mắt Khởi Tào không rời vợ.

— Hạ Chi, em đang nghĩ gì đấy?

Hạ Chi ngẩng đầu lên, giọng nói của nàng có vẻ nũng nịu.

— Anh thử đoán xem?

— Anh đoán không ra.

Khởi Tào nói, chàng nghĩ không lẽ lại đang nghĩ về Lâm Tịnh Phu?

Hạ Chi bước đến, ngồi xuống cạnh chồng.

— Em muốn có một đứa con gái.

— Một đứa con gái?

— Vâng, em muốn có một đứa con gái nhỏ.

Tại sao Hạ Chi không hỏi chàng vì chuyện của Lâm Tịnh Phu? Nàng phải hỏi tại sao Lâm Tịnh Phu đến Động Giả chứ? Thế sao lại chỉ bảo là muốn có một đứa con gái, tại sao? Nàng là vợ mà sao ta chẳng bao giờ đoán được ý nàng? Thế là thế nào? Hay chẳng qua chỉ là một lời nói không có tình, mục đích chỉ che đậy lòng nàng mà thôi?

— Không cần biết con trai hay con gái em cũng không thể có được, vì em không thể sinh được nữa.

Hạ Chi đỏ mặt.

— Em không nghĩ như vậy.

Sau khi sinh xong bé Lệ, Hạ Chi vì bị sưng màng tử

cung nên phải cột buồng trứng việc sinh nở không còn hy vọng nữa.

— Nếu có đủ cả thằng Xá và bé Lệ, thì em đã không cần có thêm một đứa con nào nữa cả.

Bề ngoài, Hạ Chi tỏ vẻ một phụ nữ yếu đuối, nhưng đã quyết định điều gì, ít khi nàng chịu bỏ cuộc. Tuổi hỡi còn trẻ mà không thể sinh nở được nữa thì đối với cương vị làm chồng của Khởi Tạo, chàng thấy gia đình không còn đầy đủ ý nghĩa như trước Hạ Chi đã gần như là một vật phế thải. Bé Lệ mới chết bốn mươi chín ngày, thế mà nàng lại đòi phải có một đứa con khác, điều này khiến Khởi Tạo không thể nghĩ đến vấn đề sinh con.

Hạ Chi van nài.

— Vâng, mặc dù em không thể sinh được nhưng em vẫn muốn có con, em muốn xin một đứa bé thế cho bé Lệ.

— Nhưng Tiểu Lệ mới chết có bốn mươi chín ngày mà?

— Vâng, vì thế em mới buồn, em thấy cô đơn đến điên lên được, nếu bây giờ nuôi một đứa bé mới sinh, có lẽ em sẽ được an ủi hơn nhiều.

Khởi Tạo chưa hoàn toàn đồng ý với vợ. Tại sao khi ta

bảo cho nàng biết Tịnh Phu sắp đi Động Giả, nàng lại không hỏi thêm một lời, mà chỉ đòi xin một đứa con để nuôi. Không lẽ vì không có Lâm Tịnh Phu ở đây nàng sẽ thấy cô đơn à? Cần con nhỏ an ủi? Những câu hỏi lẩn quẩn trong đầu.

— Em hỏi gì anh không hiểu, tinh thần em mới lắm rồi à?

Đôi mắt Hạ Chi chột ước.

— Không, bệnh em đã khỏi.

— Nhưng mà, cảm giác cô đơn muốn điên của em đó chứng tỏ tinh thần em đang mệt mỏi.

— Không phải thế, bất cứ một người làm mẹ nào cũng đều như em cả, sẽ cảm thấy cô đơn và đau khổ không cùng. Anh có công việc để làm nên không có phút nghỉ quẩn, cũng không có giờ để nhỏ nước mắt.

Trên má của Hạ Chi, đã có những giọt nước lăn xuống. Khởi Tạo nhìn vợ, chàng không dám đề cập đến nữa, vì ngại bệnh cũ của vợ tái phát.

— Em muốn có một đứa con để nuôi, em rất mong được có một đứa con gái, em van anh, van anh. Hãy chịu ý em đi.

Khởi Tạo ngẫm nghĩ: Tại sao phải cần có đứa con gái

đề an ủi? Con người đâu phải là món đồ chơi? Nhưng chàng vẫn yên lặng không nói. Giọng Hạ Chi lại vang lên.

— Em van anh, đây là lời van xin duy nhất trong đời em! Hãy cho em một đứa bé về nuôi, coi nó như bé Lệ, yêu nó như bé Lệ vậy!

Khởi Tào không muốn có một bé gái, nhất là những đứa đồng lứa với bé Lệ. Vì mỗi lần nhìn thấy chúng là tim chàng đau nhói, nhìn thấy chúng là chàng phải quay mặt đi ngay. Trong khi đó, Hạ Chi bắt gặp một đứa bé gái là nàng lại dăm dăm nhìn có khi lại ôm chúng, nói chuyện với chúng, quăn quít một cách không rời được.

Khởi Tào thắc mắc không hiểu được vợ, chàng tự hỏi không lẽ đàn bà người nào cũng có một thứ tình cảm khó hiểu như vậy sao?

— Em van anh, qua khỏi ngày kỵ bốn mươi chín ngày của bé Lệ xong, anh cho em được nuôi một đứa con khác anh nhé.

Hình ảnh của vị giáo sư họ Hạ, cha của Hạ Chi hiện dần trong đầu. Khởi Tào thấy vợ mình không có vẻ gì giống cha cả. Có lẽ vì nàng mất mẹ từ thuở nhỏ chăng? Chăm chú nhìn vào mặt vợ, chàng nghĩ rằng nhất định

tư tưởng của chàng và cha vợ phải y hệt nhau.

Với một giọng nhỏ nhẹ, Khởi Tạo bảo vợ:

— Em phải biết là anh không muốn nhìn thấy một đứa con gái nào nữa cả.

Hạ Chi gật đầu.

— Em biết, nhưng mà... Em muốn có một đứa con gái.

Tuy nhìn thấy bé gái vẫn không tránh được sự khó chịu, nhưng Hạ Chi mỗi lần nhìn thấy những đứa trẻ đồng lứa với Tiểu Lệ, là không cưỡng được ý đến nói chuyện với chúng. Hình như có một sự giống nhau ở nơi những đứa này thí dụ đôi hàm răng sữa nhỏ nhắn dễ thương, làn da mịn và mềm hay mái tóc thơm mùi nắng cháy với những câu nói ngọt ngào dễ thương. Nói chuyện với chúng là tình yêu mẹ con được dịp khơi nguồn, đó là một thứ tình khó cưỡng.

Tóm lại, trong những điểm gần gũi, tuy chỉ có một phần nghìn hình bóng bé Lệ vương vấp, Hạ Chi vẫn cố gắng bám víu và tiếc thương.

Nuôi một đứa con nuôi dưới mắt Khởi Tạo là một việc động trời, nhưng với Hạ Chi, đó là một thứ ý niệm tự nhiên. Dù dưới một hình thức nào, nàng cũng muốn

được gán gũ đưa bé gái, để đền bù che dấu trách nhiệm của mình trong vụ chết thảm của bé Lệ. Nhưng nàng không làm sao tỏ bày một cách rành rẽ cho chàng biết được vì nàng nghĩ rằng làm cha như Khởi Tào phải tự biết chứ, nếu không biết thì quả thật đáng trách.

Đôi mắt tư lự của Hạ Chi đăm đăm nhìn ra ngoài vườn. Khởi Tào ngại ngùng, có phải bệnh lại tái phát nữa chăng? Chàng ừ ừ.

— Nuôi thêm một đứa bé thì cũng giống như nuôi thêm một chú mèo, thôi được để tôi tính lại xem.

— Anh chịu nghĩ lại à? Có thật không?

— Ừ.

Tào cảm thấy ngoài cách chấp nhận ra, không còn cách gì khác nữa.

— Chúng ta hỏi thăm ông Cao xem, đối với cô nhi viện ông ấy rành lắm.

— Cao Mộc đấy à? Tào sực nhớ đến những lời mình đã cùng cô Tử Thăng nói với nhau mấy hôm trước.

— Vâng, em nghĩ anh ấy sẽ giúp được chúng ta.

— Ồ, cũng được.

— A, dựa hấu giờ chắc đủ lạnh rồi.

Với đôi mắt đăm chiêu, Tào nhìn theo dáng vợ bước

nhanh về phía nhà bếp, những đường nét dịu dàng, đối với chàng vẫn đẹp như ngày nào.

Hạ Chi mang một tô dưa lớn đặt trước mặt chồng.

— Ăn đi anh, ngọt lắm đấy. Trong Cô Nhi viện có rất nhiều dưa trẻ bất hạnh, em sẽ xin một dưa mang về, em sẽ thương nó, để cho hình ảnh bé Lệ của chúng ta sống lại.

Khởi Tào miệng ăn dưa, nhưng lòng định nói: Lúc ấy dù em có làm thế nào đi nữa thì bé Lệ cũng đã chết rồi !

Dáng dấp hấp dẫn của vợ ban nãy, khiến Tào sức nghĩ đến Lâm Tịnh Phu. Hôm ấy có gì đã xảy ra giữa Hạ Chi và Phu chưa hử? Khởi Tào nghĩ. Mình đã báo cho nàng biết Tịnh Phu sắp đi Động Giả, mà nàng lại không hỏi thêm một câu gì, thì thật là kỳ cục.

— Xá ơi, Châu ơi! Mau đến dùng dưa nè.

Hạ Chi đứng lên gọi to, xong lại ngồi xuống, Tào không nhìn được nói:

— Anh Phu bị bệnh phổi, anh ấy khạc ra máu còn phải tịnh dưỡng.

Hạ Chi gật gật đầu, nhưng vẫn không nói một lời nào.

— Hiện giờ chưa có một loại thuốc nào có công hiệu với bệnh phổi cả, ngoài cách đến Động Giả tịnh dưỡng

ra không còn cách nào khác. Thăng Xá từ cửa sau bước ra, nó hét to.

—Ồ! Quả dưa đỏ!

Hạ Chi nhìn con, mỉm cười hiền hậu.

—Đi rửa tay đi con!

—Vâng!

Xá sung sướng chạy nhanh xuống bếp trong khi Hạ Chi cúi đầu nhìn xuống.

—Động Giả xa quá, sợ việc thăm viếng khó khăn, hay là em hãy thay mặt anh đến viếng trước khi anh ấy ra đi, được chứ?

Hạ Chi ngẩng mặt lên nhìn chồng lắc đầu. Khởi Tạo vẫn cố giữ vẻ bình thản.

—Không được à?

—Vâng.

—Nhưng mà... Đó là bổn phận của bà giám đốc cơ mà..

—Vâng, nhưng... Hạ Chi lắp bắp nói không được!

Nhút định hôm ấy phải có một cái gì đã xảy ra! Khởi Tạo cảm thấy choáng váng như vừa bị quật ngã. Chăm chú nhìn vợ, lòng muốn hỏi: ‘Tại sao em lại không muốn đến thăm hân chứ?’

Thằng Xá và cô Châu đã đến, Khởi Tào ngưng bật câu chuyện. Lòng chàng như lửa đốt, trong khi Hạ Chi tươi cười cầm dưa đưa trao cho con.

— Xá đã đào được mấy củ khoai nào?

Ăn xong dưa, Khởi Tào đứng dậy.

— Xá, đi dạo với cha nhé?

— Thật hờ cha?

Xá vỗ tay, hần có vẻ sung sướng. Nhìn vẻ hớn hờ của con, Khởi Tào bỗng có cảm giác xót xa. Sau ngày bé Lê mất, Xá có vẻ cô đơn một cách tội nghiệp.

— Thật chứ, xách theo đèn bấm nghe con.

— Thế thì tuyệt! Mắt Xá sáng hẳn lên.

Khởi Tào xoa nhẹ đầu con, chàng thầm nhủ phải làm thế nào cho đứa con duy nhất này sống hạnh phúc.

— Con vui lắm không?

— Mẹ cùng đi với nhé?

Thằng Xá nắm lấy tay Hạ Chi, Khởi Tào vội cướp lời.

— Hôm nay mẹ con không khỏe, để lần sau đi.

Con giận ban nãy Khởi Tào bảo Hạ Chi đến thăm Tịnh Phu mà nàng chưa chịu đi vẫn còn tồn tại. Tào muốn đánh một vòng cho khuây khỏa.

Cô Châu trao đèn bấm cho Tào.

— Bạn về trời có vẽ tôi lắm đấy.

Hạ Chi như nhìn ra vẽ không vui của chồng, nhưng nàng vẫn dịu dàng.

— Đi cho cẩn thận nhé.

Bước ra khỏi cửa, Tạo đi về phía khu rừng. Sau chuyện bé Lệ xảy ra, đây là lần đầu tiên chàng bước vào vườn cây. Khi biết được ý định của cha, thằng Xá buông tay Tạo nó thụt lùi về sau:

— Cha ơi, con sợ.

— Đồ ngu, sợ cái gì, có cha đây mà.

Khởi Tạo kéo tay con bước về vườn thực vật, trên hàng cây, ráng hồng rơi rớt làm nhuộm đỏ những chiếc lá. Cành tòng rào rạt theo gió đưa.

— Đi đâu đây cha?

— Đến bờ suối.

— Bờ suối.

Xá hốt hoảng nắm chặt tay cha, Khởi Tạo lắc mạnh tay con, miệng hát :

«Mặt trời đã lặn ở phương Tây, hoàng hôn đến rồi... »

Xá bắt chước cùng hát theo.

Đi chẳng bao xa đã thấy chiếc cầu nhỏ bắc ngang khe nước. Bé Lệ đã từng nắm lấy tay của thủ phạm bước qua

cầu này rồi chẳng? Bây giờ nó đã chết! Nghĩ đến đây, nước mắt tràn ra mi Tạo, chàng im bất chỉ còn tiếng thằng Xá tiếp tục hát. Nghe tiếng ca non nót của trẻ thơ, những giọt nước mắt lại thấm ướt cả má.

Qua cầu là một bờ đê cao. Bé Lệ nhất định leo qua không khỏi, có lẽ hung thủ đã lôi nó qua, hay là bế nó qua đây? Óc Khởi Tạo mừng tượng hình bóng của bé Lệ đã do dự không đi. Chàng nghĩ, nếu sớm biết thế này, ta không nên thả bộ vào đây, thế nhưng, những bước chân của chàng như có một ma lực lôi chàng bước mãi tới trước.

Bên trên bờ đê những đám cỏ trâu phiêu diêu trong gió, dưới ánh trăng Khởi Tạo có thể trông thấy những cánh hoa màu vàng nhạt. Đạp chân trên cỏ bước xuống bờ đê, Tạo đi vào khu rừng tòng.

Mặt trời sắp lặn, khu rừng âm u một cách dễ sợ. Nhìn qua kẽ lá, những mảnh trời màu cam xa tắp tất cả đều yên lặng chỉ còn tiếng cu núi vọng nhỏ từ xa, tiếng thằng Xá hỏi:

— Có ma không cha?

— Không, không bao giờ có chuyện đó, Khởi Tạo đáp, bất giác chàng đưa mắt nhìn quanh như ma quỷ sắp

sửa hiện đến. Dù sao Khởi Tào cũng mong mỗi được nhìn thấy bóng dáng bé Lệ hiện ra dưới rặng cây tùng.

Bỗng nhiên, Khởi Tào như ý thức được tình mẹ yêu con của Hạ Chi thật đậm đà, ảo giác hình bóng của bé Lệ. Vậy là thật tình Hạ Chi thương con chó đầu phải đóng kịch. Lòng Tào chợt xúc động. Từ ngày bé Lệ mất đi đến giờ, mình đã quá lạnh nhạt với nàng.

Băng qua khu rừng bé Lệ đã đi qua, lòng Tào chợt dâng lên niềm hồi hận.

Qua khỏi khu rừng, khoảng trời rộng màu đỏ với dòng suối Mỹ Anh trước mặt ven theo hồ là một con đường mòn với hai hàng trúc xum xuê, Khởi Tào cõng con trên vai bước đi. Một chốc, đã đến khu đầm lầy, chàng cúi đôi guốc cây ra, bước xuống bãi cát, thẳng Xá chỉ về phía trước hỏi:

— Cha ơi, bé Lệ nó chết ở đây hở?

Khởi Tào lặng lẽ choàng tay qua vai con cảm giác mơ mơ màng màng trong đầu, vậy mà đã hơn bốn mươi ngày rồi. Hai cha con chọn một khoảng đất đầy đá sỏi ngồi xuống. Chàng cất giọng.

"Quạ ơi quạ ...Quạ đã bay về núi ..."

Rồi chợt im lặng, những giọt nước mắt đã tràn ra mi,

để che lấp, Tạo giả vờ hỏi con.

— Xá ơi, con biết bài hát này có nghĩa gì không?

— Con không biết.

Thằng Xá có vẻ thờ ơ, nó rời Khởi Tạo lượm được những hòn sỏi ném xuống suối những giọt nước bắn tung lên lấp lánh giữa ánh nắng chiều.

Khởi Tạo ngậm điều thuốc trên môi, bật lửa. Những cơn gió thổi mạnh không làm cho diêm quẹt cháy được. Tạo chợt cảm thấy như lòng mình vừa nổi sóng.

Bé Lệ đã bị giết, đã chết tại dòng suối này. Bây giờ ta ở đây, sao lúc ấy không có ở đây để cứu nó? Những câu hỏi quẩn loanh quanh trong trí. Không cần hiểu tại sao, chỉ cần biết việc cướp mất cuộc sống của một đứa bé ngoài ba tuổi là một điều quá tàn nhẫn. Hình dung cảnh bé Lệ đang đứng đây vừa khóc vừa gọi "Mẹ ơi! Mẹ!", là lòng Tạo chợt nhói đau.

Thân hình run rẩy, Tạo cắn chặt môi rửa thẳm "thật khốn nạn!". Và chàng cảm thấy hận gã Thạch Thổ Thủy hơn lúc nào cả.

Tiếng thằng Xá gọi lại.

— Cha ơi, đến ném đá đi cha!

— Ồ! Đợi tí nhé!

Xá sung sườn tay cầm năm sáu hòn đá.

— Con ném không thua cha đâu.

Những tia nắng cuối cùng của mặt trời lặn dần, núi bắt đầu che khuất cơn gió thổi quanh dòng chột lạnh. Khởi Tạo hồi tưởng về một buổi chiều cách đây đã nhiều năm.

Lúc ấy, Tạo chỉ mới mười bảy hay mười tám gì đó. Tiết mùa hạ. Tạo và một cô bạn láng giềng khoảng tám, chín tuổi tám xong ở tuổi và đang sửa soạn về nhà. Chung quanh không một bóng người, những tia nắng chiều cuối cùng rơi trên thân liễu. Bất chợt Tạo ôm chầm lấy con bé, một lúc chàng lại dọa.

— Cấm không được mách cho ai biết nhé!

Đôi mắt to của đứa con gái hoảng hốt nhìn chàng, nhưng nó không khỏe. Kể từ đó mỗi lần trông thấy Tạo là nó trốn chạy ngay. Năm Tạo học đại học, thì cô đã lên trung học, và khi gặp mặt nhau là cô bé lại nở nụ cười khinh khỉnh, Tạo chỉ mong cô gái ngã ra chết ngay, đôi lúc chàng lại có ý mưu sát cô gái.

Giữa ta và Thạch Thổ Thủy, ai gian ác hơn ai? Có thể Thạch Thổ Thủy vẫn còn lương thiện hơn ta nhiều. Lúc đó, nếu con bé kia chột khóc, biết đâu ta chẳng bóp cổ

nó? Cúi đầu nhìn xuống Tạo nghĩ ngợi. Sau cùng rồi thì bác sĩ y khoa Lại Khởi Tạo và kẻ giết người Thạch Thổ Thủy cũng là một loại như nhau.

Bất chợt Tạo thấy đau nhói, chàng hồ thẹn khôn cùng khi nghĩ đến câu nói của Cao Mộc với cô Tử Thăng, Khởi Tạo là một người có tâm hồn vĩ đại. Có lẽ Cao Mộc tin thật là chàng có đủ can đảm đi nhận con Thạch Thổ Thủy làm con nuôi. Tạo không muốn để người khác thất vọng, nhưng nếu có thể để người khác buồn thì chàng cũng không muốn để Cao Mộc phải thất vọng.

Trong thời còn là sinh viên, có một lần Cao Mộc đến phòng trọ của Khởi Tạo, thấy chàng đọc quyển "Sự hối hận của Lư Xá" gã đã cảm động nói:

— Anh đọc được cả những quyển sách khô khan như vậy à? Người anh quả toàn thiện có đầu óc trong sạch, siêng năng không giống như tôi vừa trông thấy đàn bà là muốn đuổi theo ngay.

Sự thật, không phải Khởi Tạo không thích mấy cô bạn gái, nhưng chẳng qua chỉ tại chàng nhút nhát mà thôi. Trong lòng Tạo rất khâm phục dáng dấp hào hoa của Cao Mộc.

Cao Mộc đã từng đeo đuổi Hạ Chi, nhưng bị cha Hạ

Chi cự tuyệt, vì vậy Cao Mộc đã từng nói:

— Ngoại trừ Hạ Chi lấy Khởi Tạo ra thì thôi, chứ lấy một ai khác tôi cũng đều không đành lòng cả.

Chuyện này, Cao Mộc đã từng kể cho Tạo nghe, các bạn cùng ngành ai cũng biết. Có lẽ cũng nhờ thế mà Tạo mới đủ can đảm theo tán tỉnh Hạ Chi để sau cùng hạ tất cả những địch thủ khác.

Cũng vì vậy, Tạo không muốn để Cao Mộc thất vọng, vì ngoài tình bạn ra, giữa chàng và Cao Mộc, còn có những tình khăng khải khác.

Vậy thì hãy nhận con hung thủ nuôi đi! Ý tưởng đó lóe nhanh trong đầu. Nhưng liệu ta có thực hiện chuyện yêu quý con kẻ giết con mình hay không?

Tạo chợt phát giác ra sự giận dữ của chính mình khi tưởng tượng cảnh Cao Mộc đang vỗ tay tán thành ý kiến đó. Nhưng mà sao chàng cũng là một người cứng cỏi, cố chấp. Đã nghĩ đến một vấn đề gì là không muốn không làm sáng tỏ.

Bóng tối lan tràn chung quanh, thằng Xá lắc mạnh gối Tạo.

— Cha ơi, đốt lửa lên đi!

Hai cha con kề nhau che gió, quạt lửa mấy lần mới

được. Tia lửa tóe như những đám sao rơi, yếu ớt và đáng
tội như linh hồn bé Lệ.

7. VIÊN KẸO CHOCOLAT

“Ta sẽ không bao giờ đến thăm Lâm Tịnh Phu”!

Sau khi Khởi Tạo đã đưa Xá đi dạo, Hạ Chi ngồi trước bàn thờ, ngắm lấy gương mặt bé Lệ trong khuôn ảnh tự nhủ. Nhớ lại lúc Tạo báo tin Lâm Tịnh Phu đến Động Giả dưỡng bệnh. Hạ Chi bàng hoàng, nàng không hiểu tại sao mình lại như thế. Phu chẳng có gì đáng thương, cũng chẳng đau khổ như nàng.

Nếu hôm ấy không có Lâm Tịnh Phu đến có lẽ bé Lệ đã không chết, Hạ Chi nghĩ. Nàng cố tình quên bằng việc mình bảo con ra ngoài chơi và muốn trút tất cả trách nhiệm lên đầu Tịnh Phu, đẩy gánh nặng vào người khác và không nghĩ rằng làm như thế là một việc ích kỷ.

Hôm ấy, ta đã bị Lâm Tịnh Phu quyến rũ, dù đó có một phần lỗi nơi ta nhưng cái chết của bé Lệ chẳng phải đã trừng phạt ta rồi ư? Hạ Chi chợt nghĩ đến chỉ một cái hôn phớt nhẹ mà hình phạt lại bi thảm như vậy thì quả thật bất công. Từ lúc mất bé Lệ, Chi mới cảm thấy cảm giác bình yên trong một ngày quả thật quan trọng. Kể từ

hôm ấy, Khởi Tào không còn âu yếm và dịu dàng với nàng nữa, thái độ lạnh nhạt của chồng khiến Hạ Chi khó thở.

Đúng ra Tịnh Phu hôm ấy không nên nói những lời như thế. Hạ Chi nghĩ, nàng quên rằng chính nàng đã mong mỗi được nghe anh chàng thổ lộ lòng yêu đương. Con người dễ quên lãng lỗi lầm của chính mình. Hạ Chi cũng thế, nàng muốn trút cả tội lỗi lên đầu Tịnh Phu.

— Tịnh Phu rồi phải hứng chịu hình phạt, vì lỗi là ở hắn.

Ích kỷ là bản năng tự vệ của con người. Hạ Chi không còn cho rằng mình là thủ phạm chính vì vậy sức khỏe phục hồi rất nhanh.

— Chào chị!

Âm thanh sắc nhọn của giọng gọi một người đàn ông, đột ngột vang lên, khiến Hạ Chi giật nảy người quay đầu lại thì ra là Cao Mộc với chiếc sắc trên vai và chiếc áo ngắn tay hở cổ.

— Xin lỗi đã làm chị giật mình!

— Ồ anh Cao Mộc, mời anh ngồi.

Vừa ngồi xuống, Cao Mộc vội nói.

— Mai này đã sang tháng chín rồi, thế mà trời vẫn quá

nóng. Anh Tạo đâu rồi chị?

— Dẫn thằng Xá đi dạo rồi.

— Đi dạo rồi à?

Cao Mộc mở sắc tay, lôi ra đồng kẹo chocolat rượu Whisky và pho mát. Nhìn đồng chocolat chất đầy trên bàn với giấy bao màu vàng và trắng. Hạ Chi kêu lên;

—Ồ! Đâu thế?

Cao Mộc có vẻ tự mãn:

— Không ngờ quá nhiều phải không?

— Vâng, nhưng mà tại sao...tại sao nhiều thế này.

— Chị thử đoán xem.

— Tôi chịu...Mấy món đồ này hiếm lắm...mà sao có nhiều thế?

— Phải đổi với cái giá bi thảm của một bác sĩ sản khoa mới được bao nhiêu đó!

— Nghĩa là? Hạ Chi không hiểu nhìn Cao Mộc.

— Mấy cô điểm sau giờ phút truy hoan với lính Mỹ, có con, đã đến tìm tôi. Cao Mộc ngưng một chút trầm giọng rồi lại tiếp – Và tôi, tôi phải giết đi những cuộc sống vô lối thoát nằm trong bụng người mẹ bất đắc dĩ kia. Chị có thấy không, cuộc đời thật bất hạnh và tôi đã trở thành một kẻ sát nhân tàn nhẫn.

Câu nói vừa tuôn ra. Cao Mộc chột ngung. Đôi mắt to của Hạ Chi trừng trừng nhìn về phía trước với những gân lệ nhỏ trên má.

— Thật tội!

Cao Mộc hồi tiếc.

— Xin lỗi chị, tôi thật vô tâm.

Bóc lấy một viên kẹo chocolat, hấp tấp lột vỏ bọc ngoài, bỏ nhanh vào mồm.

— Chị làm ơn cho tôi xin ly nước trà. Không, ly nước lọc cũng được.

Hạ Chi mang mâm trà đến, nước mắt vẫn còn quanh má.

— Thật tàn nhẫn!

— Xin chị, chị đừng nghĩ đến những chuyện đã qua. Đôi lúc tôi nghĩ rằng không cần làm cái nghề tội lỗi này tôi vẫn có thể sống được nhưng bây giờ làm riết rồi cũng không còn bận tâm nữa, chị thấy có bi thảm không?

Những câu nói thật lạ, không giống như chính miệng Cao Mộc phát ra. Đôi mắt Hạ Chi nghiêm hẳn lại.

— Anh Mộc, tôi có câu chuyện muốn nhờ anh.

Cao Mộc ngạc nhiên.

— Nhờ tôi à?

— Vâng, anh nhận không?

— Phải nghe xem chuyện gì nữa chứ?

— Tôi muốn có một đứa con.

—Ồ tưởng chuyện gì, chớ chuyện đó thì chị có thể tính toán với anh nhà trước!

Hạ Chi đỏ cả mặt.

— Không phải vậy, tôi muốn có một đứa con nuôi.

— Hả? Chuyện gì?

— Tôi bây giờ thật cô đơn, nên muốn có đứa con gái như bé Lệ để an ủi.

Cao Mộc nhìn thẳng vào mắt Hạ Chi.

— Thôi bỏ qua đi, dù nuôi một đứa con gái như bé Lệ thì cũng không phải là bé Lệ thật. Muốn nuôi sao không tìm cách tự sinh ra mà nuôi.

— Nhưng mà...Hạ Chi cúi đầu nhìn xuống – Tôi không còn sinh sản được nữa!

— ...

— Vì đã giải phẫu.

Đôi mày sậm của Cao Mộc nhíu lại, tư lự nhìn ra vườn.

— Vì vậy tôi muốn nhờ anh tìm dùm một đứa con nuôi trong ký nhi viện.

— Nhưng con cái mà không do mình mang nặng đẻ đau thì khó nuôi lắm!

— Tôi cũng biết, nhưng mà...tôi cô độc đến độ phát điên lên được!

— Cô độc buồn thật, nhưng tháng ngày rồi sẽ phai đi...Còn việc nuôi con nuôi...thời gian dài, nếu ta yêu nó không được trọn vẹn...Giả sử trọn vẹn đi nữa, thì cũng cực lắm!

— Hình như anh đã có kinh nghiệm?

— Tôi tuy độc thân, nhưng đã từng thấy nhiều đứa như thế.

— Vâng tôi biết anh độc thân. Nhưng tại sao anh không lấy vợ?

— Chị đã cự tuyệt lời cầu hôn của tôi rồi còn gì nữa?

— Đó là chuyện đã qua rồi, đừng nhắc nữa.

— Nói thật với chị, việc tôi không có vợ là vì thầy bói bảo số tôi là số độc thân nên vô phương chị ạ!

— Anh thì lúc nào cũng vậy, chỉ hay nói giỡn không à!

— Thật mà, không tin chị giơ tay cho tôi xem nào!

Giọng nói của Cao Mộc có vẻ thật thà, anh chàng đưa tay nắm lấy bàn tay Hạ Chi. Nếu là Tịnh Phu giọng nói

đâu có tự nhiên như vậy, Hạ Chi nghĩ thầm. Nàng không thấy e dè gì cả.

— Đây nè, đây là đường giai nhân.

— Thôi đi ông!

— Đứng! Đứng, đợi tí xem sao, đây là đường tình duyên... Cao Mộc khẽ liếc nhìn Hạ Chi, gã cười mím – Còn đây là đường phải nhận con nuôi.

— Thật à?

— Vâng, à... Cô bé này có vẻ thông minh đấy...Ừa, còn con đường này nữa...Chị không được chung thủy lắm. Cao Mộc buông tay Hạ Chi xuống – Người chị yêu đang lâm bệnh.

— Hả? Hạ Chi kinh ngạc nhìn Cao Mộc.

— Tịnh Phu là một thằng lãng mạn đa tình, nhưng đối với chị hẳn có vẻ nặng tình lắm...Lúc này tôi vừa đến thăm hẳn. Cao Mộc và Tịnh Phu có họ gần nhau – Có vợ đẹp để người khác phải thèm rõ giải như anh Tạo cũng khổ.

— Ồ! Ngọn gió nào đưa anh đến đây?

Tiếng hỏi vồn vã của Khởi Tạo nghe thật vui. Bước vào nhà với thằng Xá nằm trên vai đã ngủ tự bao giờ. Khởi Tạo có vẻ sáng khoái trái ngược với lúc vừa bước

đi ban này. Hạ Chi đỡ lấy con trai, nàng không quên chỉ cho chồng xem đồng kẹo trên bàn.

— Anh xem, anh Cao Mộc cho chúng ta quá nhiều kẹo bánh.

— Hở? Sao nhiều vậy? Ở đâu có đó?

— Còn rượu Whisky và pho mát nữa cơ.

Khởi Tào gục gật đầu

— Cảm ơn anh quá.

— Không cần. Đây là rượu Whisky tuyệt hảo, nhưng không dành riêng anh uống đâu, mà phải khui ra ngay đêm nay. Anh làm ơn bảo bà xã đi ngủ sớm đi, tôi không ưa người đẹp, vì mỗi lần nhìn thấy họ chưa uống tôi đã say.

Khởi Tào nhìn vợ với ánh mắt thật ấm.

— Em đã nói việc xin con nuôi cho anh Mộc nghe chưa?

Sau khi nhận được cái nhìn trả lời của vợ, chàng giả vờ la lớn "Ồi giời!" Rồi quay sang vợ bảo.

— Thôi em đi nghỉ đi, có cần chi anh sẽ gọi cô Châu giúp được rồi.

— Nhưng mà...

— Đừng ngại gì cả, gần chín giờ rồi, em đi nghỉ đi.

— Vậy thì việc xin con, anh nhờ anh Mộc giúp dùm nhé.

Sau khi Hạ Chi lên lầu nghỉ, Cao Mộc và Khởi Tạo nhờ cô Châu nấu bắp để nhắm với rượu.

— À bắp nhà anh ngon thiệt.

— Cô Châu là dân quê, nên nấu khoai cũng như bắp đều ngon cả.

— Đúng vậy, nghề bếp giỏi thật. Cao Mộc trét bơ lên bắp nóng, vừa ăn vừa khen ngon.

— Lúc xưa hình như anh thích ăn kiểu này lắm mà?

— Còn anh thì vẫn ăn một cách chậm rãi, không biết thưởng thức lối ăn hì hụp như tôi.

Hôm nay là lần đầu tiên Cao Mộc đến chơi sau lần bé Lệ mất, hai người vừa ăn vừa nói. Chung quanh thật yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu than.

— Lúc gần đây dễ thở không?

— Hử?

— Tôi muốn biết anh có khỏe không?

— Cũng tạm tạm.

— Tịnh Phu ngã bệnh, tôi thấy anh mệt.

— Ờ, công việc bề bộn quá, nên hần mới ngã bệnh.

— Đâu phải thế, tại hần trác táng quá mới hư người

đẩy chứ.

— Anh nói sao? Tịnh Phu chơi bời à?

— Tôi nghĩ thế, ngoài ra hẳn còn thích bài bạc nữa.

— Nhưng công việc cũng chu toàn lắm.

— Cũng nhờ anh, nhưng dù sao hẳn rời khỏi đây càng tốt cho anh.

— Tại sao? Bệnh viện thiếu người điều hành mà.

Cao Mộc nâng ly lên nốc cạn.

— Dù sau Tịnh Phu cũng không đến nỗi nào, chỉ tại lang bang quá!

— Whisky này ngon thật, sao có được vậy?

— Máy con điểm cho. Lúc này tôi quên, nè đem chuyện phá thai ra nói khiến chị chảy nước mắt.

— Hạ Chi vẫn chưa chịu được những xúc động mạnh.

— Chị ấy bảo muốn có một đứa con, tôi mới đùa là hãy tính toán với anh.

— Vâng, vợ tôi thật tình muốn có một đứa con nuôi.

— Còn anh?

— Tôi không muốn nhìn thấy một đứa bé gái nào nữa cả.

— Thế tại sao chị ở nhà lại muốn nuôi cô bé gái?

— Đàn bà khó hiểu lắm anh ạ.

— Nhưng chị ấy là vợ của anh mà?

— Vợ chồng cũng vậy, dù sống chung nhau lâu ngày dưới một mái nhà, đôi lúc vẫn cảm thấy thật xa lạ. Tôi cũng thế, tôi không hiểu tại sao nàng lại muốn nuôi một đứa con gái làm chi.

— Có lẽ đàn bà khác đàn ông ở chỗ đó.

Cao Mộc nói, rồi bắt chợt nhướng mày.

— Thôi bỏ qua chuyện xin con nuôi đi!

Khởi Tạo tư lự đặt ly xuống. Cao Mộc hỏi:

— Sao? Nghĩ ngợi gì mà có vẻ lo âu vậy?

— Tôi nghĩ đến một chuyện.

— Chuyện gì?

Khởi Tạo do dự một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn lên.

— Nghe nói trong cô nhi viện anh quản trị có nuôi đứa con gái của thủ phạm giết bé Lệ phải không?

— ...

Cao Mộc muốn lên tiếng nhưng lại thôi, chàng dăm dăm nhìn vị giám đốc.

— Cô Tử Thăng đã bảo với tôi như thế.

—Ồ thì ra là cô này! Cô ấy dữ thật, chửi tôi một trận như tát nước, anh hiểu tại sao không? Vì tôi đã chỉ trích, vì nào cũng nghe anh ca ngợi câu “hãy yêu lấy kẻ thù

của chúng ta” thế mà bây giờ lại không dám nhận con kẻ thù của mình làm con nuôi. Tử Thăng đã biện hộ cho anh, nói câu nói đó chỉ dùng để chỉ đám bạn bè.

Có tiếng động dội lại lên lầu. Cao Mộc rút cổ, đưa tay chỉ lên lầu.

— Có nghe thấy không?

— Không đâu, nàng ngủ trong phòng trước của tôi.

— À...Có phải căn ở phía cửa trước đó không? Thế dù chúng ta ngồi đây mà la to lên nàng cũng không nghe thấy gì chứ?

— Vâng, phòng có Châu cũng ở xa lắm.

— Nhưng dù sao khi nói chuyện này chúng ta cũng cần cẩn thận tốt hơn.

Không ngờ Cao Mộc lại có vẻ cẩn thận hơn cả Khởi Tào.

— Ờ...

— Cái gì thế? Vẫn chưa quên được à?

— Ừ!

— Không phải chuyện nhận con kẻ sát nhân làm con nuôi chứ?

— Chính chuyện đó!

— Hừ, đừng giỡn cha!

— Không, tôi có nói giỡn đâu?

— ...

Cao Mộc tròn xoe mắt nhìn Khởi Tạo.

— Thật lạ lùng, lần đầu nghĩ đến chuyện đó tôi cảm thấy thật khó chịu.

Ban nãy đến thăm bờ suối nơi bé Lệ bị giết, đây là lần thứ hai đến nơi này, tôi thấy giận kẻ sát nhân đến phát run.

— Tôi hiểu, nhưng mà...Anh giận hấn mà vẫn có ý nhận nuôi con gái hấn? Chuyện kỳ cục vậy?

— Vâng, thật kỳ cục. Những cũng vì hận tên sát nhân mà mới nhớ tới đến câu chuyện này. Nghĩ lại việc con của mình bị giết chết là một chuyện bi thảm cùng cực rồi bây giờ mình con oán hận – oán hận tích lũy không lối thoát như thế này, không phải là quá ngu xuẩn ư? Tôi không muốn suốt đời sống mãi trong sự đau khổ như vậy, tôi phải trốn lánh nhưng làm sao để không giận tên sát nhân được? Chỉ còn phương pháp duy nhất là ta phải yêu.

Cao Mộc đưa tay vuốt mạnh mái tóc suốt mấy hôm không chải. Vâng, nói chuyện đứng đắn như anh thì không thể pha trò được. Thôi bỏ qua chuyện đó đi, kẻ

ngu xuân nhất trên đời cũng không bao giờ chấp nhận nuôi con kẻ giết con mình.

— Thật không?

— Hiển nhiên là thế! Trên thế gian này có ai vì thấy con mình bị giết chết mà nuôi con kẻ sát nhân bù trừ đâu? Hay là anh định bạc đãi đứa bé để trả thù?

— Đừng nói giỡn, tôi sẽ nuôi nấng tử tế.

— Sự kiện mới xảy ra không bao lâu, có lẽ anh và chị nhà chưa lấy lại được thăng bằng. Tôi không hiểu tại sao ban nãy anh đã bảo là không muốn có con gái mà bây giờ lại muốn nuôi một đứa? Anh có chắc chị nhà rồi sẽ bằng lòng chăng? Anh sẽ nói sao với chị?

Khởi Tạo không biết trả lời như thế nào. Thật vậy, rồi làm sao nói cho Hạ Chi hiểu đây?

8. CÒN MƯA

Đám mây đen vần vũ trên ngọn cây.

Hạ Chi từ ngoài chạy vào, đứng dưới mái hiên, ngắm bầu trời trên cao – Trời sắp mưa rồi! Chiếc áo màu sữa và xanh lá mạ, đứng dưới nền trời đen trông thật xinh xắn. Mở cánh cửa nhà bếp, cô Châu đang châm trà.

— Dạ, bà vừa về đến đây à?

— Có khách hở?

— Vâng, có ông Phu đến.

— Ông Lâm Tịnh Phu? Hạ Chi chau mày – Cô làm ơn mang trà ra trước, một lúc tôi sẽ ra sau.

— Vâng.

Từ ngày Phu cho biết sẽ đi Động Giả đến nay đã trên nửa tháng, nhưng Hạ Chi vẫn không đến thăm. Cô Châu mang mâm trà trở vào.

— Còn thằng Xá đâu rồi?

Mỗi lần nhắc đến tên con giọng nói của Hạ Chi trở nên dịu dàng. Châu nhìn ra bầu trời bên ngoài khung cửa.

— Dạ sang nhà bác Phùng chơi rồi. Có cần đi rước

không hờ bà?

Nhà ông Phùng cách đây chỉ trên ba trăm thước.

— Cũng được.

— Nhưng trời sắp mưa rồi.

— Vâng, Hạ Chi không muốn đơn độc ở nhà với Lâm Tịnh Phu – Đi nhanh về nhé

— Dạ, cháu sẽ về ngay ạ.

Châu mang dù bước đi, Hạ Chi vẫn ngồi trên ghế da trong phòng nghỉ, nàng không đủ can đảm bước vào phòng khách. Sự nhớ tới nụ hôn phớt nhẹ ngày bé Lệ bị giết, một chút khó chịu len lỏi. Bây giờ thằng Xá lẫn cô tớ Châu lại cũng không có ở nhà. Hạ Chi thấp thỏm. Nàng định trước khi Châu và Xá trở về, cứ để Phu đơn độc ngồi trong phòng.

Gió thổi lên, khung kính ở cửa bật lên những âm điệu khô khan, Hạ Chi tự nhủ. Có lẽ thằng Xá và cô Châu sắp về đến rồi. Nhưng lòng vẫn lo lắng.

Hướng mắt về phía tấm gương đặt trước mặt, vẻ hoảng hốt hiện rõ trên khuôn mặt trắng với đôi mắt to. Đứng dậy, sửa soạn lại quần áo, Hạ Chi bước ra khỏi phòng.

Hôm nay là ngày cuối tuần, giờ tan sở của Tạo sắp

đến. Đám tang bé Lệ đã trên hai tháng, đây là lần đầu tiên gặp mặt. Hạ Chi đứng trước cửa phòng khách, hít một hơi dài vào lồng ngực, xong mở nhẹ cửa.

Không có Lâm Tịnh Phu, đã bỏ về rồi ư? Nhưng tại sao tách trà cô Châu mang vào đâu chẳng thấy? Không lẽ Châu dám đưa ông ấy vào phòng khách nhỏ bên trong à? (Phòng khách nhỏ bên trong bên trong chỉ dùng để tiếp những bạn thật thân). Hạ Chi thấy tim đập mạnh.

Định quay trở về phòng nghỉ, thì có tiếng ho của Phu trong phòng khách nhỏ vọng ra, Hạ Chi đổi ý mở cánh cửa bằng giấy bồi. Phu đang ngồi trước chiếc bàn nhỏ. Hắn đứng lên cúi đầu với giọng khách sáo:

— Xin lỗi, bước vào phòng này lúc không có chị ở nhà thật là quấy.

— Không có chị, để anh ngồi đợi lâu mới đáng phiền chứ.

Thái độ Tịnh Phu khiến Hạ Chi khó chịu.

— Nói anh không được khỏe, mà không đến viếng...

Dáng dấp của Phu không thấy khác xưa bao nhiêu.

— Cảm ơn chị, không đến nỗi nào.

Tiếng nói Phu sắc và bén. Hạ Chi có cảm tưởng như đó là lời hờn trách.

— Mời anh ngồi.

— Dạ cảm ơn.

Gương mặt Phu xa lạ. Người đứng trước mặt coi ta ra sao? Hạ Chi nghĩ ngợi khi nhìn vẻ lãnh đạm của Phu, nàng có vẻ hối tiếc và như quên hẳn cả chuyện cổ tình xa lánh của mình từ sau cái chết của bé Lệ. Tại sao ta lại sợ khi gặp mặt chàng?

Cuộc đời Chi hình như lúc nào cũng được người nông chiều, không ai dám làm phật lòng nàng, kể cả Lâm Tịnh Phu. Thế mà bây giờ lại khác. Sự thay đổi đột ngột của Phu khiến Chi cảm thấy như bị sỉ nhục, nàng lo lắng.

Bên ngoài, rừng cây bị gió thổi ngã nghiêng, Tịnh Phu mở miệng.

— Mai tôi đi, nên hôm nay ghé đây già từ.

— Mai à?

Hạ Chi chợt thấy giọng nói của mình có vẻ nũng nịu nàng muốn biết sự lạnh nhạt của Phu có phải là do lỗi nàng không chịu đến với chàng hay không.

Bất chợt, những tiếng lộp độp như đá rải rơi trên nóc, và cơn mưa sà xuống thật nhanh. Những giọt nước đập mạnh trên khung kính, trên cửa phát ra những tiếng kêu

to.

— Mưa lớn quá!

Hạ Chi cảm thấy bất ổn. Mưa lớn như vậy, thằng Xá và cô Châu làm sao về nhà được? Khởi Tào có lẽ phải đụt mưa bên lề.

Sàn nhà biến thành một ao nước to. Phu và Chi vẫn đứng đấy ngắm trận mưa lớn bên ngoài. Chợt một bàn tay đặt nhẹ lên vai Hạ Chi, khiến nàng hốt hoảng. Tiếng Phu vang bên tai.

— Xin lỗi, chúng ta sắp xa nhau mãi mãi.

— Buông tôi ra!

Gió thổi mạnh đập vào khung kính.

— Tôi không buông?

— Tôi van anh! Hãy buông tôi ra!

— Không, dù có chết tôi vẫn không buông!

Lâm Tịnh Phu nhìn thẳng, đôi mắt chàng như muốn nuốt sống nước mắt chan hòa, Hạ Chi nói:

— Chuyện xảy ra ngày bé Lệ chết...

Về mặt Phu không đổi:

— Cô muốn tôi nhớ lại ư?

— Bé Lệ mất đi mà anh...Hạ Chi muốn nói mà sao anh có thể hành động như thế này?

Phu ôm chặt Chi.

— Nhưng bé Lệ chết đi đâu phải lỗi ở chúng ta?

Chi vùng vẫy:

— Buông tôi ra! Buông tôi ra!

— Đừng vùng vẫy, tôi sẽ không làm gì cô đâu.

— Vậy thì anh hãy buông tôi ra đi, anh Tạo sắp về đến rồi!

— Mặc hăn, đây là lần cuối cùng, tôi phải được ngắm em thật kỹ.

— Lần cuối cùng?

Những giọt nước mắt tràn ra mắt Tịnh Phu, giống như những hòn bi thủy tinh lăn xuống má. Nhìn Phu khóc, Chi chột buông xuôi.

Mưa càng lúc càng to.

— Em là người đàn bà vừa lạnh vừa nồng!

Hạ Chi ơ hờ vòng tay qua thân Phu. Phu cũng cúi xuống hôn mạnh lên chiếc cổ trắng nõn của nàng.

Hôm ấy, Tạo trở về thật khuya, vừa thay áo ngủ chàng vừa nói:

— Bữa nay mưa to thật, đường phố như con sông nhỏ.

— Ông Phu vừa đến từ biệt anh ban chiều.

Nhớ đến những giọt nước mắt của Phu, Hạ Chi chợt thấy tiếng ông có vẻ vô tình.

Khởi Tào hỏi:

— Hẳn bảo mai đi à?

— Vâng, mai đi.

Sau ngày bé Lệ mất, Hạ Chi mỗi lần trông thấy Phu là con bứt rứt lại đến, nhưng khi nghĩ đến câu “Vì anh bệnh phổi, nên không dám hôn lên môi mà chỉ hôn trên cổ em thôi” một cách thành thật của Tịnh Phu, thì Hạ Chi không giấu được vẻ xúc động.

— Đúng ra, hôm nay tôi chỉ định đến để nhìn mặt em mà thôi, nên cố gắng tạo vẻ lạnh lùng, nhưng rồi trận mưa lớn này đã làm tôi đổi ý.

Nhưng câu nói của Tịnh Phu còn vang lại. Hạ Chi nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trong cơn mưa.

Khởi Tào chui vào chăn, dịu dàng.

— Bao giờ thì định đi bế đứa bé về?

Hạ Chi mặc áo Tào trên móc.

— Anh đồng ý rồi chứ?

— Ồ, anh thấy nếu em thích thì cứ mang một đứa về nuôi, nhưng mấy ngày nay không nghe đề cập đến, anh cứ tưởng em đã bỏ ý định đó rồi chứ.

Hạ Chi xoay người đi, nàng cởi nút áo.

— Ý em đã muốn làm một việc gì, là em không bao giờ bỏ lãng cả.

— Vâng, chị Tử Thăng cũng bảo như vậy, nhưng mà...nghe nói vợ chồng mà tính giống nhau quá cũng không tốt. Quay đầu lại nhìn chồng, Hạ Chi tiếp – Không biết anh Mộc sẽ cho chúng ta một đứa con ra sao? Nhưng em thấy vui thật.

— Xem trước rồi sẽ tính sau.

Khởi Tào nằm sấp trên giường, đưa mắt nhìn vợ cởi áo. Khi chiếc áo trượt khỏi vai, mắt chàng bỗng ngừng lại bờ cổ, nơi có hai vết bầm tím, chàng chột hiệu.

Tào bắt đầu tưởng tượng lại cảnh Hạ Chi tiếp đãi Tịnh Phu, chàng muốn hét lớn lên – Cái này là cái gì đây? Tào biết nếu để con giận bộc phát thì hậu quả xảy ra sẽ không đoán nổi. Thường ngày nhìn thấy dao kéo lưỡi hái. Không hiểu tại sao Tào lại nghĩ ngay đến cảnh mình giận dữ, những món đồ đó sẽ trở thành những vật giết người. Vì vậy, lúc bình thường, bao giờ Tào cũng đặt những vật bén nhọn vào nơi khó với đến.

— Bây giờ anh đến tìm anh Mộc?

Tào không đáp, chàng nhắm chặt mắt lại.

— Ngủ rồi ư?

Hạ Chi lẩm bẩm, rồi cũng chui vào trong chăn.

Hừm! Sao làm việc mà không suy nghĩ gì cả, bao nhiêu năm áp ử... Khởi Tạo càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu được. Nếu nàng cảm thấy mình có trách nhiệm về cái chết của bé Lệ, thì làm sao lại để vết hôn trên cổ thể kia?

“Hạ Chi, em có còn là mẹ của bé Lệ nữa chẳng?”. Khởi Tạo muốn hét lớn, lồng ngực chàng đau nhói, máu cuồn cuộn dâng.

Hạ Chi đã tắt đèn. Trong bóng tối, Khởi Tạo trừng mắt nhìn vợ. Vết hôn tím sẫm kia tạo cho Tạo tưởng tượng cảnh âu yếm cuồng nhiệt giữa Phu và vợ mình. Thật hạ cấp, dâm dăng.

Khởi Tạo rơi vào vực thẳm của tuyệt vọng. Bé Lệ bị giết, Hạ Chi lại ngoại tình, suốt một ngày cặm cùi làm việc của tôi, để làm gì đây?

Bỗng nhiên chàng cảm thấy tất cả trở thành vô vị, không nghĩa lý gì cả. Ngày ngày làm việc mình cứ tưởng mình một vị y sĩ nhất rồi, thế mà bây giờ mới thấy được sự vô nghĩa và vô bổ của nó. Bệnh nhân mới đến phải thử nước tiểu, thử máu, bắt mạch, cho toa rồi điều

trị...chỉ mấy ngày là dứt ngay, rồi người khác lại đến, một chuỗi ngày làm việc liên tục.

Tối nay, tất cả niềm kiêu hãnh cứu sống được con bệnh của chàng đã mất. Chỉ còn lại nỗi hư vô. Sự phản bội của Hạ Chi đã làm tắt đi đốm lửa hy vọng của đời chàng, trước mặt chỉ là một khoảng đen vô tận.

Giết Hạ Chi rồi tự sát theo? Tạo suy tính. Nhưng nếu giết được Hạ Chi đi nữa, ta làm sao nhẫn tâm giết Xá chú? Ta cũng không thể để Xá sống lẻ loi trên đời được khi ta chết. Bao nhiêu sinh mệnh của bệnh nhân đang nằm trong tay ta, giám đốc bệnh viện Lại Khởi Tạo đâu có quyền chết đi một cách dễ dàng như thế? Phải sống để nhận trách nhiệm! Lại Khởi Tạo không có quyền trốn trách nhiệm.

Hạ Chi! Tại sao em làm như vậy? Khởi Tạo gào lên trong lòng, chàng không biết phải đối phó thế nào với vết hôn tím sẫm kia. Chi vẫn ngủ say. Hừ! Anh không muốn em nuôi con, anh muốn em được vui sướng, muốn lấy lại hạnh phúc gia đình, thế mà. Bây giờ những điều mà Hạ Chi ao ước, Tạo đều thấy vô nghĩa cả.

Cao Mộc đã từng bảo: “Đừng có khùng! Ai lại nuôi con kẻ giết con mình bao giờ. Rồi anh làm sao nói với

chị ấy chứ?” Cứ ngay tình báo cho Hạ Chi biết, khi nàng vừa nghe xong việc nhận con kẻ thù làm con nuôi, nhất định nàng sẽ giận phát điên lên được. Nhưng mà, không được, nếu nàng điên lên, thì cuộc đời ta cũng sẽ bị đe dọa.

Phải rồi! Ta sẽ không cho nàng biết! Ngay tình Hạ Chi sẽ nuông chiều đứa bé, rồi đến một ngày nào đó khi biết được mình đang yêu thương con kẻ thù thì con giận sẽ bùng nổ ngay!

Càng yêu bao nhiêu, sự đau khổ càng lớn bấy nhiêu! Nội việc nghĩ đến bao nhiêu năm phí sức nuôi dưỡng con kẻ thù, cũng đủ làm lòng đau nhói! Nhưng mà, làm thế cũng không phải, yêu con kẻ thù của ta thì cũng tương đương với, “Hãy yêu kẻ thù của ta vậy!” biết đâu kẻ hiểu rõ câu chuyện như ta đây, sẽ phải đau khổ gấp trăm lần Hạ Chi? Nhưng dù sao, cũng phải cắn răng mà chịu. Đợi đến lúc nàng hiểu được sự thật thì ...Hừ! Sẽ có một màn kịch hay biết chừng nào!

Khởi Tạo tưởng tượng cảnh đau khổ của Hạ Chi, chàng chợt khám phá ra quả tim mình đang có một hố thẳm. Ta định làm gì người vợ yêu quý của ta đây? Những hình ảnh khủng khiếp như đang xoáy tròn trong

tim.

Nhưng mà...Khởi Tạo thấy không phải chỉ có mình hay Hạ Chi mà tất cả những người trên đời này hình như cũng đều có hố thẳm đen ngòm trong tim cả. Sáng hôm sau, Tạo nghĩ cần phải thực hiện ngay khi ý định đêm hôm chưa bị lay chuyển. Vì vậy, trong bữa điểm tâm chàng bảo Hạ Chi:

— Hôm nay chủ nhật không có việc gì làm anh định đến viếng anh Mộc.

— Hay lắm!

Hạ Chi vui sướng đưa tay lên ôm lấy mặt. Đây là lần đầu tiên Khởi Tạo nhìn thấy cử chỉ ngây thơ vừa tươi mát vừa dễ thương của vợ!

Nhưng phải chăng vì mối tình giữa Hạ Chi và Tịnh Phu mà nàng trở nên trẻ trung và mon mơn như thế?

— Em cùng đi nữa nhé?

— Chưa biết có chọn được đứa bé thích hợp hay không. Để anh đến thấy có gì là sẽ phân ngay cho em biết.

Vết bầm màu tím trên chiếc cổ trắng nõn của Hạ Chi, sáng nay vẫn nhảy sầm vào trong mắt Tạo. Ngoại trừ những bệnh nhân ra, ta chưa hề nắm tay một người con

gái nào khác. Thế mà tại sao Hạ Chi lại nhẫn tâm bạc đãi một người cần mẫn và ôn hòa như ta?

Sau lễ cưới, có một lần Khởi Tạo vô ý hôn mạnh trên làn da trắng của nàng, để lại một vết bầm. Từ đấy, mỗi lần muốn hôn chàng đều hết sức cẩn thận, không dám để thêm vết tích thứ hai. Nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên gáy, trên mặt. Đôi mắt Hạ Chi nhắm lại một cách say sưa. Nghĩ đến hình ảnh tương tự giữa Chi và Phu, Khởi Tạo chợt thấy khó chịu. Nàng có thật không biết gì về vết hôn còn lại trên cổ chẳng?

— Tả lót và những vật dụng khác của bé Lệ để lại đều xài được cả. Chỉ cần anh phân cho em biết, là lập tức có thể bùng ngay về nhà. Anh cố gắng tìm một đứa thông minh và dễ thương nhé.

Hạ Chi nhếch đôi môi xinh xắn của nàng nói. Đôi môi này là đôi môi của kẻ ngoại tình, nó đã từng tiếp xúc với bộ phận nào của cơ thể của Tịnh Phu rồi đây? Hơi thở của Tạo trở nên dồn dập. Chàng cố gắng làm ra vẻ điềm tĩnh.

— Nhất định là phải tìm một cô bé thông minh và dễ thương rồi.

Sự nhớ lại hôm nay là ngày Tịnh Phu lên đường,

Khởi Tạo tiếp:

— Sẵn dịp anh sẽ đưa ông Phu đến Cháp Quang, em đến nhà ga đưa tụi anh đi nhé?

— Vâng, phải thế chứ.

Đôi mắt của nàng đang nghĩ gì thế? ...Tạo thấy cơ thể mình run bắn lên.

— Ờ...nhưng mà...

Đôi môi hình quả ấu mấp máy. Giẻ lau trên tay Hạ Chi lần quẩn một góc bàn. Nàng nghĩ gì đây?

— Sao, có đưa không?

Nụ hôn của Tạo rít lại hờn trách. Hạ Chi ngẩng đầu lên.

— Thôi.

— Tại sao?

— Vì...Người trong bệnh viện, ai cũng biết em đã từng nằm ở dưỡng trí viện sợ gặp mấy anh ấy không hay.

Nghe những lời ngụy biện khéo léo của vợ, Tạo lặng lẽ rời khỏi bàn ăn.

9. CHIẾC GHẾ XOAY

Đêm qua, Phu lại ho ra máu nên cuộc đi phải hoãn lại.

Có thật sự là đã ho ra máu chẳng? Chỉ có trời biết! Tạo nghĩ rằng đấy chẳng qua chỉ là cái cơ để hấn lưu lại Khởi Xuyên, chàng thấy khó chịu, một mình đi đến Cháp Quang. Đến nhà ga, điện thoại Cao Mộc, nhưng gã lại không có ở nhà. Tạo lại gọi đến bệnh viện.

— A, có phải anh Tạo chẳng?

Giọng nói vui vẻ, rộn rã lan truyền sang Khởi Tạo.

— Tôi muốn gặp mặt anh.

— Muốn gặp tôi sao lúc nào cũng là đàn ông không vậy? Có sẵn anh làm ơn dẫn thêm cho tôi một người đàn bà với!

— Ờ, ờ.

Khởi Tạo chỉ ù ờ, chàng không biết phải trả lời ra sao.

Cao Mộc cười to:

— Có chuyện gì thế?

— Ờ. Chuyện xin con nuôi, không nên tiết lộ qua điện thoại!

— Chuyện gì? Đến bệnh viện đi. Hôm nay tuy chủ nhật nhưng chiều nay còn bận phải mổ nữa.

Buông ông nghe xuống, Tào leo ngay lên xe điện. Hai hàng cây cao su Á Rập trồng hai bên đường, xoa dịu lòng chàng. Thời còn đi học, ta đã từng bách bộ với Hạ Chi trên đường này. Dĩ vãng trở về, anh chàng Khởi Tào trong bộ đồng phục sinh viên kề vai một Hạ Chi tóc dài. Người qua đường cũng phải ngoảnh lại nhìn người đẹp. Khởi Tào thấy thật kiêu hãnh, thật hạnh phúc... Thế mà bây giờ nàng lại phản bội ta.

Tiếng chào mừng vui vẻ Cao Mộc và những hàng cây cao su hai bên đường xoa dịu lòng Tào. Nhưng rồi nỗi buồn lại đến. Chàng thấy điều mà mình tưởng rằng cưới được người vợ xinh đẹp như Hạ Chi là một hạnh phúc mới biết đây là chuyện ngu xuẩn.

Nếu ta bảo với Cao Mộc là muốn nhận con của Thạch Thổ Thủy làm con nuôi, thì hẳn sẽ phản ứng ra sao? Theo tình hình hôm trước thì nhất định hẳn sẽ phản đối. Hy vọng quả mong manh, nhưng ta phải tìm cách khuất phục hẳn mới được. Hẳn làm sao phản đối được câu “Hãy yêu kẻ thù của người” Tuy nghĩ thế, nhưng Tào biết Mộc không bao giờ coi trọng câu đó.

Khởi Tào đã quên rằng mình phải tha thứ cho Hạ Chi như đã tha thứ cho kẻ giết người.

Trong mắt, Tào tuy yêu vợ nhưng sự ngoại tình của Hạ Chi đáng hận hơn cả giận kẻ thù. Tào cũng giận Phu, nhưng dù sao Phu cũng không phải là người mà đã từ lâu được chàng tin yêu. Hạ Chi, người vợ yêu quý nhất đời của Khởi Tào nghiêm khắc, lại ngoại tình.

Cơn giận dữ bốc lên một cách dữ dội hơn cả lúc nghĩ đến Tịnh Phu hay kẻ thù nào khác. Vợ mà bội phản chồng còn tàn nhẫn hơn quân địch, vì đã làm cho nguồn sống của người chồng héo mòn, khô cạn. Trong khi Thạch Thổ Thủy và Tịnh Phu nào có làm cho tâm linh của Tào khổ như vậy đâu?

— Đến rồi à?

Cao Mộc sòng sọc bước vào phòng khách.

Gian phòng thật hẹp, chỉ để được một chiếc bàn tròn và hai chiếc ghế xoay. Mộc mặc chiếc blouse trắng, coi cũng ra vẻ y sĩ lắm chứ. Nhớ lại trong thời sinh viên, các bạn thường phê bình Cao Mộc.

— Thằng Mộc không có một tí gì giống bác sĩ cả, tao trông nó như một võ sĩ đạo.

— Đâu, gương mặt nó cũng có vẻ thông minh đấy

chứ, tao thấy có vẻ của một nhà đạo diễn phim.

— Tụi bây làm rồi, nó giống một con gấu, một con gấu biết nói tiếng Đức.

Khởi Tào và Cao Mộc, trái lại rất hợp nhau. Những ý nghĩa của Mộc thường tương tự với chàng.

Nhả một hơi thuốc dài, Cao Mộc lim dim mắt.

— Qua tháng chín, trời có vẻ khá mát.

— Ồ, tháng mười sắp đến rồi, mùa tuyết đã cận.

— Năm nay tôi phải đổi một chiếc lò sưởi khác mới được, anh nói kiểu nào tốt?

— Tôi cũng không rành, sao không hỏi bác gái?

— Mẹ tôi cũng không biết. Anh không biết là phải, vì nhà anh có lò sưởi xây liền vách, suốt mùa không biết lạnh, nhà nghèo chúng ta lại khác, không lúc nào thoải mái cả.

Chuyện nhảm suốt buổi, Cao Mộc không buồn hỏi Tào đến có việc gì, Khởi Tào nghĩ thầm. Thôi kệ, nhắc chi đến chuyện xin con, chuyện nhảm như vậy cũng được. Nghĩ đến những ngày sắp đến, phải sống chung nhà với con kẻ giết chết bé Lệ, chàng cảm thấy thật khó thở. Đâu phải chỉ một hay hai ngày tối thiểu cũng phải trên hai mươi năm, phải giả vờ đóng vai trò làm cha. Tào

thấy mình khó có thể chấp nhận một sự thật như thế. Bây giờ, dù chọn bên mặt hay trái đi nữa đời chàng cũng đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Nghĩ đến đây, Khởi Tào chợt do dự.

— Tịnh Phu đã đi Động Giả chưa?

Cái tên Tịnh Phu như xuyên thẳng vào lồng ngực Tào.

— Chưa đi, nghe nói hắn lại thổ huyết nên phải dời ngày đi lại.

— Bết thật!

Đôi chân mày sậm của Mộc nhíu lại hình chữ bát.

Bết cái gì? Tôi mới là thằng bị thiệt đây chứ! Khởi Tào gào lên trong lòng, vết hôn trên cổ Hạ Chi lại hiện ra trước mặt, Hạ Chi không hay biết gì cả ư? Sao Tịnh Phu không bảo cho nàng biết? Nhất định hắn phải thấy. Hay là hắn cố tình đứng nhìn vợ chồng ta xung đột? Nghĩ đến đây, Tào cảm thấy như Tịnh Phu đã chính thức khiêu chiến với chàng.

Nhìn vẻ mặt không vui của Tào, Cao Mộc chùn cổ lại hỏi:

— Nghe anh nói có chuyện gì mà?

— Hả? Tào do dự.

Cao Mộc toét miệng cười.

— Hay là bị chị nhà cự nự đòi con nhỏ?

Khởi Tạo lẳng lặng gật đầu.

— Không ngờ chị nhà lại cứng cỏi đến thế. Còn nhớ lúc xưa thuở còn đi học, chị có mái tóc ngắn với khuôn mặt tròn dễ thương, ăn nói dịu dàng và được mọi người yêu thích... Cao Mộc nói như đang hồi tưởng.

— Hừ, ăn nói dịu dàng dễ thương!

— Không những ăn nói dễ thương mà bản tính còn hiền hòa nữa. Không tin anh thử so sánh với những phụ nữ khác xem, đâu có ai được như chị ấy. Nội cái điều dạy con cũng đủ biểu lộ tánh hiền lành của chị nhà rồi.

Khởi Tạo thấy những điều Cao Mộc tường bác có hơi quá đáng.

— Anh nghĩ như thế à?

Nếu tôi bảo anh, Hạ Chi và Tinh Phu thông gian, thì anh sẽ nghĩ sao?

Cao Mộc có vẻ bất bình.

— Hình như anh định nói chị ấy không hiền ư?

— Đâu có, cô ấy hiền thật đấy chứ.

Hạ Chi đối với ai cũng ôn hòa, nhất là đối với Tinh Phu. Khởi Tạo nói thầm trong tim. Cao Mộc cao lớn có trái tim rộng rãi dễ tin.

— Sao không đưa chị ấy đến tìm con luôn thể? Chỉ có hai đứa mình đi xem thôi à?

Tạo đi từ một nơi xa xôi đến, làm sao Cao Mộc có thể không chấp nhận được?

— Không, không cần phải đi xem.

— Hà? Sao lại không cần? Cao Mộc khó hiểu nhìn Tạo – Bộ muốn giao quyền cho tôi chọn ư? Anh chàng chớp chớp đôi mắt sáng.

— Ở đây có một con bé đẹp lắm.

— Không, tôi chỉ muốn nhận con Thạch Thổ Thủy làm con nuôi.

Tạo lấy hết nghị lực cuối cùng còn lại nói. Vết hôn màu tím đang đốt cháy đôi mắt chàng.

Mộc xoay nhanh ghế qua một vòng, đầu lưng về phía Khởi Tạo.

— Con Thạch Thổ Thủy? Đứa con gái kẻ sát nhân? Anh có nằm mơ chẳng? Xin lỗi tôi không thể giúp được.

— Tại sao? Giọng nói của Tạo như lạc hẳn.

— Không tại sao cả.

Cao Mộc lại quay ghế thêm một vòng, hướng mặt về phía Tạo, hai chân gác hẳn lên bàn, hai tay ôm lấy vai. Khởi Tạo yên lặng hứng lấy ánh mắt sắc nhọn của Mộc.

— Tại sao anh lại muốn nuôi con bé ấy? Tuy nó là con kẻ giết con anh, nhưng nó là một đứa bé vô tội, nó giống như bất cứ một con người nào khác, nó có quyền được sống!

Khởi Tào mỉm cười.

— Vâng, vì thế tôi mới nhận nuôi nó.

— Tôi không hiểu anh muốn gì, nhưng tôi cần thanh minh trước với anh, tuy tôi không được thông minh như anh, nhưng tôi có tấm lòng thành. Bất luận một đứa trẻ nào, dù con kẻ sát nhân hay con nhà quý tộc, dưới bàn tay tôi đều chăm sóc như nhau. Thế gian này có ai chịu nhận con kẻ giết con mình làm con nuôi đâu? Vì vậy xin phép anh cho tôi nghi ngờ thái độ của anh!

— Anh nói đúng, trên đời này không có ai ngu xuẩn như vậy cả. Nhưng nếu có một thằng thì cũng chẳng sao.

Khởi Tào có cảm giác như mình quả là đứa ngu thật, nhận nuôi con kẻ thù của mình chưa chắc là đã thù được Hạ Chi.

—Ồ! Một thằng đại ngu!

Cao Mộc lớn tiếng chửi, nhưng không dấu được nét cảm động trong đôi mắt.

— Vâng, tôi quả là một thằng ngu. Một thằng ngu trong mắt anh. Ngay cả người có một cuộc đời đạo đức và cao cả như giáo sư Hạ còn nói yêu kẻ thù là một việc khó khăn thì tôi làm sao được. Nhưng mà, lần trước tôi đã nói với anh, bây giờ cuộc đời tôi chỉ hai đường lựa chọn. Một là suốt đời oán hận kẻ giết con mình, hai là cố gắng thực hành câu “Hãy yêu kẻ thù của con”. Sống mà cứ thù hận mãi thì cuộc sống bi thảm biết chừng nào. Tôi chỉ còn cách nuôi con bé kia.

Cao Mộc khoanh tay ngồi, mắt nhìn lên trần nhà.

— Hoàn cảnh này thật khó xử, nếu con anh thật sự người khác giết anh mới hiểu được tôi.

— Hãy yêu kẻ thù của người. À đúng rồi lúc trước anh có vào nhà thờ, vậy anh đã rửa tội chưa?

— Chưa, vì tôi không là tín đồ. Lúc trước vào đây hai năm, chẳng qua là để nhờ linh mục dạy Anh ngữ cho mình thôi nhưng cũng có thể những dữ kiện còn ám ảnh trong đầu tôi.

— Có thể lắm! Mới ngoài ba mươi, thì ký ức chưa phai nhòa. Nhưng mà, lúc xưa bao giờ cũng nghe anh ca tụng tình thương con người cứng cỏi, bây giờ là cha của hai đứa bé rồi mà tánh vẫn không thay, vẫn còn nói đến

tình thương tôi phục anh quá.

Cao Mộc nói nhưng không cười, đôi mắt đăm đăm nhìn Tạo. Chợt chàng rút đôi chân trên bàn bỏ xuống đất.

— Thôi, tôi hiểu rồi. Không, chưa hiểu gì cả. Chỉ tin tưởng lời nói của ông Lại Khởi Tạo mà thôi. Ồ, còn một việc nữa, chuyện này chị nhà có biết không.

Khởi Tạo thấy mặt nóng bừng, những lời biện minh hùng hồn lúc nãy khiến chàng có ảo giác như quả thật mình đã thương yêu đứa con Thạch Thổ Thủy. Nhưng làm sao Tạo có thể thổ lộ việc chàng muốn báo thù Hạ Chi cho Cao Mộc biết chứ? “Nhận con gái kẻ giết con mình làm con nuôi, là cố tình muốn làm khổ Hạ Chi”. Nhất định là không thể nói như thế với Cao Mộc. Vết bầm của nụ hôn trên cổ Hạ Chi lại hiện ra trong óc.

— Anh yên lặng, chứng tỏ chị nhà chưa hay biết gì cả?

Khởi Tạo chậm rãi gật đầu.

— Không biết? Nghĩa là chị nhà không biết mình sắp nhận con kẻ thù làm con? Để rồi phải mang cả tình thương chân thành của mình ra nuôi dưỡng nó?

Mộc vừa nói vừa xoay tròn chiếc ghế.

— Vì cô ấy còn yếu, chưa có thể nghe những chuyện kích thích mạnh, nếu nói thật ra tôi sợ cô ấy sẽ ngất.

— Hiển nhiên là vậy rồi, dù không ngất ta cũng không thể đem vấn đề ra bàn thẳng được. Có ai ngờ một người như anh lại có những ý khùng như thế. Chị nhà muốn có một đứa con gái, thì đó cũng là chuyện bình thường vì chị ấy muốn có một đứa để thay chỗ bé Lệ.

— Cũng có thể, nhưng mà... Nếu ta đã có ý tìm con nuôi, thì sao không nhân cơ hội này nhận con Thổ Thạch Thủy? Tôi nghĩ tôi không có làm điều gì không phải, Hạ Chi cũng không đến độ ngu xuẩn, một ngày nào đó nếu nàng biết được ý định của tôi, biết đâu nàng chẳng đồng ý một cách sung sướng?

— Thế à?

Cao Mộc nhắm mắt hỏi. Không biết đang nghĩ gì?

Khởi Tạo từ lâu vẫn nhận rằng mình không hề biết đến một câu nói dối, cũng như mọi người đều cho rằng chàng là người thật thà, thế mà không ngờ một người nhút nhát không hề nói dối lại có thể nói dối một cách bình thản như vậy.

Cao Mộc chợt đứng lên.

— Khởi Tạo!

— Hử?

— Anh nhẫn tâm che dấu sự thật với vợ để nhận con kẻ thù làm con nuôi ư?

— Vâng đối với tôi việc đó là nhiệm vụ của cuộc sống, dù biết rằng bí mật không bao giờ bền được, nhưng tôi sẽ chờ dịp để tỏ bày cho Hạ Chi biết, nhất định nàng sẽ tha thứ.

Đó là một câu nói dối, ai có thể tin được chứ?

— Thế à? Anh quả thật tàn nhẫn. Chị nhà không biết được sự thật sẽ mang chân tình ra yêu thương đứa bé. Việc đó đối với anh không quan trọng ư?

— Đối với điều này, tôi đã dự tính. Chuyện giữa hai vợ chồng tôi xin anh đừng chen vào.

Cao Mộc mỉm cười, lại ngồi xuống ghế.

— Thôi được, anh đã tính kỹ như vậy thì tôi không dự vào nữa.

— Anh đã hiểu dùm tôi rồi chứ?

— Không hiểu. Nhưng nhà giữa tôi và anh khác nhau. Anh là con người đứng đắn, tôi tuy không hiểu nhưng tin anh. Tin không có nghĩa là hiểu, anh biết chứ?

Khởi Tào nghĩ đến sự tin tưởng của bạn lòng chợt thẹn.

— Nhưng mà, anh Tạo này, dù sự việc đã được quyết định, tôi cũng mong anh cố giữ bí mật thật kín, đừng để cho chị nhà biết. Vì dù sao con kẻ thù của anh cũng có quyền được sống. Mong anh hãy quên đi chuyện nó là con kẻ giết con mình, giữ kín người sinh ra nó.

— Vâng.

— Đối với chị nhà anh cũng giữ giùm bí mật nhé.

— Nhất định!

— Khi thằng Xá nó nên người cũng thế!

— Vâng!

— Đối với con Thạch Thổ Thủy cũng không nên tiết lộ.

— Hẳn nhiên.

— Còn với tôi?

— Anh à? Chẳng phải anh đã biết rồi còn gì nữa?

— Không, tôi không biết. Bắt đầu từ ngày hôm nay tôi sẽ phải quên. Anh cũng thế đừng bao giờ nghĩ rằng nó là con kẻ giết người. Mà chỉ biết rằng nó là con của anh, đưa con nuôi mà anh đã nhận làm con anh có chịu không?

— Tôi hiểu.

— Anh cũng là đàn ông, thì ông phải giữ kín chuyện.

— Lải nhải mãi, không tin tôi ư?

— Không phải thế, anh biết tôi là con người bộc trực, nhưng nếu ồn ào thì cũng không ai bằng. Thế nào, có chịu giữ kín không?

— Được rồi, tôi biết.

Khởi Tào bắt đầu cảm thấy khó chịu, chàng sợ Cao Mộc cứ truy thế này mãi, một lúc sự thật sẽ bại lộ.

— Cao Mộc, anh cũng đừng cho ai biết nhé!

— Dĩ nhiên rồi.

— Cũng đừng nói với Lâm Tịnh Phu.

— Ồ! Sao lại phải nói cho hắn biết!

Khởi Tào bỗng lo lắng sự thật sẽ bị Lâm Tịnh hu khám phá.

Cao Mộc nhếch chân, xoay ghế đi một vòng, ngừng lại đối diện với Tào. Hắn đứng dậy, loanh quanh trong chiếc phòng nhỏ hẹp. Một lúc, lại đến trước mặt Tào, lớn tiếng.

— Tôi còn một điều yêu cầu là trẻ con mà không có tình thương sẽ không bao giờ lớn được. Anh phải hứa với tôi trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải thương yêu nó. Phải giữ bí mật tuyệt đối và phải yêu thương con bé, hai điều trên anh đều phải chấp thuận cả. Sao thế nào?

— Được rồi, tôi xin hứa.

Giọng nói cương quyết của Tạo, khiến Cao Mộc yên tâm.

— Trẻ con ở mồ côi, được người xin về nuôi rất nhiều, nhưng bao giờ tôi cũng yên tâm cả, chỉ có lần này. Thật là lo lắng, vì phải giao đứa bé cho kẻ thù của nó.

Câu nói cuối cùng của Cao Mộc như để pha trò với nụ cười trên môi.

10. GIÓ THÁNG CHÍN

Sau khi thảo luận xong xuôi với Cao Mộc, Khởi Tạo đánh điện ngay cho Hạ Chi chàng sợ rằng nếu không làm thế mình sẽ thay đổi ý định. Một tiếng đồng hồ sau đường dây mới liên lạc được.

— Vâng, em sẽ đến ngay.

Hạ Chi cũng sợ chồng đổi ý vội đáp.

Cao Mộc từ phòng giải phẫu bước ra. Khởi Tạo thấp thỏm ra khỏi bệnh viện, chàng không vội về nhà, tản bộ dưới những tàn lá cao su vàng vọt, những chiếc lá chết buông rơi thân lão đảo xuống đất. Nỗi buồn như một thứ ray rút dẻo dai.

Qua khỏi góc phố, nhìn đoàn người đứng sắp hàng trước một tiệm buôn để mua nhu yếu phẩm. Khởi Tạo thấy chán ngán. Đột nhiên, chàng giật bắn người. Giữa đám đông chen chúc kia có một đứa bé gái thật giống Lệ đứa bé nắm lấy tay người đàn bà, có lẽ là mẹ nó, riu rít điều chi, chiếc ót trắng và thon của Lệ...Tạo lắc nhanh đầu, vội vã bước nhanh. Hình ảnh bé Lệ đứng trước

cổng đón cha hồn nhiên, nhưng hình ảnh Lệ bên bờ suối cũng hiện rõ trong đầu.

Lệ bị giết, bây giờ ta phải nhận con thủ phạm làm con, chuyện thật khó tin. Không, không thể như thế được, không thể được, làm sao ta lại có thể yêu được khi biết rõ nó là con kẻ đã giết con ta chứ?

Rồi vết hôn trên cổ Hạ Chi lại hiện ra trước mắt Tạo, con ghen tức khiến chàng run rẩy. Ta phải trả thù! Ta phải để Hạ Chi ôm ấp yêu thương đứa con gái của kẻ thù của nàng.

***

Khởi Tạo ngồi bất động trên ghế đá bên đường. Một gã thanh niên vai mang bị vải to, khuôn mặt nắng cháy hốc hác vì đói. Lúc bước ngang qua mặt chàng, hắn chột cúi xuống nhặt cái gì dưới đất, phỉu nhẹ rồi bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm. Tạo đưa mắt nhìn sang nơi khác, một chút hồ thẹn hiện ra trong đầu.

Đây là xã hội của một nước mới bại trận, con người bị dày vò bởi đói khổ thế mà ta vẫn trưởng giả với nỗi sầu ghen tuông. Khởi Tạo đứng dậy, lê những bước chân nặng trĩu. Hạ Chi sắp đến đây rồi. Nghĩ thế nhưng Tạo vẫn không buồn đến bến xe đón vợ.

Hai tay thọc trong túi, chậm rãi bước, gió tháng chín mát lạnh, tiếng chuông báo giờ từ tháp chuông vang lại lạnh lạnh, không biết Hạ Chi rồi sẽ ưng ý với đứa con kẻ thù không? Nó ra thế nào? Giống như một con khi đột? Vừa đi vừa lo. Tạo không hiểu rồi đây kế hoạch của mình có thể thực hiện được hay không. Một làn gió mạnh lướt tới, bụi cát tung mạnh vào người chàng.

Khi Hạ Chi đến bệnh viện thì đã hơn bảy giờ chiều. Nắng đã tắt bên ngoài cổng.

— Cô công chúa xinh xắn của quý vị sắp đến đây rồi nhé!

Vừa bước vào phòng khách là Cao Mộc đã nói to lên, Hạ Chi sung sướng cười, trong khi Khởi Tạo im bật. Giai đoạn quyết định đã đến rồi đây. Tim Tạo đập mạnh như vừa uống ly rượu mạnh.

— Bà giám đốc, bà chắc là bà sẽ yêu nó như con ruột chứ?

— Nhưng con bé ra sao?

— Có thể nói xinh hơn cả bà. Cao Mộc vừa cười vừa nói. Còn ông giám đốc? Làm gì mà có vẻ âu sầu thế kia? Nếu không thích bây giờ có thể hủy bỏ ý định còn được cơ mà?

Tạo gượng cười, lắc đầu.

— Không, tôi...

Hạ Chi không hiểu chồng nghĩ gì, nói.

— Được rồi, để nhìn mặt cô bé rồi quyết định sau vậy.

Cao Mộc châm điều thuốc, gạt đầu.

— Vâng, như thế hay hơn.

— Con bé đó là con ai thế?

— Thừa bà, điều đó tôi chịu không thể tiết lộ được vì luật cấm, có điều bà nên nghĩ là khi bà đã nhận làm mẹ nó thì chỉ có bà là người duy nhất làm mẹ con bé thôi.

— Nhưng mà...

— Tất cả những đứa bé sống trong viện mồ côi đều có những bất hạnh riêng rẽ của nó, nói khác đi, cha mẹ chúng chẳng có gì để ta ca ngợi cả.

Hạ Chi lắc đầu.

— Nhưng ít ra tôi cũng phải biết cha mẹ nó là hạng nào chứ?

Cao Mộc phì cười

— Được rồi, vậy thì tiết lộ một chút vậy, cha con bé là một vị y sĩ lừng danh Lại Khởi Tạo và mẹ nó là người đẹp Hạ Chi.

— Cái ông này quý thật

— Nói thế không được à? Vậy thì tôi xin sửa lại, cho nó một sinh viên, mẹ nó là một người đàn bà đã có chồng, đây là hòn máu của một vụ ngoại tình, được chưa?

— Anh Mộc, anh ác lắm!

— Ai ác mới được chứ? Quy luật của cô nhi viện không cho phép tiết lộ danh tánh cha mẹ ruột đứa bé, cũng như không để cha mẹ ruột con bé biết ai là người đã nhận nuôi hòn máu rơi của mình. Có điều ông bà cứ yên tâm, cha mẹ con bé đây rất bình thường khỏe mạnh.

Cao Mộc yên lặng một chút rồi quay sang Khởi Tạo.

— Anh Tạo, nhận nuôi một đứa bé là chuyện vui, tại sao anh có vẻ lo nghĩ như vậy?

Có tiếng gõ cửa, rồi một người đàn bà trong chiếc blouse trắng với một đứa bé quấn khăn bế trên tay bước vào. Cao Mộc đưa tay đỡ lấy đứa bé, người đàn bà định rút lui, nhưng Cao Mộc nói.

— Xin chị ngồi phòng bên đợi một tí, nếu ông bà đây không thích, chị sẽ mang cô bé hoàn lại cô nhi viện ngay.

Hạ Chi bước tới bên Cao Mộc nhìn đứa bé.

— Ôi con bé dễ thương quá, hàng lông mi đẹp vô cùng!

Cao Mộc giả vờ.

— Nếu bà thấy không vừa ý cứ giao trả lại họ

Hạ Chi trừng mắt về phía Cao Mộc, xong chìa tay ra.

— Trả đây trả lại cho mẹ nó bẻ chứ. Ồ xem kia, nó cười kia, anh Mộc bé gái này được mấy tháng rồi hở anh?

— Hình như là ba tháng ngoài.

— Ba tháng ngoài à? Ồ kháu khỉnh đấy chứ.

Khỏi Tạo vẫn ngồi bất động chàng không dám bước lại gần để trông mặt con gái của kẻ thù. Hạ Chi bế đứa trẻ đến bên chồng.

— Ồ, anh xem nè anh, nó lại cười nữa nè anh.

Thu hết can đảm đưa mắt nhìn lên, Tạo không ngờ con bé trông dễ thương thật nhất là đôi mắt. Những sợi mi dài cong vút, chàng liên tưởng đến hình ảnh Thạch Thỏ Thủy trên báo, chiếc trán rộng với đôi mày sậm. Đôi mày sậm...Tạo bất giác nhìn lại con bé một lần nữa với vẻ bút rút.

— Cha con đây.

Hạ Chi nói với con bé đôi mắt tròn và đen của nó nhìn

Tạo ngơ ngác.

Tôi không muốn làm cha con bé này. Tạo muốn hét lên. Đôi mày của nó thật giống đôi mày của thằng cha giết người Tạo nhìn vợ, thấy Hạ Chi vẫn vô tư hôn hít đứa trẻ, chàng bối rối.

— Đứa bé này tên gì?

— Ở cô nhi viện chúng tôi gọi nó là Doanh Doanh.

— Doanh Doanh à? Tên cũng đẹp đấy chứ, nhưng...

Hạ Chi quay sang chồng.

— Chúng ta sẽ chọn cho nó một cái tên khác nhé anh?

Tạo thờ ơ.

— Thì cứ chọn Doanh Doanh đi, có sao đâu?

— Không, em muốn chọn cho nó một tên mới cơ, bây giờ nó đã là con chúng ta rồi.

Hạ Chi đưa đứa bé về phía Tạo.

— Anh bế nó một chút nhé?

Khỏi Tạo vẫn ngồi bất động.

— Không, anh không thích, anh không quen bế sợ nó rơi thì khổ.

Cao Mộc đứng cạnh cười hì hì.

— Thôi bà ạ, nếu ông bà chẳng được hài lòng cứ giao

trả chúng tôi. Bà thì có vẻ mền trễ lắm, chỉ có ông nhà, chúng tôi thấy ngại quá.

Hạ Chi lắc đầu:

— Không, tôi nhận nuôi con bé này.

Cao Mộc ngẫm nghĩ:

— Thôi được rồi, nhưng về nếu thấy không hài lòng cứ mang trả lại chúng tôi lúc nào cũng sẵn sàng nhận.

Ngồi vào xe taxi, Hạ Chi không ngớt nựng nịu con bé, Tạo không ngờ vợ mình lại mền trễ như thế.

Hạ Chi quay sang nhìn chồng:

— Em không ngờ nó lại đẹp thế này.

Trong lúc báo đăng hình Thạch Thổ Thủy thì cũng là lúc Hạ Chi nằm bệnh viện vì chứng thần kinh suy nhược, nàng không trông thấy chân dung Thủy, nếu thấy đi nữa cũng chưa chắc đã biết con bé này là con kẻ giết con mình. Tạo bút rút:

— Hình như chuyến cuối cùng về Khởi Xuyên đấy.

— Hết rồi, gần chín giờ khuya rồi anh.

— Nhưng chuyến cuối cùng là chín giờ hơn mà, đến vẫn còn kịp.

Hạ Chi nhích người đến cạnh chồng.

— Anh Tạo.

— Cái gì?

— Tìm hộ em một khách sạn đi.

— Nhưng chúng ta còn về nhà kịp cơ mà?

— Nhưng em không muốn về.

Khởi Tào nhìn vào đồng hồ.

— Anh còn công việc ở bệnh viện.

Hạ Chi chẳng màng, nói nhanh với bác tài:

— Ông làm ơn quanh sang góc phố, rẽ về phía khách sạn Nguyên Lâm giúp tôi đi.

— Em làm sao thế? Mệt rồi à?

— Cũng hơi mệt.

Hạ Chi nói, nhưng nàng không có một tí cử chỉ nào là mệt cả. Xe vừa ngừng trước cổng khách sạn là Khởi Tào đưa vợ xuống xe. Vào phòng xong, Tào không dẫn được hỏi:

— Em làm thế này là thế nào chứ?

— Xin lỗi anh, nhưng em chẳng thể về Khởi Nguyên ngay được.

— Tại sao vậy, hay là...

Tào nghĩ ngay đến khuôn mặt của Lâm Tịnh Phu. Hay là nàng định ly dị? Tào quắc mắt nhìn vợ, Hạ Chi cúi đầu xuống.

— Em không về nhà....Có phải em chán tôi rồi phải không?

— Đâu nào! Hạ Chi cười, nàng nũng nịu – Em đâu có nói chán anh bao giờ đâu? Mà chán làm sao được chứ? Chỉ tại...Em ở lại đây chỉ vì cô bé này đây.

À thì ra, Tạo chợt hiểu, bây giờ trái tim của Hạ Chi đã bị con bé chiếm mất.

— Nhưng tại sao vì nó mà em chẳng muốn về nhà?

— Vì...Vì nếu mang nó về ngay, mọi người sẽ biết nó là con nuôi của chúng ta.

— Thì đã là con nuôi rồi, tại sao lại sợ họ biết chứ?

— Anh! Sao anh tàn nhẫn như vậy? Anh chẳng tội nghiệp cho nó à?

— Không phải thế, nhưng chẳng có gì giấu mãi thiên hạ được.

— Nhưng em có cách, Hạ Chi mỉm cười nhìn chồng – Từ lúc có quyết định nhận nó làm con em đã đánh lừa mọi người bằng cách độn khăn trong bụng và có người đã làm...

Khỏi Tạo ngạc nhiên đưa mắt nhìn xuống bụng vợ. Hạ Chi bế con kẻ thù trong lòng, con bé đã ngủ, giấc ngủ có vẻ thật bình yên.

— Vì vậy em cần phải ở lại đây, bao giờ về nhà, em sẽ cho mọi người biết là em sinh thiếu tháng nên phải ở lại.

— Nhưng con bé này đã hơn ba tháng rồi người ta nhìn sẽ rõ ngay.

— Vì vậy em định ở lại đây hai tháng nữa mới về.

Khởi Tào nhìn đồng hồ, chuyến xe cuối cùng có lẽ cũng đã trễ, chàng lắc đầu.

— Một con bé năm tháng mà bảo là mới hai tháng làm gì có ai tin?

— Em không lo chuyện đó, vì lúc về đến nhà đã nhằm tháng mười một, trời lạnh lắm như vậy em đâu mang con ra ngoài làm gì?

— Nhưng người ta sẽ đến chúc mừng, thăm viếng, lúc đó thì sao?

— Em bảo con nhỏ bị cảm hay là viện một cớ nào đó không cho họ nhìn thấy nó, cứ thế ta sẽ tìm cách che giấu đến tháng ba năm sau.

— Lúc bấy giờ con bé đã chín tháng làm sao em bảo thiên hạ là nó mới sáu tháng được chứ?

— Lúc đó em sẽ nghĩ ra biện pháp khác, chắc chắn là em sẽ nghĩ ra, bây giờ xin anh về cho thằng Xá và cô Châu biết là em mới sinh. Đừng để họ biết con bé này là

con nuôi vì làm thế tội nghiệp nó.

Đối với một đứa bé vừa mới gặp qua lần đầu, mà vẫn có thể khăng khít như thế được sao? Tạo thắc mắc, cũng đồng thời là người như nhau nhưng đàn bà có vẻ phức tạp lạ.

— Tóm lại, ít nhất cũng hai tháng em sẽ không về nhà.

Tạo bực mình.

— Con bé này có gì hay mà em quyến luyến thế?

— Anh nói gì lạ thế? Anh không yêu nó à?

— Yêu gì được mà yêu, mới thấy mặt qua có một lần mà...

— Em thì ngay từ lúc quyết định nhận nuôi em đã yêu nó.

— Chỉ nhìn mặt một lần là yêu ngay à?

Tạo thấy mệt mỏi lạ lùng, chàng ngồi xuống giường. Hạ Chi rót nước mời chồng, ngập ngừng.

Anh biết không, người đàn bà ngay từ lúc mang thai, đã bắt đầu thấy yêu đứa bé trong bụng, trong khi đàn ông ngược lại, em thấy lơ đãng làm sao ấy, con bé này tuy là con nuôi nhưng không vì thế em chẳng yêu nó như con ruột.

— Khăng khít? Tào lạ lùng. Không lẽ tình mẫu tử là như thế đó sao? Tào nhìn vợ. Em yêu con bé thật hay chỉ là một cách che đậy. Biết đâu Tào nghĩ chàng thấy tình yêu của vợ dành cho con bé chẳng hợp lý nào cả.

— Như thế, trong hai tháng đó, thằng Xá...Ai chăm sóc thằng Xá chứ?

Tào định hỏi nhưng lại thôi, chàng nghĩ đến ngôi nhà của mình. Trong đêm nay, cạnh bờ rừng lòng âm u, giữa ngôi nhà của mình. Trong đêm nay, cạnh bờ rừng tòng âm u, giữa ngôi nhà rộng sẽ chỉ có thằng Xá và cô Châu, chàng thấy tội nghiệp con trai và khó chịu với vợ.

Nếu Hạ Chi biết đứa bé mình đang nựng nịu trong tay là con gái của Thạch Thổ Thủy, thì nàng sẽ phản ứng ra sao? Tào nằm dài trên giường nhả khói. Chàng chợt thấy mình tàn nhẫn, làm chồng mà trả thù vợ như vậy thì... Bất giác Tào quay mặt lại nhìn vợ, vết cắn trên cổ trắng có vẻ nhạt đi nhiều.

— Hình như ta phải khai sinh cho con bé tại nơi sinh của nó phải không anh?

Câu hỏi của Hạ Chi khiến Tào bưng tỉnh.

— Khai sinh à? Phải khai sinh nữa sao?

— Đương nhiên phải thế rồi, đứa bé này đâu có khai

sinh, bây giờ chúng ta đến sở hộ tịch khai báo cho nó chứ.

Đúng rồi! Còn vấn đề khai sinh nữa, Khởi Tào bồi rồi.

— Nhưng nó đâu phải là con ruột chúng ta đâu mà phải khai sinh cho nó?

Khởi Tào nhìn đứa trẻ, hàng lông mi sậm của nó giống tạc Thạch Thỏ Thủy.

— Tuy thế, nhưng bây giờ em đã nhận nó làm con ruột.

Nguy thật! Tào nghĩ, chàng hiểu tính vợ, tính cố chấp và ương ngạnh của nàng thật khó chuyển, nhưng...ta có thể miễn cưỡng yêu con bé, nhưng không thể để con gái kẻ giết con ta nằm dưới tên ta được. Tào đưa mắt nhìn ra ngoài trời, tháp chuông lơ lửng hiện ra dưới ánh trăng.

— Anh định chọn cho nó tên gì đây?

— Gọi Doanh Doanh như cũ cũng được mà?

— Không được, đó là tên của người khác chọn, em muốn chính mình chọn cho nó một cái tên cơ. Gọi là bé Lệ đi anh nhé?

Khởi Tào giật bắn người lên.

— Cái gì? Em đùa à?

— Nhưng em muốn coi nó như bé Lệ cơ.

Hạ Chi phụng phịu, những giọt nước mắt lăn dài xuống má.

— Bé Lệ là bé Lệ...Thôi thì em chọn một cái tên khác đi.

Hạ Chi gật đầu, Khởi Tào định nói thêm. Em muốn biết tông tích con bé này không chứ? Nhưng...chàng lại thôi.

— Em chọn cho nó tên Khởi Tử nhé? Mượn tạm một chữ tên anh vậy.

Đùa à? Tào giật bắn người dậy.

— Chọn một cái tên khác đi.

— Vậy thì Dương Tử. Tên này đẹp em thích lắm.

— Dương Tử à? Thôi cũng được.

Tào nghĩ tên gì cũng được miễn đừng là Lệ với Khởi Tử là được rồi.

— Vậy thì chọn tên này anh nhé?

— Ừ...Hay là...Ta trả con bé này lại cho họ đi.

— Gì? Anh nói gì lạ thế?

— Có nguyên nhân anh mới nói thế chứ, em nghe anh nói nè.

Hạ Chi đưa mắt ngơ ngác nhìn chồng, nàng lắc nhanh đầu.

— Không, không, làm gì thì làm em vẫn không trả Dương Tử cho ai hết.

— Nhưng mà...

— Không, không có nhưng mà gì cả.

Hạ Chi cương quyết, nàng cúi xuống hôn đứa bé. Tạo không muốn nhìn thấy Hạ Chi hôn bất cứ một người nào khác ngoài chàng và thằng Xá ra. Nhìn Hạ Chi hôn con kẻ thù, đột nhiên chàng liên tưởng đến hình ảnh vợ đang hôn Lâm Tịnh Phu.

Hôm bé Lệ bị giết, Chi! Em cũng hôn thằng Phu như thế đó à? Khốn nạn thật, mắt quắc lên nhìn vết hôn trên cổ Hạ Chi, Tạo yên lặng đứng dậy. Em đâu biết người em đang hôn hít kia là con của Thạch Thổ Thủy, con gái của kẻ đã giết bé Lệ, Tạo muốn hét lên nhưng lại dần xuống.

— Nói đùa với em như thế, chứ anh rất thích nó.

— Anh ác thật... làm em hết hồn.

— Thôi xin lỗi, bây giờ anh về nhé.

Tạo đứng dậy, khoác áo ngoài vào.

— Nhưng bây giờ đâu còn xe hỏa nữa anh?

— Vâng, anh sẽ đáp Taxi.

— Vậy tốn lắm...

— Nhưng ở nhà chỉ có thằng Xá và cô Châu, em không nghĩ là nhà chẳng có ai thằng Xá sẽ buồn sao?

Thực ra, Tạo định nói. Tiền Taxi đâu có đắt bằng tiền ngủ khách sạn của bà đâu, nhưng lại thôi.

Hạ Chi có vẻ bút rút.

— Vâng, em thật có lỗi với nó, nhưng giờ này có lẽ nó cũng ngủ rồi, chắc không buồn đâu.

Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh thằng Xá ngủ một mình, Tạo cũng thấy tội cho con. Một cảm giác bất ổn thoáng qua đầu. Biết đâu nó lại chẳng gặp sự bất hạnh như em gái nó, chàng bàng hoàng khi nghĩ đến khu rừng âm u cạnh nhà.

— Anh nhớ khai sinh hộ đũa con gái mới của mình nhé.

Hạ Chi phụ mặc áo cho chồng, Tạo âm ừ. Con ruột ở nhà bị bỏ bê, chỉ nghĩ đến con kẻ giết con mình. Tạo bực dọc bước nhanh ra cửa.

11. BỊ LUNG LẠC

Dùng điểm tâm xong, Tạo bảo cô Châu:

— Sáng nay trời có vẻ lạnh nhiều.

— Dạ chắc sắp đổ tuyết rồi.

— Làm gì có chuyện đó, hôm nay mới là mười sáu tháng mười mà... Thôi được rồi, cô tìm cho tôi chiếc áo ấm đi.

— Vâng, Châu đáp nhưng vẫn đứng chân chừ - Dạ thưa ông mà thùng quần áo ấm để nơi nào ạ.

— Tôi không biết, cô cũng không biết chuyện đó nữa sao?

— Dạ..tại quần áo đều một tay bà sắp xếp cả, cháu... thôi được rồi để cháu đi tìm xem.

Châu bước nhanh ra khỏi phòng, một lúc thật lâu vẫn không thấy xuất hiện. Tạo ngồi trên bàn ăn chưa đẹp. Khoảng trống ngập đầy hồn.

— Cha ơi, báo mới này.

Thằng Xá với tờ báo trên tay từ ngoài chạy vào, xà vào lòng Tạo, Tạo mở tờ báo ra.

—Ồ, lạ thật. Nhất Xuyên hôm nay lần đầu tiên xuống tuyết.

—Tuyết à? Thế Nhất Xuyên ở đâu cha?

—Chúng ta có lần đã đến hồ Đại Du chơi đó con còn nhớ không? Nhất Xuyên là một thành phố ở gần đấy.

—Thế còn Khởi Xuyên của chúng ta bao giờ mới có tuyết hờ cha?

—Có lẽ sau tháng mười hai.

—Ồ thế thì thích thật, nhưng lúc đó mẹ về chưa cha? Khởi Tạo yên lặng.

—Mẹ sinh em gái cho con chắc mẹ đau bụng lắm phải không cha?

—Ờ.

—Em con từ bụng mẹ, nỏ cái bùm là nhảy ra ngay phải không cha?

—...

—Vậy thì đau lắm, tội nghiệp mẹ con.

—...

—Tội nghiệp quá phải không cha?

—Cha thấy con đáng tội hơn.

—Tại sao vậy? Con đâu có bị đau bụng đâu?

—Nhưng không có mẹ ở nhà con buồn lắm phải

không?

Khởi Tạo ngược nhìn lên đồng hồ, sắp tới giờ phải đến sở rồi.

— Tìm không thấy à?

Cô Châu từ trong bước ra lắc đầu.

— Năm chiếc valise chứa áo ấm đều trống cả, không biết có phải bị trộm không?

— Làm gì có chuyện đó, chắc ở trong tủ áo đây.

— Dạ trong tủ áo cũng có áo dành cho mùa thu thôi.

— Lạ vậy?

Tạo có vẻ bất mãn, cô Châu rụt rè.

— Dạ...xin lỗi ông chủ.

— Không, cô chẳng có lỗi gì cả. Hạ Chi bày thật, áo để ở đâu cũng phải thông báo cho người ta biết một chút chứ? Nhưng mà cũng lạ thật, biết đâu kẻ trộm đã vào nhà?

Tạo đến sở muộn hơn mọi khi, trời bên ngoài tuy không lạnh lắm, nhưng cảm giác của kẻ bị bỏ rơi làm chàng khó chịu. Hạ Chi có thói quen tốt, đây là sạch sẽ và ngăn nắp. Bất cứ một vật dụng cần thiết cho gia đình nàng đều giành lấy việc sắp xếp, vì vậy dù nhà có bị cúp điện bất ngờ, Chi vẫn có thể tìm ra món đồ một cách dễ

dàng. Nhưng hôm nay, Tạo bức mình, chàng thấy sự cần thận quá lắm của Hạ Chi nhiều khi trở thành một điều phiền phức.

Trạm xe bus trống vắng, thế này mà cứ đứng chờ thì ít ra một giờ sau mới có xe kế tiếp, thôi thì đành thả bộ vậy. Tạo cười buồn. Con đường rộng thênh thang với những cây tòng to lớn ở hai bên đường, với những mái nhà lụp xụp của dân nghèo như những chiếc hang chuột, dưới ánh nắng mới hiện ra trong ngày những củ cải đỏ phơi đầy trước sân.

Năm nay nhà ta không có ướp cải dành cho mùa Tết. Tạo nghĩ, chàng quay nhìn ra đường. Con đường rộng mà bóng xe thật vắng, chỉ có một chiếc xe ngựa chở đầy cải trắng, lọc cọc phía sau. Nhưng tiếng lọc cọc buồn thảm.

Không có áo ấm, mặc áo chỉ mỏng này trong mùa đông thật chẳng hợp thời. Tạo cau mày. Nhưng rồi bóng một người đàn ông lấm lũi bước ngang qua chàng với chiếc áo nhà binh cũ và đôi giày bố rách khiến chàng lại hổ thẹn với những phiền muộn không đâu. Đây là thời gạo châu củi quế, thời của đói khổ và nghèo nàn, không nên..

— Chào ông giám đốc!

Có tiếng thiếu nữ từ sau vọng lại. Tạo ngạc nhiên quay lại. Vương Thụy Kỳ với đôi mắt sáng.

— Cô cũng ở gần đây à?

Kỳ khoác nhẹ mái tóc ra sau.

— Dạ không, tôi qua tôi ở nhà một người bạn gần đây.

Thụy Kỳ bước song song với Tạo, lúc bước ngang qua một lò rèn, nàng đột ngột dừng chân lại.

—Ồ đẹp quá!

Tạo nhìn vào. Cửa tiệm chỉ có một chiếc móng ngựa to, bên trong vắng.

— Cái gì đẹp?

— Đây, lửa đây!

Tạo nhìn thẳng vào trong nhà. Lửa từ hỏa lò bốc cao.

— Lửa? Nhưng lửa có gì đẹp đâu?

Tạo quay lại, Thụy Kỳ vẫn ngây người ra nhìn vào tiệm, từ cổ hờ của chiếc áo pardessus màu xanh, Tạo nhìn thấy chiếc áo thun lót màu trắng bên trong ngực nàng.

— Đẹp chứ, ông giám đốc hiểu tại sao lửa lại đẹp không?

Tạo thờ ơ.

— Không biết.

— Vì nó đang cháy, bất cứ một vật gì bị cháy đều sẽ ra tro ra khói cả, trước lúc bị hủy diệt để trở về hư vô thì... vật gì cũng đẹp.

Thụy Kỳ hạ thấp giọng, nàng đứng gần Khởi Tạo hơn.

— Ông giám đốc, ông có thấy lửa và khói là...

— Đây cô.

— Dạ.

Khởi Tạo nhìn thẳng vào những hạt răng trắng đều.

— Lúc đi ngoài đường, tôi không thích ai đi sát vào người tôi cả.

— Dạ xin lỗi.

Gương mặt Thụy Kỳ đỏ hồng.

— Tôi không chú ý điều đó, ít khi nào tôi để ý điều đó, xin lỗi ông giám đốc.

Thụy Kỳ chậm chân lại để mình cách Tạo một khoảng cách.

— Cô không cần phải đi sau tôi như thế, tôi chỉ muốn là chúng ta đừng nên đi cạnh nhau quá thôi.

Tạo nói, chàng nghĩ đến lời của Lâm Tịnh Phu. Ông giám đốc ơi, cô Thụy Kỳ lúc này si ông rồi đấy nhé. Tạo lại thấy bút rút.

Vào khu phố chợ, những tiệm buôn nằm rải rác hai bên đường. Mắt Thụy Kỳ đỏ hỏn, nhưng nàng vẫn cố tạo nụ cười trên môi.

— Nghe thiên hạ đồn là nhà ông giám đốc được thêm một công chúa nữa phải không?

— Vâng.

— Nhưng bác sĩ Phu bảo...

Nói tới đây Thụy Kỳ chợt ngừng lại. Tạo quay lại, chàng bước nhanh hơn.

— Bác sĩ Phu bảo con...

— Ông ấy bảo, bà nhà không thể có con nữa mà?

— Cô vừa đến thăm ông Phu à?

Tạo hỏi, chàng liên tưởng đến hình ảnh Thụy Kỳ và Lâm Tịnh Phu ở riêng rẽ trong phòng thuốc, Dĩ thật!

Thụy Kỳ yên lặng bên cạnh Tạo.

Lúc từ bệnh viện trở về, Tạo lầm lũi bước. Về nhà sẽ chẳng có ai ra đón, Hạ Chi xa nhà đã hơn tháng, thế mà Tạo vẫn không bỏ được thói quen, chàng vẫn bực mình khi chẳng thấy ai ra cửa vồn vã mình, cô Châu thì lúc nào cũng dưới bếp, thằng Xá vì sự vắng mẹ, nên bỏ sang hàng xóm chơi mãi đến tối mới về. Lúc bước chân đến ngạch cửa, Khởi Tạo đã phải ngạc nhiên khi nhìn

thấy đôi giày cao gót màu đen.

— Ủa, đôi giày này của ai thế?

Trong đầu Tạo hiện ra hình ảnh Vương Thụy Kỳ với đôi mắt đỏ. Của Kỳ chẳng? Giữa lúc Tạo phân vân, thì cánh cửa xích mở.

— Không ngờ anh lại về sớm như thế!

Thang Tử Thăng với chiếc áo lông và chiếc robe màu tro xuất hiện, Tạo bước vào nhà.

— Cô mà tôi cứ tưởng là ai.

— Chuyện gì làm anh tưởng như thế?

Tạo đánh trống lảng.

— Hôm nay cô mặc đẹp quá, áo mới à?

Tử Thăng bước về phía salon ngồi xuống.

— Anh có vẻ chóng quên thật, lúc xưa tôi cũng đã mặc qua một lần.

— À.

— Sao?

— Tôi nhớ ra rồi, thuở còn đi học hình như mấy cô đều thích mặc robe. Bây giờ thì già rồi nhé. Ồ nhưng thế nào đi nữa, sự hiện diện của cô nơi đây chủ nhà rất hãnh diện.

— Không có vợ ở nhà buồn lắm phải không? Đừng

giấu, trên mặt anh có viết chữ buồn thật to kìa.

Tạo làm ra vẻ buồn bã.

— Tôi đâu ngờ Hạ Chi lại sinh con tại Cháp Quang.

Tử Thăng yên lặng hút thuốc, làm như chẳng nghe thấy gì cả, thằng Xá từ ngoài chạy về, trông thấy Tử Thăng mặc áo lông, nó có vẻ lạ, nhưng rồi lại xà ngay vào lòng người bạn gái của cha.

— Hôm nay dì ngủ lại đây được không Xá?

— Dì nói thật không?

Thằng Xá mừng rỡ nhảy nhót, Khởi Tạo cũng vui lây.

— Hôm nay cô ở lại đây thật à?

— Ồ, nhưng đừng vội mừng, chị Chi nhờ tôi đấy ông ạ.

Tử Thăng nói khiến Khởi Tạo phì cười.

Bữa cơm tối đến. Cô Châu mang đĩa cá rút xuống đặt trước mặt Xá, Tử Thăng hỏi:

— Xá năm nay được mấy tuổi rồi?

— Dạ năm.

— Năm tuổi rồi mà chẳng biết tự tay rút xương cá à?

— Dạ không.

— Tại sao vậy?

— Tại con chưa đi học.

— Chưa đi học là chưa thể rút xương cá à?

— Nhưng xương cá chui vào cổ làm mắc xương.

— Nếu không mắc xương thì Xá vẫn ăn được chứ?

— Dạ, nhưng con sợ.

— Không có gì đáng sợ cả, để dì dạy cho, lúc ăn con đừng nuốt nhanh, để miếng cá ở đầu lưỡi lờ nhẹ xem có xương không.

Tử Thăng vừa nói vừa gắp miếng cá còn xương bỏ vào miệng Xá, hỏi:

— Sao có xương không?

— Dạ có.

— Bây giờ cẩn thận kéo nó ra.

— Dạ.

Sau bữa cơm, thằng Xá có thể dùng cá một mình mà chẳng cần phải rút xương nữa. Tạo nghĩ đến vợ, Hạ Chi quá thương con, lúc nào cũng cẩn thận làm sẵn thức ăn cho con, chứ không có sự cứng rắn của Tử Thăng.

— Xá này, con có bao giờ trông thấy con cá nó cười không?

— Cá biết cười nữa sao dì?

— Biết chứ.

Quay sang Tạo, Tử Thăng hỏi:

— Phải không anh?

— Cái...cái đó tôi cũng không biết.

Tạo ập ứng, Tử Thăng cười nói:

— Trong câu thơ của nhà thơ Ha – Shihou có câu “Mùa xuân mắt chìm buồn cá khóc”. Cá đã biết khóc thì nó cũng phải biết cười chứ?

Tiếng cười của Tử Thăng khiến Tạo thấy đèn hôm nay sáng tỏ hơn thường ngày. Căn nhà này từ lâu đã vắng tiếng cười. Tạo nghĩ hôm nay tuy lạnh nhưng gian phòng trở nên ấm lạ. Tại sao thế? Đúng rồi, vị trí Hạ Chi ngồi hàng ngày đã được thay thế bởi Tử Thăng. Tạo thấy có một cái gì không phải. Nhưng chàng không buồn nghĩ thêm, vì chàng muốn giữ mãi sự ấm cúng hiện hữu.

Đưa thằng Xá vào phòng riêng ngủ xong, Tử Thăng lại xuống lầu, ngồi đối diện với Khởi Tạo.

— Tôi có vẻ lảm chuyện quá, xin lỗi anh nhé.

— Có gì đâu mà lảm chuyện?

— Bắt thằng Xá tự ăn lấy cá có xương đây.

— Đúng ra tôi còn phải cảm ơn cô nữa là khác. Hạ Chi thương con quá nên hư...

— Mỗi người mẹ có một cách dạy riêng của họ. Tử Thăng cười nói – Nhưng không phải chỉ có một chuyện

đó thôi, tôi còn chuyện khác muốn hỏi.

— Chuyện gì đây?

Tạo lơ đãng. Tử Thăng nhìn Tạo với cái cười tinh nghịch.

— Có người buổi sáng đã dạo mát với bạn gái rồi.

— Buổi sáng à?

— Thế sáng nay không phải anh đi dạo với một cô bé tóc dài ư?

Thì ra. Tạo nhớ đến Thụy Kỳ, bất giác cười.

— Cô trông thấy à?

— Có gì đâu mà anh lo thế? Tôi xin thanh minh trước là không phải chị Chi nhờ tôi theo dõi anh đâu nhé, có điều, con bé ban sáng có vẻ không được bình thường cho lắm..

— Thế à?

Tạo nghĩ đến thói quen đi sát người của Thụy Kỳ, bực mình.

— Nhưng như thế cũng không có gì là xấu.

— Thật à.

— Vâng.

Tử Thăng không thắc mắc về chuyện ban sáng, thế thì nàng thắc mắc về chuyện gì? Tạo nghĩ đến Lâm Tịnh

Phu. Thụy Kỳ đã biết được chuyện ngửa thai của Hạ Chi, như vậy chắc hẳn cả bệnh viện cũng biết cả chuyện đó. Bây giờ dù có nói thế nào thì vẫn không làm sao dấu được chuyện xin con. Khổ thật, Tạo bứt rứt, chàng mở đầu:

— Chuyện đưa bé...

Tử Thăng vội đưa tay cản lại.

— Tôi hiểu rồi, nhưng dù sao Hạ Chi đã bảo nàng sinh thì cứ kể như đây là sự thật vậy.

— Cô cũng biết chuyện Hạ Chi đã giải phẫu chứ?

— Vâng, nhưng chuyện giải phẫu để ngửa thai đôi khi vẫn thất bại, có điều bà xã anh đại quá, tìm một lý do nào không tìm lại cứ khư khư bảo con bé đẻ non bảy tháng. Nhiều lúc tôi định phụ giúp nhưng chẳng làm gì được.

Tử Thăng vừa rót trà, vừa tiếp:

— Nhưng không thể trách Hạ Chi được, vì cái chết của bé Lệ khiến chị ấy bị xúc động mạnh quá...

Không hiểu Tử Thăng có biết con bé là con của Thạch Thỏ Thủy không? Tạo lo lắng.

Tại Hạ Chi thích nên nhận nuôi vậy chứ tôi thì...

— Con bé thế nào vậy anh?

— Con bé nào?

— Thì con bé của thủ phạm họ Thạch mà cô nhi viện của anh cao Mộc nhận nuôi nó.

— À...

Khởi Tào bàng hoàng, không lẽ Cao Mộc đã kể tất cả cho Tử Thăng nghe nữa sao? Nếu thế này thì ...sớm muộn gì Hạ Chi rồi cũng biết.

— Không biết con bé đó rồi sẽ ra sao.

Tử Thăng nói, Tào vẫn làm như không biết.

— Tôi cũng không hiểu, nhưng con bé đó đáng được nhận nuôi lắm chứ.

Tử Thăng đặt ly nước xuống trước mặt Tào.

— Nhưng tôi biết chắc, chẳng bao giờ anh nhận nuôi con bé ấy.

Tào nhẹ nhõm.

— Thế cô? Cô có can đảm đó không nếu nó là con kẻ đã giết con cô?

— Nghĩ tôi còn không dám nghĩ đến nữa là...

— Thế à, vậy mà tôi cứ tưởng...

— Dù sao tôi cũng không đến đổi bậy như thế, anh có thấy là tôi vẫn còn sáng suốt chứ?

Câu nói như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Tào.

— Vâng, nhưng cô cũng không cả quyết là mình từ chối nhận nuôi đứa bé ngay.

— Anh lầm rồi. Với kẻ giết con mình mà mình vẫn còn đủ can đảm để chấp nhận con họ, thương yêu bỗng bề nó được thì tôi tin chắc là thế giới này đã lý tưởng đi mất.

— Nhưng tôi thì tôi tin chuyện đó có thật.

— Làm gì có người vĩ đại như thế? Con chúng ta sinh ra nhiều lúc còn chẳng hài lòng nói chi là con kẻ thù, anh có vẻ lý tưởng hóa nhân cách con người nhiều quá.

— Giọng lưỡi cô quyết liệt như vậy, chắc sau này chồng cô mà có ngoại tình chắc cô sẽ chẳng để yên đâu.

— Chưa biết được, chờ xem. Biết đâu lúc đó tôi chỉ biết bù lu bù loa với nỗi đau riêng mình?

— Vâng, khi chuyện đến rồi mới cả quyết được.

Tạo nói chàng nghĩ đến chuyện của Hạ Chi Lâm Tịnh Phu. Lúc xưa ta là một người khoan dung, rộng rãi, nhưng bây giờ thì hết rồi.

— Tôi là đàn ông nên không hiểu được đàn bà thế nào, có điều, cô Thăng, tôi thắc mắc một chút. Cô được đàn ông mê tít quá bao giờ chưa?

— Tại sao lại bảo là có được?

— Ồ xin lỗi.

— Không có gì cả, chẳng những tôi “có được” mà còn bị hàng khối đàn ông vây kín đến độ có nhiều lúc tôi chẳng hiểu được tôi là ai nữa. Nói chuyện với một người con gái lạnh lợi, anh phải cẩn thận lời một chút nhé.

— Vâng, nhưng theo lời cô nói thì tôi đã hiểu... Chắc hẳn Hạ Chi nhiều lúc hành động nông nổi, chuyện xảy ra rồi mới thấy ân hận với việc làm...

— Anh nói gì lạ thế? Nãy giờ chúng ta nói chơi mà...

Tử Thăng lạ lùng nhìn Tạo; đôi chân thon dài của nàng duỗi thẳng, Tạo tránh ánh mắt của người con gái thông minh. Biết đâu Tử Thăng cũng biết cả hành động ngoại tình của vợ ta.

— Cô Thăng, cô thẳng thắn đến độ chẳng giống đàn bà tí nào cả.

— Anh nói gì lạ vậy? Tại sao? Cho anh biết tôi còn chưa lấy chồng nhé!

Rồi Tử Thăng đứng dậy, cười thật tươi.

— Thôi khuya rồi, ngủ ngon nhé!

Lúc trở về phòng, Tạo thật mệt mỏi, nằm lên giường là chàng muốn ngủ ngay.

Giữa cơn mê, cửa phòng xịch mở.

— Cô Tử Thăng đấy à...

Tạo giật mình nhôm đầu lên định ngồi dậy thì đầu chạm ngay mái tóc dài con gái.

— Không phải, em là Vương Thụy Kỳ đây.

Toàn thân thiếu nữ ngã ập lên người Tạo, đôi giày trắng vẫn còn mắc trên chân.

— Sao chẳng cởi giày ra đi?

Thiếu nữ yên lặng.

— Cởi giày ra đi.

Tạo giục, nhưng đôi tay chàng như những sợi thừng quấn chặt lấy Thụy Kỳ trước mắt chàng bây giờ chỉ có Hạ Chi.

12. ĐÔI GIÀY CỎ CAO

Cách ngày Tử Thăng đến chơi hơn mười hôm. Tạo từ sở, về đến nhà đã nghe không khí khác lạ, tiếng cười nói tràn ngập.

— Anh vừa về đây à?

Hạ Chi bước ra cửa đón chàng với đứa bé trên tay. Tạo sung sướng thấy vợ vẫn chưa quên hẳn gia đình.

— Sao em về sớm thế?

— Dạ vì sữa bò khó mua quá anh ạ.

— Ngồi xe có mệt không?

— Dạ mệt, nhưng nghĩ đến việc về nhà sẽ có sữa cho con ngay, nên em cũng vui.

— ...

— Vả lại, tiền phòng của khách sạn cũng đắt quá, trời lại lạnh, em nghĩ em Dương Tử sẽ phải cần một lò sưởi.

— ...

— Anh xem này nó mau lớn quá chứ hử? Ngoan lắm, không bao giờ nhè anh ạ.

— ...

— Em nói thật đấy.

Hạ Chi đặt con bé vào tay Tạo khiến chàng bối rối.

— Hôm nay là ngày đầu tiên Dương Tử về nhà, sao anh không bế con?

Nãy giờ lo nói, đến bây giờ Hạ Chi mới khám phá ra nét chẳng vui của Tạo, nàng bé Dương Tử đem đặt vào nôi. Chiếc nôi ngày nào Xá và bé Lệ đã từng nằm.

Vợ ta chẳng hề nghĩ đến ta và Xá, trái tim của nàng bây giờ chỉ có con bé của kẻ giết người. Tạo buồn bã bỏ về phòng thay áo. Chàng mong là vợ theo sau, nhưng chỉ nghe tiếng vọng vào.

— Cô Châu ơi, cô làm ơn tìm hộ áo khoác cho chồng tôi nhé.

Tạo thật vọng, không những chỉ thất vọng mà con giận dữ, chàng quát.

— Bảo bà chủ vào đây cho tôi!

Cô Châu áp ứng.

— Dạ bà chủ bận thay tã cho em bé.

Cảm giác bị bỏ rơi tràn ngập, nhưng Tạo cố dịu giọng.

— Khi nào bà chủ thay xong, gọi vào đây.

Có tiếng thằng Xá mừng rỡ.

—Ồ em bé! Em bé!

Rồi tiếng Hạ Chi

— Đừng ồn, để em ngủ.

Tạo đứng yên chờ vợ.

— Xin lỗi anh, để anh đợi em lâu quá.

— Ừ.

Tạo muốn lên tiếng hét, nhưng cơn giận của chàng hình như đã tan đâu mất.

Hạ Chi nhảy lên giường, kéo chăn lên người.

— Ô chần anh sao ấm thế này, để mai em phơi cho nhé.

— Em có vẽ gây đi nhiều.

— Thế à?

— Ờ

— Anh thì mập ra, điều đó chứng tỏ là ở nhà anh không có lem nhem.

Hạ Chi vừa cười vừa nói, Tạo ngại ngùng.

— Em cười gì đấy?

— Anh không có lem nhem thật hả?

— Không biết.

— Nhưng em biết, dù có ai quyến rũ, anh cũng vẫn nghĩ đến em thôi.

— Em tin thế à?

Tạo nghĩ đến Lâm Tịnh Phu, máu ghen bốc lên mặt, chàng xiết chặt vợ vào lòng. Gió bên ngoài thổi thật mạnh, những cành lá xào xạc theo gió cơ thể Hạ Chi và Khởi Tạo đều ướt đầm mồ hôi.

— Nghe nói cô Tử Thăng có đến đây ở một ngày hờ anh?

— Ờ, thằng Xá hôm ấy vui lắm vì có bạn, Tử Thăng bữa đó mặc robe.

— Thế à? Sao lạ thế?

— Có lẽ có sự thay đổi. Kimono cô ấy mặc cũng đẹp lắm, nhưng không đẹp bằng mặc robe.

— ...

— Đùi cô ấy thon đẹp, không to lắm.

— ...

— Chắc nhờ khiêu vũ nhiều mới có cặp đùi đẹp như vậy.

— Tối hôm ấy Tử Thăng ngủ nơi nào anh?

— Trên lầu, chung giường với thằng Xá.

— ...

— Sao? Em hỏi chi vậy?

— Cô Thăng đối với anh đẹp thật sao?

— Vâng, cặp đùi và thái độ cô ấy trông thật dễ

thương.

— Đừng!

— ...

— Anh đừng...

— Đừng có điên!

Tạo nói, cúi người xuống hôn nhẹ lên mắt vợ, Hạ Chi đặt tay lên ngực chồng hỏi:

— Tiếng gì vậy anh?

Có tiếng ào xào ngoài cửa, cả hai cùng lắng nghe.

— Hình như tuyết rơi em ạ.

— Tuyết? Ồ có thể lắm. Hạ Chi trở về giường riêng – Anh đã khai sinh cho Dương Tử chưa.

Tạo yên lặng cắn nhẹ môi. Hạ Chi hỏi tiếp.

— Còn ngày sinh anh đã chọn ngày nào? Quên rồi à?

— Ừ...

— Anh dễ quên thật.

Hạ Chi vẫn nghĩ là Tạo đã khai sinh cho Dương Tử. Nhận nuôi trên bốn mươi hôm rồi mà chưa khai sinh, Tạo thấy một chút gì bứt rứt. Ngày sinh của một đứa bé cần phải có một y sĩ chứng nhận, Tạo là y sĩ, sao chẳng dùng chức vụ và thể lực của mình, chuyện quá dễ dàng cơ mà? Tại sao?

— Bây giờ làm sao? Làm thế nào biết được ngày sinh của Dương Tử chứ?

— Nhưng...Nhưng đâu cần phải biết ngay bây giờ đâu?

— Sao lại không, nếu người ta đến thăm hỏi con nó sinh ngày nào thì làm sao biết mà trả lời?

— Nhưng em đã bảo là chưa muốn ai nhìn thấy nó cả mà?

— Vâng.

— Như vậy thì chỉ cần bảo em mới sinh bốn mươi ngày là xong.

— Nhưng đã bảo con em sinh mà chẳng biết ngày sinh ra nó sao? Nếu bây giờ em nói mà không trùng với ngày trong khai sinh thì thế nào?

— Miễn đừng sai nhiều quá thì có ai nói gì đâu?

— ...

Hạ Chi yên lặng quay sang nhìn chiếc nôi nhỏ.

— Anh xem kìa, nó ngoan quá, chẳng hề khóc một tiếng.

Dương Tử có vẻ ngoan thật, từ lúc mang về nhà đến giờ, Tạo chẳng thấy nó khóc tiếng nào cả, thế thì...thế thì tại sao báo lại bảo là con bé khóc tối ngày khiến

Thạch Thổ Thủy muốn phát điên lên? Có lẽ nhờ tài khéo chăm của Hạ Chi, đàn bà có khác.

— Để em đi hâm sữa cho con.

Hạ Chi khoác áo lên, đứng dậy. Lòng Tào rồi như tờ, nhìn chiếc nôi nhỏ nằm ở một góc phòng chàng không biết xử trí thế nào. Ta có... Tại sao ta lại nhận đứa bé làm con nuôi, nếu đã nhận phải thương yêu nó... Hạ Chi coi vậy mà hay thật. Nhưng nếu nàng biết được sự thật? Nếu nàng biết con bé này là con kẻ đã giết bé Lệ thì liệu nàng có còn yêu nó nữa không?

Suốt một mùa đông, mỗi đêm Hạ Chi đều phải thức dậy để thay tã và pha sữa cho con bé, ta có thể ngồi như kẻ bàng quan bên cạnh được sao? Không, không... Nhưng mà... Đây là tội của Hạ Chi, Hạ Chi ngoại tình mới khiến cho bé Lệ chết, vậy thì đây là hình phạt của riêng nàng.

Tào ngồi nghĩ mông lung. Hạ Chi đã mang bình sữa trở vào.

— Tuyết rơi thật anh ạ, bên ngoài cả một tấm thảm trắng xóa.

Tào nằm yên như đã ngủ say.

Buổi sáng, vừa thức dậy, thằng Xá đã chạy ngay vào

phòng cha mẹ, nó ủa về chiếc nôi nhỏ.

— Dương Tử ơi, Dương Tử!

Tạo hỏi.

— Con thấy Dương Tử thế nào?

— Dạ dễ thương lắm, dễ thương hơn cả bé Lệ.

— Hơn cả bé Lệ?

— Vâng, vì Dương Tử không khóc.

Điều thuốc trên tay Tạo rơi nhanh xuống chân, tạo nên khoảng cháy nhỏ. Thêm mấy năm nữa, hoặc khi Xá đã trở thành, lúc nó biết được thân thế thật sự của Dương Tử, thì chuyện sẽ ra sao? Tạo bất giác đưa mắt nhìn Xá, chàng có cảm giác như Xá đang lớn thật. Rồi Xá sẽ lớn và sẽ giống tạc ta. Tạo bàng hoàng. Suýt tí thì ta đã để đứa con duy nhất còn lại của mình hận nghìn đời. May là chưa đi khai sinh cho con bé, Tạo ngồi phất dậy.

— Xá, đi gọi mẹ con vào đây ngay cho cha.

— Vâng.

Hạ Chi từ ngoài bước vào với chiếc váy làm bếp, nhìn thái độ kém vui của chồng, lo lắng.

— Chuyện gì thế anh?

— Phải giải quyết chuyện con bé này ngay bây giờ

mới được.

Hạ Chi ngạc nhiên mở to đôi mắt nhìn chồng, Tạo tiếp.

— Con bé này làm sao anh chẳng ngủ được.

Hạ Chi cúi đầu.

— Nó làm ồn anh à? Nhưng hình như nó chẳng hề la hét bao giờ cơ mà?

— Không khóc mới làm anh khó chịu.

— Vậy thì... Vậy thì để tối nay em đưa con lên lầu ngủ vậy.

— Cũng không được. Tạo bực dọc – Mái tóc đen, đôi mắt to của nó cũng làm anh khó chịu nữa.

— Trời ơi, đẹp thế mà anh chê nữa à?

— Tóm lại là anh không hài lòng con bé này tí nào cả, em đem trả anh Cao Mộc đi, anh chưa làm khai sinh cho nó, còn kịp.

Mặt Hạ Chi tái ngắt.

— Anh Tạo, chưa đi khai sinh cho Dương Tử à?

— Ừ.

— Sao...Sao...ác quá vậy?

Đôi môi Hạ Chi run rẩy, nàng trừng mắt nhìn chồng, thái độ ngập đầy giận dữ thù hằn. Tạo bối rối đưa mắt

nhìn sang nơi khác chàng không đủ can đảm đón nhận con bão tố yên lặng. Bản tính hàng ngày của Hạ Chi là chiều chuộng và mềm mỏng.

— Em van anh, em xin anh, vì em lúc nào cũng mong có con nhỏ để bế!

Tạo mong chờ một câu nói như thế của vợ, nhưng Hạ Chi đã lặng lẽ bước về phía chiếc nôi. Thái độ lãnh đạm của vợ làm Tạo thất vọng. Sự đổi thay này có từ bao giờ? Lúc hình ảnh của Lâm Tịnh Phu chen vào gia đình của Tạo chẳng? Tạo đau xót nhìn bóng vợ rời khỏi phòng. Thế này chuyện trả lại bé Dương Tử có lẽ bất thành rồi. Tạo bỏ xuống bước tới cạnh nôi nhìn kỹ con kẻ thù. Nụ cười vô tư của trẻ con càng khiến chàng bối rối. Ta có thể yêu con bé này, nhưng không thể để nó thành trách nhiệm mà cả đời phải gánh. Tạo quyết định khi nhìn đôi mày sậm của con bé.

Yêu? Tình yêu là gì? Tạo đưa mắt ra ngoài cửa ngắm những bông tuyết đầu tiên rơi xuống sân. Ta không thể bị bắt buộc cả đời phải yêu con bé này như con ruột được. Dù nó vô tội, nhưng hình ảnh của Thạch Thổ Thủy ... Tạo rối trí.

— Cha ơi, dùng cơm.

Thằng Xá bước tới cạnh phá tan những lo âu vây quanh.

Trên bàn cơm, Hạ Chi ngồi cúi cúi nhìn xuống, không buồn chào hỏi Tào, thằng Xá ngồi bên cạnh lên tiếng.

— Cha ơi, ba cũng là cha hử cha?

— Ờ.

— Thế tại sao có người phải gọi cha là ba?

— Vì cha thì thường hút thuốc, mà hút thuốc thì thường “bập bập” điếu thuốc trên môi.

Lời bông đùa của Tào khiến thằng Xá và cô Châu đều thích thú cười to.

— Thế mẹ tại sao có người gọi là má?

— Vì mẹ thường mấp máy cơm thế này đút cho con ăn.

— Vậy thì chị Châu đây cũng má rồi?

Tào và cô Châu cùng cười to. Hạ Chi không nín được chen vào.

— Xá, con nghe này ba và má là tiếng của người miền Nam gọi cha với mẹ, đừng có nghe lời cha con.

— Nhưng con thích có má để đút con cho con ăn à.

Hạ Chi trách móc.

— Đừng ồn nữa Xá.

Tạo miễn cưỡng dùng nhanh cho xong bữa, lúc trở về phòng, Hạ Chi bước theo.

Băng giá tan hết trong tim, Tạo ôn tồn quay sang vợ.

— Xin lỗi em, có lẽ ngu không được nên lúc này anh hay cáu kỉnh.

Hạ Chi cúi xuống, tiếp tục công việc mang bát tất cho chồng như mọi ngày. Thói quen không còn khiến họ xúc động, chân Tạo nằm vắt ngang qua đùi Hạ Chi. Thế này là tình nghĩa vợ chồng đây? Tình yêu là một sự hòa hợp từ thể xác đến tâm hồn. Thế hiện nay giữa ta và Hạ Chi? Chỉ có một sự hòa hợp duy nhất. Hòa hợp thể xác.

— Tại sao anh không đi khai sinh cho con?

— Anh bận quá.

— Cả tháng trời, không lẽ lúc nào anh cũng bận cả sao?

— Ừ...Tạo cố tìm lý do để biện hộ. Mỗi ngày anh đều nghĩ hôm nay ta sẽ đi nhưng công việc bận rộn khiến anh không làm sao đến cơ quan công quyền được.

Giọng Hạ Chi bớt gay gắt.

— Hồi nào tới giờ anh đâu có bê bối như thế?

— Anh đâu cố tình muốn kéo dài như vậy, em hă

biết công việc ở bệnh viện bẽ bộn thế nào. Nghề nghiệp của anh lúc nào cũng gắn liền với sinh mệnh của bệnh nhân ngày nào cũng có một vài “cas” cứu cấp thì làm sao anh rảnh rỗi được chứ?

— Em biết anh bận, nhưng không lẽ thu xếp lấy ba mươi phút rồi rảnh cũng không có hay sao?

— Nói chơi hoài, làm gì có ba mươi phút rồi rảnh, nhiều lúc cả buổi ăn trưa anh còn không có nữa là.

— ...

— Sáng anh phải chẩn bệnh cho khách bên ngoài, chiều kiểm soát lại bệnh trạng của bệnh nhân lưu trú trong bệnh viện, trưa có rảnh một chút là phải chạy đến tư gia cấp cứu. Nhiệm vụ và nghề nghiệp của một bác sĩ y khoa đâu phải chỉ có ông nghe không đâu?

— ...

— Đó là chưa kể anh còn phải quản trị bao nhiêu nhân viên, từ ông quản lý đến các bác sĩ chuyên khoa kỹ sư phòng quang tuyến. Giải quyết bao nhiêu rắc rối trong bệnh viện, từ chuyện yêu đương lảm cẩm của mấy cô y tá đến những thái độ kém hiểu biết của bệnh nhân...

Hạ Chi ngẩng đầu lên.

— Anh bận như thế em nào biết, xin lỗi nhé. Thôi

được rồi công việc khai sinh cho Dương Tử để em lo vậy.

Khởi Tạo bút rút.

— Thế cũng được.

Tạo miễn cưỡng nói, chàng mong có một phép lạ xảy đến để mang Dương Tử đi ngay khỏi phiền hà đời sống gia đình của chàng nữa.

Ra đến bậc thềm, đôi giày cổ cao đã được Hạ Chi đặt nơi đây từ bao giờ. Thăng Xá từ nhà trong chạy ra.

— Đôi giày của cha to quá!

Tạo gật đầu quay sang Hạ Chi.

— Tối qua có xuống tuyết, em ra phố ngay bây giờ có vẻ bất tiện, thôi để anh biết tòa thị sảnh trước vậy, em làm ơn gọi giầy nói đến bệnh viện báo tin cho bệnh nhân biết là hôm nay anh sẽ đến muộn một tí.

Mắt Hạ Chi đột sáng.

— Anh chịu đi rồi à?

— Ừ. Tạo ngáp ngừng – Đi ngay chứ đến bệnh viện rồi là không làm sao rút ra được.

Tạo bước ra cửa giữa sự sung sướng của Hạ Chi và cơn mưa tuyết. Con đường trải tấm thảm dày màu trắng. Nhiều lúc ta đã nghĩ đến chuyện phải yêu thương con bé

vô tội kia như một nhiệm vụ, thế mà. Tạo bắt đầu thấy hối hận vì bỗng nhiên mình lại nhận gánh nặng quá to. Nhưng đã lỡ rồi, ta không thể khai sinh cho nó được.

Tạo miên man nghĩ miên man leo lên xe buýt, rồi xuống xe như kẻ mất hồn vượt qua đường. Một chiếc xe cam nhông như con hổ dữ lướt qua, suýt tí nữa thì thành xe đã chạm phải mũi chàng. Tạo hoảng hốt lùi nhanh ra sau, trên xe mười mấy tên lính Mỹ mặt mày non choẹt đang hí hỏ cười đắc ý. Tạo cười buồn, suýt tí nữa vì chuyện của Dương Tử mà ta đã bị xe đụng.

Bước gần đến đôi cổng cổ kính của tòa thị sảnh, Tạo đột ngột chùn chân. Ta có nên nhận con bé làm con ta chẳng? Tạo tự hỏi. Những hoa tuyết bay lất phất trong gió. Tạo kéo cao cổ áo. Ta không thể nào yêu Dương Tử được vì nó là con kẻ đã giết con ta. Ta nhận nuôi Dương Tử, chẳng qua chỉ vì muốn trừng phạt sự phản bội của Hạ Chi, ta sẽ đợi chờ ngày Hạ Chi biết rõ sự thật, lúc đó nàng mới biết thế nào là sự đau khổ của một kẻ bị phản bội.

Nhưng...Nhưng tại sao ta có thể tha thứ cho nàng được chứ? Tạo bàng hoàng, nhưng rồi hình ảnh Lâm Tịnh Phu ôm Hạ Chi trong lòng lại hiện ra trong đầu

chàng.

Vừa bước tới trước cổng, Khởi Tào lại quay trở lại. Ngoài bàn tay của Hạ Chi ra ta chưa hề nắm lấy tay một người đàn bà nào khác, ngoại trừ bàn tay của những bệnh nhân, nhưng đã là bệnh thì đâu kể được? Thế mà Hạ Chi phản bội ta.

Vết hôn trên cổ Hạ Chi như hai thanh sắt nóng đâm thẳng vào tim Tào. Vậy bây giờ nên khai sinh cho Dương Tử không nào? Khởi Tào tựa lưng vào tường. Với thái độ do dự ban nãy, liệu Cao Mộc nhìn thấy hẳn sẽ nghĩ sao? Tào hồ thẹn khi nghĩ đến giọng cười to của bạn.

— Ô, thì ra bộ mặt thật của cậu là như thế đó à? Hãy yêu kẻ thù của người. Hố hố! Thôi ông bạn ơi hãy trở về yêu vợ ông coi bộ hay hơn, chứ làm gì phải khổ tâm như vậy.

Vâng, ta chính là một tên điên, con ta bị giết, lại nhận con kẻ giết con ta làm con, rồi sau này con phải chia cả gia tài cho nó nữa. Điên thật. Hãy yêu kẻ thù của con. Câu có sáu chữ thôi mà sao lại rối rắm thế.

Một chiếc xe Dodge thẳng gấp trước mặt Tào.

— Ông giám đốc, mạnh chứ?

Thì ra Lâm Tịnh Phu, cặp lông mày của hắn sậm hơn xưa nhiều, mắt hơi sâu có lẽ vì ốm.

— Lâu quá không gặp, thế cậu được phép xuất viện rồi à?

— Dạ chưa, nhưng cũng sắp được đề nghị đến Động Giả dưỡng bệnh rồi đây.

Cửa xe mở, nhưng Lâm Tịnh Phu vẫn ngồi yên trên tay lái. Tạo nhìn đôi môi mỏng đỏ của Phu. Đôi môi đã từng hôn vợ ta.

— Sao lúc này con ra máu nữa không?

— Có, nhưng không ra nhiều như trước. Ông giám đốc, ông có cần đến bệnh viện không để tôi đưa đi?

Mắt Tạo vẫn không rời đôi môi của Phu.

— Cảm ơn, nhưng hôm nay tôi phải đi khai sinh cho cháu.

— A nhớ ra rồi, xin có lời chia vui với ông giám đốc.

Phu nói với nụ cười châm biếm trên môi, Tạo sức nhớ đến câu nói của Thụy Kỳ ngày nào. “Bác sĩ Phu bảo bà giám đốc không thể nào có con được nữa”

Chàng cố giữ vẻ bình thản, nhún vai.

— Chia vui thì cũng không đúng lắm.

— Tại sao vậy?

— Vì lúc trước vợ tôi đã giải phẫu ngừa thai rồi, vì vậy, tôi lo quá, có lẽ cuộc giải phẫu lúc trước bị thất bại.

Nụ cười châm biếm của Lâm Tịnh Phu lặn mất, hấn cắn nhẹ môi rồi nhìn Tạo, trong khi Tạo vẫn tảng lờ như không biết.

— Lần này sinh con gái nên vợ tôi mừng lắm.

Vẻ thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt Phu, hấn hấp tấp.

— Thôi chào ông giám đốc.

Tạo vồn vã.

— Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!

Xe chạy mất, Tạo bước vào cổng tòa thị sảnh với niềm vui vật. Ta đã hứa với Cao Mộc, phải yêu Dương Tử như con ruột của mình. Chàng bước nhanh, tuyệt bắt đầu tan dưới chân, đôi giày cổ cao đã lấm đầy bùn.

Buổi chiều khi trở về nhà, Tạo thấy vui lạ, chàng nghĩ khi mình vừa đặt chân đến cửa có lẽ Hạ Chi sẽ chạy ra với câu hỏi đợi chờ.

— Sao? Anh khai sinh cho con rồi chứ?

Tạo sẽ giả vờ ngạc nhiên.

— Khai sinh à?

Có nên đùa như thế không? Tạo tự hỏi. Chỉ vì một mảnh giấy khai sinh của Dương Tử mà ta phải xính vính

với bao nhiêu phiền muộn.

Thế từ rày về sau ta sẽ phải khổ với nó đến đâu nữa? lắc đầu mở chốt cổng bước vào.

Không có Hạ Chi ra đón, cũng không có cả thằng Xá. Tại sao vậy? Tiếng cười đùa từ phòng vọng ra. Bao nhiêu niềm vui có được ban nãy tiêu mất. Chàng nặng nề ngồi xuống tự cởi lấy giày. Bây giờ thì Hạ Chi đâu còn nghĩ đến ta nữa đâu?

— Xá ơi Xá, con xem này, em con biết ngoắc tay rồi này.

Tạo đẩy nhẹ cửa, nhìn qua khe hở Hạ Chi đang bế Dương Tử, thằng Xá và cô Châu xúm xít bên cạnh, một chút hờn ghen hiện qua tim. Tạo muốn đập vỡ nát cánh cửa ra, nhưng rồi lại thôi, chàng trở về ghé để cả áo toi ngồi phịch xuống.

Tiếng cười từ phòng ngủ lại vọng ra. Tất cả mọi người đều quên hết bé Lệ rồi sao? Tạo dụi que diêm cháy dở vào gạt tàn, nước mắt muốn rơi xuống má. Chàng nhớ lại hình ảnh con gái nằm chết cô đơn bên bờ suối lòng tan nát. Tội nghiệp... Con tôi.

Ha! Ha ha! Tiếng cười từ trong lại vọng ra. Tạo không còn chịu nổi, đứng dậy đập mạnh vào cánh cửa.

— Mấy người làm gì vui thế? Con Lệ chết chưa đầy nửa năm mà mấy người vui như thế được sao?

13. TẠI HỒ SHIKOTU

Thời gian trôi nhanh thật!

Hạ Chi nói, nàng đang ngồi bên chồng trong chòi mát bên bờ hồ Shikotu. Bầu trời trong xanh, không một gợn mây bụi.

— Em nói gì?

Khởi Tạo lơ đãng hướng mắt về phía ngọn đồi xa, rừng phong nhuộm đỏ cả núi, chỉ chừa một chòm màu xám nơi đỉnh.

— Em muốn nói về Dương Tử, mới đây mà nó đã bảy tuổi rồi.

— Ừ, anh cũng đang nghĩ về chuyện đó đây.

Đây là một ngày rảnh rỗi, Tạo đưa cả gia đình đến bờ hồ Shikotu khuây khỏa.

— Mẹ ơi, mẹ?

Nghe tiếng gọi của Dương Tử, Hạ Chi vội quay đầu lại, thẳng Xá với chiếc áo thun trắng và quần short đen đang dẫn bé Dương Tử trong chiếc đầm màu vàng chạy về phía hai người.

— Cha ơi, mẹ ơi, chúng con nhặt được nhiều vỏ sò lắm đây này.

— À, con giỏi thật.

Hạ Chi đỡ lấy gói vỏ sò trên tay Dương Tử, nàng cười thật tươi.

— Không phải một mình con, mà anh con cũng có nhặt nữa đấy.

— Dạ.

Thằng Xá nhăn mặt hưởng ứng. Ngay từ bé, Xá đã có thói quen của cha. Tạo nhìn phớt qua đồng vỏ sò, rồi quay mặt ra khơi. Dương Tử đưa mắt ngây thơ nhìn mẹ.

— Mẹ ơi, sao mẹ chẳng chịu đi nhặt?

Đôi mắt Dương Tử thật đẹp, thật thu hút.

— Mẹ đâu cần đi, hai con nhặt cũng đủ rồi.

Thằng Xá mười hai tuổi, cao hơn vai cha, nhưng giọng nói vẫn nũng nịu.

— Dương Tử, anh với em đi nhặt lá rơi vậy?

— Vâng, nhưng anh chờ em xếp chiếc khăn tay lại nhé!

Dương Tử nhanh nhẹn như một quả bóng, chỉ một lúc sau là mất hút theo bóng Xá. Hạ Chi quay lại, nàng không khác ngày xưa bao nhiêu, có điều...Giọng nói của

nàng không còn hồn nhiên như trước.

— Dương Tử nhanh nhẹn quá phải không anh?

— Ờ.

Khởi Tạo chẳng rời mắt theo dõi chiếc du thuyền màu trắng ngoài khơi. Bảy năm đã qua, bây giờ chàng có da thịt hơn xưa nhiều.

— Anh này, hình như...Tại sao anh có vẻ chẳng yêu Dương Tử tí nào cả vậy?

— Thế à? Tạo lơ đãng – Thế mà tôi cứ nghĩ là tôi đã tròn bổn phận của người cha gương mẫu rồi chứ?

— Nhưng, anh hờ hững với nó quá?

— Bao giờ?

— Chẳng hạn như ban nãy, anh chẳng màng nhìn đến công trình của con.

Hạ Chi nói như muốn khóc, Tạo yên lặng.

— Còn việc học của nó...

Hạ Chi định nói tiếp nhưng chiếc du thuyền kia thật ồn, sắp nhổ neo, còi hụ thật to.

Với việc học của Dương Tử, mỗi lần đề cập đến là có gây gổ. Tạo chỉ muốn để cho Dương Tử đến trường tiểu học gần nhà, trong khi Hạ Chi muốn con được vào học tại viện nghệ thuật.

— Cần gì phải đi cho thật xa, đến trường Shinkaku gần đây là được rồi.

— Em không thích vì trường đó thiếu thốn nhiều thứ quá, sợ con học chẳng giỏi.

— Giỏi hay không là tùy ở sự thông minh và sức làm việc của nó chứ?

— Nhưng mà, yếu tố quan trọng trong việc giáo dục còn là hoàn cảnh, khả năng giáo chức... Vì vậy em nghĩ con bé dù có ngu tới đến đâu khi gặp hoàn cảnh đầy đủ là trí khôn vẫn được phát triển trọn vẹn như thường.

Không hiểu sao, mỗi lần đề cập tới việc học của Dương Tử là Hạ Chi lại cãi hăng say như vậy. Tạo khó chịu, Hạ Chi lại tiếp.

— Ở viện âm nhạc lại ít có trẻ con nhà quê...

— Nhưng anh muốn nó học ở Shinkaku hơn. Nhà quê có gì là xấu? Vả lại đời bây giờ đâu phải như xưa, anh mong mỗi con sẽ tiếp xúc với đủ hạng người trong xã hội.

— ....

— Bất cứ một hạng người nào, họ vẫn là con người, chính óc khinh thị là nguyên do của tội ác. Trường thì trường nào cũng vậy, miễn con học giỏi, học chăm là

được, cần gì phải danh tiếng chứ?

Hạ Chi cười buồn.

— Theo anh thì không có một người nào là đáng khinh đáng ghét cả phải không? Thế thì tại sao anh có vẻ lạnh nhạt với Dương Tử?

Khởi Tào yên lặng.

Từ lúc nhận nuôi Dương Tử đến nay, Tào đã cố gắng hết sức để xem Dương Tử như con ruột, chàng sẵn sàng làm đủ mọi cách để thỏa mãn những đòi hỏi của đứa con nuôi, nhưng chẳng bao giờ Tào có đủ can đảm bế Dương Tử vào lòng, hình như chàng đã trốn tránh nó ngay từ tiềm thức.

Một lần, lúc Dương Tử được ba tuổi, khi đang ngồi trên đùi Hạ Chi với quyển cổ tích bằng tranh trên tay, quyển cổ tích mà Hạ Chi đã mấy lượt kể cho nó nghe. Chỉ vào một chữ trên trang sách, Dương Tử hỏi.

— Mẹ ơi mẹ, đây có phải là chữ “A” không?

Hạ Chi ngạc nhiên.

— Con cũng biết nhận cả mặt chữ nữa à? Thế còn chữ này?

— Chữ C.

Hạ Chi sung sướng.

— Chữ này?

— B.

— Ô! Con giỏi quá! Hạ Chi muốn hét lên thật to, nhưng có Tào ngồi gần đấy nên cố gắng dần xuống, quay sang Tào, nàng muốn chia sẻ.

— Anh Tào, Dương Tử nó biết nhìn cả mặt chữ nữa anh ạ.

Mất Tào vẫn không rời trang báo.

— Thuở xưa khi thằng Xá với con Lệ bằng tuổi nó cũng đã biết nhận mặt chữ rồi, có gì lạ đâu.

— ...

— Những đứa bé như vậy là bình thường.

Tào bồi thêm một câu, Hạ Chi ngỡ ngàng xoa mắt.

— Anh tàn nhẫn thế?

Tào nhìn thái độ của vợ, chàng xoa dịu.

— Dù sao, Dương Tử cũng khá hơn những đứa bé khác.

Dương Tử là đứa bé biết nói sớm hơn những đứa bé cùng lứa, giọng nói trong và rõ của nó thật dễ thương, mỗi lần Tào sửa soạn đi đâu là nó hỏi.

— Cha ơi, cha đến bệnh viện hờ cha?

Hoặc.

— Mẹ ời, cha về rồi này.

Sống trong nhà, chỉ có Hạ Chi là bế nó, giọng nói của Dương Tử không phải là không khiến Tạo xúc động nhiều lúc chàng cũng đã tự nhủ. Hôm nay ta về phải bế nó lên, xoa nhẹ chiếc đầu thông minh kia mới được. Nhưng khi về tới nhà, nhìn thấy Dương Tử là bao ý nghĩ ban nãy lại tiêu hết.

Có tiếng Hạ Chi ngồi cạnh hỏi.

— Về khách sạn chưa anh?

Khỏi Tạo quay lại.

— Tôi rồi à?

Bầu trời đã đổi sang màu xám nhạt, Tạo đứng dậy, thằng Xá và bé Dương Tử nhìn thấy cha mẹ chuẩn bị về, chạy vội đến.

— Mệt quá!

Dương Tử vừa nắm tay Hạ Chi, vừa hồn hên nói, Hạ Chi cúi xuống nhìn con.

— Lần sau nhớ đừng chạy nữa nhé?

Lúc đầu khi nhận Dương Tử làm con nuôi Hạ Chi đã định xem nó như một thể thân của bé Lệ, nhưng rồi ngày dài trôi qua, bây giờ Chi lại thấy dù bé Lệ có sống lại đi nữa, chưa hẳn đã dễ thương bằng Dương Tử. Câu

nói cuối cùng của Lệ mãi đến bây giờ vẫn còn làm ray rức tim nàng “con ghét ông Phu, con ghét cả mẹ, chẳng ai chịu đùa với con cả”. Không có một hình phạt một lời trách móc nào nặng hơn. Mỗi lần nghĩ đến Lệ là mỗi lần bứt rứt, phiền muộn.

Từ ngày nhận nuôi Dương Tử đến nay, Tạo chưa hề một lần xoa đầu đứa con nuôi, nhưng hình như điều đó chẳng khiến Dương Tử hờn tủi, con bé có vẻ thật vô tư, thật dạn dĩ. Có lần nó dám trèo lên lưng con chó to ở nhà bên cạnh rồi hét to. “Này, này, chú tuần mã của ta ời...” Thái độ ngây thơ của con bé khiến ai cũng phải phì cười.

— Mệt rồi, thôi về khách sạn tắm khỏe vậy.

Xá còn có vẻ luyến tiếc.

— Nhưng con muốn ngồi du thuyền.

— Hôm trước đến nay con đã ngồi hai lần rồi?

— Nhưng hôm nay con vẫn muốn ngồi.

Thằng Xá nũng nịu, bé Dương Tử chen vào.

— Anh Xá, hay là chúng mình về hồ bơi, bơi vậy?

— À, cũng được.

Không hiểu sao, Xá rất có vẻ nghe lời Dương Tử, điều này khiến Tạo khó chịu ra mặt, hai đứa nắm tay kéo

chạy, Hạ Chi và chồng bước theo sau.

— Anh xem, tội nhỏ có vẻ thương nhau quá phải không?

Tạo không đáp, yên lặng một chút rồi đột ngột nói.

— Có lẽ Lâm Tịnh Phu sắp chết rồi đấy.

— Hả?

Chân Hạ Chi đạp mạnh lên cành cây dầu làm gãy đôi.

— Hôm qua Cao Mộc đến cho hay, Lâm Tịnh Phu bây giờ phải ép phổi.

— Dễ sợ thật.

— Chúng ta kêu taxi đến Động Giả thăm hân ngay bây giờ được không?

Gương mặt rạng rỡ ban nãy của Hạ Chi biến mất.

— Nhưng... Nhưng không lẽ đưa con theo sao?

— Con đến hay không đến bệnh viện không thành vấn đề, chỉ có em...

Đã bảy năm trôi qua, thế mà Tạo vẫn không làm sao quên được chuyện giữa Hạ Chi và Lâm Tịnh Phu, có điều niềm thù hận đã phai pha đi nhiều với năm tháng.

Nghĩ đến Lâm Tịnh Phu, Tạo không thể không nghĩ đến Thụy Kỳ. Tại sao đến mãi bây giờ cô ta vẫn chưa chịu lấy chồng? Nhưng sao ta chỉ nghĩ đến Thụy Kỳ mà

chẳng nghĩ đến Cao Mộc, Thang Tử Thăng? Việc độc thân của Tử Thăng mới là kỳ quặc. Di sản của cha mẹ để lại, mức thu mỗi tháng cũng khá, thế mà...thế mà sau mãi đến bây giờ vẫn chưa có chồng?

— Em nghĩ là anh nên đến thăm anh Phu một mình tốt hơn.

— Hừ.

Trở về khách sạn, Hạ Chi đã thấy Xá và Dương Tử đứng trước sân chờ. Lò sưởi trong phòng thật ấm.

— Hôm nay mẹ chắc không tắm đâu.

— Sao vậy mẹ?

— Mẹ mệt.

Nhìn hai đứa bé ôm chầm lấy Hạ Chi, Khởi Tạo cười buồn. Chàng không muốn nhìn thấy hình ảnh khẳng khít đó trước mặt.

Ra ngoài lan can, nhìn nước hồ trong xanh trải dài trước mắt, đột nhiên, Hạ Chi nhớ lại câu chuyện của bốn năm về trước. Đó là lúc thằng Xá đang học lớp hai. Dương Tử đã ba tuổi, cơm tối xong, Hạ Chi đưa bé Dương Tử vào phòng tắm và thằng Xá lót tót theo sau.

— Con cũng muốn tắm nữa.

Hạ Chi ngạc nhiên.

— Sao con chẳng qua phòng tắm của cha con?

— Bên đấy lạnh quá à.

Hạ Chi để cậu con trai tám tuổi tắm chung.

— Dương Tử, lại đây cho anh ôm em.

Xá bảo, Dương Tử bước tới choàng tay qua bá lấy cổ anh, Hạ Chi nhìn hai đứa con ôm nhau trong hồ, chúng có vẻ thương nhau lạ.

— Dương Tử, năm nay em bao nhiêu tuổi? Ba tuổi phải không.

— Dạ, Dương Tử xòe ba ngón tay nhỏ nhắn ra. Còn anh, anh bao nhiêu tuổi.

— Tám tuổi.

Dương Tử buông anh ra.

— Thôi để em tắm.

Xá không chịu.

— Để anh tắm cho, lớn lên anh sẽ cưới em làm cô dâu.

Hạ Chi đang tắm cạnh đấy, nghe Xá nói lặng người, trong khi Dương Tử vẫn ngây thơ.

— Vâng, lớn lên em sẽ làm cô dâu.

Tắm xong, Xá chạy ra nắm tay cha.

— Cha ơi, lớn lên con sẽ cưới Dương Tử làm vợ.

Tạo đang ngồi nghe radio, lời của Xá khiến chàng nảy lên:

— Cái gì? Xá, con học lớp hai rồi, con phải biết Dương Tử là em con, mà em thì không thể cưới làm vợ được.

— Tại sao vậy?

— Bao giờ lớn lên con sẽ hiểu.

Xá sụ mặt xuống:

— Không, con muốn Dương Tử làm vợ con à!

— Nói bậy! Khởi Tạo thẳng tay tát vào mặt Xá. Vết hằn đỏ trên má non. Xá điếng người, chưa bao giờ nó bị đòn đau như vậy.

— Anh! Tại sao anh lại đánh con như vậy? Chuyện có gì đâu mà anh làm dữ thế?

Nghe mẹ lên tiếng, Xá mới bắt đầu khóc to lên. Tạo vẫn còn giận dữ.

— Phải dạy nó biết mới được. Xá này! Nghe đây, Dương Tử là em con làm sao làm vợ con được?

Hạ Chi nhìn gương mặt giận dữ của chồng ngạc nhiên.

— Xá, con phải nhớ nhé, nhớ mãi nhé, con không có quyền quên trận đòn hôm nay!

...

Thế mà đã bốn năm! Nhanh thật! Hạ Chi nghĩ, lúc Khởi Tạo báo cho nàng biết Lâm Tịnh Phu sắp chết, nàng vẫn không cảm thấy bàng hoàng. Bảy năm qua rồi!

Không có cái gì vững bền với thời gian.

Thật vậy không, Hạ Chi lắc đầu. Chuyện giữa nàng và Lâm Tịnh Phu chẳng qua chỉ là giây phút yếu mềm. Bây giờ...với nàng chỉ có Khởi Tạo thôi.

Khách sạn thật rộng, không khí như lắng xuống giữa khoảng trống. Hạ Chi tưởng chừng như mình đang nằm thu mình giữa hang sâu nơi chẳng có một người nào đến quấy rầy. Bình yên thật.

Có tiếng chân bước nhẹ, có lẽ của Dương Tử.

— Mẹ ơi, mẹ khỏe chưa mẹ?

Hạ Chi gật đầu với nụ cười ấm, nàng choàng tay qua người con, mùi xà phòng còn thoảng trên da thịt trẻ con. Hạ Chi nhắm mắt lại, nàng tin rằng hạnh phúc đang nằm trong vòng tay của mình.

14. TUYẾT VÀ SA MÙ

Những bông tuyết rơi không ngớt. Buổi sáng lạnh và buồn, Tạo vừa đẩy cửa bước vào văn phòng đã nghe tiếng reo của Cao Mộc.

— Mạnh chứ?

— Ở mạnh, đi đâu mà đến đây sớm như vậy?

— Từ Tà Lý đến.

— Tà Lý à? Có phải nơi nhà của em gái anh không?

— Vâng, đứa con trai lớn của em gái tôi vừa mới mất.

— Thế à? Bệnh gì đấy?

— Bị xe ngựa đụng chết.

— Bị đụng xe, làm sao lại dễ bị đụng như vậy?

— Chỗ ở của em gái tôi, xe ngựa nhiều lắm.

— Hôm đó tuyết rơi nhiều quá, thẳng xe tan học về, vì lạnh nên lầm lũi bước chẳng để ý đến xe.

— Tội thật, thế nó học lớp mấy rồi hở anh?

Cao Mộc đốt điều thuốc.

— Lớp một, cùng tuổi con bé nhà anh. Rồi như sự nhớ ra, Cao Mộc hỏi. Sao lúc này nó thế nào? Hôm đến

hồ Shikotu sao chẳng ghé tôi?

— Anh vẫn yêu trẻ như ngày nào. Hôm ấy đúng ra chúng tôi đã ghé anh, nhưng Hạ Chi sợ anh nhắc lại chuyện của bé Dương Tử nên thôi.

— Cả năm nay không nhìn thấy nó. Vẫn vui chứ?

— Thì cũng vậy. Lúc trước có người bảo nó giống Hạ Chi, nhưng tôi thấy không được giống lắm.

Tạo nói, chàng định nói thêm là, tôi thấy nó chỉ giống Thạch Thổ Thủy, nhưng lại thôi.

— Dương Tử lớn lên sẽ đẹp, anh thấy đôi mắt nó không? Ai mà bị nó nhìn thì kể như đứng tim ngay.

— Thế à? Hèn gì Hạ Chi chẳng sung sướng, gặp ai dù lạ hay quen cũng cứ ca con gái mình mãi.

— Vậy thì... Chắc rồi khi nó lớn lại có bao nhiêu trái tim đổ nát.

— Tính nó cũng lạ lắm, không bao giờ bị đám đông lôi cuốn.

Cao Mộc đứng dậy.

— Vậy thì tôi phải đến thăm bà xã và cô con gái xinh đẹp của anh ngay mới được.

Hai người yên lặng bước ra hành lang.

— Thôi về nhé!

Bóng Cao Mộc in rõ trên nền tuyết, xa dần.

Đến trước cổng nhà Lại Khởi Tạo, Cao Mộc lớn tiếng gọi. Hạ Chi từ trong bước ra.

— Mạnh khỏe anh Mộc, mời anh vào nhà chơi.

Cao Mộc vừa nhìn thấy Hạ Chi đã lớn tiếng.

— Nguy rồi chị Tạo ơi, anh Tạo anh đã...

Hạ Chi cười:

— Thì cái gì rồi thủng thỉnh nói, vào nhà đã.

— Tôi bảo anh Tạo ngay mà chị vẫn điềm tĩnh như vậy được à?

— Vì tôi không tin.

Nắng chiếu vào phòng rực rỡ.

— Tại sao lại không tin?

— Anh còn nhớ thời anh vẫn còn là sinh viên chứ? Có một lần anh bảo tôi nguy rồi cô Chi, thầy Hạ ngã bất tỉnh trong phòng thí nghiệm rồi, tôi hoảng hốt chạy vào cha tôi vẫn bình an, người còn bảo tôi có lẽ một ông giáo sư họ Hạ nào đó bất tỉnh thật nhưng chỗ khác...

Cao Mộc cười xòa, Hạ Chi tiếp:

— Từ đó mỗi khi nghe anh nói nguy rồi hay chết chưa là tôi vẫn tỉnh bơ.

Hai người nhìn nhau cười, Cao Mộc tiến về phía cửa

sổ.

— Gần nhà có rừng cây thế này đẹp quá, nhất là khi ra đứng cạnh cửa sổ mỗi buổi sáng.

— Vâng đẹp thật, vào mùa đông tuyết bám đầy cả cây khiến tôi không còn nghĩ đó là thực vật nữa. Đẹp thật, nhưng trông cũng thật buồn.

Cao Mộc quay lại.

— Nhưng hình như cây trong rừng ít hơn ngày xưa nhiều phải không chị?

— Vâng, đó anh lắng nghe xem.

Cao Mộc lắng tai, quả nhiên có tiếng búa đập vào cây liên tục.

— Hình như là tiếng đốn cây.

— Vâng, âm thanh nghe cũng vui tai chứ? Thật tiếc, có rừng cây, khung cảnh nơi đây yên tĩnh lạ... Tôi thích đề nguyên vậy hơn...

Quay sang Cao Mộc, Hạ Chi hỏi.

— Anh đáp xe mấy giờ thế?

Cao Mộc đem chuyện đám tang tường thuật lại cho Hạ Chi nghe.

— Con người có may có rủi, chết sống lúc nào không ngờ trước được, thí dụ như trường hợp của Lâm Tịnh

Phu cũng vậy, bị ép phổi tương đã vong mạng không
ngờ bây giờ lại khỏe hơn trước nhiều...

— Mừng cho ông ấy thật.

Hạ Chi buột miệng.

— Thế còn cô Tử Thăng thế nào? Hai ba năm à mà ba
bốn năm rồi chẳng gặp cô ấy, không biết lúc này phát tài
chưa?

— Cũng thế thôi, chẳng khác xưa tí nào?

— Nhớ có một lần, tôi nói với cô ấy sống một mình
bực lắm, thôi thì lấy tôi đi cho nó khỏe, cô ta đã bảo thà
sống vậy sướng hơn chớ lấy tôi chỉ tổ bực thêm.

— Cô Thăng cũng không vừa...

Cao Mộc lắc đầu.

— Tôi không biết cô ấy là người thế nào? Đàn bà
chẳng giống, đàn bà, không hề nói chuyện yêu đương,
tính thẳng thắn như một gã đàn ông.

Có tiếng Dương Tử bên ngoài.

— Mẹ ơi con về rồi này mẹ.

Cao Mộc yên lặng lắng nghe, tiếng bước chân đến
gần.

— Mẹ ơi, mẹ đi đâu rồi mẹ?

Cao Mộc quay sang Hạ Chi.

— Cô Châu đâu rồi?

— Cô ấy về nhà chuẩn bị lấy chồng, mùa thu năm nay đây.

Hạ Chi đứng dậy xin lỗi, xong bỏ ra ngoài gọi con.

— Thưa bác.

Bé Dương Tử vòng tay. Cao Mộc chăm chú nhìn con bé, chàng buột miệng.

— Giống quá.

Hạ Chi hoảng hốt.

— Anh nói cái gì?

Cao Mộc cố ý chậm rãi.

— Tôi bảo nó giống hệt như bà.

Rồi quay sang bé Dương Tử.

— Lại đây, chú bế một tí xem.

Dương Tử cười hồn nhiên, nhảy lên đùi Cao Mộc.

— Dương Tử này, ở trường có vui không cháu?

— Dạ vui lắm chứ.

— Vui à, thế thầy bé tên gì?

— Dạ tên Vương Cúc.

— Đàn bà hay đàn ông?

— Dạ đàn bà, mắt to thế này, dễ thương lắm.

— Cháu ngồi cạnh ai?

— Dạ Điền Phú Mỹ.

— Ngoan không?

— Dạ nó học giỏi, ngoan này, hiền nữa này.

— Thế còn cô bé trước con?

— Dạ nó tên Bá Hạp.

— Thế Bá Hạp thế nào?

— Tốt lắm, sạch sẽ nữa.

— Còn phía bên kia?

— Dạ con Ái Tử.

— Chắc nó phải học dở?

— Dạ không, nó chăm lắm.

Cao Mộc nhìn Hạ Chi cười.

— Điều này trong lớp của Dương Tử chắc chỉ có học trò ngoan thôi, phải không?

Dương Tử thật thà.

— Dạ chắc cũng có đứa xấu nhưng con chẳng biết.

Cao Mộc vuốt tóc bé Dương Tử.

— Con lành lắm, đứng ra trẻ con cần phải tinh nghịch một chút mới đúng.

Dương Tử mở to mắt.

— Con cũng nghịch lắm chứ, mấy đứa bạn con đứa nào cũng phục tài leo cây của con.

— À con gái mà biết trèo cây nữa à?

— Dạ con trèo nhanh lắm, nhanh hơn cả vượn nữa.

Cao Mộc gật gù.

— Giỏi lắm, giỏi lắm, thế con yêu mẹ con nhiều hay yêu cha con nhiều hơn?

Dương Tử thành thật.

— Con yêu hết cả hai, yêu hai người bằng nhau.

Sau bữa cơm, Dương Tử ra sân trượt tuyết. Còn lại, Cao Mộc nhìn Hạ Chi nói:

— Con bà ngoan lắm.

— Vâng, tôi rất cảm ơn anh và tôi cảm thấy mình quá hạnh phúc.

— Có thật không?

Mắt Cao Mộc nhìn thẳng vào mắt Hạ Chi.

— Thật, và tôi yêu Dương Tử như con ruột tôi.

Cao Mộc hóp từng hóp trà, yên lặng. Hạ Chi đứng tần ngần một chút rồi lên tiếng.

— Anh Mộc, tôi muốn hỏi anh một điều.

— Điều gì? Đừng rắc rối quá nhé, rắc rối quá chắc tôi chịu thua.

— ...

— Sao điều gì?

— Anh vừa bảo, rắc rối quá anh chịu thua thì thôi.

Cao Mộc cười xòa.

— Nếu chị đừng bảo tôi bê bối, thì điều gì tôi cũng trả lời được cả.

Hạ Chi cũng cười.

— Anh lúc nào cũng hay pha trò.

— Vậy thì bây giờ muốn hỏi gì cứ hỏi đi.

Hạ Chi ngập ngừng một chút.

— Về chuyện của bé Dương Tử...Trông thấy nó lanh lợi thông minh và dễ thương thế này tôi thấy tò mò vô cùng. Anh Mộc tôi muốn biết cha mẹ ruột của Dương Tử là ai?

— Đâu có ở đâu xa...

— Anh cứ đùa mãi, tôi hỏi thật mà.

— Không cho đùa thì thôi, chị Tạo, ban nãy chị đã bảo là chị có cảm giác như nó chính là con ruột của chị cơ mà?

— Nhưng mà...

— Thế chị định tìm hiểu cha mẹ ruột của nó làm chi. Có phải vì thấy nó ngoan quá chị không đành lòng để nó xa cha mẹ ruột nó, phải không?

— Không, không phải.

— Ngay từ buổi đầu tôi đã nói với anh Tạo là nếu nhận thì đừng có xem nó như đứa con nuôi mà phải thương yêu nó như thương yêu con ruột. Riêng về điều chị muốn biết, chị cứ hỏi anh Tạo, anh ấy sẽ nói rõ chị biết.

Đông tuyết bám trên nóc nhà bắt đầu tan chảy, nguyên tảng băng to rơi nhanh xuống đất, tạo nên âm thanh nặng nề, những bông tuyết nhẹ bên trên tung lên theo gió tạo nên cảnh thật đẹp.

15. NHỮNG QUẢ CẦU BẰNG TUYẾT

Một buổi tối sau ngày Cao Mộc đến viếng ba hôm. Hạ Chi sau khi đan xong chiếc áo len gọi Dương Tử đến.

— Dương Tử ơi, lại thử áo đây con.

— Vâng.

Bé Dương Tử ngồi trên ghế salon đang cầm cúi xem truyện nhi đồng, nghe mẹ gọi ngẩng đầu lên, gương mặt tái xanh bệnh hoạn. Khi cởi chiếc áo ngoài ra để mặc áo mới, nó có vẻ đau đớn lạ.

— Làm sao thế con? Bệnh rồi à?

— Dạ không có.

Bé Dương Tử cố cười, nhưng cánh tay con bé có vẻ không đưa cao lên được Hạ Chi ngạc nhiên.

— Đâu đưa mẹ xem.

Dương Tử thụt về sau.

— Dạ không có gì cả mẹ.

— Thế tại sao cơ thể con lại nóng thế này?

Thằng Xá đang ngồi làm bài quay lại.

— Dương Tử bệnh rồi hở mẹ?

Hạ Chi lo lắng, xoa nhẹ lên bắp tay Dương Tử.

— Đâu con đưa tay lên xem?

Dương Tử cắn môi cố đưa lên, nhưng chẳng nổi, Hạ Chi lật đặt vén áo con lên.

— Trời ơi, sao thế này?

Trên bắp vai Dương Tử, vết sưng bầm tím thật to.

— Đau lắm không con?

Xá nghe tiếng mẹ kêu, vội chạy đến.

— Làm sao sưng to thế này? Đụng đâu thế?

Dương Tử im bất, nó định nói nhưng rồi lại thôi. Hạ Chi mặc áo ngủ lại cho nó bảo.

— Mẹ vừa định hỏi hôm nay con làm sao mà chẳng đi trượt tuyết, thì ra là vậy. Lần sau nếu có đánh lộn, lúc trở về phải nói mẹ nghe nhé.

— Dạ.

Dương Tử gật đầu, mặt nó vẫn nằm yên trên vai Hạ Chi.

— Anh ơi, xuống đưa Dương Tử đến bệnh viện giùm em đi, nó bị thương rồi này.

Khởi Tạo đang ngồi trên lầu, nghe nói ngạc nhiên.

— Sao bị thương à? Làm gì lại bị thương.

— Vai nó sưng to lắm.

Khởi Tào bước nhanh xuống lầu, xem vết thương của Dương Tử.

— Sao sưng to thế này, bị người ta đánh à? Không biết có bị gãy xương không. Đau không?

— Dạ, một chút.

Khởi Tào quay sang Hạ Chi.

— Làm gì một chút được. Em làm gì mà chẳng hay con nó thế nào cả thế?

— Dạ xin lỗi anh, nhưng nó đâu cho em biết.

— Từ giờ cơm đến giờ mà không biết Dương Tử, ai đánh con thế?

Dương Tử lắc đầu.

— Không có.

— Không có? Thế tại sao bị sưng?

Dương Tử nhìn cha không đáp, Tào có vẻ giận.

— Bao giờ bị đau thì cho cha mẹ biết nghe không?

Quay sang Hạ Chi, Khởi Tào bảo.

— Gọi cho anh chiếc xe đi em.

Đến bệnh viện, bác sĩ Điền đưa Dương Tử vào phòng chiếu quang tuyến.

— May quá, suýt tí nữa thì gãy xương rồi. Sao, đau không?

Dương Tử mím môi yên lặng. Khởi Tào nhìn con.

— Anh thấy không, thế mà nó chẳng khóc tí nào cả.

— Con bé này có sức chịu đựng khá thật.

Tào nói đùa.

— Chịu đựng gì, lì lợm thì có.

Nhưng nói xong, chàng lại thấy mình tàn nhẫn quá.

Bó bột xong, Dương Tử được về nhà, thằng Xá và Hạ Chi ra cửa đón.

— Sao? Xương có sao không?

— May, chẳng sao cả.

— Cám ơn trời phật.

Hạ Chi thở phào nhẹ nhõm, thằng Xá đứng cạnh sự mặt.

— Dương Tử ngu quá!

Khởi Tào ngã người xuống ghế.

— Sao lại ngu?

Hạ Chi đỡ lời

— Không Dương Tử không ngu, nó can đảm lắm, ban này...

Xá vẫn còn vẻ giận, nó cắt ngang lời mẹ.

— Cái thằng Kiên, hôm nào con phải đập nó vỡ mặt.

— Sao, tại sao thế?

Xá hậm hực không đáp, Khởi Tào lập lại

— Chuyện gì mới được chứ?

Hạ Chi nói.

— Lúc nãy bà Lâm ở gần chợ có dẫn cậu con trai của bà ấy là thằng Kiên đến đây xin lỗi, vì thằng Kiên đã dùng tuyết bao đá ném Dương Tử, phải thế không Dương Tử?

Dương Tử yên lặng đưa tay xoa lấy vai.

— Kiên nó không có thú lỗi với mẹ nó, mấy đứa bé gần đây trông thấy mách lại.

— Sau đó.

— Thằng bé kia bảo trông thấy Dương Tử ôm vai nằm dưới tuyết rất lâu, nó sợ Dương Tử có bề gì nên về mách lại mẹ Kiên.

Khởi Tào bất giác nhìn về phía Dương Tử, chàng nghĩ đến cảnh con bé nằm chịu đau dưới tuyết rồi nghĩ đến câu mắng lì lợm ban nãy với vẻ hồi tiếc.

— Dương Tử, con bị thế sao chẳng về mách bố?

— Con sợ thằng Kiên bị mắng.

— Nó làm lỗi thì phải bị mắng chứ?

— Vâng, nhưng hôm trước nó có cho con tám giấy bóng.

Thì ra Dương Tử chịu đau chỉ vì nhớ ơn bạn. Mắt Hạ Chi ứa lệ.

— Dương Tử, con biết anh Xá con không muốn trông thấy con bị kẻ khác ức hiếp hay không?

Tối hôm ấy, Khởi Tào nằm trần trọc mãi không ngủ được. Chỉ cần ai nói hớ một câu là ta cứ nhớ mãi thù hận, ta quả kém xa cả một đứa bé mới bảy tuổi. Tào bứt rứt, rồi nhớ lại thuở Dương Tử vừa mới biết bò, điện trong nhà tắt, chàng thấp nển đi xem xét các phòng. Tào nghĩ là có lẽ Dương Tử đã ngủ, nhưng khi vào phòng, chàng thấy con bé vẫn thức, nhìn thấy chàng nó bò đến với nụ cười ngây thơ trên môi. Một mình trong bóng đêm vẫn không khóc? Tào bàng hoàng.

— Anh...Anh cũng không ngủ được à?

— Vâng, có lẽ vì ban nãy uống cà phê nhiều quá.

Tào không muốn để Hạ Chi biết mình đang xúc động vì hành động ban chiều của bé Dương Tử. Hạ Chi đột ngột lên tiếng.

— Anh Tào, Dương Tử dễ thương quá phải không anh?

Tào yên lặng, Hạ Chi lại tiếp.

— Hình như nó chẳng hề biết đến hai chữ thù hận là

gì.

Con của Thạch Thổ Thủy làm gì có tư cách để thù hận kẻ khác. Khởi Tào nghĩ nhưng xua đuổi ngay ý nghĩa tàn nhẫn đó. Dù là con của ai đi nữa, nó cũng là một đứa bé bất hạnh, thế nhưng sao ta chẳng có can đảm nhận nó làm con?

— Anh Tào.

— Hử?

— Theo anh thì cha mẹ ruột của Dương Tử thế nào?

— ...

— Chắc có lẽ danh giá hơn chúng ta nhiều hử anh?

— Danh giá? Danh giá sao chẳng giữ lại mà nuôi?

— Biết đâu họ lại chẳng có những phiền muộn riêng của họ?

Mấy lần Tào muốn buột miệng. Rõ lắm cảm con của tên giết bé Lệ đấy, nhưng chàng cố giằng lại được. Lăn người ra ngoài. Đột nhiên Tào thấy nghi ngờ. Có thật Dương Tử chính là con Thạch Thổ Thủy hay không? Không lẽ Cao Mộc, người bạn thân của chàng lại nói dối? Tào ngồi bật dậy, Hạ Chi ngạc nhiên hỏi.

— Anh làm gì đấy?

— Không có gì cả, anh nhớ đến một chuyện cần

ngiên cứu cho ngày mai.

Khởi Tạo bước vào thư phòng, kéo học tử cuối cùng ra, tờ báo cũ gấp thành tám đang nằm trong góc. Đây là tờ báo tường thuật vụ án bé Lệ với hình Thạch Thổ Thủy thật to.

Khuôn mặt của thủ phạm...Khởi Tạo thở dài, đột nhiên chàng cảm thấy khuôn mặt bé Dương Tử giống Thạch Thổ Thủy như khuôn đúc.

— Anh Tạo.

Có tiếng gọi của Hạ Chi, Tạo vội dứt tờ báo vào ngăn kéo rồi đứng dậy.

16. GIÒNG CUÔNG LƯU

Hôm nay, gian phòng đầy nắng, trời có vẻ mát chứ không rét căm căm như những ngày qua. Trời mát là một điềm lành, Hạ Chi nghĩ. Cửa sổ đẩy nhẹ chứ không còn cứng ngắt vì đóng băng như mọi lúc.

Cầm chiếc phát trần trên tay mà lòng băng khuâng đột nhiên Hạ Chi cảm thấy muốn đàn. Đã lâu rồi những nốt nhạc nằm yên trong tận cùng tiềm thức, hôm nay chợt reo vang trong từng tế bào, cuốn trào theo từng lỗ chân lông.

Hạ Chi thêm đàn vô cùng. Sau ngày bé Lệ mất, đàn cũng bị bỏ rơi, vì ...tiếng “bùm! Âm thanh khô khan của chiếc nắp đàn đóng lại đã mang theo cái chết của Lệ.

Hạ Chi vẫn nghĩ thế. Nhưng hôm nay. Hôm nay có thể đàn được rồi, đã bảy năm rồi còn gì. Ta phải đàn lại và tập tành cho Dương Tử luôn.

Quyết định vừa lóe trong đầu, là những ngón tay của Hạ Chi như bị mê hoặc, nòng nhip nhẹ trên dây phát trần, quét thật nhanh khung cửa kính và đóng lại.

Thư phòng rộng hơn tám thước vuông, kê hai bên vách chất đầy sách, từ những quyển sách thuốc của cha Tào để lại những loại sách Đức và Pháp ngữ do Tào mua, những quyển sách sắp xếp có thứ tự đẹp mắt. Với tủ sách này, chính tay Tào chăm sóc, chàng không muốn ai đụng đến nó kể cả vợ. Chiếc bàn viết kê gần đáy một quả địa cầu thu nhỏ, một cây đèn bàn, một nghiên mực với vị trí không dời đổi cả mười năm nay.

Dưới nghiên mực là quyển nhật ký. Đây là thói quen của Tào, mỗi ngày chàng đều phải viết đều đặn, đến cả Cao Mộc cũng biết được thói quen đó.

— Người ta bảo: Người viết nhật ký liên tục ba năm đã là một tay khá, viết mười năm thì đúng là nhân tài. Tào viết trên cả mười năm vậy thì hẳn phải là một nhân vật vĩ đại lắm.

Nhật ký của Tào đơn giản và gãy gọn, nhiều lúc trong đoạn văn có chêm thêm một vài chữ Đức hay Pháp, Hạ Chi đọc có khi chẳng hiểu, do đó nàng thấy nó khô cằn làm sao.

Đại cương Tào viết.

Ngày X tháng X.

Trời tối, hai visiteur médical đến giới thiệu thuốc trị

bệnh phổi loại mới.

Cô y tá Minh Mỹ xin nghỉ về lấy chồng.

Ngày X tháng X. Trời u ám.

Bác sĩ phụ trách về khoa dinh dưỡng đến báo cáo là bệnh nhân đòi gia tăng thức ăn. Việc chưa giải quyết được, có lẽ phải mở phiên họp riêng giải quyết.

Ngày X tháng X Có tuyết.

Lúc này phim ở phòng quang tuyến có vẻ không được rõ, phải cảnh cáo ông kỹ sư mới được.

Hạ Chi vừa đọc vừa thấy buồn cười, nhật ký của chồng chẳng khác gì thuở mười năm trước. Vẫn khô khan và...chẳng hấp dẫn tí nào cả.

Đối với sự nghiệp, chồng ta có vẻ xem trọng hơn cả vợ con. Hạ Chi thường nghĩ như vậy. Bảy năm trước quả là một cơn mộng khủng khiếp, cái chết của bé Lệ, nối tiếp bằng sự hờ hững lạnh nhạt của chàng khiến nàng phải bơ vơ trên vực thẳm.

— Thăng Tạo lắm lắm lì lì, khó ai đoán được tim nó.

Có lần giáo sư Hạ, cha của Hạ Chi đã bảo, nhưng ông lại tiếp.

— Nhưng điều đó cũng chứng tỏ tính tự chế của nó rất mạnh.

Trong đầu chồng ta có lẽ chỉ có công việc ở bệnh viện, ngoài ra không còn cái gì khác nữa hết. Đàn ông khác hẳn đàn bà. Hạ Chi nghĩ khi nhớ tới bất luận mình làm việc gì cũng nghĩ đến chồng đến con.

Một khi người đàn ông nhớ đến vợ con họ thường phản ứng ra sao? Hạ Chi ơ hờ lật quyển nhật ký, vừa lật vừa tự hỏi. Những hàng chữ vẫn quen thuộc như ngày nào. Thật vô vị, nàng đóng sách lại, chiếc giấy bao cũ rách tung ra, một tấm giấy mỏng rơi xuống đất. Hạ Chi lật đặt lượm lên.

Nếu gian phòng không ngập đầy ánh nắng, nếu lòng Chi chẳng lâng lâng với hạnh phúc của mình thì có lẽ nàng đã không đọc mảnh giấy. Đây là một bức thơ, một bức thơ của Khởi Tạo viết cho Cao Mộc:

“Anh Mộc

Lần trước khi từ Tà Lý về anh có ghé ngang qua nhà, lúc đó tôi đã định nói chuyện nhiều với anh, nhưng rồi lại thôi. Chuyện bí mật cũ, ngoài anh ra không còn ai để tôi trút hết những ray rứt của chính mình.

Anh Mộc, tôi hiện đang khổ sở lắm đây, lương tâm tôi cứ mãi phân vân với những phiền muộn. Dương Tử bây giờ bảy tuổi rồi, bảy năm nay tuy không dài với mọi

người, nhưng với tôi nó là cả một thế kỷ. Bây giờ tôi mới thấy hành động nhất thời của mình là bậy. Tại sao lại nhận con gái của kẻ đã giết con mình làm con?

Anh Mộc, tôi không thể nào quên được hình ảnh bé Lệ chết thê thảm trên bờ suối, càng nghĩ đến cái chết của con là tôi càng thấy oán hận Dương Tử. Tôi rất hổ thẹn khi nghĩ đến điều mình đã tự hào “Hãy yêu lấy kẻ thù của ngươi và xem đó như một phương châm của cả đời...”

Đọc đến đây Hạ Chi run rẩy, trước mặt nàng những cánh sao nhảy múa. Sao lại có chuyện thế này? Chi không tin, nàng đọc lại một lần thứ hai:

“...Tôi đã cố gắng hết sức mình để yêu Dương Tử. tôi nghĩ rằng tôi có thừa nghị lực để thực hiện phương châm của đời mình. Nói ra thì xấu hổ, nhưng chẳng thể chẳng thú nhận được. Từ lúc nhận nuôi Dương Tử cho đến giờ tôi chưa hề tự động xoa đầu nó, mỗi lần tôi cố gắng làm một cử chỉ thương yêu, bàn tay vừa chạm vào người nó là một lực lượng vô hình chặn tay tôi lại. Tôi đành ngưng cử chỉ thương yêu và nghĩ ngay đến cái chết của Lệ.

Tôi cũng không muốn giấu diếm anh làm gì. Con

người tôi bần tiện chớ chẳng cao quý như anh tướng đầu. Tôi đã nấp dưới cái vỏ “Yêu thương kẻ thù” để thực hiện âm mưu thâm độc của mình. Tôi đã dối gạt anh và cả chính tôi, vì tôi chẳng thể tha thứ cho Hạ Chi. Tôi nhận nuôi bé Dương Tử chẳng qua là một hành động trả thù.

Anh Mộc, bảy năm trước Hạ Chi đã phản bội tôi, ngày bé Lệ bị giết, cũng là ngày nàng và Lâm Tịnh Phu riêng rẽ tình tự trong nhà. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó là mỗi lần tim tôi sôi máu. Sau cái chết của bé Lệ, Hạ Chi lại tiếp tục thông dâm với Lâm Tịnh Phu. Dù không bắt được tại trận, nhưng những lúc nào tôi vắng nhà, Lâm Tịnh Phu ghé nhà hẹn hò với Hạ Chi tôi đều biết cả. Kẻ gian dâm còn dám cả gan để lại vết tích trên cổ. Với một kẻ có thể xác cao lớn như tôi trời lại bắt có một quả tim mềm yếu, tôi không đủ can đảm để hỏi tội họ, mà tôi chỉ mong mỏi, nhiều lần mong mỏi là Hạ Chi sẽ tự ý thú nhận, tội lỗi trước mặt, tôi sẵn sàng tha thứ hết, nhưng chỉ hoài công. Tinh thần tôi càng lúc càng suy nhược, có nhiều lúc tôi muốn giết Hạ Chi đi rồi mình sẽ tự sát theo nhưng lại không đủ can đảm.

Tóm lại, không phải vì thương hại mà tôi nhận nuôi Dương Tử, mà là tôi muốn trả thù, muốn để Hạ Chi nuôi

con kẻ thù, thương yêu và chiều chuộng nó cho mãi đến một ngày, một ngày nàng phát giác ra sự lầm lẫn của mình, nàng sẽ đau khổ, giận dữ...Tóm lại, anh Mộc, tôi chỉ là một thằng...”

Thư viết đến đây bỏ lửng, bức thư có lẽ không định gửi đi, những vết lệ làm nhòà trang giấy.

Hạ Chi ngồi bệt dưới đất. Bây giờ nàng là pho tượng sập, một pho tượng vô tri bất động.

— Dễ...Dễ sợ thật!

Thế mà từ nào đến giờ nàng cứ tưởng là Tạo yêu mình, một người đàn ông gương mẫu không rượu chè, bài bạc.

Sự quyến rũ ngày nào của Lâm Tịnh Phu chỉ là một phút yếu mềm nhất thời, vả lại ta cũng chưa hẳn ngã vào lòng Lâm Tịnh Phu cơ mà? Hạ Chi không ngờ, không ngờ chồng mình lại có thể dùng thủ đoạn ác độc như thế trả thù nàng.

Không! Không làm gì có chuyện đó, Dương Tử dễ thương như vậy làm gì lại có thể là con của kẻ sát nhân được? Nhưng nếu thật...? Trời ơi, sao lại có chuyện ngoài sức tưởng tượng thế này? Nếu quả thật Dương Tử là con gái của Thạch Thổ Thủy thì ta chẳng còn lý do gì

để giữ nó lại trong nhà nữa.

Hạ Chi cúi xuống đọc lại bức thư một lần nữa, cố gắng tìm kiếm một vài chữ hàm ý trò đùa, để chứng tỏ bức thư đây chẳng phải là một bức thư nói thật. Anh đùa đấy! Hạ Chi mong thế. Nhưng càng đọc nàng càng tin chắc lời trong thư. Vết hôn trên cổ của Lâm Tịnh Phu... Bậy thật, Hạ Chi cúi thấp đầu xuống. Sự thật ra ngay chính ta, ta vẫn buồn như thường. Hạ Chi nghĩ, nàng hết sức thông cảm cho nỗi buồn của Tào. Đọc đến câu “Nhiều lúc tôi có ý định giết Hạ Chi xong sẽ tự sát theo sau” Hạ Chi biết Tào vẫn còn rất yêu mình nhưng mà ... nhưng ... Tại sao Tào lại nhẫn tâm để nàng phải ôm ấp, âu yếm con kẻ đã giết chết con nàng chứ?

Có thật Dương Tử là con của Thạch Thổ Thủy không? Hạ Chi lắc đầu. Không thể có chuyện đó được. Một đứa bé vừa thông minh vừa dễ thương như Dương Tử làm gì lại là con kẻ sát nhân được. Chắc chắn ta đang nằm mơ đây.

Hạ Chi lại nhìn xuống bức thư. Tào đã khám phá ra vết hôn của Tịnh Phu trên cổ ta, tại sao chàng lại không hét âm lên hay hạch hỏi? Chàng đã nghĩ gì?

Nghĩ đến một cái hôn ngoại tình nhỏ nhoi mà bé Lệ

phải chết, chồng lạnh nhạt và phải nuôi suốt bảy năm con gái kẻ thù. Hạ Chi rùng mình. Sự trừng phạt tàn nhẫn quá.

Dương Tử là con bé dễ thương, nếu nó không phải là con Thạch Thổ Thủy, mà là con của bất cứ một tên sát nhân nào khác, ta cũng sẵn sàng chấp nhận...Dù sao, cũng không thể để Dương Tử chiếm lấy địa vị hãn hữu của bé Lệ, nó không có quyền đó.

Nghĩ đến những ngày Dương Tử ôm nằm liệt trên giường, lúc nào Hạ Chi cũng ngồi cạnh chăm sóc. Chi thấy mình thật có lỗi với bé Lệ.

Có lẽ chồng ta đã sung sướng lắm khi nhìn thấy ta yêu dấu con kẻ sát nhân. Anh Tào, anh tàn nhẫn lắm!

Bây giờ Hạ Chi mới thấy rõ quả tim cảm thú của chồng. Bao nhiêu lời dịu ngọt âu yếm trong bảy năm qua chỉ là một tấn kịch. Nỗi buồn đột ngột ụp đến, cơ thể Hạ Chi cơ hồ tan rã theo những giọt lệ của mình.

— Lệ, con hãy tha thứ cho mẹ, Lệ! Lệ!

Tương lai sẽ thế nào? Một tấm màn đen vây kín trước mặt. Thôi thì tạm biệt Dương Tử! Tạm biệt...con, chúng ta không còn cách nào hơn là phải chia tay cả.

Nước mắt chảy dài, che nhòa cả khung cảnh trước

mặt. Đột nhiên, Hạ Chi nghĩ đến Cao Mộc. Tại sao anh Cao Mộc biết Dương Tử là con gái của Thạch Thổ Thủy mà anh ấy cũng giấu kín ta? Tại sao? Nhớ đến mỗi lần hặc hỏi tông tích bé Dương Tử, là Cao Mộc lại thói thác hay giả vờ nói lảng sang chuyện khác là Hạ Chi càng căm hận.

Được rồi, tất cả mọi người đều dối gạt ta, thì... Nhưng Hạ Chi đột ngột nhớ đến thằng Xá và Tử Thăng, may quá, ta vẫn còn được người thương mến. Bây giờ phải làm sao? Có nên để Xá biết rõ hết sự thật không?

Hạ Chi dùng khăn thấm nước lạnh xoa nhẹ quanh mắt. Ta sẽ không thể để Tào sung sướng khi biết rõ ta đã hiểu hết sự thật mà đau khổ. Phải tỏ ra dửng dưng bất chấp. Nhưng ta sẽ phải nói sao với Xá khi hoàn trả Dương Tử về cho cô nhi viện? Nó sẽ phản ứng ra sao?

Những câu hỏi cứ miên man trong đầu, Hạ Chi dùng bút chì kẻ một vệt nhỏ dưới mắt để giữ vẻ tự nhiên.

Ta sẽ chẳng bao giờ để Tào biết ta đã khám phá ra tông tích thật của Dương Tử mà đau khổ, ta sẽ không để Tào sung sướng như vậy.

Trang điểm xong, lòng Hạ Chi cũng lặng hẫng xuống, nàng nhìn thực tế với thái độ thật bình tĩnh. Được rồi

Tạo không tha thứ cho chuyện ngày xưa, bắt ta phải nuôi lấy con kẻ giết con ta, thì ta cũng sẽ chẳng bao giờ để Tạo vui sướng, ta sẽ cho chàng thấy ta sẽ yêu Phu.

Hạ Chi quyết định. Ta sẽ ngoại tình, sẽ cho Tạo thấy ta chẳng bao giờ khuất phục hành động tàn nhẫn của Tạo. Khuôn mặt của Lâm Tịnh Phu bảy năm trước hiện dần trong óc. Chiếc trán rộng, những ngón tay thon dài và đôi mắt cô đơn, bảy năm rồi, lạ thật, sao ta vẫn chưa quên được Phu.

— Mẹ ơi, con mới về!

Bé Dương Tử vừa bước vào cửa đã reo to. Hình dáng Lâm Tịnh Phu biến mất, Hạ Chi đưa tay lên xoa nhẹ cổ, nàng thấy cổ họng thật rát.

— Ô hôm nay mẹ đẹp quá!

Bé Dương Tử mở cửa phòng, vừa trông thấy Hạ Chi đã xuýt xoa.

Đây là Dương Tử? Nhưng Dương Tử hôm qua và hôm nay khác biệt nhau thế nào đấy, mắt Hạ Chi mở to nhìn vào con bé như nhìn một quái vật. Dương Tử ngạc nhiên:

— Mẹ...Mẹ bệnh rồi à?

Con bé dễ thương này mà cha nó lại giết người sao?

Không thể tin được, nhưng bức thư của Tạo...

— Mẹ ơi, mẹ bệnh rồi hở mẹ?

Giọng con bé lo lắng khiến Hạ Chi xúc động.

— Dương Tử con!

Hạ Chi ghen ngào, run rẩy đưa tay lên nâng mặt Dương Tử. Con bé đẹp thế này mà là con kẻ giết hại con ta. Mắt Hạ Chi hằn lên những tia máu đỏ. Dương Tử chưa hề thấy gương mặt mẹ lạ lùng thế này, nó linh cảm một điều không may sắp xảy đến.

— Mẹ. Mẹ làm gì lạ vậy?

Máu nóng tiếp tục đổ dồn lên mặt, hai tay Hạ Chi hạ xuống ngang ngăn cổ bé Dương Tử:

— Dương Tử...Dương Tử, chết chung với mẹ con nhé!

Hai bàn tay Hạ Chi xiết mạnh, Dương Tử hoảng hốt.

— Mẹ, mẹ, mẹ đừng làm thế con sợ.

— Chết! Chết chung với mẹ nhé con!

Hạ Chi lải nhải, hai bàn tay như hai gọng kềm. Khi Dương Tử chết ta sẽ tự sát theo. Không biết bao giờ người ta mới phát hiện ra. Trước mặt Hạ Chi hiện ra hai cái xác người với tiếng khóc của thằng Xá.

— Ôi...Mẹ...Mẹ.

Nước bọt trào ra miệng Dương Tử, chảy xuống tay Hạ Chi, đôi tay vụt buông ra Hạ Chi như tỉnh giấc sau cơn mê hải hùng, bé Dương Tử òa khóc.

Hình như đây là lần đầu tiên con bé biết khóc thật mùi mẫn, Hạ Chi cúi xuống ôm con vào lòng khóc theo. Trời! Ta đã làm gì con bé vô tội này? Sự khùng khiếp hiện qua não như một giấc mơ. Không ngờ, một người mềm yếu như ta lại có thể giết người được.

Hạ Chi và Dương Tử ôm nhau khóc lớn. Chi bắt đầu thấy hối hận. Dương Tử sẽ không bao giờ quên được ngày hôm nay, nó sẽ nhớ mãi đến lúc trưởng thành.

Nỗi căn rút găm nhám trái tim mãi đến lúc làm cơm chiều, Hạ Chi làm sao quên được. Nàng tiến cạnh Dương Tử:

— Dương Tử, con thứ lỗi cho mẹ nhé.

Đôi mắt sưng húp vì khóc của Dương Tử, nhìn Hạ Chi.

— Tại sao mẹ lại giận con?

— Mẹ đâu có giận con, mẹ nằm mơ đấy.

— Giữa lúc thức cũng nằm mơ nữa sao?

Giọng nói của Dương Tử không còn vẻ nũng nịu. Hạ Chi nói dối:

—Ồ, người lớn vẫn có thể nằm mơ trong lúc tỉnh như thường.

—Nhưng...Nhưng tại sao trong giấc mơ mẹ lại định giết con?

—Mẹ...mẹ đâu có ý đó.

Hạ Chi bứt rứt, những hạt nước mắt lại rơi xuống. Mẹ không giận con thì làm gì...nhưng tìm mãi vẫn không ra lý do để ngụy biện cho hành động của mình.

Chuyện hôm nay thế nào Dương Tử cũng mách lại cho Tào và thằng Xá biết, Hạ Chi lo lắng:

—Dương Tử, con đừng mang chuyện ban nãy ra mách lại bố và anh con biết nhé!

Dương Tử mở to mắt nhìn mẹ:

—Vâng, con sẽ không nói lại ai biết đâu!

17. QUA CẦU

Hôm ấy, Hạ Chi rất nóng lòng mong mỗi chồng trở về. Trời xé tối, Tào vẫn bình thản như mọi khi, vẫn trao tép da cho Chi, rồi ngồi xuống ghế cởi giày.

— Tôi nay chắc lạnh lắm.

Tào nói, chàng không hay rằng vợ mình đang nhìn mình với đôi mắt bốc lửa. Cởi xong giày ngẩng đầu lên, Tào thấy vợ yên lặng.

— Sao, không khỏe à?

— Vâng, đôi vai hơi mỏi.

Hạ Chi đưa tay lên xoa nhẹ vai.

" Khéo đóng kịch quá nhỉ? Ông tưởng tôi chưa biết gì cả à? Lắm to, từ nay đừng hòng được tôi ban bố tình yêu một cách thành thật nữa."

Gian phòng yên lặng nặng nề, không có lấy tiếng trê.

— Dương Tử đâu rồi?

— Không thấy. Hạ Chi thờ ơ lạnh nhạt chứ không có cử chi lo lắng như mọi khi.

Thằng Xá nghe mẹ bảo vội từ lầu chạy xuống.

— Con thấy nó mới ở trong phòng sách cơ mà.

Xá chạy vào phòng khách, nhưng gian nhà trống vắng.

— Lạ thật, thế thì nó đi đâu.

Hạ Chi bắt đầu thấy lo. Nàng ngại trường hợp thứ nhì của Lệ xảy đến.

— Chắc nó chạy ra sân đấy.

Rồi bỏ chạy ra cửa:

— Dương Tử ơi, Dương Tử...

Không có tiếng đáp. Nó bỏ đi đâu rồi, biết đâu...Hạ Chi rùng mình nếu Dương Tử bỏ đi luôn chẳng về. Tạo sẽ biết. Không được ta sẽ không để Tạo biết được chuyện ta đã hiểu hết sự thật, ta phải để chàng ngủ say trên chiến thắng...Dương Tử phải về.

Hạ Chi vừa lách trong vườn vừa gọi. Một chút ray rút còn lại trong tim Dương Tử, Dương Tử trở về đi con, mẹ bày thật. Dù đã rõ Dương Tử chính là con tên sát nhân Thạch Thổ Thủy, Hạ Chi vẫn không làm sao ghét bỏ ngay nó được.

Bóng tối tràn cả khu vườn. Hạ Chi bắt đầu khóc và bước vào nhà.

— Mẹ ơi, Dương Tử có phải là con nuôi của ba mẹ

không?

Thằng Xá ngồi cạnh Khởi Tạo đột ngột hỏi, khiến Tạo ngỡ ngàng nhìn Hạ Chi.

— Ai nói con thế?

— Mà phải hay không chứ?

— Không, Dương Tử do mẹ sinh, con không nhớ sao?

"Bằng đủ mọi giá ta không nên để cho Xá biết được sự thực." Hạ Chi đột ngột đổi ý.

— Thế tại sao...Tại sao tối thế này mà Dương Tử không về, trong khi cha chẳng chút lo lắng cho em con?

— Trời tuy tối thật, nhưng mới hơn năm giờ rưỡi thôi, em con lại thông minh thì đâu thể nào đi lạc được.

Xá đưa mắt nhìn Khởi Tạo, giọng nói như muốn khóc:

— Con thấy cha có vẻ chẳng thương Dương Tử tí nào cả, không bao giờ cha bế nó...

Tạo bối rối nhưng chẳng biết làm thế nào trấn an con.

Giữa lúc đó, bé Dương Tử mặc áo nỉ màu xanh nước biển, chiếc cặp da mang trên vai đi lang thang ngoài đường, nó không biết nên đi về đâu. Khuôn mặt Hạ Chi lúc siết cổ nó vẫn còn hiện rõ trong óc. Tại sao mẹ định giết con? Nó phân vân không hiểu gì cả.

Buổi sáng thức dậy, Hạ Chi còn gỡ tóc cho nó. Úp sát vào lòng mẹ, mùi nước hoa thơm ngát của mẹ, Dương Tử thích lắm. Nhất là nụ cười, đôi mắt nữa, khi sắp mi nó một cái thật ngon trước khi đi học...Nhưng...Nhưng buổi trưa nay mẹ làm gì lạ thế?

Dương Tử bước đến trạm xe buýt chờ đợi. Chiếc xe buýt chạy mãi chạy mãi, Dương Tử đưa mắt nhìn ra khung cửa, bầu trời tối đen, những ngọn đèn đường vàng vọt. Chiếc xe leo qua cầu. Dương Tử chưa hề rời khỏi nhà một mình bao giờ, nó thấy buồn đến muốn phát khóc.

Xe chạy vào chợ Khởi Xuyên và dừng lại bên cạnh một thương xá to, Dương Tử cuốn theo đoàn người xuống xe đi về phía nhà ga xe hỏa.

Xe hỏa sắp chạy, đứng bên dưới ngẩng mắt nhìn lên xe. Người đàn bà ngồi nơi khung cửa trước mặt nhìn nó cười. Giống mẹ ta quá! Dương Tử lưu luyến. Một hồi còi hú to. Người đàn bà bình thản quay vào trong nói chuyện với người đàn ông bên cạnh.

Chuyến tàu đã chạy. Dương Tử ngơ ngác nhìn theo, nó không biết bây giờ đi về đâu. Trở về nhà? Không được, gương mặt dễ sợ của mẹ...Phải rồi, một tia hy

vọng lóe qua óc non nớt. Đến nhà dì Thăng vậy.

Nhà dì Thăng, mẹ Dương Tử thường đưa nó đến, con đường quen thuộc quá đối với Dương Tử. Nó vội rào chân men theo vỉa hè.

Nhà dì Thăng là căn nhà hai tầng cất bằng gỗ, nằm trong khu đất khá rộng, hành lang bên mặt đưa đến nhà bếp, nhà vệ sinh, và cuối hành lang bên trái là phòng tập võ. Tử Thăng ngụ ở trên lầu và tầng dưới cùng dùng làm nơi tiếp khách.

Khách của Tử Thăng rất nhiều, nhưng gần như chẳng dính dáng gì đến nghề dạy võ của nàng cả. Đại khái gồm mấy ông giáo sư trung học, bác sĩ, nhân viên ngành ngân hàng, thương gia, văn sĩ... Những ông khách này rất tự nhiên, họ đến đây và xem đây như nhà họ, nằm vật nằm dựa khắp nơi, có khi ngồi lên bệ cửa sổ bàn luận thời sự thế giới, hoặc đôi lúc chỉ là một màn nhậu nhẹt suông.

Chuyện ăn uống của họ cũng lạ. Tử Thăng để mặc những người bạn của mình tự do hành động, thức ăn thức uống gần như là hoàn toàn do họ mang đến. Thí dụ trong một buổi họp mặt nào đó có người nói:

— Ê, hôm nay hết gạo rồi đó nhé.

Thì ngày mai không hiểu ai đã tự động mang gạo đến, Vì vậy nhiều lúc sự tự nhiên trở nên thật buồn cười.

Giữa thế giới của phòng tiếp khách này, người ngoài đến họ sẽ ngạc nhiên khôn cùng khi chứng kiến một cuộc thảo luận, vì đôi khi họ sẽ có cảm giác như bao nhiêu tài danh thế giới từ Mozart, Nietzsche, Picasso đến Beethoven...đều là bạn thân của họ cả.

Mỗi lần khi chẳng có giờ tập cho vũ sinh, Tử Thăng thường xuống đây, ngồi ở một góc nào đó để nghe họ nói chuyện. Nàng chỉ yên lặng ngồi nghe và khi gặp mặt người bên ngoài, muốn nói đến họ, Thăng thường gọi chung một danh từ “bạn phòng khách ở nhà tôi”.

Hạ Chi thỉnh thoảng mang Dương Tử đến, sự có mặt của nàng không làm câu chuyện của họ bị đứt đoạn, thế giới của họ là thế giới xa hẳn thế giới bên ngoài, không còn vấn đề lễ nghi xã giao thường lệ. Hạ Chi có thể đứng lại một chút hay bỏ ngang lên gác cũng không làm ai bận tâm. Không khí tự do thái quá ở nhà Tử Thăng khiến Hạ Chi cảm thấy khó chịu, vì vậy khi nào cần lắm nàng mới đến dù Tử Thăng là người bạn duy nhất của nàng.

Dương Tử bước vào, Tử Thăng đang tập vũ cho các vũ sinh.

— Mẹ con đâu?

— Dạ ở nhà.

— Thế con đến đây một mình à?

— Vâng.

Tử Thăng nhún vai.

— Mới bảy tuổi mà biết bỏ nhà ra đi rồi giận mẹ à?

— Dạ không.

— Thế cha.

— Không.

— Hay anh Xá.

— Dạ không giận ai cả.

Tử Thăng ngạc nhiên:

— Thế thì thế nào?

Nàng nghĩ ngay đến Hạ Chi, có lẽ Chi đã làm gì khiến con bé hờn dỗi. Nhưng sự thắc mắc cũng thoáng qua, một ý đùa lóe qua óc. "Con bỏ nhà ra đi là lỗi tại mẹ," Thăng nghĩ.- Ta sẽ để cho Chi nó lên ruột một lần chơi."

Nàng đưa con bé Dương Tử lên lầu, cho dùng cơm rồi bắt nó lên giường, đoạn ngồi canh bên máy điện thoại.

Sáu giờ, bảy giờ, rồi tám giờ. Điện thoại vẫn không reo. Lạ thật, Tử Thăng bối rối. Tại sao con mất tích mà

chẳng cho người đi tìm gì cả. Tám giờ rưỡi. Hạ Chi yêu con bé lắm mà, làm gì lạ vậy. Chín giờ. Quả nhiên điện thoại reo. Bên kia đầu dây là giọng nói của Hạ Chi. Tử Thăng cười thầm.

— Alo. Vâng...Vâng tôi đây. Sao? Mất tích à? ...Làm gì có chuyện đó, coi chừng ca thứ hai của bé Lệ thì mệt...

Có tiếng ai nấc bên kia đầu dây. Tử Thăng không muốn kéo dài trò đùa.

— Nói đùa bà đấy, chứ nó đang ngủ ở đây này...À...
À...yên trí.

Tử Thăng đặt ống nghe xuống. Rõ hư thật!

Vừa ngồi lên bàn ăn, Tử Thăng nói ngay với Dương Tử:

— Tối qua mẹ con có phôn đến!

Dương Tử mở to mắt yên lặng.

— Mẹ con lo cho con, khóc nữa.

Dương Tửu chợt dạ.

— Mẹ khóc nữa à? Tội cho mẹ. Thế mẹ có mắng con không?

Nó đã quên hết khuôn mặt hải hùng của Hạ Chi ngày hôm qua.

— Không, mẹ nói nóng tính làm con giận một tí không ngờ con bỏ đi luôn, có không?

Dương Tử yên lặng, nó thấy tội cho mẹ nó quá.

— Dì ơi, dì thương mẹ con không?

— Cũng thương.

— Nghĩa là không thương lắm?

Tử Thăng cười xòa:

— Không ai hoàn toàn cả con ạ, bao giờ con lớn, con sẽ thấy rằng, người ta sinh ra trên đời có chỗ đáng yêu nhưng cũng có chỗ đáng ghét chứ không một ai hoàn bích cả.

— Dì cũng thế?

— Vâng.

— Thế mà con thấy dì chỉ đáng yêu thôi.

— Cám ơn con. Tử Thăng xúc động, nàng nói miên man như tâm sự với một người đang lứa tuổi mình – Có điều người con yêu chưa hẳn là người tốt đâu con nhé, cũng như với những người con ghét, họ cũng không hoàn toàn là người xấu, vì ghét là do mình giận người ta mà sinh ra.

— Con không hiểu gì cả.

— Vâng, bao giờ lớn lên con sẽ hiểu ngay. Nhưng để

đi lấy thí dụ nhỏ cho con hiểu một chút nhé. Thí dụ như con, con rất yêu mẹ vì mẹ con lúc nào cũng làm vừa lòng con, bây giờ chỉ cần một lần nào đó mẹ con không làm theo ý con hay là làm cái gì mà con chẳng thích thì con sẽ ghét mẹ ngay, thí dụ như trường hợp bỏ đi của con hôm qua đó.

— ...

— Nếu mỗi lần vì giận mà bỏ đi như vậy thì đến một lúc nào đó. Hết chỗ đi con sẽ khổ chỉ có nước tự tử thôi.

— Tự tử là gì dì?

Tử Thăng giật mình khi thấy mình lỡ lời nói chuyện tự tử với trẻ con, nàng lờ sang chuyện khác.

— Tóm lại dù con có ghét ai, cũng gắng mà giữ trong bụng thôi, nghe không?

— Vâng.

Sau cú điện thoại đêm qua, Tử Thăng nghĩ rằng sáng sớm là Hạ Chi sẽ đến rước bé Dương Tử ngay. Nàng chuẩn bị cho con bé chu tất và ngồi chờ. Bảy giờ, tám giờ rồi chín giờ... Quái lạ, sao mãi đến giờ mà Hạ Chi vẫn không đến? Không chịu được, nàng đưa bé Dương Tử ra đón xe.

Một đêm dài không ngủ được, mắt Hạ Chi trắng dã, nàng không phải buồn vì sự bỏ đi của Dương Tử mà vì tương lai. Nghĩ đến việc làm thế nào để đưa Dương Tử ra khỏi nhà mà không khiến mọi người phải nghi ngờ, nàng khổ tâm vô cùng. Bé Dương Tử còn ở trong nhà một ngày là lương tâm Hạ Chi chẳng chịu ngủ yên.

Thằng Xá từ ngoài chạy vào.

— Mẹ ơi, Dương Tử về rồi kìa!

— Thế à?

Hạ Chi giả vờ đau khổ, nàng ôm chầm lấy con.

— Dương Tử!

— Mẹ!

Những giọt nước mắt khổ tâm lăn dài trên má, Hạ Chi không còn cảm xúc ấm áp khi ôm bé Dương Tử trong lòng như ngày qua. Nàng lo lắng không biết con bé có mách lại cho Tử Thăng biết hết tự sự không.

— Bà hư lắm đấy, tại sao mẹ mà lại chẳng biết chiều con?

Câu bông đùa của Tử Thăng khiến Hạ Chi giật mình. "Nó đã nói hết rồi sao?" Nhưng câu nói tiếp của Tử Thăng khiến Hạ Chi an tâm.

— Con bé này coi vậy mà ngoan lắm, tôi hỏi nó có

phải mẹ con làm con buồn không? Nó lắc đầu, hỏi hết những người trong gia đình, nó cũng không chịu tiết lộ.

18. NGỌN LỬA MÀU XANH

— Thưa bác sĩ giám đốc, xin bác sĩ cho phép tôi được xuất viện trước Tết.

Mỗi lần tết đến là Tạo phải nghe bao nhiêu lời van xin của bệnh nhân. Họ không cần biết bệnh họ nặng nhẹ thế nào. Tết là phải về nhà cho bằng được rồi có chết cũng không sao.

Hôm nay là đầu tháng mười hai rồi. Từ sáng đến giờ đã phải tiếp ba bệnh nhân với một lời cầu khẩn tương tự. Tạo mệt mỏi lạ, giờ làm việc đã hết mà chàng chẳng muốn trở về nhà tí nào.

Sự mệt mỏi của ta không hẳn vì những lời van xin vừa rồi mà con vấn đề khác phức tạp hơn.

— Hôm qua, vì khó chịu trong người, em đã mắng nó hơi nặng, không ngờ chỉ vì vậy mà nó lại bỏ đi.

Buổi sáng, trước khi đến sở, Tạo đã nghe Hạ Chi phân bua. Nhìn sắc mặt của vợ, đột nhiên chàng tự hỏi. Có thật Hạ Chi yêu bé Dương Tử lắm không? Dù sao chàng cũng không còn lo lắng như đêm qua nữa. Bé Dương Tử

ở nhà Tử Thăng, không có gì đáng ngại, nhưng câu nói của Xá “Bé Dương Tử có phải là con nuôi của cha mẹ không”, Lại bắt đầu dằn vặt chàng. Đã nhận nó là con dù sao ta cũng chớ để Xá nghi ngờ, phải cố gắng thương yêu Dương Tử.

Khởi Tạo quyết định, chàng đứng dậy, nhưng điện thoại đã reo.

— Thừa ông giám đốc có điện thoại của bác sĩ Cao Mộc ở Cháp Quang.

— À, Cao Mộc, chuyện gì thế?

— Anh Tạo đây à?

— Vâng, khỏe không?

— Tạm được, có chuyện gì cứ nói ngay đi.

— Máy khám mắt anh bán chưa?

Máy khám mắt? Bệnh viện đã sắm chiếc máy này từ ngày Lâm Tịnh Phu đến mở phòng chuyên khoa về mắt.

— Chưa sao?

— Lâm Tịnh Phu đã lành bệnh rồi, qua Tết hẩn xuất viện, hẩn ngỏ ý muốn trở lại hợp tác với anh.

— À, hẩn lành hẩn rồi à?

— Gần như vậy, lỗ thủng đã không còn. Nhưng anh cứ nghĩ kỹ đi, khoan trả lời vội.

— Được rồi để tôi thương lượng với quản lý xem.

Bỏ ông nghe xuống, đầu Tạo nhúc nhúc như búa bổ. Trời đã tối, dưới ánh đèn vàng vọt, một vài cánh tuyết rơi buồn bã. Lâm Tịnh Phu trở về? Có gì đâu mà ta phải khó chịu, tại sao chẳng khăng khải được như Cao Mộc. Khởi Tạo hổ thẹn khi nghĩ đến những cái nhỏ nhen của mình.

Thay áo, Tạo định trở về nhà, vừa mở cửa đã thấy Thụy Kỳ đứng trước mặt.

— Chuyện gì đấy?

Tạo hát hàm hỏi, Thụy Kỳ nhìn chàng với ánh mắt van lơn.

— Ông giám đốc xin ông đừng để bác sĩ Phu trở về đây.

Tạo ngạc nhiên.

— Làm sao cô biết ông Phu trở về, ông ấy có viết thư cho cô à?

— Dạ không, Thụy Kỳ cúi đầu nhìn xuống – Ban nãy rảnh rồi tôi đến tổng đài chơi, cô gác máy đi vắng, nên tình cờ tôi nghe được lời đối thoại giữa ông và bác sĩ Mộc.

Tạo nghiêm mặt.

— Cô nghe lén điện thoại.

— Vâng.

— Cô không hồ thẹn vì chuyện đó sao?

— Dạ...dạ, nhưng xin ông giám đốc, ông đừng cho ông Phu về đây.

Tạo bực mình.

— Chưa biết, để tôi nghĩ kỹ xem.

Thụy Kỳ bước theo.

— Ông giám đốc. Thật ông chẳng hiểu gì cả sao?

— Hiểu gì mới được chứ?

— Bác sĩ Phu yêu vợ ông.

— Còn gì nữa không?

— Dạ... Ông không buồn về chuyện đó sao?

Tạo chăm chú nhìn vào mặt Thụy Kỳ.

— Thế ra cô cũng yêu hắn à?

Thụy Kỳ không trả lời úp mặt vào tay khóc, Tạo càng thấy khó chịu.

— Thôi đừng khóc nữa.

— Vâng.

Tạo nhớ lại bảy năm trước, một lần đến sở gặp Thụy Kỳ, con bé cũng đã khóc, tại sao vậy? Sao dễ khóc quá vậy.

— Tại sao tôi nói thế mà cô khóc chứ?

— Ban nầy ông giám đốc bảo tôi yêu bác sĩ Phu.

— Rồi sao?

Thụy Kỳ yên lặng, cúi mặt nhìn xuống, một lúc thật lâu lại lập lại.

— Ông đừng để bác sĩ Phu về lại đây nhé?

Tạo yên lặng. Trước mặt chàng là khoảng tối đen.

19. CHIẾC ÁO ĐÀM MÀU TRẮNG

Tết đã qua, vừa bước vào đầu tháng hai là nhiệt độ lại hạ xuống hai mươi dưới không độ. Dương Tử từ trường trở về vừa bước vào nhà đã hí hửng khoe.

— Ngày ba tháng tới đây là lễ Nhi đồng rồi mẹ ạ.

— Ồ.

Hạ Chi thờ ơ đáp, nàng đang bận xoa kem lên những vết nhăn trên mặt.

— Con được cô chọn vào ban vũ.

— Ồ.

Tối qua Tạo vừa cho Hạ Chi biết, tháng tư tới Lâm Tịnh Phu sẽ trở về.

— Mẹ ơi trong buổi lễ, cô bảo tất cả đều phải mặc áo đầm trắng.

— Ồ.

— Mẹ.

— ...

— Mẹ may áo trắng cho con nhé?

Hình như Hạ Chi chẳng nghe thấy gì cả. Vết nhăn

dưới sống mũi có vẻ to quá phải xoa thật nhiều mới được.

— Mẹ may cho con trước ngày ba tháng ba mẹ nhé?

— Ba tháng ba? May gì chứ?

Trái tim Hạ Chi bị việc Lâm Tịnh Phu trở về chiếm trọn, nàng không để ý đến lời Dương Tử.

Từ lúc biết được Dương Tử là con của Thạch Thổ Thủy, đến nay đã là ba tháng. Sự khăng khít giữa Hạ Chi và đứa con nuôi đã phai nhạt dù ngoài mặt, nhứt là trước mặt Xá và Khởi Tạo, Chi vẫn cố tạo vẻ mặt ngọt hàng ngày.

— Mẹ mau quên quá, may chiếc áo trắng cho con mặc trong dịp lễ.

— Ồ, hiểu rồi nhưng kiểu nào chứ?

Hạ Chi đánh tí kem lên trán, nàng nghĩ tới bé Lệ. Áo phải để cho Lệ nó mặc mới xứng hơn. Không đợi Dương Tử lên tiếng. Hạ Chi tiếp.

— Chỉ cần màu trắng là được phải không?

— Dạ không, cô bảo phải có áo đầm trắng, hài và vớ trắng nữa.

— Vậy hả? Thôi được rồi.

Hạ Chi muốn đuổi Dương Tử đi thật nhanh.

— Thế đến hôm đó mẹ đến xem không?

— Cái đó...Để xem nếu rảnh mẹ đi.

Bé Dương Tử bước ra ngoài. Tất cả là lỗi tại Tạo cả. Hạ Chi nghĩ. Tại anh ác độc quá nên anh phải lãnh hậu quả sau này của tôi. Sự thù hận lại tràn qua tim làm Hạ Chi muốn nghẹt thở.

— Mẹ ơi, đói quá có gì ăn chưa mẹ?

Xá nằm dài trên ghế hỏi Hạ Chi.

— Có mấy cái bánh ngọt mẹ để cho con đây. Hôm nay sao về trễ thế?

Xá nhìn mẹ với tia mắt hãnh diện.

— Vì chúng con là học sinh lớp năm, lớn rồi phải trang trí sân khấu cho buổi lễ nhi đồng sắp tới chứ?

— Khô không?

Hạ Chi buột miệng, không biết từ bao giờ tình yêu còn lại trong gia đình Hạ Chi đã trút cả cho thằng con trai duy nhất.

— Hôm đó mẹ đến xem không? Có em con vũ nữa.

Hạ Chi ngập ngừng.

— Đợi đến lúc đấy xem có rảnh không đã.

Xá chẳng để ý đến thái độ của mẹ, cắn miếng bánh, tiếp tục nói.

— Dương Tử nó vũ đẹp lắm mẹ, nhất là lúc nó uốn người xuống, trông dịu làm sao.

— Thế à...

— Ngày hôm nay khi tập lần chót, tất cả đều mặc áo trắng cả, chỉ có Dương Tử.

— ...

— Ngày mai Dương Tử cũng phải mặc áo trắng, mẹ làm xong chưa?

— Xong rồi nhưng chưa mang về.

— Sao thế?

— Mẹ bận...

Xá ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn mẹ.

— Thế mẹ đặt áo nơi nào?

— Vẫn bác Võ hôm trước, nơi thường may áo cho con đây.

Đâu thì Xá không biết, chứ bác Võ thì không lạ. Mẹ bận, mẹ chẳng lấy được áo cho Dương Tử. Thế thì...Xá sung sướng khi nghĩ đến cái ngạc nhiên của em.

Ăn xong bánh, Xá bước ra ngoài. Hạ Chi vẫn tiếp tục công việc làm đẹp của mình. Chẳng thể để cho Phu thấy ta xấu, dù đã hơn bảy năm. Đột nhiên Hạ Chi có cảm giác của một người cố ý ngoại tình thật sự.

Xá nhảy lên xe đạp, chạy rút về căn tiệm cách nhà hơn bốn cây số với lòng vui rộn rã. Dương Tử thế nào cũng tròn xoe mắt và cuống quýt với bộ áo mới.

Đến rồi, Xá bỏ xe đạp nằm sát lề, chạy vào mò hoi đầy trán.

— Tôi là con của bác sĩ Tào, đến lãnh hàng đặt may.

— Thế à? Ngồi đợi tí nhé.

Cô thợ nhỏ nhẹ nói, xong bước đến lật sổ.

— Hình như gia đình bác sĩ Tào từ Tết đến giờ chưa có đến đặt may. Nhưng...Cậu chờ tí để tôi hỏi bà chủ xem nhé.

Xá hồi hộp. Chắc có gì làm lẫn đây, nếu rui...Mai Dương Tử chẳng có áo mặc thì quê lắm...Nhưng mẹ đã bảo chắc chắn cơ mà?

Một lúc, bà chủ tiệm may và cô thợ bước ra.

— Cậu là con bác sĩ Tào đây à?

— Vâng.

— Đến đặt may áo hử?

— Dạ không, đến để lấy áo đặt xong rồi?

— Màu gì?

— Màu trắng.

— Trắng à? Bà chủ tiệm nhú mày – Hình như từ Tết

đến giờ đăng bác sĩ Tạo đâu có đặt hàng?

— Có mà, mẹ cháu bảo...

Bà chủ tiệm lắc đầu.

— Cậu về hỏi lại xem, có lẽ ở nhà may khác rồi đấy, chứ tôi không làm đâu.

Xá đừng bật dậy, quên cả việc chào bà chủ, nó chạy xuống lầu.

Không lẽ mẹ nói dóc? Mặt nó đỏ gấc lên và lầm lũi đạp nhanh.

Con đường giờ tan sỏi, xe đông như mắc cửi, những bông tuyết nhẹ lùa theo gió phất vào mặt, Xá mím môi, nước mắt chảy quanh xuống má. Xấu hổ thật. Nghĩ đến hình ảnh đứa em vũ bơ vơ với chiếc áo khác biệt mọi người trên sân khấu, nó buồn muốn khóc.

Tại sao mẹ lại nói dối? Xá đau thắt tim. Ngọn đèn ở ngã tư đã bật đỏ mà nó chẳng hay, cứ lầm lũi đạp tới.

Két! Két! Những tiếng rít của bánh xe trên mặt đường vang lên rồi. Xá có cảm giác như bị người ta hất mạnh, chiếc xe đạp lao đảo ngã sấp. Xá bàng hoàng tỉnh cơn mơ. Đầu gối nó đau thốn, những tiếng chửi rủa của bác tài xế khiến nó không còn biết đâu nữa, vội đẩy xe vào lề.

Cần lái xe đạp bị cong không còn lái được nữa. Bây giờ Xá thấy không hẳn chỉ chân đau thôi mà đau cả tay nữa. Hú hồn! Suýt tí nữa thì đã toi mạng. Đám đông bu tới, Xá hỏi hỏi dẫn xe đi.

Chỉ vì mẹ nói dối mà suýt tí nữa ta đã chết. Xá đau khổ. Lần trước Dương Tử bị người ta ném đá sừng bả vai, thế mà nó vẫn kín miệng, nhưng hôm nay ta không có quyền kín miệng như thế, ta phải nói cho cha biết.

Khô nhọc lắm, Xá mới tới được nhà, Hạ Chi đứng trong sân nhìn ra.

— Gì thế? Lại đụng xe nữa à? Đã bảo chạy cẩn thận mà, có sao không?

Xá lầm lì dẫn xe vào nhà, nó không nhìn cả mặt Hạ Chi.

— Xe bị hư nhiều thế này, chắc có bị thương. Đưa vết thương mẹ xem.

Xá yên lặng tiếp tục bước, Hạ Chi vẫn chưa hiểu.

— Trời tối thế này chạy xe nguy hiểm lắm, lần sau có đi đâu về sớm nhé.

Ném chiếc xe vào xó nhà, Xá lên tiếng.

— Con vừa mới đến tiệm may bác Võ.

— Vậy à? Hạ Chi thất sắc – Con đến đó chi vậy?

— Lấy áo cho Dương Tử.

Nói xong, nó lồm lũi, bước vào nhà. Khởi Tạo chưa về, ngoài vết thương ở đầu gối và tay, Xá không còn thấy đau nữa. Dương Tử nhìn anh bông đùa.

— Hôm nay là ngày xui của anh Xá.

Đột nhiên Xá thấy tức giận.

— Mặc tôi!

Dương Tử ngạc nhiên.

— Anh làm gì dữ thế? Đến bác Võ có lấy áo hộ em không?

— Lấy không được mới tức đây chứ.

— Sao vậy?

Xá nói to như hét.

— Mẹ nói láo!

Hạ Chi nhìn con ôn tồn.

— Xá, tại sao con lại nặng lời với mẹ như vậy?

Xá quắc mắt, bản tính nóng nảy di truyền của Tạo.

— Bà chủ tiệm may bảo là mẹ chẳng có may!

Hạ Chi bình tĩnh.

— Thế à? Hôm trước mẹ nói với cô gầy gầy trong tiệm rồi, lúc đó không có bà chủ ở đây, có lẽ cô kia quên rồi đấy.

Xá bán tín bán nghi nhìn mẹ, xong cúi xuống. Nó không tức gì hơn khi nghĩ đến ngày mai, giữa lúc cả lớp Dương Tử đều mặc áo trắng thì Dương Tử không có. Xấu hổ thật. Con của một ông giám đốc bệnh viện to thế này mà chẳng sắm nổi chiếc áo cho con. Xá bực dọc và hứa sẵn sàng đâm võ mặt tên nào nói một câu dè bĩu em nó như thế.

Quay sang em, Xá ngạc nhiên khi thấy Dương Tử vẫn thản nhiên.

— Được rồi, không có áo trắng mai con mặc áo khác cũng được.

Dương Tử nói Xá quắc mắt.

— Nhưng tại nó mặc áo trắng, em mặc áo khác không nhục à?

— Không, em không thấy nhục tí nào cả.

— Nhưng người ta sẽ bảo cha với mẹ hà tiện.

— Nhưng cha mẹ đâu có hà tiện đâu? Mai em sẽ mặc áo đỏ mới, đẹp hơn chúng.

Xá bực dọc những không biết làm gì hơn, Hạ Chi ngồi cạnh yên lặng. Con bé ngoan thế này mà là con kẻ sát nhân được sao? Nàng bàng hoàng nhưng khi nghĩ đến sự trả thù của chồng, bao nhiêu sự thương hại ban nãy lại

biến mất.

Sáng hôm sau, bé Dương Tử mặc áo đầm màu đỏ đến trường, nó vẫn vui vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, Xá nhìn em buồn bã.

— Tội nghiệp, em mặc áo đỏ không mặc cỡ à?

— Không, áo này mẹ may đẹp, em thích mặc áo này hơn.

Xá yên lặng đưa mắt nhìn các cô bé đồng lớp với Dương Tử, chúng nó mặc toàn áo đầm trắng.

Tiếng chuông reo vang, tất cả học sinh đều tụ giữa sân rộng. Sân khấu nằm ở góc sân trải thảm màu đỏ với những búp bê trang trí đầy rẫy. Thầy cô và hiệu trưởng đến xong phụ huynh học sinh cũng đã an tọa. Thế mẹ có đến không? Xá đưa mắt tìm kiếm, giữa đám đông người không làm sao nó thấy Hạ Chi, thế này thì có lẽ mẹ đã không đến rồi... Xá buồn bã khi nghĩ đến đứa em lạc lõng giữa đám áo đồng phục màu trắng.

Hồi chuông khai mạc vang lên, màn nhung mở rộng, một cậu bé khoảng tám tuổi bước ra sân khấu, nhưng có lẽ đám đông ồn quá, làm nó lúng túng chẳng biết nói gì. Tiếng cười ồ từ dưới sân khấu vọng lên, thằng bé sợ hãi chạy vào trong.

Màn vũ của bé Dương Tử nằm ở phần đầu chương trình. Nghĩ đến chiếc áo đỏ của em, Xá lại bứt rứt, rồi đứng dậy và chạy vào hậu trường.

— Thừa cô...

Xá ngập ngừng gập vị giáo viên dạy vũ.

— Ô, anh Dương Tử đây mà, gì đó em.

— Dạ...Dạ...em con hôm nay mặc áo đỏ...Em rất tiếc là...

Xá nói không được nữa vì những giọt nước mắt đã chảy xuống má.

— Làm gì em lại khóc? Đó là lỗi tại tôi, vì lúc đầu tôi bảo mấy em đó là để kỷ niệm ngày lễ nhi đồng hôm nay mấy em tốt nhất là mặc áo trắng chứ đâu có bảo là bắt buộc.

— Nhưng...Nhưng mà...

Xá chưa kịp nói hết câu, thì Dương Tử ở đâu chạy đến.

— Anh đừng buồn, em không có gì mắc cỡ đâu.

Xá gật đầu, dụi mắt.

Màn vũ của Dương Tử đến, tim Xá đập mạnh, nó cẩn nhẹ lấy đôi môi thu hết can đảm nhón lên sân khấu, nhưng đôi tai lắng nghe lời bình phẩm chung quanh.

Đám vũ sinh bước ra sân khấu, thật bất ngờ giữa đám nữ sinh áo trắng chiếc áo màu đỏ lại nổi bật hơn cả. Những điệu múa nhịp nhàng và đẹp của cô em gái làm Xá thấy hãnh diện đỏ mặt. Có tiếng xầm xì chung quanh Xá.

— Con bé mặc áo đỏ đẹp quá!

— Em của thằng Xá đấy.

— Nhưng đẹp hơn nó nhiều.

— Học giỏi nữa.

Xá sung sướng với những lời ca tụng dành cho em, bao nhiêu sự lo âu ban nãy mất hết, lũ con trai ngồi sau lưng Xá lại lên tiếng.

— Con bé dễ thương quá!

— Vậy mày cưới làm vợ đi!

— Nói bậy!

Những lời bông đùa của bạn cùng trường không làm Xá giận, nhưng đột nhiên có tiếng nói.

— Con nhỏ đó là con nuôi đó!

Xá bàng hoàng.

— Sao mày biết?

— Mẹ tao bảo, mày nhìn xem nó đâu giống ông bà bác sĩ Tạo.

Thật vậy sao? Xá há hốc miệng, đưa mắt nhìn lên sân khấu cũng vừa lúc Dương Tử và đám vũ sinh bắt đầu chào khán giả.

Đứng cách cổng một khoảng ngắn đón Dương Tử, dưới ánh nắng chói chang của buổi trưa, tuyết bắt đầu tan rã, Xá cảm thấy vết thương nơi đầu gối qua lại bắt đầu đau. Đúng rồi, vì Dương Tử là con nuôi nên mẹ chẳng làm áo cho nó. Xá nghĩ. Ông bà chủ thợ may lúc nào cũng mong có khách hàng thì không thể nào quên được, chắc chắn mẹ nói dối! Xá buồn bực.

— Anh!

Dương Tử từ trong lớp trông thấy Xá chạy ra.

— Em nhảy đẹp lắm.

Thật hờ anh, vậy thì sướng quá!

Xá gằm mặt xuống.

— Chiếc áo đỏ của em cũng đẹp.

Gương mặt Dương Tử rạng rỡ.

— Mẹ có đến không anh?

— Mẹ hả? Xá làm bộ ngó quanh rồi nhún vai. Quan khách đông quá anh chẳng nhìn thấy mẹ.

Mắt Dương Tử nhìn lên trời, đột nhiên nó nói.

— Ô, con điều kìa anh!

— Hử.

Xá nhìn lên, nó ngạc nhiên sao Dương Tử không buồn. Đầu gối lại đau nhói, nó dừng lại.

— Chân anh lại nhức nữa à?

— Ủ.

— Để em công anh cho nhé?

Xá cười to.

— Khùng à? Anh nặng thấy mồ em làm sao công được.

Quanh qua khúc quanh, dưới lùm cây tòng. Xá và Dương Tử cũng nhìn thấy Tử Thăng.

— Chào dì ạ.

Tử Thăng xoa đầu Dương Tử.

— Dương Tử nhảy đẹp lắm nhé.

Dương Tử tròn mắt ngây thơ.

— Dì cũng có đến xem nữa à?

Tử Thăng gạt đầu, nắm tay hai đứa cháu bước đi, thái độ yên lặng của Xá khiến Thăng ngạc nhiên.

— Xá sao thế?

— Không sao cả.

— Sao con đi khắp khiễng thế kia, chân đau à?

— Không đau, nhưng...buồn quá.

— Anh bảo em nhảy đẹp sao anh lại buồn?

— Không phải chuyện đó, em nhảy đẹp anh mừng lắm.

Tử Thăng cười xòa.

— Con người sao tham lam quá vậy? Người ta chỉ cần gặp một chuyện vui là vui suốt ngày, chớ có đợi chờ, con không thấy dì lúc nào cũng vui cả sao?

— Nhưng mà...

Tử Thăng nhìn thẳng bé đang trưởng thành.

— Xá, nếu con đánh rơi một trăm đồng con thấy sao?

— Buồn vì mất tiền.

— Còn Dương Tử.

— Không biết, con chưa hề có số tiền to như vậy.
Thuở xưa có lần con đánh rơi mười đồng.

— Lúc đó con nghĩ thế nào?

— Con nghĩ là kẻ nhặt được chắc mừng lắm.

— Con không buồn à?

— Không, nếu người nhặt được là bác ăn xin.

Xá phản kháng.

— Nhưng em đã mất mười đồng.

Dương Tử vẫn ngây thơ.

— Vâng, nhưng em có thể xin mẹ mười đồng khác.

Tử Thăng nhìn hai đứa bé, lòng lâng lâng niềm vui.

— Xá nếu con mất tiền, theo dì thì con không nên buồn, vì có buồn tiền mất cũng chẳng thể trở lại, chỉ thua thiệt cho chính mình thôi.

— Dạ.

— Nếu mất mười đồng phải sung sướng bằng mười lần, mất một trăm phải sung sướng hơn trăm lần. Con chỉ cần nghĩ. May quá ta chỉ mất có một trăm chứ không mất hai trăm, hoặc là kẻ nhặt được nếu là một kẻ đói sắp chết thì họ phải mừng lắm. Một trăm đồng mà cứu được cả một mạng sống thì... Con không lấy thể làm vui sao?

Mất Xá dăm dăm nhìn về phía trước.

— Thừa dì, thế nếu chân con đau thì con phải tự nhủ là. Ồ! May quá, tay ta chẳng hề gì à?

— Phải.

— Vậy thì, nếu... Con nói nếu đấy nhé. Nếu con biết được mình là con nuôi thì con phải an ủi mình thế nào?

Lời của Xá khiến Tử Thăng bàng hoàng thẳng bé này đã khám phá ra sự thật.

— Tại...Tại sao con lại nghĩ vậy? Con...con nào có phải là con nuôi đâu?

— Vâng, vì vậy con mới bảo là nếu.

Tử Thăng liếc nhanh về phía Dương Tử, con bé có vẻ say sưa nhìn theo những cánh diều trên bầu trời, nó không chú ý gì đến câu chuyện của hai người lớn hơn nó.

— Nếu...Nếu thật sự có chuyện đau lòng như vậy thì...Thì để suy nghĩ xem.

Đôi mày Xá nhíu lại.

— Suy nghĩ một mình thôi à?

— Nếu gặp chuyện quan trọng vượt ngoài khả năng giải quyết của chính mình thì ta phải nhờ đến thầy giáo, đến cha mẹ và những người lớn hơn.

Tử Thăng bối rối, chưa bao giờ thấy mình ngu như vậy. Gặp trường hợp đó phải giải quyết thế nào? Tử Thăng bâng khuâng, nghĩ đến lần bỏ nhà ra đi của Dương Tử. Sống ở nhà nàng cả buổi trời mà chẳng ai thềm đến rước, tội thật!

Lời của Xá làm Tử Thăng lo âu. Gia đình của Tạo đang sóng gió? Không, không thể có chuyện như vậy. Hạ Chi đúng mực vợ hiền. Hạnh phúc không thể nào gây đổ một cách vô cớ như vậy.

— Cánh diều mất tiêu rồi dì ơi.

Tiếng của bé Dương Tử đánh thức Tử Thăng, Xá đang yên lặng đột ngột lên tiếng.

— Nếu không ai giải quyết được cả, thì thế nào? Có cần phải cầu trời không? Nhưng ông trời ở đâu mà Xá chẳng bao giờ thấy cả thế hử dì?

20. ÁO ĐẸP

Thấm thoát mà tháng tư đã đến. Bây giờ Xá đã là học sinh Trung học còn Dương Tử thì lên lớp hai.

Ngày mai Lâm Tịnh Phu sẽ về! Sau bữa cơm tối Tạo ngồi trên ghế phì phà điều thuốc. Hạ Chi yên lặng trước sự thay đổi của vợ. Phải chăng vì tin Phu trở về khiến nàng hồi xuân?

— Sáng nay Cao Mộc có điện thoại đến bệnh viện cho biết, ngày mai lúc hai giờ năm mươi phút Phu sẽ đến Khởi Xuyên.

Khởi Tạo lập lại, nhưng Hạ Chi vẫn yên lặng cầm cúi lau bàn.

— Mai em cũng đến ga đón ông ấy nhé?

— Vâng.

Giọng nói của Hạ Chi thật tự nhiên, Tạo thấy yên tâm.

— Mai anh sẽ cùng ông quản lý và cô y tá trưởng đến ga trước.

Bây giờ Hạ Chi mới ngẩng lên.

— Anh Cao Mộc có đến đón không?

— Mộc à? Có lẽ đến chứ, nghe nói hẳn định mai mồi gì cho Tịnh Phu đấy. Câu nói bất ngờ, khiến Hạ Chi bối rối, nàng nói nhanh:

— Thôi để em đi tắm.

Sự biến đổi đột ngột của Hạ Chi khiến Tạo lại nghi ngờ. Hình như tám năm qua vẫn không làm Chi quên được Phu. Tạo nghĩ và bất giác cảm thông với tình cảm đứa con nuôi của mình.

— Tám giờ rồi, chưa đi ngủ sao con?

Dương Tử ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, rồi quay lại cười với Tạo.

— Mẹ đâu rồi cha?

— Đi tắm rồi.

— Vậy thì con đi ngủ trước, chúc cha ngủ ngon.

— Cảm ơn con, ngủ ngon.

Tạo nói, chàng nhìn theo bóng đứa con nuôi, nó đi về phía nhà tắm nói gì với Hạ Chi không rõ, nhưng Tạo cũng đoán được là lời xin phép ngủ trước.

Gian phòng chìm hẳn xuống, Tạo đi lên lầu, tiếng đọc bài của thằng Xá từ phòng sách vang ra:

I am a boy, I am a girl.

Xá đang học Anh ngữ vỡ lòng. Nó đọc thật ngọt, môn

học mới này có vẻ thích thú với nó, nghĩ đến thời xưa, cách đây hai mươi mấy năm, Tạo cũng có cảm giác thích thú với môn học mới... Cũng trong phòng này... Đột nhiên Tạo thấy lòng ảm lại.

— Xá, siêng quá vậy con?

Xá đang say sưa với bài học, nghe cha hỏi quay lại.

— Gì cha?

— Không có gì cả, nghe con đọc Anh Ngữ cha nhớ đến thuở thiếu thời của mình lúc xưa, cha cũng ngồi trong phòng này.

Tạo bước vào nhìn quanh như muốn thở lại không khí cũ.

— Cha, lúc gần đây sao mẹ thấy ghét quá hà.

— Sao kỳ vậy? Tạo cười. Chàng nghĩ đến chàng thuở xưa. Đúng rồi, thằng Xá cũng đang ở vào tuổi phản kháng gia đình đây – Mẹ làm gì con buồn?

— Cha – Dương Tử có phải là con nuôi không?

— Tại sao con hỏi lạ vậy?

Tạo nhạc nhiên khi thấy con trai ra vẻ suy nghĩ.

— Vì mẹ không yêu Dương Tử, mẹ có vẻ lúc nào cũng ghét bỏ nó.

— Con lầm rồi, mẹ thương Dương Tử lắm.

— Hôm lễ nhĩ đồng mẹ không đến dự, mẹ thương Dương Tử kém xa dì Thăng.

Tạo bồi rồi.

— Có lẽ hôm ấy mẹ con không được khỏe.

— Còn nữa...

— Còn cái gì?

Xá thở dài không đáp, Tạo nhìn con:

— Còn cái gì nói cha nghe xem.

— Hôm lễ có con nhỏ học cùng lớp với con bảo Dương Tử không phải là con ruột của cha mẹ.

— Thế à? Con tin lời người ta hơn lời cha mẹ sao?

Xá yên lặng, Tạo tiếp:

— Nếu không tin con đến tòa thị sảnh xem sổ hộ tịch sẽ rõ ngay.

Tạo vừa nói vừa nhìn những quyển vở để trên bàn của Xá vừa đưa tay định lấy thì Xá đã chụp lấy một quyển nhét vào tủ.

— Quyển gì đấy con?

— Không có gì cả.

— Tại sao con phải giấu?

Xá miễn cưỡng kéo ra đưa cho Tạo.

— Quyển gì đây? À Luận văn.

Lật từ trang một. Tào đọc phốt nhanh qua hàng chữ lớn “Đi tắm biển, trượt tuyết một buổi học họa. Tôi đã là học sinh lớp sáu...” “Đứa em gái bị giết”. Năm chữ thật to đập vào mắt Tào.

— Học trò lớp sáu mà làm những bài luận như thế này à?

Xá không trả lời thẳng, nó bảo Tào:

— Cha đừng ngồi đây xem, con học không được.

Tào cầm quyển vở trở về phòng riêng, tò mò đọc ngay bài “Đứa em gái bị giết”.

Tôi chỉ có một đứa em gái, đúng ra là hai đứa nếu đứa kia còn sống, và ít nhất nó cũng học đến lớp ba hay bốn rồi, tên nó là bé Lê.

Năm Chiêu Hòa thứ hai mươi một (1947) Em Lê tôi mất, mỗi năm, đến ngày giỗ, nhà thật đông người, vui lắm họ uống rồi cười nói ồn ào, bé Dương Tử bảo:

— Ngày cúng vui quá hở anh!^[2]

Hôm qua, trong làng có lễ tế thần. Dương Tử tưởng có giỗ, mẹ bảo:

— Không phải đâu, đó là lễ cúng thần đấy.

Nói xong, mẹ lại khóc òa lên, tôi ngạc nhiên nhưng chẳng dám hỏi, đưa Dương Tử ra sân.

— Sao mẹ khóc vậy anh?

Dương Tử hỏi, tôi đáp:

— Mẹ nhớ chị Lệ của em.

Nhưng Dương Tử có vẻ không hiểu, nó hỏi:

— Chị Lệ chết lâu lắm rồi sao mẹ lại khóc.

Tôi đành phải nói thật:

— Vì chị Lệ của bé bị người ta giết, mỗi lần nghĩ đến là mẹ khổ mẹ khóc.

Tôi nói xong mới thấy hối hận, vì Dương Tử có vẻ sợ hãi la. Trước đây nó không hề biết tới chuyện đó, cha mẹ đã giấu kín.

Bé Lệ bị giết khi tôi được năm tuổi, bây giờ tôi học lớp sáu rồi, lớn rồi, tôi phải suy nghĩ chín chắn.

Ai giết bé Lệ? Tại sao giết? Rồi có bị bắt không?

Mỗi lần nghĩ tới chuyện đó là tôi hình dung ra thủ phạm, hấn có khuôn mặt hung dữ với đôi mày sậm (kẻ giết người bao giờ cũng có đôi mày sậm coi mới dễ sợ). Còn bé Lệ? Khuôn mặt nó tôi đã quên mất, trông hình trên bàn thờ tôi thấy chẳng giống như trí nhớ tôi tí nào.

Ngồi dưới gốc cây, nghĩ về bé Lệ và tên sát nhân, đột nhiên tôi thắc mắc. Người chết rồi đi về đâu? Phải rồi sách bảo về thiên đàng hoặc địa ngục. Bé Lệ hiện lành

chắc chắn phải về thiên đàng, còn kẻ sát nhân phải xuống địa ngục.

Càng nghĩ tôi càng thấy tôi lớn, bé Dương Tử không biết nhặt được ở đâu một bó hoa mang lại:

— Bó hoa này em cho chị Lệ.

Chúng tôi cùng nhau bước đến cạnh rừng, Dương Tử lấy đá chát thành hình nắm mộ xong cắm hoa lên, tôi hỏi:

— Em có khăn điều gì không?

Nó gật đầu.

— Em mong chị Lệ sống dậy để cùng đùa với chúng ta.

Tôi cười:

— Em khờ quá, người chết bị đốt thành tro rồi làm sao sống lại được?

Nhưng Dương Tử vẫn tin tưởng.

Chắc chắn sống lại được, mẹ bảo chỉ một trăm năm sau là đầu thai hà.

Dương Tử còn nhỏ quá, nó mới học lớp một làm sao biết được nhiều chuyện như tôi, bé Lệ bị giết tội thật. Bây giờ chỉ còn lại Dương Tử, tôi phải thương nó thật nhiều mới được.

Đọc hết bài luận, Tào thở dài. Thuở còn đi học, ngoài sách vở, vui đùa chàng đâu còn gì bận tâm một cách phiền phức như lũ trẻ ngày nay? Tội thật! Đúng ra ta không nên nhận nuôi Dương Tử, vì thế này chỉ làm khổ tâm thằng Xá khi nó biết được sự thật mà thôi. Tào bứt rứt và chàng thấy rằng ý trả thù Hạ Chi của mình bây giờ trở thành mũi dùi đe dọa hạnh phúc gia đình chàng.

Mai đây Lâm Tịnh Phu sẽ trở về! Một bóng đen mới cho hạnh phúc. Tào thấy lúc nào nỗi khổ tâm cũng vây chặt chung quanh. Chỉ vì muốn tỏ ra quảng đại với Cao Mộc, mà ta lại hành động ngu xuẩn như vậy.

Tào bứt rứt, cố xua đuổi những ám ảnh xui xẻo.

Nếu tám năm trước Hạ Chi và Lâm Tịnh Phu đừng đuổi bé Lệ ra ngoài thì con bé đâu phải chết thê thảm như vậy. Tất cả đều do lỗi của Tịnh Phu và Hạ Chi cả.

Giữa bóng tối một tia sáng lóe lên, Hạ Chi đã tắm xong và trở về phòng. “Tôi phải thương nó thật nhiều mới được”. Câu văn trong bài luận của thằng Xá ám ảnh mãi Tào. Dù Dương Tử là con Thạch Thổ Thủy đi nữa, nếu ta, Hạ Chi và thằng Xá đều yêu nó được thì gia đình vẫn êm ấm như thường. Tào nghĩ.

Hạ Chi loay hoay mãi bên tủ áo, nàng chọn chiếc áo

mới may còn thơm mùi vải mặc vào. Đón Tịnh Phu, ta chẳng nên để cho chàng thấy ta đã già. Hạ Chi nghĩ và thấy mãn nguyện với hành động của mình.

Bước xuống taxi, đi về phía nhà ga, Hạ Chi đã thấy Tào, ông quản lý và cả cô y tá trưởng có mặt.

— Bà giám đốc hôm nay đẹp quá!

Lời ca ngợi của hai nhân viên khiến Tào đâm lo. Chàng nhìn bộ áo mới của vợ. Bộ kimono màu nho tím và chiếc khăn choàng vai màu trắng làm nổi bật dáng dấp trẻ trung của Hạ Chi.

Đúng là một nhầm lẫn lớn. Tào tự trách khi nghĩ đến thái độ quân tử Tào của mình, để đôi gian dân gặp lại.

Còn một phút nữa. Một phút mà dài như cả một thế kỷ. Hạ Chi tỏ vẻ bồn chồn, ông quản lý đứng cạnh nói gì nàng cũng không nghe.

Tiếng còi hú to, xe hỏa đã đến. Hạ Chi đè nhẹ tay lên ngực, hướng mắt về phía hành khách đang lục đục bước xuống xe.

— Hình như họ kia!

Hạ Chi, ông quản lý và Tào cùng bước tới, chỉ thấy Cao Mộc còn Lâm Tịnh Phu đâu chẳng thấy. Giữa lúc mọi người còn ngạc nhiên thì có tiếng nói lạ phía sau.

— Chào quý vị!

Hạ Chi giật mình quay lại. Dáng dấp của người đàn ông khiến nàng thất vọng. Lâm Tịnh Phu đây sao? Khuôn mặt phì nộn khiến đôi mắt nhỏ hằm, biểu tượng cho một thứ vật chất thuần túy chớ không còn vẻ phóng khoáng nghệ sĩ của người đàn ông năm nào.

— Bà Tạo, lâu quá mới gặp bà.

— Dạ.

Hạ Chi ấp úng. Nàng không ngờ sự trùng phùng lại có thể ngỡ ngàng thế này, uống cả công tôi mặc áo mới.

Chiếc xe của bệnh viện trời tới. Đám đông sau một hồi chuyện vãn lục đục lên xe, Hạ Chi ngẩn ngơ quên cả lời chào Phu. Nàng đứng đấy nhìn theo mãi đến bóng xe mất hút. Gió thàng tư nhẹ lay tà áo. Hạ Chi nghĩ đến bộ áo mới của mình, cười buồn.

21. NHỮNG BƯỚC CHÂN

Cơm tối xong, Tào ngồi đốt thuốc nhìn ra trời, những đám cúc vàng ngoài sân rụng rớt. Có tiếng gõ cửa rồi Thụy Kỳ bước vào với lá thư trên tay.

— Cảm ơn cô.

Tào nói trong khi cô y tá đa tình lặng lẽ lui bước. Từ hôm Lâm Tịnh Phu trở về nhận chức đến nay đã hơn tháng, thái độ Kỳ thay đổi lạ. Nàng không còn là con chim sẻ nhí nhảnh nữa.

Không phải chỉ có Thụy Kỳ mà cả Hạ Chi cũng thay đổi Tào nghĩ.

— Ông Phu bệnh hoạn cơ thể yếu ớt mình còn giữ ông ấy làm gì?

Có lần Hạ Chi bảo, nàng có vẻ hất hủi Phu như Thụy Kỳ.

— Ông giám đốc, xin ông đừng để ông Phu trở về đây làm.

Tào bắt đầu yên tâm mấy lần chàng có ý muốn mời Phu đến nhà chơi nhưng chẳng thấy hắn đến. Như vậy là

mối liên hệ của họ đã tan rã, Tạo nghĩ, chàng mở bức thư của Thụy Kỳ mang lại đọc.

— Ô năm nay ở Kinh Đô sẽ có một buổi hội thảo của giới Y học.

— Tạo sung sướng lật bức thư mời ra ngắm nghía. Đây là dịp để tìm hiểu thêm cũng là dịp để Tạo về Kinh Đô du lịch. Đã lâu rồi từ ngày chiến tranh kết liễu đến giờ, công việc bận rộn đã cầm chân chàng mãi với bệnh viện.

— Ba mươi tháng chín, lúc bấy giờ là mùa thu, bệnh nhân cũng không có bao nhiêu.

Tạo nghĩ, chàng coi đây là một cơ hội tốt để đi xa, xa Hạ Chi để thử lòng người vợ.

— Cho em theo với!

Hạ Chi đứng gần đấy đột ngột lên tiếng, Tạo lúng túng.

— Em cũng muốn đi sao?

— Vâng sẵn dịp em ghé Trường Kỳ thăm cha luôn.

Từ ngày về hưu, bác sĩ Hạ sẽ về ở chung với đứa con trai tại Trường Kỳ.

— Nhưng còn Xá với Dương Tử thì sao.

— Em sẽ nhờ cô Châu đến ở phụ vài hôm.

Tạo bực mình.

— Biết cô Châu có rảnh không chứ?

— Em nghĩ là cô ấy sẽ không từ chối đâu.

Bản tính Hạ Chi bao giờ cũng vậy, nàng muốn làm một việc gì là không bao giờ chịu lùi bước, Tạo miễn cưỡng.

— Thôi được rồi, cùng đi vậy.

Hạ Chi thấy chồng đã đồng ý, nàng nở nụ cười thật tươi, nhìn nụ cười của vợ, Tạo thấy thật hài lòng. Hôm nay Hạ Chi vui.

Trước ngày khởi hành hai hôm, Hạ Chi xuống phố làm tóc. Lâu quá rồi không được đi xa, tâm trạng Hạ Chi phoir phoir như lòng xuân thiếu nữ. Nàng không biết tại sao mình vui phải chăng để trốn lánh thất vọng hay vì sẽ gặp mặt cha? Người cha mà lâu rồi không gặp.

Làm tóc xong, mới có bốn giờ hơn, còn sớm chán, ở nhà đã có cô Châu phụ nấu bếp vào quán uống tí cà phê vậy, Hạ Chi quyết định. Đây là lần đầu tiên nàng vào quán cà phê một mình.

Quán “Chim xanh” do một nhà thơ làm chủ, không khí thanh lịch và thoải mái, khiến Hạ Chi ưa thích, nàng từng cùng Tạo đến đây mấy lần. Ngồi xuống ghế gọi một tách cà phê nóng và sữa để riêng, lơ đãng nhìn ra

ngoài trời bên ngoài như chẳng hề để ý đến những cặp mắt tò mò kinh ngạc. Nắng thu vàng úa qua lá, những hạt nắng mong manh như sẵn sàng tan vỡ khi gió đến. Hạ Chi cho sữa vào cà phê. Có gã đàn ông đội nón sụp bước vào, thấy nàng ngồi một mình, hẩn mò đến.

— Xin lỗi ông...

Hạ Chi định phản kháng thì đã bắt gặp đôi mắt của Phu. Phu đang nhìn nàng cười, hôm nay anh chàng trông lịch sự hơn, vẻ béo phì của đầu tháng tư đã biến mất, có lẽ công việc làm tan đi những lớp mỡ khó coi trên mặt.

— Xin lỗi đã làm bà giật mình.

— Dạ không có chi, thật tôi không ngờ lại gặp ông ở đây.

Hạ Chi khách sáo một cách lúng túng.

— Thế à? Vừa ở bệnh viện ra một quá ghé đây uống cà phê... Cà phê ở đây ngon chứ hờ bà?

— Vâng. Hạ Chi nhìn đồng hồ - hôm nay ông về sớm thế?

— Lúc này phòng nhân khoa cũng không có bao nhiêu bệnh nhân nên cũng nhàn.

— Ông khỏe hẳn rồi chứ?

Hạ Chi hỏi, Phu không đáp ngay, anh chàng thở khò. Phu đang giận ta đấy à? Hạ Chi nghĩ đến hôm đón Phu ở nhà ga, sự lạnh nhạt của mình hôm ấy có lẽ đã làm cho Phu giận.

— Nghe nói ông giám đốc sắp đi dự hội nghị phải không bà?

— Vâng.

— Bà cùng đi chứ?

Mắt Phu nhìn thẳng mắt Hạ Chi, khiến Hạ Chi bối rối.

— Dạ còn đang suy nghĩ.

Hạ Chi không ngờ lại trả lời Phu như thế. Sao có chuyện lạ vậy, trống ngực nàng đập mạnh.

Phu cười xòa, nụ cười ngạo nghễ nhợt nhạt khiến Hạ Chi khó chịu.

— Thôi xin phép ông, tôi về.

— Bà định trốn tôi à?

Lời Phu khiến Hạ Chi hoảng hốt.

— Tại sao ông nói vậy?

— Không phải à? Vừa trông thấy tôi sao bà lại bỏ đi?

Hạ Chi lúng túng, Phu tiếp.

— Ở Động Giả suốt bảy năm trời không nhận được một lời thăm hỏi của bà...

— Xin lỗi.

— Người khỏe mạnh bao giờ cũng thích hắt hủi người bệnh hoạn, nhiều lúc tôi thấy chán quá.

Phu đốt điếu thuốc, chậm rãi:

— Đúng ra tôi không nên nói những chuyện đó làm gì, nó vô can, có điều tôi muốn nói với bà một chuyện.

Hạ Chi giật mình. "Chuyện gì đấy? Ông lập gia đình à?" Hạ Chi đột nhiên thấy sợ không muốn nghe nếu Phu bàn về chuyện đó.

— Chuyện quan trọng lắm không ông?

— Để ra ngoài tôi sẽ nói cho bà nghe.

Nắng bắt đầu nhạt, bầu trời thu hiu hắt. Lần đầu tiên Hạ Chi sánh bước bên Lâm Tịnh Phu. Anh chàng cao hơn cả Tạo.

— Anh cần nói chuyện gì?

Tịnh Phu rẽ qua con đường vắng.

— Hai hôm nữa tôi sẽ đến nhà bà.

Thế này có nghĩa là sau khi Tạo đã khởi hành, Hạ Chi bước chậm lại.

— Chuyện hôn nhân của anh phải không?

Tịnh Phu yên lặng như một thú nhận khiến Hạ Chi bút rút, thế này thì ta sẽ không đi. Ta sẽ ở lại.

— Bà đi theo ông giám đốc chứ?

— Hạ Chi lắc đầu:

— Có lẽ tôi sẽ ở lại.

Nụ cười điểm nhẹ trên môi Phu, hấn gật gù.

— Thế thì...tôi sẽ gọi điện cho bà sau, hôm nay bận quá!

Tịnh Phu nói nhanh rồi lách qua ngõ hẻm như lần trốn, Hạ Chi ngạc nhiên, nàng đâu biết là Thụy Kỳ đang đi phía sau nàng.

Trở về nhà, vừa gặp mặt chồng, Hạ Chi nũng nịu.

— Thôi, em không đi đâu.

— Không đi? Tại sao vậy?

Tạo ngạc nhiên nhìn vợ, dù lúc đầu không định đi với Hạ Chi, nhưng sau mấy ngày chuẩn bị rộn rịp, chàng lại thấy có vợ cùng đi ầm cúng hơn.

— Để mấy đứa nhỏ ở nhà em chẳng an tâm.

Hạ Chi vừa nói vừa bỏ đi vào trong. Cô Châu đang so đo nhìn thấy Chi bước vào hỏi.

— Nghe nói bà chẳng có ý đi nữa hở bà?

— Vâng, làm phiền cô mấy hôm, có buồn không?

— Dạ không có gì.

Hạ Chi phân bua.

— Định đi nhưng nghĩ lại mấy đứa con tôi chẳng yên tâm.

— Bà làm thế có lẽ ông sẽ buồn.

Bé Dương Tử đang ngồi xem sách nghe mẹ nói ngẩng đầu lên.

— Mẹ không đi rồi ngoại trông thì sao.

Hạ Chi làm bộ tiếc rẻ.

— Nhưng nếu ngoại biết, chắc người không trách đâu.

Sự thay đổi ý định đột ngột của Hạ Chi không làm Tạo nghi ngờ. Có điều chàng thắc mắc. Tại sao Hạ Chi lại chẳng nghĩ đến con ngay từ đầu? Mà mãi đến giờ mới thay đổi ý định?

Tạo thấy tội cho con, chàng bước đến cạnh hai con:

— Xá, con cần gì?

Xá đưa mắt sang Dương Tử.

— Con lớn rồi cha cho chi cũng được, riêng bé Dương Tử thì...

Tạo ngồi xuống bàn.

— Để cha mua cho Dương Tử một con búp bê thật to nhé?

— Dạ cảm ơn cha.

Dương Tử đưa mắt biết ơn nhìn Tạo.

22. CÒN BẢO

Vì sự thay đổi đột ngột của Hạ Chi nên buổi khởi hành dự định vào lúc tám giờ sáng chủ nhật đã được thay đổi. Tào quyết định lên đường chiều thứ bảy trước khi đến Kinh Đô ta sẽ ghé ngang Cháp Quang tìm Cao Mộc.

Buổi đưa tiễn với đầy đủ người trong nhà khiến Tào cảm động. Đây là lần đi xa đầu tiên Tào nghĩ. Nhìn gương mặt Hạ Chi, Xá và Dương Tử, bao nhiêu dằn vặt hàng ngày chợt biến mất.

— Cha đi xa xin làm giùm con một việc.

Xá lên tiếng, Tào vui vẻ:

— Được con cần gì?

— Đến mỗi địa phương, cha hót cho con một nắm đất và gửi một tí carte postale về cho con.

— Con định nghiên cứu về đất à?

Tào thích thú về cậu con trai, sự thích thú chợt tắt đi khi nghe Xá nói:

— Con không muốn hành nghề y sĩ của cha nữa, sau này con sẽ là một nhà khoa học gia.

— Làm khoa học gia kiêm y sĩ cũng được vậy, tại sao con lại không muốn?

Xá lắc đầu:

— Con không muốn nhìn thấy bệnh nhân chết dần trước mắt.

Tạo cười buồn không nói, Hạ Chi chen vào câu chuyện khác.

— Anh Tạo, anh nhắm bảo có thể đến không chứ?

— Cái gì?

— Em định hỏi anh, nếu bảo đến có nguy hiểm cho cuộc hành trình của anh không?

— Nếu sợ nguy hiểm anh sẽ không di chuyển bằng tàu là xong.

Xá nhìn cha:

— Cha định di chuyển bằng tàu buôn à?

Tạo gật đầu:

— Đến Cháp Quang xong, chiều mai cha sẽ đáp chuyến hai giờ bốn mươi phút về Kinh Đô.

Xá yên lặng, Hạ Chi ngập ngừng đôi chút.

— Anh Tạo anh có đến Trường Kỳ, nhớ xin lỗi bố hộ em nhé?

Còi tàu hú to, sắp rời bến, Hạ Chi vội đưa con xuống.

Những cái vẫy tay qua khung cửa sổ xa dần.

— Cha mất tiêu rồi.

Dương Tử nói, nó nhìn theo tàu với đôi mắt hiếu kỳ.

Ngước mắt nhìn trời Hạ Chi lẩm bầm.

— Có lẽ trời sắp mưa rồi.

— Đến tám giờ mai cha đã có mặt ở Cháp Quang tàu biển đến hai giờ bốn mươi mới khởi hành, không biết cả buổi sáng cha sẽ làm gì?

Xá băng khuâng, Hạ Chi trấn an:

— Có lẽ cha dạo phố.

Mưa đến. Mưa sẽ đến. Hạ Chi chợt nhớ đến buổi hẹn của Lâm Tịnh Phu nàng lo ngại nhìn Xá. Không biết có nên để Xá biết sự đến viếng của Lâm Tịnh Phu không.

— Tàu của cha không biết có gặp bão không? Ban này radio cho hay bão sắp thổi đến Bắc Hải Đảo.

— Tính của cha con cần thận lắm chắc không sao đâu. Nếu thấy nguy hiểm thì bỏ chuyến đi là xong.

— Vâng. Nhưng... Biết đâu có thổi đến đấy không chứ?

— Đài khí tượng đâu có nói? Con cứ yên tâm đừng nghĩ nhiều một óc.

Xá do dự. Hạ Chi băng khuâng với cuộc đến viếng của

Phu.

— Xá này... Chiều nay ông Phu sẽ viếng nhà mình.

— Ông Phu nào? Phải ông bác sĩ ở Động Giả mới về đó không?

— Ờ...

— Ông ấy đến làm gì chứ?

Hạ Chi ngập ngừng đưa mắt thăm dò phản ứng con.

— Hình như có chuyện gì quan trọng lắm thì phải.

Xá nhíu máy:

— Có chuyện quan trọng sao chẳng đợi lúc cha ở nhà thương lượng? Mẹ từ chối thẳng đi.

— Từ chối không được đấy chứ.

— Sao vậy?

— Vì...

— Bực thật.

Xá nói, lơ đãng nhìn ra xa. Hạ Chi yên tâm, thằng bé vẫn còn trẻ con, tuy khó chịu nhưng nó chưa biết nghi ngờ. Hạ Chi nhẹ nhõm khi nghĩ đến Phu.

*

Cơm tối xong, ngồi chẳng yên. Hạ Chi trông ngóng từng tiếng động nhẹ ngoài cổng. Phu đến không? Bảy giờ rồi, bầu trời xứ tuyết đã tối xầm.

Xá và Dương Tử ngồi cạnh máy thu thanh, nhìn dáng nóng nảy của mẹ Xá tội nghiệp.

— Mẹ ơi, bác sĩ Phu chắc chẳng đến nữa đâu.

— Ồ.

— Hẹn rồi mà chẳng đến, bậy thật.

— Biết đâu người ta chẳng có chuyện gấp.

Hạ Chi bào chữa, nhưng Xá bực ra mặt.

— Bạn thì phải điện thoại cho hay chứ? Con ghét nhất là những hạng người không giữ được chữ tín.

Dương Tử ngồi cạnh máy thu thanh, nó không buồn để ý đến chuyện của người lớn.

Bên ngoài trời đã tối xẩm. Hạ Chi thất vọng định bỏ về buồng, thì điện thoại reo vang.

— Vâng, vâng, đây là nhà của bác sĩ Tạo đây.

— Chi đấy à? Phu đây, đúng ra đã đến. Nhưng có bệnh cứu cấp lại không được.

Hạ Chi cơ hồ nghe từng phiên thịt rã rời, tiếng Phu vẫn vang bên kia đầu giây.

— Nghe chưa? Bạn cứu cấp nên không gọi điện thoại được.

— Vâng.

Tiếng chiều mai sẽ ghé như một âm vang cuối cùng.

Hạ Chi mệt mỏi, leo lên giường. Nhớ lại bé Dương Tử, rồi nghĩ tới chồng, bao nhiêu mặc cảm phạm tội buổi sáng mất hết.

Gió càng lúc càng mạnh, nhưng cơn mưa tiếp diễn liên tục như một bản kích động trẻ. Trong cơn mê, Hạ Chi bị đánh thức từ những tiếng dồn dập vật vã. Ai gọi cửa? Nàng bàng hoàng ngồi dậy, chung quanh chỉ có bóng tối. Gió như những trận cuồng phong phần nộ đập mạnh vào kính. Thần linh đang giận dữ, Hạ Chi rùng mình.

Cả gian nhà như bị lay chuyển, sấm chớp soi tỏ rừng phong. Hình như có một cành cây to bị quật gãy ngã xuống nóc nhà. Ầm! Kế tiếp là những âm thanh tan vỡ.

— Mẹ ơi, mẹ.

Tiếng của thằng Xá khiến Hạ Chi hoảng hốt.

— Gì đó con?

— Gió lớn quá.

— Ờ nhưng con làm sao xuống lầu được?

Hạ Chi cố gắng trấn tĩnh chính mình, tìm chiếc đèn bấm cho con. Xa xa có tiếng còi xe cứu cấp của cảnh sát hụ vang. Bé Dương Tử vẫn ngủ yên hình như gió bão chẳng làm con bé nao núng.

— Mẹ ơi, mấy giờ rồi?

Xá hỏi, Hạ Chi rọi lên vách.

— Một giờ rồi, thôi con ngủ dưới này đi nhé.

— Còn Dương Tử?

Hạ Chi ngập ngừng.

— Nó đang ngủ ngon đánh thức khó ngủ lại.

Suy nghĩ một lúc Xá gật đầu.

— Vâng, nhưng con chưa thấy buồn ngủ hay là mở máy thu thanh nghe tin tức xem mẹ.

— Điện cúp rồi.

— Trong phòng con có máy Transistor, để con mang xuống.

Mưa bão càng lúc càng lớn, những cây tòng ở trong rừng với tiếng hú ma quỷ. Hạ Chi thấy lạnh. Chợt có tiếng hét của thằng Xá.

— Mẹ ơi, tàu lật rồi!

Xá chạy nhanh xuống lầu với nét mặt tái xanh. Tiếng xướng ngôn viên trong máy phát ra nghe rõ mồn một.

“... Vì sóng to quá nên tàu bị úp, đàn bà và trẻ con hầu như chẳng còn ai thoát được lên boong. Tính đến một giờ sáng nay, tại bãi Thượng Cơ người ta đã tìm thấy một trăm mười tử thi, số còn lại có lẽ bị sóng cuốn trôi mất...”

Hạ chi mở to mắt nhìn Xá.

— Không hiểu cha con có đi chuyến tàu đó không?

— Cha đáp chuyện hai giờ bốn mươi như vậy giờ bao đến đã có mặt trên xe hỏa rồi chứ?

Giọng nói xướng ngôn viên tiếp tục:

“...Lúc hai giờ hai mươi sáu phút đài duyên hải có nhận được tin tàu đã bị đụng đá ngầm nhưng vẫn còn di chuyển được. Hai mươi hai giờ ba mươi chín phút, đài nhận được điện tín cấp cứu SOS nhưng không làm sao ra được và bắt đầu từ hai mươi giờ bốn mươi phút thì mất hẳn liên lạc...”

Xá vừa nghe vừa bức dọc:

— Gặp bão thế này mà tàu sao lại dám ra khơi?

— Biết đâu họ đoán không được?

— Nhưng đây là tàu lớn cơ mà? Chở bao nhiêu sinh mệnh đâu có quyền hư hỏng.

Hạ Chi thở dài:

— Tội nghiệp, chết đã khổ, thân nhân còn khổ hơn.

“...Chiếc tàu bị đắm mang tên Động Giả. Đúng ra tàu đã khởi hành từ lúc mười bốn giờ bốn mươi phút ngày hai mươi sáu.”

— Trời ơi!

Hạ Chi rùng mình, Xá kêu lên:

— Chết rồi...Cha...

Gió càng lúc càng to, nhưng sự phẫn nộ của thiên nhiên chẳng còn làm cho Hạ Chi sợ hãi. Nàng lắc đầu trấn an Xá, trấn an chính mình.

— Biết đâu cha con thấy bão đến nên không đi.

Xá nghiêng răng.

— Chắc chắn có cha trên tàu rồi.

Hạ Chi úp mặt xuống. Nàng nhớ tới Tào. Nếu chẳng có sự thay đổi đột ngột của ta thì ngày mai Tào mới khởi hành... Tại sao...

“...Bây giờ chúng tôi xin đọc danh sách hành khách trên chiếc Động Giả chuyên gặp nạn. Trước hết là hành khách có trú quán tại Khởi Xuyên”

Hạ Chi muốn nín thở, nàng thấy tên xướng ngôn viên như đang đánh vần từng chữ một.

“...Ông Cao Thiện Quang...Ông...”

Cả một dọc mười mấy tên chẳng có Khởi Tào.

— Xá, chắc có lẽ cha con chẳng cò hề gì đâu...

Câu nói của Hạ Chi chưa dứt thì tiếng xướng ngôn viên lại vang lên.

...Ông Lại Khởi Tào...

Một luồng điện chạy nhanh qua cơ thể Hạ Chi.

— Trời ơi, mẹ có nghe gì không?

Tiếng nói thất thanh của thằng Xá như nhát dao đâm rồi. Ông xướng ngôn viên có lầm lẫn không? Tại sao... tại sao...Hạ Chi ngơ ngác. Mỗi lần định phản bội Tạo là ta bị trời hành phạt. Lần trước bé Lệ chết, lần này... Hạ Chi úp mặt vào bàn tay. Tất cả là do Lâm Tịnh Phu cả, chính hắn, chính hắn đã mang đến xui xẻo cho nàng. Nhưng...nhưng chưa hẳn tất cả hành khách đáp chuyến tàu trên đều chết cả cơ mà? Hạ Chi lại hy vọng.

Bé Dương Tử đã thức tự bao giờ, nó ngồi bên Xá hỏi.

— Cha chẳng sao cả phải không anh?

Xá trả lời cộc lốc.

— Chết rồi!

Gương mặt Tạo với ra ngoài khung cửa vẫy tay chào như vẫn còn hiện rõ trước mắt mỗi người. Nhưng bây giờ...bây giờ anh ở đâu? Cha ở đâu?

Có tiếng đập cửa dồn dập, rồi tiếng ông quản lý.

— Bà giám đốc ơi, bà giám đốc!

Cửa mở, bên ngoài, ngoài ông quản lý ra còn có những gương mặt hốt hải khác...Bác sĩ Điền, Lâm Tịnh Phu.

Hạ Chi biết đây là sự thật chứ không phải giấc mơ. Mắt tối sầm nàng không còn biết gì nữa.

Giờ khởi hành đã trôi qua mà tàu vẫn chưa chạy, tiếng hát phát ra từ loa tàu lắt lư theo sóng.

— Sao quá giờ rồi vẫn chưa chạy?

Một thương gia ngồi cạnh Tạo nóng nảy. Tạo chưa trả lời thì gã đàn ông gần đó đã lên tiếng.

— Có lẽ xe mang hàng đến gặp trục trặc gì đó.

— Hay là tại bão?

Một anh chàng có vẻ đi biển rành nghề đối diện lắc đầu.

— Bão thổi đến bên kia bờ, làm gì cản trở được đường đi của chúng ta.

— Vậy à?

— Ít nhất tàu mình ghé bến hai tiếng đồng hồ sau, bão mới đến cơ.

Tạo quay lại, chàng yên tâm. Đám người chung quanh, kẻ đang xem dự báo, kẻ ngủ gục gặc hoặc nói chuyện nhảm. Gió vẫn bình thường, tối qua mất ngủ bây giờ mới thấy khó chịu.

Tạo lim dim mắt, ngủ lúc nào chẳng hay mãi đến lúc máy phóng thanh phát to ồn ào chàng mới giật mình tỉnh

dậy.

— Đến đâu rồi ông?

Tạo hỏi ông thương gia ngồi cạnh.

— Tàu chưa rời bến.

Tạo hoảng hốt.

— Sao lạ vậy?

Vị thương gia nhún vai không đáp. Tạo lo lắng, chàng bước ra boong, mưa đã dứt nhưng sóng ngoài khơi có vẻ rất to. Ráng chiều phương tây, đã bắt đầu xuất hiện, cảnh tuyệt đẹp, nhưng Tạo linh cảm một thứ bóng tối hãi hùng.

Tiếng keng vang lên, mấy tên bồi từ trong buồng tàu bước ra mời khách vào trong.

— Giờ này mới rời bến.

Tạo cẩn thận bước về vị trí của mình, vị thương gia ngồi cạnh dỡ lương thực mang ra ăn, đây là mấy vắt cơm to nhân thịt.

— Mời ông dùng một cái.

Vị thương gia tốt bụng mời, Tạo nhận ngay. Chàng nhớ tới mẹ, mẹ chàng cũng thường vắt cơm cho chàng sau mỗi buổi chiều rong chơi, nay không còn nữa, nhìn vắt cơm Tạo xúc động.

Vắt com ngon thật, Tạo nghĩ, chàng lim dim mắt định hồi tưởng về ngày xưa thì có tiếng động mạnh làm chòng chênh con tàu.

— Hình như tàu bỏ neo...

Tiếng một hành khách nói khiến Tạo lo lắng.

— Có chuyện gì lạ vậy?

Chung quanh con tàu một màu đen bao phủ, ngọn đèn trên vách chao mạnh theo con sông, tiếng máy phóng thanh từ buồng lái vang lên.

— Vì sóng to quá nên chúng tôi quyết định cho tàu ghé bến gần nhất để trú bão, xin quý khách cảm phiền.

Xui xẻo thật, Tạo bắt đầu cảm thấy bất an, nhìn đám người chung quanh, nhìn như họ vẫn bình thản đón nhận chuyện sẽ đến, Tạo càng khó chịu.

Loa phóng thanh lại rè rè. Tạo tự hỏi. Chuyện gì nữa đây.

— Xin quý vị hành khách lưu ý... Lưu ý... Hiện trên tàu có một hành khách đang phát bạo bệnh, có vị nào là y sĩ xin làm ơn đến văn phòng ngay...

Lương tâm nghề nghiệp khiến Tạo đứng bật dậy, chàng xách vội xách tay về phía cửa phòng.

— Là một y sĩ, thì dù có đứng ở bất cứ trường hợp

hay vị trí nào cũng vẫn phải tỏ ra là người bảo vệ sức khỏe cho tha nhân. Do đó khi còn đang bách bộ trong vườn hoặc đi xem chớp bóng, cũng cần mang theo một số dụng cụ cần thiết cho việc cấp cứu, con không có quyền quên, hiểu chưa?

Đó là lời dặn của cha, người cha qua đời đã lâu, mà chàng không bao giờ quên lời dặn. Đi đâu Tạo cũng mang theo mình chiếc xách tay trong đó có ống nghe, ống chích, kim, cồn và một vài món thuốc cần kíp...

Tên bồi tàu đưa Tạo xuống tầng hạng ba, bệnh nhân là một cô gái khoảng hai mươi tuổi cô bé bị chứng bao tử co thắt, hành lẫn lộn, Tạo chích một mũi thuốc cầm đau, xong đứng cạnh chờ bệnh nhân nằm yên.

— Làm phiền ông nhiều quá!

Một giọng nói cứng vang phía sau. Tạo quay lại bắt gặp một nụ cười hiền hòa nở trên môi người tu sĩ ngoại quốc. Ông ta tự giới thiệu là một Mục sư ở Nhật nhiều năm.

Con bệnh có vẻ khỏe, nhìn Tạo với đôi mắt biết ơn. Con tàu đột ngột chòng chành, gió rít thật dữ, nước theo thành tàu nghiêng ừa vào. Nguy hiểm quá! Tạo vớ ngay xách tay định bước đi, có tiếng con bệnh rên, Tạo lại

đứng lại.

Gió tuôn qua cửa sổ thổi mạnh vào, gió thật lạnh. Tạo mang áo ấm ra mặc. Chàng đã quên rằng trong một lần diễn thuyết chàng đã bảo.

— Đi biển cũng như leo núi, càng mặc ít càng tốt vì như thế khiến cho mình dễ xoay trở khi gặp nạn.

Con tàu càng lúc càng chòng chành, nước tuôn vào càng lúc càng nhiều, những gói hành lý đặt dưới chân hành khách lăn dài. Một vài bà lão yếu bóng vía bắt đầu khóc.

Đám thủy thủ chạy lăng xăng, vừa chạy việc vừa trấn an.

— Đừng sợ, đừng sợ, không có gì đáng sợ đâu.

Khởi Tạo nhìn bệnh nhân

— Mặc thêm áo vào đi, đừng để da thịt lộ ra ngoài.

Tàu lại nghiêng về một phía, bây giờ thì cảnh hỗn loạn bắt đầu xảy ra. Cái chết như lảng vảng trong đầu mỗi người. Tạo bất chợt nghĩ đến bệnh viện. Một chút lo sợ nhen nhúm. Tàu nghiêng ngửa thế này sao chẳng thấy neo lại? Nước tạt vào thật mạnh, Tạo phải tựa lưng vào vách mới đứng vững.

Chuông báo động trong tàu vang lên, cái chết đã hiện

rõ trước mắt mọi người.

“...Tàu đã đụng phải đá ngầm, nhưng yêu cầu quý vị hành khách hãy bình tĩnh, chưa đến nỗi nào, tất cả quý vị cần hành động theo lời dặn của nhân viên trên tàu để đề phòng mọi bất trắc có thể xảy đến. Trước hết mỗi người phải mang sẵn phao cứu cấp lên người rồi ngồi yên đợi chỉ dẫn... Quý vị lưu ý... Lưu ý...”

Hành khách trong tàu không đợi nghe hết câu nói đã như bầy ong vỡ tổ, ùn nhau về phía góc phòng giành lấy phao... Bây giờ thì tiếng khóc không còn nữa, sự yên lặng đè nặng goon tàu. Sự khủng khiếp lại xuất hiện qua những đôi mắt mở to chờ đợi.

Không hiểu tại sao Tạo lại đứng bất động, vị mục sư cũng thế, chẳng ai buồn đi lấy chiếc cứu cấp cho mình. Tàu bắt đầu nghiêng hơn ba mươi độ, một chiếc phao thừa lặn về phía chân hai người.

— Mời ông.

Vị mục sư đưa phao cho Tạo. Do dự một chút rồi khi nhìn thấy có một chiếc phao thứ hai gần đấy. Tạo mới nhận, chàng mặc vội vào người quên cả lời cảm ơn.

“Ầm!” Tiếng động thật to, hình như đáy tàu đã chạm phải cát, tàu ngã nghiêng hơn, nước bây giờ tràn ngập cả

một bên, hành khách đổ dồn về phía còn lại. Tạo cố gắng tựa vách đi về phía cầu thang, vừa đến cửa thì tàu đã nghiêng chín mươi độ. Hành khách không còn đứng dưới sàn tàu nữa, nước đã ngập hết, tất cả leo lên vách. Ánh đèn leo lét như ánh sáng của tử thần.

Đột nhiên Tạo nghe có tiếng khóc. Tiếng khóc của người con gái đau bao tử ban nãy. Vị mục sư đứng cạnh lên tiếng.

— Sao vậy? Đau lại à?

Thiếu nữ lắc đầu bệu bạo nói dây phao cứu cấp của cô đã bị đứt, vị mục sư già nhanh nhẹn cởi phao của mình ra trao cho thiếu nữ.

— Thôi vậy thì cô mang cái này đi, tôi già rồi, cô còn trẻ, nước Nhật bây giờ cần thiết những người trẻ hơn.

Tạo đứng yên nhìn vị mục sư và cô gái, chàng không còn can đảm trao phao của mình cho nhà tu sĩ toàn thiện.

Nước bắt đầu dâng lên tới bụng Tạo không còn hốt hoảng như trước chàng thấy mình thật bình thản. Những chiếc đèn lồng với ánh sáng ma quái trôi đầy trên biển. Thần chết sắp đến. Tạo nghĩ.

Ầm! Một tiếng nổ thứ nhì vang lên. Tàu đã lập úp,

chung quanh Tào bây giờ là một màu đen ngịt, nước vây kín chàng. Đúng rồi, ta vẫn còn trong lòng tàu. Tào nghĩ, chàng đón nhận cái chết bình thản, nhưng không hiểu ai đẩy mạnh khiến Tào ngã nhào. Thế này là chết hay sao? Gương mặt của Xá, Hạ Chi, Dương Tử, Tịnh Phu và cả bệnh viện đang hiện ra trước mắt. Tào đưa tay sờ soạn, những ngón tay chạm phải khung cửa bể, chàng ngoài người ra khỏi con tàu.

Chiếc phao đẩy Tào trôi lên mặt nước, một con sóng thật to đẩy chàng rời xa tàu. Thuở nhỏ chàng là tay bơi cừ khôi, nhưng giữa hoàn cảnh này. Tào nhắm mắt tuyệt vọng, chết là gì? Một sự ngủ mê nghìn đời ư?

Con sóng thứ hai ập đến, lần này tiến thẳng về phía Tào. Thôi hết rồi! Cái chết cuốn tròn trong óc khi con sóng nuốt Tào vào trong đại dương. Gương mặt Hạ Chi với nụ cười của Lâm Tịnh Phu hiện ra trong trí nhớ, Tào vùng vẫy. Không, không, ta không thể chết được. Cánh tay đôi chân bắt đầu hoạt động mạnh, ta sẽ chiến đấu với tử thần đến giây phút cuối. Tử thần hiện ra trong đầu Tào có gương mặt giống hệt như Tịnh Phu.

Vừa tiến được mười mấy thước một con sóng to khác lại kéo đến. Thôi hết rồi. Tào muốn hét to lên nhưng

nước mặn quá, chàng nhắm mắt lại, Tử thần ta chịu thua mi.

“Àm!” Con sóng ụp đến, Tào có cảm giác đau nhói khi chạm phải vật cứng.Ồ đúng rồi cát! Hy vọng lóe lên trong đầu. Tào mừng rỡ quên cả đau.Ồ ta được cứu rồi. Tào muốn đứng bật dậy nhưng quần áo thấm nước nặng trĩu, không làm Tào cử động được. Chàng nằm yên lắng nghe những giọt nước chảy dài dưới chân. Nếu không cố leo lên cao một tí rủi có con sóng thứ hai đập vào thì toi mạng. Tôi nghĩ, chàng cố gắng lết đến bờ ciment cao.

Cảm ơn trời phật! Tào chỉ thều thào được mấy tiếng là rũ xuống, mê đi không biết bao lâu, mãi đến lúc cảm thấy dưới lưng ướt lạnh mới giật mình tỉnh dậy, thì ra nước đã dâng lên khỏi bậc thềm thấm ướt người chàng.

Đêm vẫn tối mò, nhướng mắt về phía trước. Biển vẫn còn động, chung quanh Tào bảy tám xác người nằm rải rác. Ta chết hay vẫn còn sống? Tào băng khuâng, chàng đưa tay lên sờ đầu, may quá không hề bị thương. Ngực cũng thế, chỉ có tay và chân là đau nhức.

Yên lòng, lại nằm xuống, bóng tối quen dần. Tào lại đưa mắt ra xa. Xác tàu đen ngòm nằm gần mỏm đá. Tào

rùng mình, nếu sóng đập ta vào tảng đá kia thì cơ thể này cũng đã tan xương rồi.

Có tiếng động và những vệt đèn bám đến gần. Tạo cố đưa tay vẫy nhưng hình như họ không thấy bỏ đi qua hướng khác.

— Cứu... Cứu tôi!

Tiếng gọi lạc giọng của Tạo khiến ngọn đèn bám quay lại.

— À, hãy còn sống!

Gã đàn ông rơi thẳng vào mặt Tạo trong khi chàng lại thiếp đi.

Rừng Phong trong nắng cháy đỏ rơi vào khung kính xe hỏa. Bên kia trời biển lạng màu xanh ngắt. Tạo thấy lòng thật bình yên.

Ta vẫn còn sống sót! Ý nghĩa trở về làm Tạo rung rung lệ. Tai nạn xảy ra trong nửa tháng mà sự hãi hùng vẫn còn hiện rõ trong óc. Quả là phép màu. Tạo chỉ bị xây xát chút đỉnh trên mặt và tay chân. Số ta còn dài. Tạo tự nhủ khi biết được có hàng mười người dù được mang vào bệnh viện vẫn chết. Có người vì bị mất máu nhiều quá, có người vì bị đinh nơi ván tàu đâm vào sọ. Kẻ sống sót rất ít. Chết giữa lòng biển đen quả thảm.

Bây giờ thì Tạo mới thấy đời sống đáng quý biết chừng nào.

Phải chi đừng có ai chết cả. Nhiều lúc Tạo nghĩ và chàng thấy rằng “sự hiện hữu và tồn tại của con người chẳng phải là định mệnh mà còn là trách nhiệm. Ta sống phải ý thức đời sống vì sống là cả một sứ mệnh”. Bây giờ Tạo mới hiểu rõ câu văn trên.

Nắng chói chang trên tầng lá đỏ, núi và hồ nước là những cảnh đẹp bàng hoàng. Tất cả đều mới và đều đẹp kể cả tâm hồn Tạo.

Không biết vị tu sĩ kia có được cứu sống không? Lúc nằm trên giường bệnh, nhiều lúc Tạo đã băn khoăn khi nhớ đến vị linh mục già nhường phao cứu cấp cho cô gái bệnh hoạn. Đây là một hành động cao cả mà ta không bao giờ làm được. Tạo nghĩ và tự nhủ với lòng ta sẽ cố gắng rộng lượng và vị tha.

Tàu hỏa men theo bờ bể chạy nhanh. Biển trải dài trước mắt đến nhà ta sẽ kể cho Hạ Chi nghe, ta sẽ...ta sẽ...Tạo sung sướng khi nghĩ đến những dự tính tương lai của đời mình. Bắt đầu từ bây giờ tất cả sẽ đổi mới. Ta sẽ yêu vợ ta, yêu Dương Tử, vui vẻ lại với Lâm Tịnh Phu.

Đời sống không còn hận thù Tạo sung sướng khi nghĩ đến vợ. Nàng sẽ ngạc nhiên khôn cùng trước sự đổi mới của ta.

Xe lửa chậm dần, nó đã vào thành phố.

23. NHỮNG CON SÂU TUYẾT

Tạo về đến nhà được năm hôm, bây giờ mùa sâu tuyết bay rợp trời. Một nét đặc thù của miền tuyết giá. Trước ngày đổ tuyết những con sâu nhỏ mình trắng như sữa từ đất chui lên bay đầy trời.

Con nắng chiều của những ngày cuối thu êm ả. Tạo từ bệnh viện trở về, lăm lũi bước nhanh, lời của Xá ban sáng vẫn còn lẩn quẩn trong đầu chàng.

— Cha ơi lúc này bác sĩ Phu có vẻ oai ghê.

Lúc bấy giờ tâm hồn Tạo thật bình thản nên chẳng chú ý mấy đến lời của con.

— Ồ, ông ấy oai như tài tử xi nê đấy.

— Thế à?

Xá ngây thơ – Hèn gì hôm trước ông Phu chẳng hẹn mẹ hôm có bão đấy.

Xá xem xi-nê luôn thấy những buổi hẹn hò nên nói. Hạ Chi chết lặng nhìn chồng, trong khi Tạo có cảm giác bị rơi từ trên cao.

Lúc chẳng có ta ở nhà. Hạ Chi lại gặp Phu. Hừ! Bây

giờ thì Tạo mới hiểu tại sao trước hôm đi Hạ Chi lại đột ngột thay đổi ý định.

Những con sâu tuyết rơi bám trên áo Tạo, đôi cánh mỏng manh dài hơn thân sứa. Tạo đưa tay định bắt nhẹ một con, nhưng vừa chạm vào thì sinh vật yếu đuối đã lìa trần. Tội nghiệp!

Có phải tất cả những gì mà nhân loại mệnh danh là hạnh phúc và hòa bình đều yếu tính như sinh vật này chăng? Sau lần thoát chết, Tạo như giác ngộ ý nghĩa đích thực của cuộc đời, chàng sẽ không bao giờ quên sự vật vã trong tay tử thần vừa qua. Ta phải sống với tất cả ý nghĩ của đời sống, ta phải lập lại hướng đi mới cho đời mình.

Nhưng mà...Tạo thất vọng ngay, chàng thấy rằng chỉ có mình giác ngộ, nhưng sự giác ngộ đó có giúp ích được gì khi chung quanh chàng, Xá, Hạ Chi, Lâm Tịnh Phu...Vẫn giữ nguyên con người cũ? Sự thanh cao vừa lóe lên đã bị ô uế ngay bởi những người vây chung quanh. Tạo phải trở về cuộc sống tầm thường ngày cũ. Dù ta đã cố tình tha thứ và quên lãng, nhưng Hạ Chi... Tại sao Hạ Chi cứ khơi mãi vết thương thế này?

Vậy thì, Tạo gật gù, con người không thể sống riêng

cho mình được. Nhưng Tạo lại nhớ tới cái chết của người bạn năm qua – Xuyên Chánh. Hẩn là tên bạn từ thuở để chòm của Tạo, mắc bệnh lao nặng, trước khi lên bàn mổ vẫn thản nhiên hát... "Đời dài dằng dặc nhưng phù du biết mấy...".

Lúc hẩn hát, Tạo bỗng cảm thấy cô đơn vô cùng. Hẩn đã chết cô độc. Còn ta? Ta cũng đang sống cô đơn.

Nhưng sống là gì? Có phải là cứ tranh đấu suốt đời với những cơn sóng dữ không Tạo buồn bã. Ta cầu khẩn yên tĩnh, hạnh phúc và niềm vui nhỏ nhen gia đình mà bao tổ cứ mãi chẳng buông tha.

Hạ Chi! Em hãy cho tôi bình thản với những tháng ngày còn lại. Tạo kêu lên trong lòng. Bây giờ chàng không muốn trở về nhà, lần thân thể này trên đường phố đầy sâu tuyết có vẻ dễ chịu hơn.

Tối mò, Tạo mới trở về, vừa bước tới cổng chàng đã trông thấy bé Dương Tử ngồi nơi gạch cửa.

— Hôm nay thứ bảy mà sao cha về trễ thế?

— Hừ...

Sau những bước chân dài trên phố, bây giờ Tạo thấy mệt mỏi lạ, chàng quơ tay định vỗ lên vai con nhưng cườm tay đã va mạnh vào má Dương Tử.

—Ồ xin lỗi, có đau lắm không con? Cha mệt quá!

Hôm sau, mãi đến trưa Tạo mới dậy, Hạ Chi và Xá đã đi trả lễ cuộc viếng thăm của bạn bè hàng xóm khi hay tin Tạo bình an trở về. Châu vẫn còn ở lại, cô nàng đang bận ướp cải cho mùa đông. Tạo rảnh rỗi một cách phiền muộn chàng bước ra cửa ngắm trời.

Bé Dương Tử đang cùng năm sáu cô bạn gái nhảy dây, nhìn thấy cha bước ra nó mắc cỡ dùn chân lại, sợi dây đang ngon trớn kéo mạnh Dương Tử suýt ngã.

—Cẩn thận nhé.

Tạo trách, Dương Tử gật đầu, Tạo tiếp:

—Đưa dây cho cha.

Dương Tử thích thú xoe mắt nhìn Tạo.

—Cha cũng định nhảy nữa à?

Tạo không đáp, căng thẳng sợi dây, đám trẻ vui lây nhìn Tạo ái mộ. Chân Tạo đi guốc, sợi dây lại ngắn quá.

—Không đủ dài để cha nhảy.

Bé Dương Tử lộ vẻ thất vọng. Đám trẻ con bỏ chạy về phía rừng tòng, Tạo đặt tay lên vai Dương Tử an ủi.

—Cha với con đi chơi trò chơi khác nhé?

Mắt Dương Tử sáng lên.

—Thật hờ cha?

—Ồ.

—Vậy thì vui quá.

Dương Tử nhảy lên, Tạo ngược mắt nhìn trời.

—Ngoài này lạnh quá, ta vào trong nhé con?

—Vâng.

Dương Tử đưa tay nhỏ nhắn nắm lấy Tạo, hai cha con cùng bước vào nhà. Mỗi lần ở cạnh Dương Tử là Tạo thấy vui lây cái hồn nhiên của nó. Tạo nghĩ. Chàng nhìn con rồi lại hối tiếc cái lỡ tay ngày hôm qua.

—Bây giờ ta chơi trò xếp giấy nhé?

—Vâng, nhưng cha muốn xếp thứ gì?

—Dương Tử biết xếp những thứ gì nào?

—Con chim, người ta, chiếc thuyền...

—Giỏi quá, vậy thì mình xếp chiếc thuyền trước đi.

Mấy chú chim sẻ lướt nhanh qua khung cửa sổ, bầu trời ngập đầy nắng. Dương Tử đáng yêu thật. Tạo vừa ngắm đứa con nuôi vừa nghĩ.

Dương Tử chăm chú xếp cạnh giấy, miệng nó chu một cách đáng yêu chỉ một thoáng là chiếc thuyền đã thành hình, nó đưa cho Tạo với nụ cười.

—Cha ơi cha ngồi ở đầu tàu, nhưng phải nhắm mắt lại nhé!

Tạo cười xòa.

— Tại sao phải nhắm mắt lại?

— Thì cứ nhắm mắt đi.

Thái độ nũng nịu của con bé khiến Tạo xúc động.

Bé Dương Tử đã học lớp hai, đây là lần đầu tiên được cha ôm vào lòng nó đã biết mắc cỡ, đôi má hồng đỏ gấc.

— Dương Tử nặng quá.

Tạo thử nâng con bé lên nói. Bé Dương Tử nhìn cha.

— Con lớn rồi mà!

— Thế này có lẽ trong lớp con to nhất phải không?

— Dạ không, còn một chị khác to hơn.

Tạo gật gù không nói, chàng xoa nhẹ tay con, cánh tay bụ bẫm khỏe mạnh.

— Cha ơi, xếp nữa không cha?

— Ồ...Thôi thì xếp phi cơ vậy.

— Phi cơ à?

Bé Dương Tử có vẻ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nó cầm cúi ngồi xuống xếp. Ta có yêu Dương Tử thật không? Tạo thắc mắc. Ta phải làm gì cho nó? Tạo nghĩ đến vị mục sư già đem đời sống của mình ra cống hiến cho tha nhân. Ta không bao giờ đủ can đảm làm chuyện phi thường như vậy, ôm bé Dương Tử trong lòng một

chút đã thấy xôn xang. Tại sao thế? Cứ mãi nói “Hãy yêu kẻ thù của người,” nhưng đó chỉ là câu châm ngôn trên miệng. Tồi thật!

— Cha ơi, phi cơ cất cánh nhé!

Dương Tử vừa nói vừa phóng chiếc phi cơ giấy lên. Gió thổi lượn một vòng rồi vô tình đập lên tóc Tạo. Nó thích chí cười to.

—Ồ! Chưa chết à?

Có tiếng Cao Mộc từ ngoài cửa vọng vào. Tạo quay lại đỏ mặt.

— Chào anh!

— Số bạn to lắm đấy nhé, không phải nói là số đỏ lắm mới phải.

Cao Mộc chẳng đợi mời, ngồi xuống hai đầu gối hấn chạm vào nhau.

— Dương Tử người lành như cha con làm sao chết được dễ dàng như vậy phải không con?

— Vâng.

Dương Tử ngoan ngoãn để Cao Mộc bẻ đặt lên gối.

— Cha không chết, Dương Tử có vui không?

— Vui lắm.

Dương Tử gục gật đầu nói.

— Nếu không may cha chết thì Dương Tử làm sao?

— Con sẽ khóc.

— Khóc à? Khóc bao lâu?

— Con không biết nhưng hôm trước khi mẹ hay tin đó mẹ đã ngất xỉu.

— Chết giả à?

— Vâng, bác sĩ phải chích thuốc cho mẹ, anh Xá cũng khóc.

— Còn con?

Dương Tử lắc đầu.

— Con không có khóc.

— Tại sao vậy? Con không buồn à?

— Không phải, vì con không tin cha con chết được.

Tạo nhìn Cao Mộc rồi lại nhìn Dương Tử yên lặng.

Ngoài rừng có tiếng trẻ réo gọi Dương Tử, con bé vùng dậy ôm chiếc hộp giấy nhỏ chạy ra. Còn lại Cao Mộc và Tạo.

— Làm sao yên lặng vậy? Buồn à?

— Không phải.

— Không muốn nghĩ lại chuyện cũ?

Tạo lắc đầu:

— Chán tiếp khách rồi phải không. Cao Mộc vừa nói

vừa gục gật đầu – Chán là phải họ đến viếng mình đâu phải tốt lành gì đâu họ tò mò muốn biết chuyện xảy ra thế nào đó thôi.

— Tôi không buồn phiền chuyện gì cả, chỉ muốn cải tạo lại con người mình.

Cao Mộc ngạc nhiên. Tạo tiếp:

— Tôi muốn sống yên ổn, hưởng lấy hạnh phúc nhỏ nhen sẵn có, chứ không thích đòi hỏi gì nữa.

Cao Mộc nghe xong yên lặng, một chút hẩn nói.

— Lát nữa Tịnh Phu ghé đây.

— Tịnh Phu à? Hẩn ghé đây làm gì?

— Không biết.

Cao Mộc thờ ơ đáp, Tạo nhú mày, cô Châu từ trong mang nước ra.

— Bà nhà đâu rồi?

— Đi đáp lễ.

— Đáp lễ? Đáp lễ gì chứ?

Tạo nói như phân bua

— Lúc trở về nhiều người đến thăm quá nên Hạ Chi phải đi cảm ơn người ta.

— Thì ra vậy.

Cao Mộc gục gật đầu, tiếng cười dòn của bé Dương

Tử từ rừng thông vọng lại.

— Con bé dễ thương thật.

Cao Mộc nói, Khởi Tạo quay sang.

— Anh bảo ai?

— Dương Tử.

Tạo nhìn thẳng vào mắt Mộc.

— Anh Mộc tôi hỏi thật. Bé Dương Tử có đúng là con của Thạch Thổ Thủy không?

Cao Mộc tránh tia mắt của Tạo.

— Anh đã quên lời giao ước rồi sao?

— Không nhưng mà...

— Chẳng có nhưng mà gì cả. Nó bây giờ là con anh, tôi chỉ biết vậy.

Khởi Tạo ngần ngại một chút, nói.

— Trong lớp bao giờ nó cũng đứng trên hạng ba.

— À.

— Nó thông minh lại đẹp như vậy, không lẽ lại là con tên sát nhân?

— Anh suy luận sai sót, không lẽ con sát nhân là không có quyền thông minh à?

— Không phải thế, nhưng mà... Thạch Thổ Thủy hẳn xuất thân nghèo khổ...

Cao Mộc cắt ngang.

— Anh Tạo, anh nói gì lạ vậy? Nghèo là không có quyền học giỏi à? Với trẻ mồ côi tôi nuôi dưỡng, chúng đều bình đẳng như nhau. Con nhà nghèo khó, lao động với một con ông bác sĩ khác nhau chỗ nào? Nó cũng là người cơ mà...

Tạo yên lặng, Cao Mộc tiếp với giọng giận dữ.

— Một lần có khách viếng cô nhi viện là mỗi lần tôi khó chịu. Họ đến đó không phải với một trái tim mà đến để phô trương bề thế hay tính làm thiện. Họ nhìn trẻ con mồ côi bằng đôi mắt thương hại. Khốn nạn thật!

Mắt Cao Mộc đỏ ngầu.

— Vì vậy nhiều lúc nhìn họ rồi nhìn đám cô nhi tôi lại băn khoăn. Trẻ mồ côi có phải là con người chăng?

— ...

— Trên đời này ai cũng là kẻ giết người cả, nói thật, đều là bằng phương tiện khác nhau thôi, trực tiếp hay gián tiếp. Bằng vật chất hay tinh thần. Họ có thể ngoại tình để làm cho kẻ chung sống phải chết dần mòn hoặc tham dự vào cuộc chiến... Ngay cả anh, anh là y sĩ, đâu có nghĩa là anh thuần làm chuyện cứu người không đâu? Anh cũng đã giết người nhưng giết người một cách hợp

pháp, có tòa án chứng nhận, có cảnh sát che chở...

Tạo phản đối

— Không, đó không phải là cố ý...

— Phải, nhưng khi người chết, lương tâm anh có được ngủ yên không?

— Nói như anh có lẽ tôi phải dẹp quách nghề y sĩ này gấp.

Có tiếng động ngoài cửa, có lẽ Lâm Tịnh Phu đến.

— Ông khỏe chưa? Uống một ly chắc bà xã không la đâu chứ?

— Vâng.

Tạo vẫn còn bối rối, trong khi Tịnh Phu khui rượu tự nhiên rót ra ly.

— Lúc này chán quá.

Phu nói, Cao Mộc nhìn Tạo nhưng hỏi Phu.

— Sao vậy?

— Không có tinh thần.

— Bỏ ý định lấy vợ à?

— Lấy vợ hả?

Phu thờ ơ như nghe một tin chẳng quan trọng.

— Sợ yếu sức phải không?

Phu chưa kịp trả lời cho Mộc, Tạo đã nói.

— Mỗi ngày phải đi làm, bận rộn như thế theo tôi lấy vợ cho rồi.

Phu bấy giờ chỉ cười không đáp, Mộc ra vẻ chán nản:

— Tôi biết có nhiều người lấy vợ nhưng bắt buộc phải lấy, lập gia đình rồi mà còn hối hận thì thảm quá, phải không ông giám đốc.

— Tôi không biết.

Tịnh Phu chợt quay sang Tạo.

— Ông giám đốc, ông và anh Mộc đây đồng tuổi phải không?

— Vâng.

Tịnh Phu quay sang Mộc.

— Vậy anh phải lấy vợ trước tôi chứ.

Mộc xoa xoa vai.

— Thế à? Nhưng Phu này, nghe nhiều người bảo tôi mà có độc thân thì vẫn không nguy hiểm bằng cái độc thân của cậu.

Tạo cười, Lâm Tịnh Phu nhú mày.

— Anh nói gì lạ vậy? Làm như tôi là nguồn gốc của tội lỗi không bằng.

— Đâu phải chỉ là hình như, mà chính thị con nòng nọc đó chứ!

— Giỡn hoài anh.

Tịnh Phu nâng ly lên chữa lấp. Cao Mộc tiếp.

— Tóm lại, tôi dù có độc thân cũng không ảnh hưởng đến đàn bà con gái bao nhiêu, còn anh thì không ổn.

Tạo ngồi không tham dự, nhưng đột ngột lên tiếng.

— Anh Phu, anh đến gặp vợ tôi có chuyện gì? Có phải chuyện lấy vợ của anh không?

Phu ngập ngừng.

— Cũng không gì quan trọng.

Cao Mộc đưa tay lên sờ mặt đỏ gấc của mình, mỗi lần nói chuyện đến vợ chồng là hấn thay đổi.

— Trong bệnh viện có ung ý cô bé nào không?

Phu lắc đầu.

— Thế bên nhóm thư ký cũng không có à?

— Ừ.

Tạo không buông tha.

— Còn cô Thụy Kỳ thế nào?

— Thụy Kỳ à? Mặt Phu đỏ gay. Trong trái tim cô ấy đã có hình ảnh của ông giám đốc rồi, ai dám nhảy vào nữa.

Cao Mộc cũng giả vờ trở mặt.

— Thì ra anh Tạo cũng ngon lành quá, số đào hoa

thật.

Tạo khoát tay.

— Nói đùa mãi, tôi chẳng có gì cả.

Cao Mộc đùa dai.

— Chẳng có gì sao ông lại bối rối như vậy? Chắc hẳn là phải có gì xảy ra rồi phải không Phu?

Lâm Tịnh Phu cười đồng lõa.

— Cô Thụy Kỳ bảo là chỉ yêu ông giám đốc thôi.

— Vậy mà hắn cứ làm ra vẻ thật thà mãi định che mắt tôi à?

Cao Mộc nói, vừa nói hắn vừa rót rượu Tạo đưa mắt nhìn Phu dò xét. Nếu thật như vậy thì làm sao Phu biết được. Đang thắc mắc Cao Mộc lại lên tiếng.

— Thôi dẹp chuyện anh Tạo sang bên đi, cậu Phu bao giờ cậu lấy vợ đây?...

— ...

— Lúc xưa mẹ cậu có dặn tôi phải làm sao thuyết phục để cậu lập gia đình.

Phu gật đầu xua tay.

— Thôi được rồi, lấy thì lấy.

— Thật chứ? Cao Mộc móc túi lấy ra tấm hình – Cô này nè, chịu không?

Tạo ngồi yên lặng. Phu không buồn nhìn hình, hấn đưa một ngón tay vào ly lắc mạnh cục đá.

— Cô nào cũng được, miễn đàn bà là được anh cứ tùy ý chọn đi.

— Nói gì lạ vậy, mi cười thì mi phải nhìn xem sao chứ?

— Thôi khỏi.

— Nghĩa là...

— Lấy nhau rồi nhìn thấy mặt mỗi ngày thấy trước thấy sau cũng vậy thôi.

Cao Mộc lắc đầu.

— Lần đầu tiên trong đời tao mới thấy một tên kỳ quặc như mày...

Tĩnh Phu bình thản.

— Tôi có quan niệm hôn nhân của tôi quý vị đừng chen vào. Hôn nhân đối với tôi là một canh bạc.

Cao Mộc vẫn thắc mắc, quay sang Tạo.

— Hấn nói thế là thế nào?

Tạo lắc đầu với nụ cười, chàng thấy Phu hôm nay có vẻ cô đơn lạ. Cao Mộc quay lại.

— Vậy thì tùy mày, tao chẳng có ý kiến.

Hạ Chi bước vào nhà, nghe cô Châu bảo có bác sĩ

Mộc đến chơi, nàng tưởng chỉ có một mình Mộc và chồng, nên bước nhanh vào phòng khách.

— Anh Mộc đến chơi hử?

Vừa nói vừa bước vào, Hạ Chi bỗng khựng lại ngay. Có cả Lâm Tịnh Phu. Mặt nàng đỏ gấc với trái tim đập mạnh.

— Xin lỗi, xin lỗi quý vị.

Hạ Chi cố tạo vẻ bình thản, Cao Mộc vụt nói.

— Bà giám đốc, có tin mừng rồi đây, anh Phu sắp cưới vợ.

— Thế à? Vậy thì chia vui.

Hạ Chi bối rối nhưng lại tự nhiên được ngay. Đêm mưa bão ngày nào, nghe tin Tạo bị đắm thuyền, Hạ Chi ngất đi, và từ đó tự bảo với lòng. Ta sẽ quên Phu, vì Phu là hiện thân của xui xẻo. Thế mà bây giờ gặp lại Hạ Chi vẫn đỏ mặt, nàng biết rằng đó không phải thuần là do ngạc nhiên mà còn là niềm đau, một thứ tan vỡ nuôi tiếc.

Dù thế nào cũng phải quên Phu. Hạ Chi cố gắng nghĩ nhiều đến Tạo. Tịnh Phu lấy vợ. Buồn thật, nhưng đó là một sự bảo đảm cho hạnh phúc gia đình.

— Tôi lập gia đình là hoàn toàn tuân theo ý anh Mộc!

Phu nói, Hạ Chi đã bình thản.

— Cô ấy thế nào?

Cao Mộc đưa hình cho Hạ Chi.

— Đây chị xem, dễ thương lắm phải không?

— Vâng dễ thương thật, phải không anh Tạo?

Hạ Chi quay sang chồng, nhưng Tạo lắc đầu.

— Không biết tôi chưa trông thấy hình.

Lâm Tịnh Phu chẳng buồn xem ảnh. Hạ Chi vồn vã.

Nhìn vợ đột nhiên Tạo thấy đau nhói tim. Em đóng kịch đó phải không, Chi?

24. HÀNH TUNG

Tám tháng sau vụ đắm tàu của Tạo. Theo lời khuyên của Cao Mộc. Tịnh Phu đã chịu cưới vợ, hôn lễ dự định cử hành trong tháng sáu.

Hạ Chi không còn gặp mặt Phu nữa, nàng nghĩ rằng cái chết của Lệ và tai nạn của Tạo xảy ra đều do dự tính phản bội của mình. Gần Phu chỉ mang lại xui xẻo, thôi thì lánh mặt là hơn. Nhưng khi nghe dự tính lấy vợ của Phu, Chi lại không khỏi bàng hoàng. Hạnh phúc gia đình đã hình như trở lại toàn vẹn chỉ có sự hiện diện của Dương Tử như những đợt sóng ngầm sẵn sàng phá vỡ tòa lâu đài hạnh phúc xây dựng trên cát.

— Mùa hoa đào lại nở nữa rồi.

Tạo lắm bả, nhanh thật. Xá đã học lớp tám và Dương Tử hiện ở lớp ba. Nhìn hai con và vợ quây quần quanh chiếc máy truyền hình, Tạo không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

— Chúng ta đến đầm Thần Cư Cổ xem hoa đào nở đi anh.

Hạ Chi vừa tắt máy vừa nói. Tào quay lại.

— Được, nhưng mà ngày lễ thành hôn của Lâm Tịnh Phu sắp đến rồi, anh là ông mai không thể vắng mặt được.

Đúng ra Cao Mộc mới là ông mai, nhưng vì hắn còn độc thân nên thủ vai trò trên chẳng thích hợp, do đó mới nhờ Tào.

Hạ Chi có vẻ khó chịu.

— Ai bảo anh nhận chi vậy?

— Nhưng lấy cớ gì từ chối được chứ? Khi mà Tịnh Phu là nhân viên, còn anh là ông chủ?

Hạ Chi bực tức yên lặng. Tên Cao Mộc thật kỳ, lại sao chọn Tào làm ông mai cho đám cưới của Tịnh Phu. Có tiếng điện thoại reo vang. Tào đến tiếp.

— Alô! Ai đó?

Bên kia đầu giây giọng nói của Thụy Kỳ.

— Thụy Kỳ đây ông giám đốc.

— Thì ra là cô. Tào đưa máy về phía Hạ Chi, Hạ Chi vẫn ngồi yên nhìn về phía chồng.

— Có chuyện gì đó.

— Hú hồn! Vậy mà tôi cứ tưởng bà giám đốc nghe điện thoại chứ.

— Tạo nhíu mày.

— Nhưng có chuyện gì không?

— Không... Không, nhưng em vui quá.

Tạo quay sang nhìn Hạ Chi.

— Có chuyện gì mà vui chứ?

— Không... Không có gì, trái lại em rất vui, vì em biết rằng sẽ chẳng bao giờ em quên được ông giám đốc.

Tạo cầm ống nghe trên tay bối rối, giọng nói xúc động bên đầu giây bên kia vẫn vang bên tai.

— Vâng... Vâng... Em sẽ ở thế này mãi suốt đời, chắc trời hiểu lòng em, nên...

Tạo không còn chịu được.

— Đừng có điên!

— Đó không phải là điên.

Tạo nhíu mày, trong khi bên kia đầu giây giọng nói có vẻ khẩn nài.

— Ông giám đốc, em yêu anh... Em van anh... Hãy để em được có con với anh.

— Đừng nói bậy!

Tạo hét to vào máy, xong bỏ ống nghe xuống. Hạ Chi bước tới.

“Con gái tên Vương Thụy Kỳ.

Hai mươi bảy, hai mươi tám rồi mà dám nói "Em muốn có con với anh", đúng là chuyện động trời." Tạo lẩm bẩm. Chàng định nói lại chuyện đó cho vợ nghe nhưng lại thôi. Nói ra chỉ gây thêm phiền phức.

Lên giường Tạo trần trọc mãi chẳng ngủ được. Hôm nay sao ta lại hành động nóng nảy thế? "Em muốn được có con với anh". Câu nói không phải là một sự gheo phá, mà là một sự thành tâm. Thụy Kỳ không thì nào giỡn mặt với ta được.

Nhưng... Còn mỗi giây liên lạc giữa Thụy Kỳ và Tịnh Phu? Phải rồi. Tạo gật gù. Có lẽ nghe tin Tịnh Phu lấy vợ nên Thụy Kỳ mất bình tĩnh. Nghĩ thế, Tạo thấy yên tâm nhắm mắt lại.

Người vợ sắp cưới của Tịnh Phu là Minh Mỹ, một cô gái rất đẹp. Trước lễ cưới mười ngày, Hạ Chi mang lễ vật đến cho Phu, lòng thật bình thản.

Phu ra đón bà giám đốc tận cổng.

— Làm phiền bà quá.

Tịnh Phu khách sáo mời Hạ Chi vào nhà, nơi bậc thềm một chậu hoa Đinh hương màu tím tuyệt đẹp.

— Ô, đẹp quá.

Hạ Chi ca ngợi, Lâm Tịnh Phu vẫn thản nhiên.

Phòng khách của Tịnh Phu vừa phải, cũng có những chậu hoa Đinh hương tím trong phòng. Ai cấm mà đẹp thế? Có lẽ cô dâu.

— Trang trí đẹp quá hử?

— Phu quay mặt sang nơi khác, gương mặt hấn xanh chì lạ.

— Tôi và bác sĩ Điền bên cạnh mượn chung một cô tớ.

— Vậy thì tốt quá, nấu cơm chung luôn à.

— Không, tôi dùng cơm trong bệnh viện.

Mùi hoa Đinh hương tím tràn ngập phòng. Một chút yên lặng.

— Thế anh định hưởng tuần trăng mật ở đâu?

Tịnh Phu ngáp ngừng.

— Chắc không đi đâu cả, đi xa chỉ tốn kém và mệt vô ích.

Câu nói nhạt nhẽo chẳng có một chút thú vị gì của người sắp lấy vợ. Hạ Chi cứ tưởng rằng mình không phải đến đây đi chia vui.

Vương Thụy Kỳ, cô nhân viên mang báo chí và thư từ mỗi ngày vào phòng ông giám đốc bệnh viện đột ngột vắng mặt. Đã mấy hôm, từ ngày nhận được cú điện

thoại "Em muốn có con với anh" đến nay Tạo không trông thấy hình bóng của Kỳ, dù chàng rất mong gặp mặt.

Tạo ra khỏi phòng giám đốc, giả vờ như có việc phải ghé ông quản lý. Phòng quản lý xây theo hình chữ "L" phía ngoài là phòng tiếp khách, phòng có nhiều cửa ra vào.

— Cô Thụy Kỳ đến chưa?

Vừa bước đến cửa, Tạo đã nghe tiếng Tịnh Phu hỏi cô thư ký ngồi cạnh Thụy Kỳ. Chàng nép sát vào cửa.

— Cô ấy chưa thấy đến.

— Làm việc gì mà lạ vậy? Nghỉ cả tuần nay rồi phải không?

— Dạ, có lẽ cô ấy bệnh rồi.

— Bệnh? Nhưng có xin phép không?

— Không, nhưng bà chủ nhà cô ấy có điện thoại đến báo tin.

— .....

Rồi Tạo nghe thấy tiếng bước chân của Tịnh Phu xa dần. Có tiếng nói của một nhân viên khác.

— Ông Phu với Thụy Kỳ có liên hệ gì không mà cứ vào hỏi thăm mãi vậy?

— Tao không biết.

— Chắc có gì đây, lúc trước tao thường thấy hai người rù rì nhau luôn.

— .....

— Có lẽ tại đám cưới của bác sĩ Phu sắp đến nên Thụy Kỳ mới nghỉ.

— .....

— Nhưng tại sao tao thấy Thụy Kỳ cũng có vẻ mệt ông giám đốc quá vậy?

Tạo nghe nói đến mình, chàng lặng lẽ rời khỏi phòng ông quản lý trở về phòng riêng. Tịnh Phu... Tịnh Phu... cũng hần. Tạo bực dọc. Mới cưới vợ... Nhưng có bỏ tính bay bướm không? Áng mây đen thoáng nhẹ qua óc Tạo.

— Mệt quá!

Có tiếng mở cửa, Tạo ngẩng đầu lên.

— Ồ! Ông quản lý chuyện gì đấy.

Sự ghé qua bất ngờ của ông quản lý khiến Tạo ngạc nhiên.

— Cô Thụy Kỳ làm tôi mệt quá.

Tạo giả vờ không biết.

— Sao thế?

— Cô ấy nghỉ mấy hôm không đến làm, hôm qua tôi phải ghé qua nhà hỏi thăm.

— Chắc bệnh phải không?

— Bệnh gì đâu? Bà chủ nhà bảo tôi cô ấy dặn nếu bệnh viện có hỏi cứ nói là bệnh nhưng thật ra cô ấy đi du lịch rồi.

— Đi du lịch?

— Vâng, nghe nói du lịch cả tháng lận.

— Vậy có sao đâu, tháng sau cô ấy lại trở về chứ gì?

— Nhưng tôi thấy nghi quá, nên có xin phép bà chủ nhà xem qua phòng cô ấy ở.

— .....

— Bà chủ nhà có vẻ cũng nghi ngờ, nên chấp thuận ngay.

Tạo nóng lòng:

— Kết quả thế nào?

— Phòng trông trơn, giường ghé vẫn còn nguyên nhưng quần áo thì không còn...

— Vậy thì...

— Tôi cố gắng tìm thử xem có giấy tờ gì để tại không, cũng không thấy.

Gian phòng chìm trong yên lặng.

— Ông giám đốc.

Một lúc, ông quản lý già lên tiếng.

— Gì?

— Ông nghĩ cô Thụy Kỳ sẽ trở về nữa không?

— Làm sao tôi biết được.

Ông quản lý thở dài:

— Tội nghiệp, Thụy Kỳ cũng dễ thương lắm, cha mẹ mất sớm, sống chung với anh, đến lúc anh có vợ lại phải ra riêng...

Tạo yên lặng nghĩ đến cú điện thoại cũ.

— Con bé yếu đuối như chú mèo lúc nào cũng muốn được che chở...

Ông quản lý đứng dậy, thở dài bước ra.

— Mẹ ơi có khách!

Bé Dương Tử chạy vào bếp gọi Hạ Chi.

— Ai đấy con?

— Bác sĩ Phu, ông ấy có vẻ dữ lắm mẹ.

— Ông Phu?

Hạ Chi kéo thẳng lại nếp áo xong bước ra, Phu đang đứng trước cửa.

— Xin lỗi làm rộn bà.

— Mời ông vào.

— Tôi vừa mới uống rượu, vào nhà bà được không?
Phu vẫn đứng yên hỏi.

— Không sao, anh cứ vào đi.

Bước chân Tịnh Phu có vẻ chệnh choạng, Hạ Chi lo lắng gọi Dương Tử:

— Dương Tử, mời cha xuống bảo có khách.

Mắt Phu ngập đầy những tia máu đỏ, vừa ngồi phịch xuống ghế là hần đã cởi giày ra. Chi yên lặng đứng nhìn. Lấy nhau mới hơn mười ngày mà đã cãi nhau rồi à? Tạo đã xuống lâu.

— Chào anh.

Vừa trông thấy Tạo, Tịnh Phu đã đứng bật dậy:

— Ông giám đốc.

— Có việc chi không, anh có vẻ không được khỏe.

— Không, không, tôi chưa hề say.

Tửu lượng của Tịnh Phu rất mạnh. Tạo và Hạ Chi chưa hề trông thấy Phu say bao giờ, chỉ có hôm nay... Gương mặt Phu vừa khó coi, vừa đỏ gấc, hai tay hần ôm lấy đầu.

— Ông giám đốc!

Tiếng kêu xiết mạnh qua kẻ răng. Hạ Chi thấy sự hiện diện của mình không hợp lúc định rút lui.

— Không, không bà giám đốc, bà nên ở lại.

— Tôi không định bỏ đi, tôi chỉ muốn mang nước ra thôi.

— Vậy thì xin lỗi bà...

Hạ Chi vừa mang nước ra, Tạo nói:

— Xin lỗi anh, ở đây tôi ít dùng rượu nên chẳng có sẵn, anh uống nước lọc được chứ?

Tịnh Phu nâng ly nốc cạn:

— Vâng, vâng tôi biết, tôi biết ông giám đốc không uống rượu, cũng không chơi bời, ông giám đốc quả là một nhân vật vĩ đại! Một ông thánh.

Tịnh Phu vừa nói vừa ngược mặt lên trần nhà cười, Tạo nhíu mày lẳng lặng đợi tắt tàn thuốc. Dương Tử đứng cạnh có vẻ sợ, kéo Hạ Chi.

— Mẹ ơi!

Lâm Tịnh Phu đưa tay ngoắc:

— Lại đây cháu!

Dương Tử bước tới:

— Bác Phu, bác say rồi à?

— Ừ.

— Bác không thích uống phải không?

— Thích mới uống chứ.

— Thế tại sao bác có vẻ uể oải thế này?

Tịnh Phu không đáp, hẩn nhìn thẳng vào mắt Dương Tử

— Cháu chẳng giống cha cũng không giống mẹ tí nào cả.

Hạ Chi sợ hãi vội bảo Dương Tử:

— Dương Tử, con lại đây làm gì đó, đi ngủ đi!

Dương Tử ngoan ngoãn:

— Vâng, chào bác cháu đi ngủ.

Dương Tử đi xong, gian phòng chìm ngay vào im lặng. Có tiếng chim lạ hót ngoài song.

— Xin... Xin lỗi ông bà.

Tịnh Phu lấp bắp, Hạ Chi muốn đuổi khách:

— Có lẽ chị ở nhà đang trông anh đấy, anh Phu.

Tịnh Phu đứng bật dậy nhìn thẳng vào mắt Tạo.

— Ông giám đốc, ông biết gì không? Vương Thụy Kỳ chết rồi!

— Hà?

Tịnh Phu lập lại, rã rời:

— Thụy Kỳ chết rồi!

— Anh nói thật chứ?

Tạo cũng đứng dậy, Hạ Chi hết nhìn Tạo lại nhìn Phu.

— Vâng.

— Ở đâu? Từ bao giờ?

— Tôi cũng không biết vì cô ấy không hề để thư lại cho tôi.

— Thế sao anh biết?

Tịnh Phu yên lặng.

— Anh định nói đùa đấy chứ?

— Không đó là sự thật. Tạo bàng hoàng:

— Nhưng tại sao phải chết chứ?

Tịnh Phu không trả lời ngay câu hỏi của Tạo, hần quay sang Hạ Chi.

— Thừa bà - Tịnh Phu ngập ngừng một chút - Thụy Kỳ là nhân viên phòng quản lý của bệnh viện, cô ấy mê ông giám đốc như chết.

Tạo nhú mày

— Anh đừng nói bậy!

— Nói bậy? Làm gì có chuyện đó. Tội nghiệp, Thụy Kỳ đáng thương quá. Bà giám đốc. Bà có bốn phận phải thông cảm với Thụy Kỳ.

Hạ Chi lắc đầu

— Tôi không hiểu ý anh định nói gì cả.

— Tôi sẽ nói hết, sẽ nói hết.

Tịnh Phu vừa nói vừa cởi áo veste ra. Tào có vẻ không vui.

— Anh Phu, hôm nay anh mệt, anh nên về ngủ sớm đi, mai anh đến bệnh viện gặp riêng tôi cũng được.

Tịnh Phu lắc đầu:

— Không được, tôi phải nói ngay hôm nay, nếu không có lẽ tôi sẽ chết mất.

— .....

— Vì Thụy Kỳ, tôi van ông giám đốc và bà hãy nghe đây.

— Nhưng chưa có gì chắc chắn là cô ấy đã chết cơ mà?

Tịnh Phu nhìn thẳng vào mắt Tào lắc đầu, mắt hấn mờ lệ.

— Không, chắc chắn nàng đã chết. Thụy Kỳ ngu lắm, ngu thật ngu!

Phu ngưng một chút lại tiếp:

— Trước ngày tôi đến Động Giả dưỡng bệnh, có một lần tôi gặp Kỳ và cô ấy vụt hỏi, “có phải tôi yêu bà giám đốc không?”

Nghe Phu nói, Hạ Chi đỏ mặt và Tào sa sầm nét mặt.

— Tôi gật đầu thú nhận, nhưng bảo đó là chuyện

riêng của tôi, không ăn nhập gì đến ai cả. Kỳ bảo cũng được, nhưng đừng nên lộ cử chỉ ra ngoài. Tôi nói mặc tôi. Thụy Kỳ mới thú thật, cô ấy đang yêu ông giám đốc vì vậy bất cứ một ai muốn phá hoại hạnh phúc gia đình của ông, cô sẽ không bao giờ để họ yên ổn.

Hạ Chi nhìn Tạo khiến Tạo khó chịu.

— Anh Tạo... Tại sao chuyện như thế mà anh giấu em?

Tạo chưa kịp trả lời. Phu lại cắt ngang.

— Đừng, để tôi nói tiếp. Theo lời Thụy Kỳ thì ngày hôm đầu tiên, lúc ông quản lý đưa Thụy Kỳ đến giới thiệu với ông giám đốc thì vì thông cảm hoàn cảnh côi cút của nàng nên ông đã bảo ông quản lý cấp bậc lương hạng ba cho nàng. Ông quản lý đã phản đối, bảo làm thế sẽ gây sự bất mãn cho nhân viên, nhưng ông giám đốc bảo là những nhân viên khác có gia đình cha mẹ khỏi lo vấn đề cư trú, may mắn, còn Thụy Kỳ phải lo hết mọi việc, số tiền phụ trội kia kể như tiền phụ cấp vậy thôi.

Lâm Tịnh Phu vừa nói vừa quan sát sự thay đổi nơi nét mặt Tạo.

— Chuyện đó khiến Thụy Kỳ cảm động lúc kể cho tôi nghe cô ấy còn khóc nàng cho rằng trên đời chưa hẳn

có được người thứ hai tốt bụng như ông. Sau đó tình cảm biến dần thành tình yêu, Thụy Kỳ bảo tôi. “Tình yêu của tôi dành cho ông giám đốc cao cả như vậy, mà tôi cũng chỉ âm thầm yêu, ông là bác sĩ ông học cao hơn tôi không lẽ ông không làm được như vậy sao?”

— Đó là chuyện tám chín năm về trước nghe Thụy Kỳ thú nhận tình yêu của nàng dành cho ông giám đốc, đột nhiên tôi thấy ghen tức, tôi bảo. “Thôi thế này nhé, cô yêu ông giám đốc, cô cứ săn đuổi người cô yêu, còn tôi, tôi sẽ cố gắng chinh phục bà giám đốc. Thuận lợi cho cả hai. Nhưng Thụy Kỳ có vẻ giận dữ. Nàng nói

— Ông đừng nói bậy, ông giám đốc yêu vợ lắm, nhưng tôi cũng cho ông biết kẻ nào phá vỡ hạnh phúc của người tôi yêu, tôi sẽ phá họ đến cùng.

Tôi đáp: Tôi sẽ hành động theo ý tôi. Ông giám đốc, xin ông đừng nóng, vì tôi nói thật đấy, nhiều lúc nằm mơ tôi thấy tôi giết ông.

Tạo bàng hoàng nhìn Hạ Chi, nhưng vợ chàng đã cúi đầu nhìn xuống.

— Đó là sự thật ông giám đốc ạ, tôi yêu vợ ông, tôi sẵn sàng giết ông để đoạt vợ. Thụy Kỳ thuyết phục tôi chẳng được, nàng đứng dậy mắt đỏ muôn khóc, nhìn

thái độ chung thủy của nàng, đột nhiên tôi chợt nghĩ sao ta chẳng chinh phục người con gái trước mặt và tôi bắt đầu đặt điều kiện với Kỳ. Nếu muốn tôi để Hạ Chi yên, Thụy Kỳ phải thuộc về tôi. Thụy Kỳ hoảng hốt bỏ chạy, tôi ngạo nghễ. Thì ra cô chỉ biết nói chớ chẳng dám làm. Tội thật, bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy mình khôn nạn, vì đó là nguyên nhân của những bất hạnh của Kỳ.

“Rồi Thụy Kỳ có yêu Phu không?” Tạo băng khuâng. Chàng không muốn tin lời của Phu, nhưng thái độ quá đứng đắn của hắn như một gáo nước lạnh tạt mạnh vào mặt.

— Thụy Kỳ hận tôi lắm, tôi biết, lúc nghe tin tôi sắp trở lại đây nhận việc nàng đã buồn vô cùng, định rời bệnh viện ra đi, nhưng rồi lại không nỡ.

Tĩnh Phu úp mặt vào tay.

Từ Động Giả trở về, tuy Thụy Kỳ có già hơn, nhưng tôi đâu buông tha cứ bám theo, mãi đến lúc tôi lấy vợ, Kỳ hay tin mừng rỡ như kẻ thoát nợ, nàng chính là người đầu tiên mang quà đến cho tôi, những chậu hoa Đinh hương màu tím mà bà giám đốc thấy ở nhà tôi là của nàng đấy. Hôm đó nàng cũng cho tôi biết nàng muốn được có con với ông giám đốc, nhưng ông giám

độc chê nàng, bảo nàng hạ cấp không xứng đáng để ông ban cho đứa con, ông giám đốc lại cúp điện thoại không tiếp nàng nữa. Kỳ thở dài, nàng nói có lẽ nàng sẽ chết.

Nghe Thụy Kỳ nói vậy, đột nhiên tôi lại có ý định cưỡng đoạt nàng, giữa lúc Thụy Kỳ say sưa cắm hoa, tôi đã bước tới dùng sức mạnh, Kỳ chống trả, nhưng làm sao thoát được tôi? Và khi chuyện xảy ra xong, tôi chợt hối hận. Kỳ bảo nàng không còn mặt mũi nhìn ông giám đốc nữa và ngày hôm sau nàng bỏ đi biệt tăm luôn.

Hạ Chi nhớ tới hôm ghé thăm Phu, gương mặt xanh tái của hắn. Thì ra hắn vừa mới cưỡng đoạt tiết trinh Thụy Kỳ.

— Đúng ra ông phải cưới Thụy Kỳ mới phải.

Tạo nói, Tịnh Phu trừng mắt nhìn Tạo:

— Ông giám đốc, ông vẫn có thể thốt một câu như vậy sao?

Thú thật, đã hơn một lần tôi cầu hôn với Thụy Kỳ, nhưng đã bị nàng cự tuyệt. Trong tim Thụy Kỳ chỉ có hình bóng duy nhất của ông. Ông giám đốc, ông ác lắm, ông cũng có trách nhiệm với cái chết của Thụy Kỳ. Tại sao người ta gọi điện thoại thổ lộ chân tình với ông, ông không thích thì thôi sao lại cúp máy? Không lẽ ông là

cây gổ sao? Chắc hẳn Kỳ đã chết rồi, nàng sẽ không bao giờ trở lại đâu.

Tịnh Phu đứng dậy bước lảo đảo vừa đi ra cổng hắt vừa nói:

— Trong đám đàn bà tôi biết, chỉ có Thụy Kỳ ghét tôi thôi.

25. MÙA ĐÔNG

Mỗi lần nhìn Thấy Dương Tử là Hạ Chi lại thấy khó chịu; nàng không muốn ai nhắc đến hay ca ngợi con kẻ sát nhân trước mặt nàng nữa. Trong khi Xá vồn vã ngây thơ:

— Mẹ ơi, Dương Tử đâu rồi?

Dương Tử đâu thì mặc nó. Hạ Chi định bảo thế, nhưng rồi nàng lại ngăn được. Đừng để Xá nhìn thấy, nó biết được sẽ hận suốt đời. Mỗi lần nghe Xá hỏi, Hạ Chi giả vờ bảo không biết hay quanh quẩn đâu đó cho xong.

Dương Tử là con bé lạ lùng thế nào đó. Hạ Chi cứ băn khoăn, nhiều lúc muốn hành hạ chửi mắng nó nhưng vẫn không ra có.

Tạo cũng thấy sự lạnh nhạt của vợ với đứa con nuôi. Chàng bắt đầu an ủi Dương Tử bằng những truyện bằng tranh hay thỏi chocolate nhỏ. Sự sẵn đón của chồng càng khiến Hạ Chi bức tức và nàng quyết định.

Niên học mới bắt đầu, buổi sáng Dương Tử bước vào bếp:

— Mẹ ơi cho tiền con đóng tiền cơm trưa.

Hôm nay là hôm thứ ba nó đòi tiền Hạ Chi, Chi giả vờ loay hoay:

— Ờ đợi mẹ một chút.

Dương Tử ôm cặp, ngẩng mắt nhìn lên đồng hồ:

— Sắp trễ giờ rồi mẹ.

— Ờ... Ờ đợi tí.

— Cho tiền con đi ngay đi, trễ giờ học rồi.

— Mẹ chưa rảnh, mai đi.

Hôm nào cũng vậy. Bé Dương Tử ôm cặp bước ra khỏi nhà, nó muốn khóc nhưng lại thôi khi nghĩ đến lời của thầy "Nước mắt và mồ hôi chỉ nên chảy vì người khác". Dù không hiểu rõ lắm, nhưng mỗi lần muốn khóc nó lại cố gắng ngăn lại.

Dương Tử năm nay đã học lớp năm, nó đã lớn, nhưng khoảng cách giữa Hạ Chi và nó càng lúc càng xa.

Tại sao mẹ lại khó tính như vậy? Có lẽ trong người không khoẻ. Dương Tử tự an ủi, nhưng khi nghĩ đến thái độ mẹ đối với anh Xá, nó lại muốn khóc.

Cứ đầu tháng, không đợi Xá hỏi, Hạ Chi đã nói:

— Xá, nhớ mang tiền đóng tiền học nhé con.

Trong khi Dương Tử phải nhắc nhở đến mấy lần mà

có lúc vẫn không được. Ngày mai khi nghe ta xin tiền chắc chắn mẹ lại bảo "Đợi tí mẹ bận".

Tan học Dương Tử không về ngay nhà nó muốn ghé dì Thăng. Không tiền đáp xe buýt thả bộ vậy. Lang thang qua cầu, nhìn những đám trẻ cùng lứa vô tư đùa bên đường, Dương Tử chợt nhớ đến lời giận dữ của cô lúc sáng.

— Em làm gì mà cứ quên mang tiền ăn trưa mãi vậy? Bài vở không quên học, tiền học lại quên mang, làm gì có chuyện lạ thế?

Dương Tử không biết trả lời như thế nào, nó cúi đầu đứng yên.

Trời trong vắt, con đường đi từ trường đến nhà dì Thăng xa vơi vợi. Dương Tử cảm cúi bước, mấy chiếc xe ngựa chạy qua làm tung những bông tuyết lấp lánh. Một màu trắng xóa phủ vây, cột trạm xe buýt bị tuyết đóng trông hình thù thật ngộ nghĩnh.

Đến trước nhà dì Thăng, Dương Tử thở phào khoan khoái, cái mệt và mỏi làm cơ thể rã rời. Hôm nay ngày thứ bảy, nhà trường không có cơm trưa cho học sinh bán trú, Dương Tử đói lả bước vào nhà. Phòng khách vắng lạ, không một bóng người, chỉ có lò sưởi là còn leo

lét cháy. Dương Tử cởi áo tơi, nằm xuống cạnh lò sưởi, mệt quá nó ngủ lúc nào chẳng hay.

Tiếng cười nói ồn ào làm Dương Tử thức giấc, vừa mở mắt ra nó đã trông thấy dì Thằng ngồi bên cạnh, chung quanh dì còn năm sáu người đàn ông khác.

— Thức rồi à?

Dì Thằng nhìn Dương Tử với nụ cười hiền hòa.

— Dì đã gọi giầy nói cho mẹ cháu, cháu cứ ngủ đi không sao đâu.

Dương Tử muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể như rã rời.

— Con không ngủ nữa đâu.

— Ăn cơm chưa?

Đồng hồ trên tường gõ ba tiếng, Dương Tử lắc đầu, Tử Thằng vội vào trong mang thức ăn ra, đó là những món mà Dương Tử ưa thích. Đậu nấu, trứng rán và canh cá viên. Dương Tử thích thú ăn ngon lành, Tử Thằng ngồi cạnh yên lặng nhìn, trong khi mấy gã làm thơ đang to tiếng bàn cãi.

— Máy cậu biết là trong lúc chiến tranh, trên cả xe điện cũng đã có người viết câu "Người tù nước Nhật" không?

— Câu đó có nghĩa gì?

—Họ muốn nói, này anh Nhật, anh đang bị người ta giam đây.

— À tôi hiểu rồi, họ ám chỉ là nước Nhật bị đô hộ đây mà.

Mấy ông thi sĩ còn lại gật gù, rồi có người nói:

— Đó là chuyện thời xưa, còn bây giờ nước mình độc lập rồi mà?

— Phải độc lập rồi, nhưng độc lập với sợi giây thừng trên cổ.

À, như con khỉ trong gánh xiếc, chỉ cần biết sợi giây giựt một cái là con khỉ phải nhảy lên vai ông chủ ngay.

Tất cả lại yên lặng, một người trong đám chột quay sang Dương Tử:

— Dương Tử. Dương Tử biết mấy bác nói gì không?

— Dạ biết... mà không

— Biết... mà không à? Vậy thì đề bác giải thích cho Dương Tử nghe nhé. Một quốc gia không thể ỷ lại vào một quốc gia khác được, phải tự túc tự cường.

Dương Tử ngậy thơ trở mặt trong khi ông khác lên tiếng:

— Nói rõ hơn là ta đừng có ăn chực cơm nhà dì Thằng mãi biết không?

Tất cả cười ồ. Một người khác nói:

— Dương Tử biết không, ở Mỹ, sinh viên gần như kiếm tiền để đóng tiền học cả.

Một ông khác cãi lại:

— Đâu phải chỉ có ở Mỹ không, ở Anh cũng vậy, chứ đâu phải người Nhật chúng ta đâu, những tên lớn chồng công, cưới vợ cũng phải ngửa tay ra xin tiền cha mẹ.

Dương Tử lên tiếng

— Thế ở Mỹ học sinh có làm việc không bác?

— Không, tiền học ở bậc tiểu học cha mẹ phải đóng vì đó là bốn phần.

— Nếu cha mẹ không chịu đóng thì sao?

— Cha mẹ không đóng thì nhà nước đóng. Nhưng cha mẹ có tiền mà chẳng chịu đóng cho con sẽ bị phạt.

Dương Tử chớp mắt:

— Nhưng con nghĩ, học sinh tiểu học cũng có thể làm việc vậy, chẳng hạn như đi giao sữa hay bán báo...!

Tử Thăng chẳng để ý đến lời Dương Tử vừa nói, nàgng bảo:

— Thôi ăn lẹ lên còn về nhà nữa chứ.

Dương Tử nhìn Thăng như có điều gì muốn nói, nhưng lại thôi.

— Ăn xong, dì sẽ đưa con về.

Đám thi sĩ trở lại với sinh hoạt của họ, bàn luận về văn chương của Paul Louis Claudel bỏ rơi Dương Tử và Tử Thăng.

Com xong, Dương Tử bước ra cửa nói:

— Thôi để con về một mình được rồi.

— Có tiền đi xe buýt không?

— Dạ không.

— Thế con đến đây bằng cách nào?

— Đi bộ.

— Đi bộ à?

Tử Thăng ngạc nhiên nhìn con bé, bây giờ nàng mới nhìn thấy vẻ buồn trên mặt Dương Tử.

— Thừa dì... Con có thể làm gì để có số tiền ba trăm tám mươi đồng?

Tử Thăng nhìn thẳng vào mắt Dương Tử:

— Nếu con muốn dì sẽ cho.

Dương Tử lắc đầu. Tử Thăng ngạc nhiên. Tại sao nó chẳng xin Hạ Chi? Chắc hẳn phải có điều gì... Đi bộ hơn bốn cây số đến đây...

— Hay là con quét nhà cho dì, dì sẽ trả công cho con.

— Dì trả cho con ba trăm tám mươi đồng hờ dì?

Mắt Dương Tử chột sáng. Nó mừng rỡ chạy lại góc nhà lấy cây chổi. Sân tập võ rộng khoảng năm mươi thước vuông, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của bé Dương Tử, Tử Thăng chột xúc động. Con bé này lớn lên sẽ hay lắm!

Quét dọn xong, Dương Tử còn dùng cả nùi lau nhúng xà phòng lau sạch sàn nhà bóng láng.

— Dương Tử ở nhà thường bị lau nhà lắm à?

— Dạ không, thỉnh thoảng thôi.

Tử Thăng yên lặng, nàng định cho con bé năm trăm đồng, nhưng suy nghĩ một chút lại thôi.

— Bây giờ trời tối rồi, thôi để đi đưa con về nhà.

Dương Tử yên lặng, Tử Thăng khoác áo choàng cùng Dương Tử bước ra xe.

— Phiền quá; lại làm rộn chị.

Hạ Chi bước ra tận cửa đón, Tử Thăng nhìn trời nói lảng:

— Tối nay chắc lạnh lắm, đất khô cứng dưới chân.

Vào đến phòng khách, Hạ Chi lặp lại:

— Tối ngày cứ làm phiền chị mãi.

Rồi quay sang Dương Tử, vẫn giọng nói âu yếm giả vờ:

— Dương Tử, sao tan học rồi con chẳng chịu về nhà?

Dương Tử yên lặng bỏ lên lầu, Tử Thăng ngó theo:

— Chị hiểu nó đến tôi để làm gì không?

— Không?

— Nó muốn tìm việc làm để có ba trăm tám mươi đồng.

— À. Nụ cười trên môi Hạ Chi chợt tắt, nàng bối rối nhìn xuống.

— Còn Xá với anh Tạo đâu rồi chị?

— Ở trên lầu đấy. Xá sang năm thi tú tài rồi, nên bài vở nhiều lắm. Hạ Chi định đưa câu chuyện ra xa, nhưng Tử Thăng lại nói:

— Có ba trăm sao chị không cho nó?

— Tôi đâu có nói không cho đâu, bảo nó đợi, nó lại đi làm phiền chị.

Tử Thăng yên lặng nhìn về phía hỏa lò đang cháy đỏ, trong khi Hạ Chi tiếp tục phân bua:

— Tôi bận quá chị thấy không? Suốt ngày quây quần với nhà bếp... Dương Tử càng lớn càng có vẻ xảo.

Tử Thăng lắc đầu..

— Đó là lỗi của người lớn, tôi với chị thân nhau từ lâu tôi biết tính chị, nói thật đừng giận nhé. Chị hà tiện lắm.

— Từ bao giờ?

Hạ Chi có vẻ giận. Tử Thăng vội xoa dịu:

— Thôi mà, nói chơi đấy.

Dương Tử từ trên lầu lại bước xuống, Hạ Chi trách:

— Dương Tử, tại sao con đến làm phiền dì Thăng chi vậy, cần tiền bảo mẹ không được sao?

Dương Tử chớp mắt nhìn mẹ, nó không muốn để Hạ Chi xấu hổ trước mặt dì Thăng:

— Tại con muốn đi làm, đi làm kiếm tiền xài sướng hơn.

Hạ Chi ngạc nhiên:

— Con muốn tìm việc làm?

— Vâng, con sẽ đi bán đậu phụng hoặc giao sữa.

Hạ Chi phản đối:

— Không được, con đừng quên con là con của ông giám đốc bệnh viện, làm vậy thiên hạ sẽ cười cha mẹ.

Tiếng ồn ào bên dưới mang Tạo và Xá bước xuống lầu:

— Lâu quá không gặp chị.

— Cậu Xá đang chuẩn bị thi với cử à? Còn ông giám đốc nữa, ông cũng định thi gì đấy?

Tử Thăng pha trò, Tạo yên lặng cười.

— Xá mau lớn quá, cao bằng cha rồi.

— Dạ lớn chỉ hao cơm thôi.

Xá ngưng ngập nói, giọng nói của nó cũng bắt đầu ồ ề.

— Mùa xuân, chị Thăng chắc bận lắm?

Tạo nói, Tử Thăng lắc đầu:

— Cũng không đến nỗi nào, nhờ bọn phòng khách nhà tôi họ giúp đỡ nên buổi trình diễn nào cũng khá.

Giữa bữa cơm tối, Dương Tử nói với Xá:

— Anh Xá, em định tìm việc làm.

Hạ Chi khó chịu:

— Dương Tử đừng nhắc đến chuyện đó nữa con.

Xá và Tạo ngạc nhiên:

— Dương Tử, em bị mẹ mắng à?

— Không, em không bị mắng, nhưng em muốn làm việc, bán đậu phụng, hoặc giao sữa cũng được.

Hạ Chi không muốn Dương Tử nói đến chuyện ba trăm tám mươi đồng, nàng cố tìm cách để chặn Dương Tử, nhưng Xá đã lên tiếng:

— Giao sữa hoặc bán đậu phụng cũng không có gì xấu. Thầy bảo "Làm việc là phục vụ nhân loại", nhưng giao sữa là một việc làm liên tục, mỗi ngày đều phải đi,

em nhắm chịu nổi không?

Khởi Tào nhìn Dương Tử với ánh mắt thật ám:

— Phải đó, Dương Tử, anh con nói đúng công việc và trò chơi hoàn toàn là hai việc khác nhau, khi đã nhận việc làm thì dù mưa to gió lớn thế nào con cũng không có quyền nghỉ.

— Vâng, nhưng con thấy thích làm việc lắm, ở trong trường con có con bạn tên Thanh cũng đi bán báo vậy, có sao đâu?

Hạ Chi khó chịu:

— Nhưng con là con của một giám đốc bệnh viện con làm sao có thể làm những việc đó được?

Xá để miếng thịt mới gấp để xuống đĩa nhìn mẹ.

— Tại sao lại không được?

— Vì...

Hạ Chi bồi hồi quay lại cầu cứu với Tử Thăng, trong khi Xá hỏi dồn.

— Làm việc đó xấu à?

Tào đỡ lời cho vợ.

— Không phải như vậy, nhưng mẹ con...

Xá không chịu thua.

— Pháp luật đâu có cấm cản con một ông giám đốc đi

bán báo hay giao sữa bao giờ đâu.

— Nhưng làm thế người ta sẽ cười cha mẹ.

— Người ta cười? Tại sao?

— Vì chỉ có con nhà nghèo mới phải làm việc vất vả như vậy.

Hạ Chi nói, Xá phản đối.

— Con không đồng ý điều mẹ mới nói, mẹ khinh người nghèo quá vậy.

Tạo đỡ lời:

— Mẹ không có ý đó đừng nói oan cho mẹ.

Hạ Chi yên lặng, nàng có cảm giác như tất cả mọi người trên bàn đều ngã về phe Dương Tử.

— Thế này thì... bây giờ tính sao? Cho hay không cho phép Dương Tử đi giao sữa?

Tạo ngập ngừng một chút nói.

— Giao sữa cũng không phải là xấu, nếu Dương Tử muốn cứ cho nó đi làm thử.

Hạ Chi kêu lên:

— Thế xấu hổ chết!

Xá nóng nảy:

— Sao lại xấu hổ? Mẹ nói gì con không hiểu.

— Giao sữa cũng như bán đậu phụng...

— Thế có gì bận đâu? Không lẽ làm bác sĩ mới danh giá còn bán đậu phụng là hạ tiện à? Mẹ sao thủ cựu quá!

Hạ Chi liếc sang Tử Thăng nàng thấy xấu hổ với bạn, Tử Thăng giả vờ như chẳng nghe thấy gì cả, tiếp tục ăn.

— Nhưng mà Dương Tử này, lại sao con lại có ý tìm việc làm?

Tạo dùng xong bữa, tư lự một chút hỏi.

— Con thấy thích như vậy.

Dương Tử đáp, nhưng Xá không bằng lòng.

— Em nói láo, em cần tiền phải không?

Mất Xá thật bén, Dương Tử cúi đầu xuống.

— Nếu cần em xin mẹ là có ngay.

Câu nói của Dương Tử làm Hạ Chi nhột nhạt. Ba trăm tám mươi đồng. Không hiểu Dương Tử có mách cho Tử Thăng biết không? Nếu Tử Thăng biết, Tạo và Xá sớm muộn gì cũng biết.

— Bây giờ thế nào đây cô Thăng?

Hạ Chi hỏi, Thăng mới lên tiếng.

— Thôi thì cho nó làm thử xem.

— Nhưng mà người ta...

— Người ta thì mặc người ta, biết đâu họ lại chẳng ca ngợi con nhà họ lại giàu có mà vẫn làm việc? Tử Thăng

nói, nhưng để xoa dịu Hạ Chi nàng quay sang Dương Tử
- Nếu mẹ đồng ý con hãy đi làm. Nhưng công việc chỉ
nên làm một buổi thôi, còn phải đi học. Học giỏi mới
ngoan, con nhé!

26. CÒN BẢO TUYẾT

Việc bé Dương Tử quyết định đi giao sữa mỗi sáng, Hạ Chi tưởng rằng cao lắm một tháng là nó sẽ bỏ cuộc ngay. Không ngờ dù mưa to gió lớn con bé vẫn trì chí làm việc, buổi sáng dậy sớm đến tiệm sữa nhận hàng xong dùng xe đạp chở đến từng gia đình một. Mùa hoa Đinh hương (tháng sáu) đã trôi qua, rồi mùa tulip. Dương Tử vẫn chưa nghỉ.

— Dương Tử, lại sao mày đi giao sữa?

Chuyện Dương Tử giao sữa mỗi sáng đã lọt vào trường, Mỹ Huệ, con bé ngồi kế bên Dương Tử hỏi.

— Tao muốn có tiền để mua bút và vở.

— Mày thiếu gì tiền, chỉ cần nhịn quà sáng là khỏi mua.

— Nhưng tao muốn dùng đồng tiền chính mình làm ra cơ.

Bé Mỹ Huệ lắc đầu:

— Tao không tin, cha mày làm giám đốc bệnh viện thiếu gì tiền. Mẹ tao bảo tại mày muốn được người ta

khen đó.

— Không phải vậy.

— Mẹ tao bảo cơ, mẹ nói là vài hôm nữa thế nào báo cũng ca ngợi mày.

Dương Tử yên lặng, không ai hiểu nó. Mỗi buổi sáng năm giờ đã phải thức dậy, đạp xe trên khoảng đường vắng đầy sa mù thì có thú vị gì đâu? Nó cúi xuống giả vờ học.

Niên học mới bắt đầu, bây giờ trời bắt đầu lạnh, vườn bắp vươn mình trên khoảng trời cao lộng gió. Trước khi tuyết rơi bao giờ cũng có mưa phùn. Đường trơn trượt đạp xe không cẩn thận là ngã như chơi.

Mùa đông đến, một mùa đông chẳng bao giờ quên của Dương Tử.

Trong những ngày tuyết rơi quá nhiều, không thể cỡi xe được, Dương Tử phải mang theo hai túi vải, mỗi túi đựng hai mươi bình xách hai bên, lúc đầu chưa quen còn thấy khó chịu và đau mỏi, nhưng sau cũng quen dần.

Mùa đông không cần phải dậy sớm, sáu giờ sáng mới bắt đầu vì nếu lãnh sữa ra sớm quá có thể bị đông.

Tạo và Hạ Chi mỗi ngày đều nghĩ, có lẽ hôm nay là Dương Tử phải bỏ cuộc rồi, nhưng ngày tháng cứ yên

lặng trôi qua, tháng giêng lại đến, Dương Tử vẫn tiếp tục công việc cũ. Phải chăng sự chịu khó là dòng máu di truyền của Thạch Thổ Thủy? Tạo cứ băn khoăn. Ta phải hỏi Mộc Cao cho ra lẽ mới được.

— Dương Tử con lớn rồi, lớp sáu rồi thì phải nghỉ giao sữa đi chứ?

Mỗi lần nghe Hạ Chi bảo, Dương Tử chỉ cười.

— Vâng, rồi con sẽ nghỉ.

Nhưng rồi công việc lại tiếp tục đều. Hạ Chi vừa tức vừa bực. Nàng không thích một ai ca ngợi con kẻ thù của mình bao giờ.

Sắp đến mùa bão tuyết, có lẽ Dương Tử sẽ không đi giao sữa nữa đâu. Hạ Chi hy vọng. Gió từ Bắc cực mang những bông tuyết nhỏ bắn vào cửa kính tạo những âm thanh dòn tan. Mùa lạnh thật buồn, đường xá vắng ngắt với một màu trắng tuyết.

Dương Tử kéo cao cổ áo, bên trong nó còn choàng thêm một khăn choàng nỉ, đầu đội nón bít tai, men theo đường. Gió thật mạnh và lạnh khiến Dương Tử không thể nào ngẩng đầu lên, nó làm lúi đi và hy vọng gió bớt thổi.

Tuyết nhiều quá, có những chỗ tuyết ngập gần đến

bụng.

Dương Tử bắt đầu sợ. Định bỏ cuộc nhưng khi nó nghĩ đến hình ảnh nhiều gia đình đang đợi sữa uống lại thôi. Cha bảo. Không làm việc thì thôi, đã làm thì phải tròn bổn phận, thế là nó lại hăng hái bước.

Đến trước cửa tiệm sữa, Dương Tử mệt và lạnh đến độ ngất đi được, tiếng gõ cửa của nó khiến ông chủ tiệm phải ngạc nhiên.

— Ủa, Dương Tử hừ? Bão tuyết to thế này.

Trong khi bà chủ tiệm lộ hẳn vẻ bất mãn.

— Có ai làm cha mẹ lại để con ra ngoài khi trời lạnh cóng thế này.

— Cha mẹ con không có bảo con nghỉ ở nhà sao?

Ông chủ tiệm vừa dùng thanh trúc khơi lửa trong lò sưởi vừa nói, Dương Tử bước đến cạnh hỏa lò. Lạnh quá! Nhưng nó không muốn ai phê bình cha mẹ nó cả.

— Có chứ, tại con không vâng lời.

Mắt bà chủ quán cứ nhìn lom lom vào bé Dương Tử, khiến nó lo lắng.

— Tuyết ngập cao không?

— Dạ cao, có chỗ đến ngang thắt lưng con.

— Dễ sợ thế à? Vậy mà cha mẹ con lại nhẫn tâm để

con đi giao sữa thì không gì nói được nữa.

Bà chủ quán nói, ông chủ vội quay sang vợ.

— Đừng nghĩ bậy cho người ta. Đó cũng là một cách giáo dục.

— Giáo dục à? Tại sao nhà có hai đứa lại để thằng anh lớn khoẻ mạnh ở nhà ngủ còn bắt con bé này đi làm?

Bà chủ quán làm ông chủ lúng lúng, ông rót một ly sữa nóng cho Dương Tử, Dương Tử nốc cạn ly, hơi nóng làm cho nó cảm thấy ấm.

— Mẹ con bảo con ở nhà nhưng lại con muốn đi đó chứ.

— Nhưng mà Dương Tử này, tại sao con lại muốn đi giao sữa chứ?

— Con cũng không biết, con thấy thích nên làm.

Ông chủ tiệm gật đầu.

— Được rồi, hôm nay bảo con khỏi phải đi nhé.

— Nhưng...

— Không có nhưng gì cả, trời bão thế này đi nguy hiểm lắm.

Gió bắc cuốn rút ngoài cửa tạo nên tiếng hú thật đáng sợ.

— Đi không được đâu, bão thế này mấy ông phát thơ

cũng nghỉ nữa chớ đâu phải một mình con?

Ta đến đây là để giao sữa, thế mà không giao được thì đến làm gì. Dương Tử bứt rút. Hơi nóng của hỏa lò và sữa làm cho con bé cảm thấy khoẻ hẳn, nhìn ra cửa bầu trời bên ngoài một màu xám đục, con lười biếng len nhẹ vào xương sống, nó nằm xuống ghế định nghỉ một lúc nhưng thiếp đi lúc nào không hay.

Có tiếng động khiến nó giật mình thức dậy, bây giờ nó mới biết là đang nằm trên giường, nhưng là trên giường của ông chủ quán. Ngồi dậy. Vách phòng làm bằng giấy bồi nên lời nói bên kia vách vang rõ mồn một.

— ...Tại sao bà lại nói như vậy?

— Chứ sao lại bắt nó giao sữa chứ?

Biết ông bà chủ quán đang nói về mình, Dương Tử yên lặng lắng nghe.

— Chuyện đó bỏ qua được đi, nhưng bảo tuyệt thế này mà vẫn bắt đi thì làm sao mà không tàn nhẫn cho được... Tôi chắc nếu nó là con ruột của họ thì đời nào...

— Sao bà biết?

— Ai cũng nói hết, chỉ có ông không nghe thôi, nhìn thử gương mặt nó xem.

— Mặt nó không giống có gì lạ đâu, con chẳng giống

cha mẹ thiếu gì.

— Nhưng tôi biết chắc nó là con nuôi.

— Bà đừng nói bậy, con Dương Tử nó nghe kỳ lắm...

Dương Tử bàng hoàng. Ta là con nuôi? Dương Tử lắc đầu. Không, không, không phải vậy. Nhưng thái độ lạnh nhạt của Hạ Chi lại hiện ra trước mắt nó, nước mắt rơi xuống, Dương Tử lau nhanh, nó không muốn để ông bà chủ tiệm biết nó đã khóc.

— Ô, thức dậy tự bao giờ thế?

Bà chủ tiệm nhìn thấy Dương Tử bước ra hỏi. Dương Tử không đáp, bước tới bộ cửa tìm giày.

— Mới chín giờ ngủ thêm một tí đi con.

Ông chủ tiệm nói, nhưng Dương Tử cũng không trả lời, nó lẳng lặng bước ra cửa, gió bên ngoài đã lặng, màu xanh nhạt hiện ra thay cho bầu trời xám. Dương Tử tưởng chừng như mình đã biến thành một người nào khác.

Ta là đứa con nuôi? Đúng rồi, thành ra mẹ chẳng cho tiền trả cơm trưa. Bao nhiêu chuyện cũ như quay ngược lại trong óc, từ buổi vũ trong lễ nhĩ đồng năm lớp một đến cái xiết cổ và thái độ hất hủi hàng ngày. Nước mắt Dương Tử lăn ra má, làm lủi bước.

Tại sao con nuôi lại không được thương yêu? Dương Tử tự hỏi, nó nhớ lại chuyện Bạch Tuyết và bảy chú lùn. Phải chăng ta cũng là công chúa Bạch Tuyết?

Đến cổng Dương Tử đã nhìn thấy mẹ.

Hạ Chi khi tỉnh giấc nhìn thấy bão tuyết to quá chột hột hận. Để một đứa bé mười hai tuổi đi giữa cơn bão thế này, tàn nhẫn quá. Nàng tự trách và thấy sự ganh ghét của mình quá tàn nhẫn. Thấy Dương Tử trở về được, nàng xiết chặt nó vào lòng.

Dương Tử được Hạ Chi ôm vào lòng.

Nó không biết nên buồn hay vui. Òa khóc nức nở.

27. VỰC SÂU

Sau ngày hôm đó, Dương Tử không còn đi giao sữa nữa, Tạo nghĩ:

— Có lẽ con bé đã sợ bão.

Không phải chỉ có Tạo mà ngay cả Hạ Chi và Xá cũng nghĩ như vậy. Dương Tử yên lặng. Lời của vợ chồng ông chủ quán lúc nào cũng văng bên tai. Dù là con nuôi, ta cũng cố gắng khôn ngoan, để một ngày nào đó gặp lại mẹ ruột vẫn không hổ thẹn.

Thời gian trôi nhanh. Xá càng lúc càng lớn, khoảng cách giữa nó và em gái càng rộng. Trong nhà chỉ có anh Xá là chịu đựng thương yêu ta, thế mà...Dương Tử có cảm giác như bị bỏ rơi, nó đâu biết rằng Xá đang ở vào thời kỳ biết yêu, biết thế nào là kẻ khác phái.

Một buổi sáng nắng đẹp, Xá đến thư viện trong khi Dương Tử lại cùng chúng bạn nô đùa trong sân trượt tuyết, nhà chỉ còn có Tạo và Chi.

— Nắng đẹp quá.

— Ồ.

Hạ Chi ơ hờ đáp, một lúc quay lại, chợt bắt gặp thái độ suy tư của chồng.

— Anh nghĩ gì đấy?

— Xá lúc này có vẻ thay đổi nhiều.

— Con trai đứa nào mới lớn chẳng thế.

Hạ Chi yên lặng, Xá đang chuẩn bị cho kỳ thi tú tài, Dương Tử đã học đến lớp sáu, thời gian trôi thật nhanh, nỗi lo lắng càng lúc càng lớn. Một ngày nào đó Xá biết được sự thật chuyện sẽ thế nào.

“Mẹ ơi, nữa con sẽ cưới Dương Tử làm vợ”.

Câu nói của Xá lúc đó ám ảnh Hạ Chi.

— Anh Tạo, Xá nó biết Dương Tử không phải là em ruột của nó từ lâu rồi anh ạ.

— Vậy thì bây giờ thế nào? Tạo bâng khuâng. Có nên đem bé Dương Tử gửi nơi khác không?

— Anh Tạo.

— Gì.

Hạ Chi giả vờ ngây thơ.

— Hay là ta cứ nuôi bé Dương Tử đến lớn, coi nó như là vị hôn thê của Xá sau này vậy.

— Đừng nói bậy.

Tạo giật mình ngồi bật dậy.

— Có gì đâu mà anh lại hoảng thế? Hạ Chi giả vờ.
Dương Tử với Xá có phải cùng một dòng máu đâu.

— Nhưng không được.

Tạo hét to, Hạ Chi vẫn ôn tồn.

— Có gì đâu mà không được? Dương Tử tháo vát
đảm đang lại hiền lành.

Tạo quắc mắt.

— Hiền lành? Thế tại sao không yêu nó?

Hạ Chi bối rối. Tạo bồi thêm.

— Nếu em muốn Dương Tử sau này lấy Xá thì em
phải thương nó thật nhiều mới phải chứ?

Ta phải thương nó? Hạ Chi nghĩ. Phải thương con kẻ
đã giết con ta? Làm gì có chuyện đó được. Đột nhiên Hạ
Chi thấy tức giận.

— Anh Tạo thôi đừng đóng kịch nữa...

Khỏi Tạo mở to mắt ngạc nhiên.

— Thừa xửa tôi nhận nuôi con bé coi đó như một thí
thân của Lệ thật, nhưng Hạ Chi run giọng – Nhưng tôi
có ngờ đâu anh lại tàn nhẫn như vậy?

— ...

— Anh đã bắt tôi phải thương, phải hôn hít con kẻ đã
giết con tôi, anh tàn nhẫn lắm.

Tạo có cảm giác như mình vừa bị tát một gáo nước lạnh vào mặt chàng định lên tiếng nhưng đôi hàm cứng ngắt. Hạ Chi biết sự thật từ bao giờ?

— Tại sao anh không nói, hở? Giọng Hạ Chi ngập đầy nước mắt – Tôi không biết tại sao, không hiểu tại sao... nhiều lúc thức dậy trong một nhọc, thay tả, lo sửa cho Dương Tử, tôi biết anh đang thức, nhưng ngạc nhiên vô cùng khi thấy anh bình thản. Bây giờ tôi mới hiểu...Anh hận tôi đến độ như vậy sao?

Hạ Chi òa khóc, mấy năm trời câm nín giờ như chiếc đê vỡ. Tạo mở to mắt nhìn vợ. Ngoài Cao Mộc và ta ra... tại sao Hạ Chi lại biết? Chàng bứt rứt đưa tay lên vai vợ, nhưng Hạ Chi đã sệt lùi ra sau.

— Anh đừng đụng đến tôi!

Thái độ của Hạ Chi làm Tạo ngượng. Đột nhiên chàng nhớ lại vết hôn trên cổ vợ. Bao nhiêu năm qua dù hết sức cố gắng quên lãng, nhưng trí tưởng tượng vẫn bắt Tạo nghĩ mãi. Cảnh Tịnh Phu ôm Hạ Chi trong tay.

— Cô ghê tởm tôi à? Đừng tưởng bở, chính cô mới đáng ghê tởm.

— Tôi...Tôi ghê tởm.

— Phải, cô thử nhớ lại xem. Mặc dù tôi có lỗi khi

mang Dương Tử về, nhưng còn cái chết của bé Lệ? Cô nghĩ xem nguyên nhân ở đâu? Tôi tàn nhẫn nhưng không hạ cấp!

Mặt Hạ Chi đỏ gấc, nàng cắn nhẹ môi.

— Tôi là cha bé Lệ, con tôi chết vì ai? Hạ Chi, thủ phạm cái chết của bé Lệ không phải chỉ là Thạch Thổ Thủy thôi, mà còn là cô với Tịnh Phu nữa.

— Anh đừng vu khống!

— Tôi hỏi cô, lúc bé Lệ bỏ đi vào rừng cô ở đâu và làm gì?

Hạ Chi yên lặng.

— Hử? Cô làm gì chứ? Chuyện mười mấy năm nhưng với tôi nó còn rõ ràng như hôm qua thôi. Cô Châu bấy giờ vẫn còn làm cho chúng ta, giữa lúc tôi không có nhà, cô lại cho tiền Châu đưa Xá đi xem hát, rồi đẩy bé Lệ ra cửa để được tự do tiếp chuyện với Tịnh Phu. Trong nhà rộng chỉ có hai người, cô làm gì? Hử? Làm gì?

Con giận bao năm qua mất, bây giờ trở về. Hình ảnh đêm đắm tàu đã tan trong tim Tạo.

— Cô trả lời không được phải không? Cô biết tội cho con Lệ biết chừng nào, đúng ra với cái tuổi lên ba của

nó, cô không có quyền rời xa nó nửa bước. Bỏn phận làm mẹ của cô lúc bấy giờ bỏ đâu? Hử? Có phải cô là kẻ sát nhân không chứ?

Hạ Chi run rẩy, nàng có cảm giác từng té bào trong cơ thể sắp vỡ tung.

— Với tôi, cái chết của bé Lệ là cả một tiếng sét, tôi nghĩ rằng sau cái chết của con, cô sẽ ăn năn, không ngờ... không ngờ sau đó cô vẫn tiếp tục qua lại với Tịnh Phu.

Có tiếng bước chân nhẹ ngoài cửa, nhưng trong cơn giận dữ, cả Tạo và Hạ Chi đều không hề hay biết.

— Tôi đã định tha thứ cho cô sau cái chết của bé Lệ, tôi cũng định tìm một đứa bé gái dễ thương để cô an ủi, nhưng sự ngoại tình thực hiện được tính thiện.

Hạ Chi gục đầu, để mặc cho Tạo lắc mạnh đôi vai.

— Cô đã qua lại mấy lần với tên Phu. Hử? Ý lại chuyện không thể sinh con được rồi cô muốn loạn thế nào là loạn sao?

Sự yên lặng của Hạ Chi như một thú nhận càng khiến Tạo nổi nóng.

— Để cô nuôi con tên Thạch Thổ Thủy tôi nghĩ cô cũng nên có quyền oán hận vì Thạch Thổ Thủy là kẻ

đồng tội với cô mà?

Sau khi trút hết bao nhiêu lời thù hận chất kín trong tim, Tạo thấy bình thần thở lại chàng chỉ còn thấy buồn khi thấy Hạ Chi câm nín. Điều này chứng tỏ sự giao hảo của họ chẳng bình thường. Món nợ mười mấy năm đã phô bày. Không có gì để tức tối nữa hết. Tạo có cảm giác kẻ cô độc trọng sa mạc.

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, mặt trời mùa đông ủ rũ trong rừng. Mười mấy năm lấy nhau kết quả được gì?

Có con? Nhưng nó có mãi là của ta đâu?

Chỉ còn lại một gia đình mục nát.

Tạo buồn cười khi nghĩ đến trước mắt mọi người, gia đình chàng là một gia đình toàn vẹn nhất, hạnh phúc nhất. Chàng quay lại bắt gặp cái nhìn khấn thiết của vợ.

— Hãy tha thứ cho em!

Tạo buồn bã nhìn Hạ Chi, không đáp.

— Có điều, em xin thề trước mặt anh, giữa em và Tịnh Phu chẳng có gì cả.

Tạo lắc đầu.

— Tôi không tin.

— Nhưng đó là sự thật!

— Thế nụ hôn trên cổ em? Một tên sẵn sàng cưỡng

hiếp Thụy Kỳ như Tịnh Phu lại có thể buông tha em dễ dàng như vậy sao?

Hạ Chi cúi đầu.

— Nhưng...

— Nhưng thế nào.

— Chẳng qua chỉ có thể thôi.

— Chỉ có thể thôi à?

Tiếng nói của Tạo rít qua kẽ răng.

— Vâng... Hôm ấy hắn đến từ già để đến Động Giả dưỡng bệnh, lúc đang nói chuyện đột chuyện... Hắn cúi xuống cổ em... làm em hoảng hốt.

Mắt Hạ Chi khẩn thiết nhìn chồng.

— Em nói thật đấy chứ?

— Vâng.

Nếu lời của Hạ Chi là thật thì bấy lâu nay ta đau khổ vì chuyện không đâu sao?

Khỏi Tạo nhíu mày nghĩ đến Dương Tử. Chàng bây giờ là pho tượng đá, Hạ Chi bước tới quỳ xuống cạnh chồng.

— Tôi em đâu có nặng đến đôi phải suốt đời nuôi con của kẻ thù đâu hở anh?

Tạo vẫn đứng bất động.

— Em...

Hạ Chi vừa thốt lên tiếng em, thì cửa phòng khách đột ngột mở, Tạo và Hạ Chi hoảng hốt quay ra, Xá đang đứng bất động như xác chết nơi cửa vào.

— Xá, con mới về đây à?

Xá đứng yên lặng, Tạo và Hạ Chi cảm thấy bất an.

— Xá! Xá làm gì thế?

Đôi mắt giận dữ của Xá nhìn thẳng vào mặt Hạ Chi, nó run môi nhưng nói không được. Tạo vội xoa dịu.

— Vào đây ngồi đi con làm gì... đứng đó?

Xá vẫn bất động rồi đột nhiên hét to.

— Bây...Bây giờ thì...con mới biết. Con có một người mẹ thật đáng hãnh diện.

Tạo tái mặt.

— Xá, con nói gì đây?

— Thật xấu hổ.

— Con không có quyền nói vậy!

— Xấu hổ thì bảo là xấu hổ có gì đâu mà vậy? Con không ngờ con có người mẹ ngoại tình!

— Im! Tạo trừng mắt – Nãy giờ trong này nói gì con đã nghe trộm hết rồi phải không?

— Vâng, con nghe hết. Xá liếm mép. Con đang học

bài, nghe tiếng cha quát tháo, vội bỏ chạy xuống, mới biết được sự nhơ nhuốc của mẹ.

Tạo quắc mắt.

— Xá, con ăn nói giữ lời một chút! Dù sao cũng là mẹ con!

Xá không chịu thua.

— Nhưng nhơ nhuốc như thế không xứng đáng làm mẹ con nữa!

— Im!

— Con có quyền nói!

Xá đã lớn, nó đứng cao hơn cả Tạo. Một cái tát tai như trời giáng không làm Xá im mồm.

— Cha có quyền đánh con, giết con, nhưng phải để cho con nói, con tưởng cha mẹ đều vĩ đại, đều sạch sẽ. Sự hãnh diện bao nhiêu năm của con đã mất. Mẹ nhơ nhuốc nhưng cha cũng ích kỷ đề tiện không kém. Nếu không sẵn sàng tha thứ cho mẹ thì sao chẳng ly dị, lại trả thù? Thái độ cha chẳng chút quân tử. Cha mắng, cha chửi mẹ, đợi đến lúc thấy con vào lại giả vờ bệnh mẹ, thế là thế nào?

Tạo và Hạ Chi cứng miệng.

— Xá con đứng bên ngoài, con nghe lóm tiếng được

tiếng không, con lẽ con không hiểu rõ...

— Không...

Tạo lấy lại bình tĩnh.

— Con cứ vào đây ngồi xuống nghe cha nói, nhiều lúc cha cũng ngộ nhận cả mẹ con, mẹ con chẳng có lỗi gì cả, con đừng hiểu lầm.

Hạ Chi đau khổ ngẩng mặt lên.

— Con không tin là con nghe lầm nhất là lúc cha nói về Dương Tử, nó là con tên sát nhân giết bé Lệ, con biết, con không lầm đâu.

— Không, không Xá!

— Nhưng chuyện này phải giữ kín đừng để Dương Tử biết nguy hiểm!

— Làm sao có thể giữ kín được khi đó là sự thật.

Xá ghen giọng – Dương Tử thật đáng tội, nếu nó biết được có lẽ sẽ chết mất!

Tạo hạ thấp giọng.

— Vì vậy chúng ta cần phải yêu nó, yêu nó thật nhiều để nó không nghi ngờ.

Xá bắt đầu khóc.

— Cha ích kỷ lắm, người lớn đều ích kỷ hết. Sự thật đã phơi bày thế này rồi làm sao ta có thể thành thật yêu

Dương Tử được? Tội nghiệp cho nó.

— Thôi, thôi được rồi. Tạo xoa dịu – Tất cả đều lỗi ở cha cả.

Xá chợt ngẩng đầu lên.

— Cha có sẵn sàng yêu Dương Tử không?

Tạo gật đầu.

— Thế còn mẹ?

Hạ Chi vẫn úp mặt trong tay, gật đầu nhẹ.

— Vậy thì...Tốt nghiệp đại học xong con sẽ cưới Dương Tử.

— Đừng nói bậy!

Tạo hoảng hốt, đây là nỗi lo sợ duy nhất của chàng.

— Dương Tử đã lỡ đi vào một ngôi nhà quá bất hạnh thì con phải đền bù cho nó.

Rồi quay sang Hạ Chi, Xá lắc đầu.

— Nếu lúc trước mẹ đừng sa ngã thì đâu có chuyện này xảy ra, lỗi tại mẹ cả.

Khởi Tạo gật ngang.

— Thôi bỏ qua đi đừng nhắc lại chuyện đó nữa.

Xá mím môi, mặt đỏ gấc.

— Cha cũng vậy, muốn trả thù mẹ, cha lại gây đổ vỡ cho một người khác, cha đã coi thường hạnh phúc của

người ta, cha ích kỷ quá, sự bất hạnh của Dương Tử sau này là lỗi ở cha.

— Vâng.

Tạo bút rút, trẻ con ngày nay sớm trưởng thành quá. Tạo không còn coi Xá như một thiếu niên mới lớn nữa.

— Chuyện đã thế này rồi bây giờ cha tính sao? Dương Tử...phải làm cách nào giữ nó lại trong gia đình này. Đó là lý do con định kết hôn với nó. Cha bảo cha yêu Dương Tử, nhưng tại sao khi nghe con định cưới Dương Tử, cha lại phản đối? Đó là thái độ yêu của cha đó sao?

Ngày hôm sau, Xá trốn luôn trong phòng học, ngoài cửa phòng nó treo một tấm bảng “Nếu không được mời xin đừng vào”.

Chuyện xảy ra ngày qua làm Xá có cảm giác của một kẻ rơi từ trên cao xuống hố sâu. Nó không ồn ào nữa, sự suy tư như chiếc nút dây kín tâm hồn.

Niềm hãnh diện về một gia đình danh giá. Cha là bác sĩ giám đốc bệnh viện, mẹ là hoa khôi, em gái học ngoan và ta là chủ tịch ban đại diện học sinh hoàn toàn băng hoại trong Xá.

Bữa cơm hàng ngày trong gia đình cũng không còn những giây phút thân mật như trước. Thần tượng trong

mắt Xá đã tan vỡ. Lột bỏ lớp vỏ hào nhoáng bên ngoài, cha ta chỉ là một con người ích kỷ, đê hèn, mẹ thì lãng loàn, còn em gái? Con của một tên sát nhân ghê tởm! Xá chỉ lên bàn khi mọi người đã xuống hết hoặc chưa lên, nó ăn vội một vài miếng rồi lại chui vào phòng đóng cửa lại.

Việc học của Xá cũng sa sút thấy rõ. Nhà trường bắt đầu gửi giấy về nhà muốn gặp mặt Tào.

Hạ Chi đến trường, hiệu trưởng cho biết lý do. Từ ngày lên trung học đến nay lúc nào Xá cũng đứng nhất hoặc nhì, thế mà chẳng hiểu vì sao. Lúc gần đây, kỳ thi nào Xá cũng chỉ nộp giấy trắng.

Có lần giáo sư bảo Xá lên bảng.

— Tại sao em lại nộp giấy trắng?

Thì Xá thản nhiên trả lời.

— Học hay không, khả năng em vẫn không thay đổi.

Giáo sư ngạc nhiên muốn tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng Xá vẫn yên lặng, tâm hồn thẳng bé đã bị đóng kín.

— Dù có buồn việc gì đi nữa, em cũng cố gắng vì em là một học sinh gương mẫu của trường.

Nhưng Xá lắc đầu.

— Học giỏi và toàn thiện là hai điều khác nhau, cha mẹ tôi lúc xưa cũng học giỏi vậy.

Sau khi kể cho Hạ Chi nghe, ông hiệu trưởng nói.

— Trước sự thay đổi quá đột ngột của Xá, chúng tôi phải mời ông bà đến để nhờ giúp.

Hạ Chi bối rối, nàng mang chuyện về kể lại cho Tạo nghe.

Tạo yên lặng, chàng cũng không biết làm thế nào hơn khi vết thương ở tim con quá sâu. Phải chi hôm đó ta đừng giận dữ, đừng quá lớn tiếng thì Xá đâu nghe? Nhưng làm sao có thể tha thứ cho Hạ Chi được, niềm đau mười mấy năm đông miên tưởng sẽ tan, đâu ngờ chỉ một chút khơi tàn cũng làm dậy sóng!

Tạo nhắm mắt, chàng có cảm giác như hạnh phúc gia đình đang chìm dần vào bóng đêm.

Bây giờ chỉ còn Dương Tử là có thể làm hồi sinh được Xá. Tạo nghĩ. Nhưng nếu để Dương Tử biết sự thật thì ...cũng khổ.

Không khí đôi khác trong gia đình khiến Dương Tử thấy nặng nề, nhiều lúc ngồi riêng rẽ suy tư nó đã bản khoản. Cha mẹ ruột ta là ai? Dấu hỏi to cứ lảng vảng trong đầu. Dù sao ta cũng cố gắng ngoan ngoãn với cha

mẹ hiện tại, để sau này khi gặp lại cha mẹ ruột vẫn không hổ thẹn vì sự bất trung.

Mỗi lần đọc truyện cổ tích, nhìn thấy cảnh hiệp đáp con chồng, Dương Tử cứ cho rằng ta sinh ra đời với một ngôi sao tốt nên chẳng gặp cảnh trên. Chỉ là một đứa con nuôi mà vẫn hưởng đủ quyền lợi của đứa con ruột. Dương Tử thấy quên hết bao nhiêu phiền muộn và cảm thấy mình quá hạnh phúc.

Xá đã trở lại bàn ăn, nhưng chỉ cầm cúi dùng cho xong bữa rồi bỏ về phòng, chỉ có Dương Tử là vẫn tự nhiên, thấy không khí nặng nề quá, nó đem chuyện trong trường ra kể lại (dù Xá có nghe không cũng mặc). Xong sau cùng bao giờ cũng kết thúc bằng câu:

— Anh Xá, theo anh thì mình phải giải quyết thế nào?

Xá bắt buộc phải giải thích cho Dương Tử, nét mặt khó đăm đăm của chàng thay đổi dần. Chỉ còn có Dương Tử, Xá tự nhủ. Không biết tự bao giờ Xá không còn nói chuyện với cha mẹ.

Kỳ thi tú tài đến, Xá lại nộp giấy trắng. Tạo và Hạ Chi thất vọng vô cùng.

28. ĐÁP TỪ

Việc bỏ thi Tú Tài, Xá coi đó như một hành động phản kháng cần thiết. Cha mẹ lỗi lầm, ta không thể để Dương Tử đau khổ một mình được.

Xá bỏ thi cũng có nghĩ của một hình thức chịu tội với Dương Tử, nhưng nó có ngờ đâu hành động của nó càng khiến Hạ Chi thù ghét Dương Tử hơn. Hạ Chi bắt đầu khó chịu khi thấy Xá gần gũi Dương Tử. Để hôm nào ta sẽ nói thẳng cho Dương Tử biết rõ sự thật về thân thế của nó. Làm vậy tàn nhẫn thật, nhưng còn hơn là để ta phải chết dần mòn.

Thời gian trôi nhanh, thấm thoát Dương Tử đã thi xong trung học, Xá bây giờ đã là sinh viên đại học.

— Cha, con bây giờ lại thấy thích ngành y khoa của cha hơn.

Một hôm Xá nói với Tạo, lúc mới bước chân vào năm dự bị nó đã định chọn môn hóa học, nhưng nghĩ lại thôi.

Ngày hai mươi tháng ba, trường của Dương Tử tổ chức lễ phát bằng cho những em học sinh đủ điểm lên

lớp mười. Dương Tử chọn thay mặt lớp.

— Mẹ ơi, vài hôm nữa trường con sẽ phát bằng, mẹ đến dự chứ?

— Hử?

— Con được chọn đọc diễn văn.

Dương Tử nói Hạ Chi thấy khó chịu, bất cứ một sự vinh quang nào đến cho con bé cũng khiến nàng không vui, phải chi bé Lệ còn sống! Hạ Chi nghĩ. Nàng thấy giận Tào vô cùng. Không lẽ cả gia đình phải chịu khuất phục một con bé con kẻ thù hay sao?

Bằng bất cứ cách nào ta cũng phá không thể để nó thành công được. Hạ Chi nghĩ, một kế hoạch lóc nhanh trong đầu.

Buổi cơm tối đến, Hạ Chi nói với Tào.

— Anh, Dương Tử nó được chọn đại diện cho những học sinh thi đậu đọc diễn văn.

Tào có vẻ hãnh diện

— Hay thật!

Nhìn nét mặt hí hửng của Tào, Hạ Chi chợt nghe bất mãn. Chuyện Xá nộp giấy trắng trong ngày thi tú tài vẫn ám ảnh nàng.

— Hôm đó cha đến không?

— Hôm nào?

— Hai mươi tháng ba.

— Hai mươi tháng ba.

Dương Tử nói, Tạo trầm ngâm một chút lắc đầu.

— Không được, hôm đó có họp.

— Còn mẹ?

Hạ Chi giả vờ vui vẻ.

— Đi chứ!

Mắt Dương Tử sáng rỡ.

Ngày lễ phát bằng đã đến, Dương Tử đem bài diễn văn mới thảo đêm qua, ra gói lại cẩn thận mới chạy đi thay áo.

— Con đi trước mẹ sẽ đến sau.

Hạ Chi đưa Dương Tử ra tận cổng, nàng cười thầm trong bụng. Thế nào nó cũng phải khóc òa lên.

Những bông tuyết mùa đông vẫn còn buông nhẹ trên cành. Dương Tử vẫn hồn nhiên tung tăng bên đường sỏi. Nó không hay rằng chuyện không may sắp sà xuống.

Khi Hạ Chi đến trường thì buổi lễ chính thức khai mạc, đại diện phụ huynh học sinh đang đọc lời cảm tạ giáo chức. Nàng đưa mắt nhìn quanh. Dương Tử đang ngồi cạnh chúng bạn ở gần bục gỗ, đầu nó cúi xuống

một cách lo lắng.

— Bây giờ chúng tôi xin giới thiệu em Lại Dương Tử đại diện học sinh khóa mười ba lên đảo từ.

Lời vị giáo sư chủ lễ vừa vang lên, Dương Tử đã đứng bật dậy, với chiếc robe màu đen trông thật nổi.

Hài kịch sắp bắt đầu! Tim Chi đập mạnh nàg mở to mắt nhìn lên sân khấu. Dương Tử cúi đầu chào quan khách, rồi bình thản mở giấy ra đọc.

Sự yên lặng tràn ngập. Mặt Dương Tử tái dần, nàg muốn xỉu ngay tại chỗ. Nhìn xuống những cặp mắt đang chờ đợi, cổ họng như ngen lại, thịt da như chín đỏ. Sao có chuyện lạ thế này? Hàng ghế khán thính giả bắt đầu xôn xao. Có chuyện gì thế? Sao đứng yên vậy. Giáo sư chủ lễ bối rối định lên sân khấu, nhưng Dương Tử lấy lại được bình tĩnh, nàg cuộn giấy lại nhìn xuống hàng ghế khán giả.

— Thưa quý vị, em thành thật xin lỗi quý vị, vì một sơ xuất nhỏ...

Dương Tử đằng đắg một tiếng tiếp.

— Vì một sơ xuất nhỏ nên em đã mang làm mảnh giấy khác thay vì bài diễn văn.

Đám đông bắt đầu ồn ào bàn tán, Dương Tử vẫn

đứng yên.

— Thật có lỗi với quý vị có điều em ngạc nhiên vô cùng khi thấy rằng, bài diễn văn công phu thức gần suốt đêm để soạn sẵn của mình đột nhiên lại biến mất và thay vào đây là tờ giấy trắng.

Dương Tử đưa cao tờ giấy trắng lên, rồi ngập ngừng một chút nói.

— Nhưng nhờ sự sơ xuất trên, mà em lãnh hội được bài học, đây là không cần phải làm đúng những gì quy luật đã định sẵn, cũng đừng thất vọng trước sự bất ngờ xảy đến cho mình. Em nhớ có lần thầy em bảo. Bao giờ cũng vậy, mặt trời luôn rực rỡ trên tầng mây đen.

Mỗi lần gặp chuyện gì buồn phiền là em lo sợ, đau khổ, nhưng bây giờ em lớn rồi, em sẽ không còn như vậy nữa. Em sẽ cố tập xem những chuyện buồn kia như những đám mây đen. Một lúc nào đó nó bay đi, rồi đòi ta lại rực rỡ.

Dương Tử đưa mắt xuống hàng ghế thánh giả yên lặng.

Chúng em những đứa bé vừa có xong mảnh bằng trung học tùy theo hoàn cảnh gia đình sẽ có anh, chị vẫn tiếp tục học, có người lại ra đời. Dù chọn lựa cách nào

thì em cũng thấy là mình đang xích lại người lớn gần hơn.

Đến gần người lớn đó là niềm vui chúng em mong mỏi. Nhưng thầy bảo. Người lớn cũng có người tốt, người xấu. Nhưng dù thế nào ta cũng phải giữ vững trái tim của mình. Gặp những người họ muốn ta khóc mà ta lại khóc, đó là ta đã thua họ, ta phải cười và tiếp tục bước...

“...Cuối cùng, em cầu chúc cho những người bạn của em, dù sắp ra đời hay vẫn còn ngồi ở ghế nhà trường, đều gặp nhiều may mắn”.

Tiếng vỗ tay từ dưới hàng ghế vang lên vang dội. Tiếng nói của Dương Tử như những lời trách nhẹ nhàng nhưng thấm thía len vào tận trái tim mặc cảm của Hạ Chi, nàng bối rối đứng dậy bỏ ra về.

Dương Tử bước xuống bậc gỗ, nước mắt bắt đầu loang ra má. Nếu là mẹ ruột thì ta đâu có khổ như vậy! Bản nhạc chia tay do toàn thể học sinh cất cao “ Những hàng cây xanh, cỏ non từ đây xa vời...” Làm cho Dương Tử buồn hơn, nàng cảm thấy cô độc vô cùng.

Chỉ có mẹ chứ chẳng ai khác! Dương Tử đoán chắc. Buổi sáng gói xong bài diễn văn mới đi rửa mặt, nhà

không có ai cả, Xá đi học xa, cha lại đến sở, chỉ có ta và mẹ ở nhà. Ai đánh tráo? Từ nhà đến trường mảnh giấy đâu rồi khỏi tay ta.

Buổi lễ chấm dứt, Dương Tử về nhà nàng bỏ đi ngay lên lầu không muốn để Hạ Chi nhìn thấy mảnh bằng trung học vừa mới lãnh.

29. NHỮNG CÂY TÒNG XANH

Năm Dương Tử lên lớp mười thì Xá đã là sinh viên năm thứ hai trường đại học Bắc Hải tại Cháp Quang.

Vắng Xá, không khí gia đình trở nên nặng nề, Hạ Chi quét dọn nhà cửa thật sạch thật sáng thế mà không hiểu sao không khí vẫn tiêu điều.

Nhất là những bữa Tào không về dùng cơm, chỉ có hai mẹ con lặng lẽ ăn trên chiếc bàn rộng. Thức ăn vẫn sang trọng. Thịt quay, măng hầm, súp thịt bò...Vậy mà Dương Tử vẫn thấy lạt lẽo, nhìn Hạ Chi lạnh nhạt nhiều lúc Dương Tử tự hỏi. Mẹ buồn ta điều gì chẳng? Nhưng nàng vẫn không tìm thấy điều gì phật ý mẹ.

Vì sự buồn tẻ trong nhà. Dương Tử thường đến nhà Tử Thăng. Dù đã lớn, nhưng Tử Thăng, đối với Dương Tử vẫn như ngày nào.

Một hôm lúc ghé nhà Tử Thăng. Họa Sĩ Giang người cũng có dạy trong trường Dương Tử ngỏ ý.

— Tôi muốn vẽ Dương Tử để dự cuộc triển lãm tranh mùa thu năm nay, Dương Tử cho phép chứ.

Dương Tử không thích vả lại nàng cũng có quyền quyết định nên đem chuyện kể lại cho Tào nghe. Hạ Chi thấy con được nhiều người ngưỡng mộ có vẻ không hài lòng.

— Ông họa sĩ Giang còn độc thân, cho Dương Tử làm mẫu cho hắn có vẻ không ổn.

Tào cũng đồng ý.

Nhưng khi nhìn thấy Tào tán đồng Hạ Chi đổi ý định ngay.

— Họa sĩ Giang coi vậy chứ cũng đứng đắn, cho Dương Tử làm mẫu chắc không sao đâu.

Tào không chịu.

— Dương Tử còn đi học không thể làm chuyện đó được.

Trước sự xung đột của cha và mẹ, vả lại Dương Tử cũng không thích nên nàng quyết định từ chối.

Dương Tử đã lớn, tuổi mười bảy là tuổi bắt đầu mơ hoa. Những chiều băng khuâng vì chuyện không đâu làm Hạ Chi quan tâm.

— Dương Tử con lớn rồi đừng nên đến nhà dì Thăng thường xuyên nữa.

— Tại sao?

— Vì ở đó đàn ông và con trai không đứng đắn nhiều quá, đến coi chừng mang tiếng.

Sự ngăn cấm không cho Dương Tử đến nhà dì Thăng, cho tâm hồn nàng nhiều khoảng trống. Cha mẹ là ai? Tại sao lại gởi ta cho gia đình này? Dương Tử thắc mắc. Ta phải sống trong một gia đình lạnh nhạt và buồn tẻ này đến bao giờ?

Mùa nghỉ hè sắp đến, Hạ Chi nhận được thư Xá từ Cháp Quang gởi đến.

“...Mấy hôm nữa con sẽ về, mẹ chuẩn bị thêm một chỗ ngủ. Người bạn cùng phòng con sẽ đến nghỉ hè ít lâu tại nhà ta. Hắn tên là Bắc Nguyên (Bắc Nguyên mà con thường nhắc nhở đó). Học hơn con một lớp, nhưng ở bên ban Hóa Học cơ. Hắn dễ thương lắm, mong mẹ sẽ hài lòng”.

Hạ Chi trao thư lại cho Dương Tử xem, với vẻ khó chịu.

— Cái thằng này sao lắm chuyện, chẳng nghĩ đến sự bận rộn của mẹ nó tí nào cả.

Dương Tử yên lặng nàng biết Bắc Nguyên, anh Xá thường kể cho nàng nghe về người xa lạ nhưng rất quen thuộc này. Mẹ mất từ thuở nhỏ, yêu nhạc, có bằng cấp

ba về kiểm thuật... Có điều nàng không hiểu tại sao Xá lại mời Bắc Nguyên về nhà, giữa lúc hoàn cảnh gia đình không được thuận lợi thế này.

Buổi chiều nắng hạ thật nóng, Dương Tử mang tiểu thuyết vào rừng, chọn một góc cây ngồi đọc. “Tiếng gọi núi rừng” quyển sách thật hay đã mang tâm hồn Dương Tử vào trong khung cảnh của truyện. Nhân vật chánh là đứa con cô lẽ yêu người em không cùng giòng máu. Mối tình gây ngang trái người con gái lấy chồng, nhân vật chính vẫn không quên mãi đến lúc chết.

Vai trò, hoàn cảnh người trong truyện phù hợp với cuộc sống hiện hữu của Dương Tử. Nàng băng khuâng. Chẳng được cha mẹ yêu mến, nếu có người thật lòng yêu ta thì ta phải tôn thờ. Tình yêu phải là cái gì duy nhất, Dương Tử vẽ trong đầu một khung cảnh tình yêu thật lý tưởng, nàng chìm đắm trong đó và quên cả thực tại.

Một con sóc chạy qua đám cỏ trước mặt, Dương Tử giật mình ngẩng đầu lên mới phát giác ngay hòn đá trước mặt, một gã thanh niên đang ngắm mình.

— Chào cô.

Gã thanh niên lên tiếng, giọng nói của gã thật nhẹ.

— Không dám, chào ông.

Gã thanh niên vóc người vừa phải, đôi mày sậm và đôi mắt to đen tròn cũng không đến nỗi nào.

— Tôi là Bắc Nguyên.

— Ô, thế ra anh là bạn của anh Xá tôi. Dương Tử mừng rỡ - Tôi là Dương Tử đây.

Bắc Nguyên cười thật ròn.

— Nghe danh cô lâu rồi bây giờ mới gặp mặt, Xá cứ ca tụng cô mãi.

Dương Tử nhớ sự đến Hạ Chi không hiểu mẹ đối đãi với anh chàng này thế nào.

— Xá nói ở gần nhà hán có nhiều tông lắm, bây giờ mới thấy đúng là sự thật. Đủ loại cả, tông Gia-Nã-Đại này, tông Hy-Mã-Lạp Sơn này... Thế còn những thứ kia?

Bắc Nguyên vừa nói vừa đi dần về phía bờ đê, Dương Tử thích thú giải thích.

— Đây là tông Đức, tông Montagna.

— Nhiều quá hử, thế còn loại có vẻ yếu đuối kia là tông gì?

— À, đấy là tông Thiên Đảo.

— Vậy à? Mắt Bắc Nguyên chột sáng, hán chạy vội

đến vuốt ve những chiếc lá nhỏ.

— Tôi sinh ra ở Thiên Đảo, lúc bốn tuổi tôi di cư về Bắc Hải mẹ tôi mất nơi tôi sinh thành, vì vậy đối với tôi Thiên Đảo là cái gì yêu quý nhất đời, mỗi năm tôi đều cố gắng leo lên đỉnh Tà Lý để dõi mắt nhìn về Thiên Đảo. Có điều, nhiều lúc sa mù nhiều quá, tôi chẳng thấy gì hết.

Dương Tử nghe Bắc Nguyên nói cảm động. Anh chàng này có tâm hồn. Nàng nghĩ về mẹ ruột của mình. Mẹ là ai? Và thấy mình thật gần gũi với Bắc Nguyên.

Hai người bước theo đường mòn, những đám cỏ lác cao hơn đầu người.

— Ở gần khu rừng rậm thế này hẳn thích lắm.

— Thích à?

Dương Tử không biết mình thích hay không, không khí gia đình bắt đầu nặng nề từ lâu biết mình chẳng phải là con ruột, những dằn vặt khổ đau nhiều lúc làm Dương Tử thấy bất hạnh khôn cùng.

— Xá hẩn ca tụng cô luôn. Bắc Nguyên lại nói – Đi với hẩn trên đường mà gặp mặt người con gái nào đi qua, hẩn đều nhún vai. Con bé này không bằng em tao một góc, tội tôi ai cũng cho là hẩn sạo, nhưng bây giờ

mới thấy Xá nói thật.

Dương Tử đỏ mặt.

— Anh Xá kỳ quá!

— Tôi cũng có cô em gái, nhưng nó không bằng cô. Bắc Nguyên đưa mắt vào trong khu rừng – Nhà cô thật hạnh phúc, bác gái ở nhà cũng đẹp, lại hiền.

— Cảm ơn anh.

Dương Tử đáp. Nàng không biết mình có hạnh phúc thật không.

— Thôi về?

— Vâng, Bắc Nguyên đáp – Chắc Xá đang trông lắm vì tôi ra ngoài này đã hơn tiếng đồng hồ rồi.

Ra tới cửa rừng, Dương Tử và Bắc Nguyên thấy tiếng gọi của Xá.

— Nguyên ơi! Nguyên.

— Hú hu!

Nguyên hú lại rồi nhìn Dương Tử mỉm cười.

— À, thì ra cậu đi chơi với Dương Tử.

Xá nói, Bắc Nguyên híp mắt.

— Cậu thấy không, chẳng cần cậu giới thiệu, nhìn là tôi biết ngay Dương Tử.

Xá gật đầu, vết nhăn hiện ra trên trán Xá nhưng Bắc

Nguyên và Dương Tử nào thấy.

Trở về đến nhà, Hạ Chi ra tận cửa đón họ với nụ cười.

— Sao vào rừng chơi vui không?

Bắc Nguyên gật đầu.

— Rừng có nhiều loại tòng quá, thật đẹp.

Hạ Chi với nét mặt vui.

— Nếu cậu chưa thấy mỗi, một tí tôi sẽ đưa cậu đến hồ Đào, đẹp hơn.

Xá thích chí.

— Có mẹ tam hương đạo thì nhất rồi.

Bắc Nguyên khiêm tốn.

— Nhưng... Nhưng ai dám làm phiền tới bác.

Dương Tử đứng yên lặng, nàng ngạc nhiên khôn cùng. Khi thơ anh gửi về, mẹ khó chịu bảo. Cái thằng này thật lắm chuyện người có vẻ không thích tiếp Bắc Nguyên tí nào cả, thế mà bây giờ... Thấy mẹ tiếp chuyện với Bắc Nguyên thân mật nàng muốn vui, nhưng không hiểu sao chẳng nổi.

Cơm tối xong, Xá đề nghị.

— Đây là lần đầu tiên Bắc Nguyên đến Khởi Xuyên vậy ta đi bát phở đi?

Bắc Nguyên tán thành.

— Vâng, cô Dương Tử cùng đi với chúng tôi nhé?

Xá nói.

— Dĩ nhiên là Dương Tử phải đi rồi, nó là thổ công ở đây mà.

Nhưng Hạ Chi ngăn lại.

— Không được, hôm nay mẹ có việc cần ra phố một tí, vậy Dương Tử ở nhà nhé?

Xá khó chịu.

— Nhưng tí nữa có cha về coi nhà rồi.

— Cha con bảo đến chín giờ hơn mới về.

Thế là Dương Tử ở nhà, nhìn chiếc xe khuất dần trên đường, Dương Tử chợt thấy lòng lâng lâng kỳ lạ.

Tựa lưng vào ghế nhìn ánh tà dương ngoài cửa. Có tiếng chim hót trên cành cao. Bầu trời một vàng ánh. Màu vàng của chuyện thần tiên.

Chiều nay trời đẹp thật!

Hạ Chi đi phố mua về một sấp vải mới, may áo Pyjama cho Bắc Nguyên, Dương Tử ngạc nhiên, anh Xá còn nhiều áo mới chưa mặc, sao mẹ chẳng mang ra cho Nguyên, làm gì mặc công thế?

Nhưng rồi nàng lại bỏ qua ngay. Bắc Nguyên đến chơi được hai ngày. Một buổi chiều từ nhà bạn mới về,

Dương Tử chợt thấy Bắc Nguyên đang xoa lưng cho mẹ. Một chút ngờ ngàng Hạ Chi nói.

— Thôi đủ rồi cậu.

Bắc Nguyên ngượng ngùng rút tay lại, phân bua với Dương Tử.

— Mẹ tôi mất sớm nên tôi chẳng có cơ hội đầm lưng cho người. Mỗi lần nhìn thấy cảnh con cái xoa cho mẹ, tôi xúc động đến chảy nước mắt. Hôm nay được bác gái nhờ, tôi rất vui.

Dương Tử nhìn thẳng vào mắt Nguyên. Anh chàng có vẻ thành thật. Nàng cười với gã thanh niên mới quen. Trong khi Hạ Chi lên tiếng.

— Cậu Nguyên, cậu đi dạo không, tôi đưa cậu đi để trả ơn cái đầm lưng ban nãy.

Nguyên gật đầu, xúng xính trong bộ pyjama mới may xong cùng Hạ Chi bước vào rừng. Dương Tử có cảm giác mẹ hôm nay thật trẻ.

Xá thức dậy hỏi Dương Tử.

— Mẹ đâu rồi.

— Cùng anh Nguyên vào rừng rồi.

Xá nhìn nàng một lúc lại lên tiếng.

— Dương Tử.

— Hử?

— Mai anh, em và Bắc Nguyên đến mũi Tàng Văn chơi nhé?

Dương Tử ngập ngừng.

— Còn mẹ?

— Mẹ có cha rồi.

Xá có vẻ sẵn giọng. Dương Tử ngập ngừng một chút nói.

— Thôi em không đi đâu.

— Tại sao?

— Em không muốn đi.

Xá ngạc nhiên nhìn em.

— Tại vì... Em không thấy thích đi đâu nữa cả.

— Thế em không mến Bắc Nguyên à?

Dương Tử yên lặng. Xá lo lắng. Lúc trước vì nghĩ đến hạnh phúc của Dương Tử. Xá đã định cưới nàng làm vợ nhưng sau nhiều ngày suy nghĩ chàng thấy rằng giải pháp đó không ổn và nghĩ đến Bắc Nguyên. Rủ bạn bè về nhà nghỉ hè chỉ là một cái cớ cho mưu cầu hạnh phúc của Dương Tử.

Sống bên ta nhưng ở cạnh mẹ thì chẳng bao giờ Dương Tử được sung sướng. Một mai biết về nguồn gốc

của mình nàng sẽ tử thân. Xá nghĩ và chấp nhận hy sinh. Chỉ cần Dương Tử hạnh phúc, ta có thể suốt đời không lấy vợ cũng được.

— Em không ưa Bắc Nguyên phải không?

Xá lập lại một cách bối rối.

— Mới quen làm sao biết được.

Dương Tử đáp, Xá yên lặng rồi nói.

— Dù sao, Nguyên cũng không đến nỗi nào.

Sau buổi cơm trưa, Dương Tử rửa chén trong nhà bếp. Nàng nghĩ đến Nguyên mai chàng đã đi! Một nỗi buồn len nhẹ vào tim, đang lúc thần thờ, chợt nghe có tiếng nói.

— Xin lỗi, Dương Tử làm ơn cho xin ly nước lọc.

— Vâng.

Dương Tử bối rối, lấy ly rót nước, lúc nhận ly Nguyên cố tình nắm lấy tay nàng khiến Dương Tử đỏ mặt. Đôi mắt Nguyên thật sắc.

Tiếp tục rửa chén, chà xát thật mạnh vào thành chén Dương Tử ngượng chín người. Gã thanh niên kia vẫn còn đứng sau lưng.

— Dương Tử này!

Dương Tử không dám quay lại, nhìn những ngọn lửa

nhảy nhót trong hỏa lò nằng định nói một câu bông đùa.

— Làm sao anh chẳng uống nước đi?

Hoặc.

— Mai anh rời khỏi nơi này rồi nhỉ?

Nhưng lưỡi Dương Tử như cứng lại, nằng không hiểu hôm nay mình sao lạ vậy.

Chắc chắn Bắc Nguyên vẫn còn ở đằng sau lưng. Dương Tử nghĩ, nằng có cảm giác như cả khoảng lưng nằng tê cứng.

— Dương Tử làm việc xong cô có thể cùng tôi đi dạo được không?

Bắc Nguyên lên tiếng. Dương Tử chưa kịp trả lời thì Hạ Chi đã bước vào nói.

— Cậu Nguyên ơi ra ngoài này chơi.

Bắc Nguyên liếc nhanh về phía Dương Tử rồi đi ra ngoài.

Công việc xong xuôi, trở về phòng, Dương Tử thấy mệt mỏi lạ. Tại sao hôm nay ta lại thay đổi như vậy?

Buổi tối, Xá và Dương Tử định mời Bắc Nguyên đến nhà hàng Cao Sa dùng cơm. Đây là buổi cơm dành cho người lên đường. Giữa lúc ba người định đi, thì Hạ Chi lại tỏ ý muốn cùng đi. Xá nói.

— Cha sắp về rồi.

Hạ Chi nhìn về phía Nguyên cười nói.

— Nhưng cha con đến hơn chín giờ mới về chúng ta cứ đi đi.

Xá khó chịu.

— Vậy để con điện thoại cho cha, để cha thu xếp việc về sớm.

Hạ Chi cản.

— Thôi đừng, cha con lúc này bận lắm.

Dương Tử thấy tội cho cha, trong khi Bắc Nguyên cũng cảm thấy không ổn.

— Làm thế coi sao được bác?

Nhưng rồi không ai cản được ý của Hạ Chi.

Nhà hàng Cao Sa nằm bên giong suối Mỹ Anh, giáp giới giữa núi và đồi, cảnh thật đẹp. Thành phố Khởi Xuyên nằm trong tầm mắt mọi người.

— Ở đây đẹp quá!

— Vâng.

Hạ Chi vừa nói vừa đến đứng gần Nguyên.

— Bác tốt với cháu quá làm cháu chẳng muốn về tí nào cả.

Hạ Chi cười thật tươi.

— Tôi đã bảo là lúc nào tôi cũng sẵn sàng đón khách cơ mà.

Câu nói của mẹ chẳng có vẻ gì là của bậc cha mẹ nói với hàng con cái cả. Dương Tử nghĩ nhưng nàng không dám nói ra, khẽ liếc về phía ông anh, thấy Xá vẫn bình thản.

Bữa ăn bắt đầu bằng món cù lao. Hạ Chi cũng dùng bìa, nàng luôn tay gấp thức ăn cho Nguyên.

— Bác, con xem bác cũng như mẹ, bác đừng khách sáo như vậy kỳ lắm.

Nhưng Hạ Chi tảng lờ như không nghe. Dương Tử yên lặng nhìn.

Cơm xong bốn người ra ngoài. Xá gọi điện thoại kêu xe, Hạ Chi đi vào phòng rửa mặt. Còn lại Dương Tử nàng lẳng lẳng đưa mắt nhìn trời, hôm nay sao thật nhiều, lấp lánh trên cao. Dương Tử nhớ đến những cánh sao bên rừng, những cánh sao tàn vụt tắt trên cao. Đời ta cũng thế, chẳng sung sướng gì, khi ta chỉ là đứa con hoang.

— Dương Tử!

Tiếng Bắc Nguyên thở nhẹ bên tai làm Dương Tử giật mình.

— Tôi... Tôi có thể viết thư cho Dương Tử được không?

Dương Tử gật đầu, gió đêm thật mát.

Suốt tuần nay, hôm nào Tạo cũng về nhà trễ, sự mệt mỏi lan tràn từng lỗ chân lông, nhưng Tạo không có quyền nghỉ, thiên chức thiêng liêng của nghề thầy thuốc cột chặt chàng với sinh mệnh con bệnh. Lúc này bệnh khẩn cấp quá nhiều, giao cho bác sĩ trực không chẳng yên tâm.

Hôm nay rảnh rồi, năm giờ chiều đã hết việc, Tạo trở về nhà. Chàng thích thả bộ thể này thoải mái. Nhiều người đã từng phê bình.

— Đường đường là một ông giám đốc bệnh viện mà sao chẳng sắm xe đi lại đi bộ hay xe buýt mãi thế.

Tạo chỉ cười. Họ làm sao biết được cái thú của người đi bộ, vừa đi vừa kiểm điểm lại chuyện trong ngày hay yên lặng nghĩ ngợi có gì tuyệt hơn? Xá đã lớn, sau khi lấy xong bằng lái, hắn đã xin chàng mua một chiếc xe hơi, nhưng Tạo không cho, chàng nghĩ rằng chỉ mới là sinh viên mà bày vẽ đi xe bốn bánh thì chẳng giống ai cả. Kết quả là cậu bé đành tiu nghỉu trở về trường.

Con đường đẹp với những hàng cây cao. Gió buổi

chiều thật mát, Tạo nghĩ đến Nguyên. Mai hẳn về rồi. Từ ngày Nguyên đến. Tạo bận rộn luôn chàng không rảnh rỗi để nói chuyện với hẳn. Hôm nay về sớm Tạo sẽ dùng cơm với Nguyên để cho có vẻ thân mật một chút. Nghĩ vậy, Tạo vội ghé tạt qua quán bên đường mua thỏi chocolat cho Dương Tử. Tạo lựa căn nhỏ nhất, có vẻ nghèo nhất mua năm thỏi một lúc. Nhìn gương mặt rạng rỡ và ân cần của bà chủ tiệm, chàng thấy hài lòng. Giữa hai kẻ, một ăn bánh mì và một ăn cơm hẩm ta nên giúp kẻ cơm hẩm nhiều hơn, vì với họ một đồng bạc là một đồng vàng Tạo nhớ lại một đoạn văn trong quyển sách cũ.

— Gọi chiếc taxi để về nhà cho chóng. Tạo nghĩ đến sự ngạc nhiên của người nhà, cười thầm. Xuống xe. Nhà chẳng có một ngọn đèn, xoay cửa, cửa lại đóng, Tạo đánh vòng cửa sau bước vào.

Nhà đi vắng cả chỉ có mảnh giấy con trên bàn.

— “Em và con đến nhà hàng Cao Sa tiền Bắc Nguyên, nếu về sớm và thấy tiện, xin anh ghé qua.”

Hạ Chi”

Khỏi Tạo buồn người xuống ghế. Tại sao không gọi điện thoại? Chàng bực mình không muốn làm gì cả. Việc

mời com Bắc Nguyên đã có Xá và Dương Tử lo, đâu phải đến Hạ Chi?

Tạo nhíu mày, lúc gần đây vợ có vẻ thay đổi lạ. Tuổi bốn mươi ngoài của đàn bà là tuổi hồi xuân. Tạo bứt rứt khi nhớ lại đời sống vợ chồng của hai người lúc gần đây thay đổi thấy rõ. Hạ Chi đêm nào cũng cần chồng chứ không lạnh nhạt như xưa.

Lấy chai bia trong tủ lạnh ra buồn buồn tu một mình. Tạo nghĩ đến Nguyên rồi đến vợ. Thằng bé chỉ đáng con, cần gì chăm sóc cho nó nhiều thế? May cả áo mới?

Với khuôn mặt chưa vết nhăn kia, ai biết Hạ Chi đã ngoài bốn mươi chứ? Còn Bắc Nguyên? Với hai mươi ba, nhưng có vẻ trưởng thành như hai bảy. Sóng đôi ngoài đường vẫn có kẻ nhầm như thường...

Cạn hết chai bia, Tạo lấy thêm chai thứ hai chưa kịp mở đã nghe có tiếng gõ cửa.

— Mở cửa!

Tiếng Tử Thăng, Tạo bước ra.

— Đứng ngoài nhìn qua cửa kính thấy khuôn mặt ông như bị vợ bỏ không bằng!

Tạo cười buồn không đáp.

— Dương Tử đâu rồi?

— Đi đãi tiệc, bạn thằng Xá.

Tử Thăng nhìn Tạo cười.

— Hèn gì, đang buồn tình phải không? Vậy thì để tôi hầu rượu anh vậy.

Không đợi Tạo chấp nhận, Tử Thăng bước vào bếp, một lúc mang ra cái khô, đậu phụng...

Tạo ngạc nhiên.

— Ở đâu tìm được đậu phụng thế?

Tử Thăng vênh váo.

— Nhà này cái gì để ở đâu tôi cũng biết hết, ngay cả két tiền.

Như sự nhớ ra điều gì, Thăng nói.

— Ban nãy gặp vợ chồng bác sĩ Phu ngoài phố, họ có vẻ hạnh phúc chứ?

— Vâng, nghe chị nhắc đến Phu, tôi nhớ tới Cao Mộc, lúc này hẳn làm gì?

— Cũng không biết, nhưng hình như phòng mạch ông ấy khá lắm nên chẳng thấy ghé Khởi Xuyên nữa.

Tử Thăng hớp hớp rượu, Tạo thấy gian phòng không còn cô đơn nữa cơn gió trẻ trung của Tử Thăng mang đến ngập đầy phòng.

— Lúc này chẳng thấy con bé ghé nhà tôi thế?

— Ai? À Dương Tử đây à? Có lẽ nó lớn rồi thấy nhà có nhiều đàn ông quá nó thẹn.

Tử Thăng yên lặng uống rượu, mắt nhìn ra ngoài trời.

— Làm gì đột nhiên buồn thế?

— Không có gì cả.

Tạo nhìn Thăng không buồn hỏi thêm. Uống rượu có bạn cũng đỡ buồn.

— Anh Tạo, anh định không cho Dương Tử tiếp tục lên Đại Học à?

— Bao giờ.

Tạo ngạc nhiên nhưng lại nghĩ đến đề nghị của Hạ Chi. Dương Tử đậu xong tú tài sẽ tìm nơi gả đi, bằng không sẽ khó khăn cho Xá.

— Tôi nghe giáo sư Điền, giáo sư phụ trách môn xã hội học (ở Nhật môn xã hội học đã được giảng dạy ngay từ trung học) nói. Ông ấy bảo là rất tiếc khi thấy Dương Tử học chăm và giỏi như thế, mà nghỉ ngang.

— Làm sao ông ấy biết được?

— Trong giờ sinh hoạt chọn ngành cho tương lai, Dương Tử chọn môn học nghề thay vì chọn môn văn hóa.

— Thế à?

Tạo hỏi. Sự thật, chàng chẳng muốn Dương Tử ra đời tí nào cả.

Tử Thăng ngập ngừng một chút nói.

— Tôi có đề nghị này nói ra anh đừng giận nhé. Dương Tử học giỏi, bỏ ngang tội lắm. Nó cũng đã lớn rồi, tôi hiểu anh muốn gả nó đi. Nếu thế, tôi nghĩ anh gửi nó cho tôi cũng được, tôi sẽ nuôi nó.

Tạo yên lặng, Tử Thăng giải thích thêm.

— Tôi biết anh không phải không nuôi để cho nó tiếp tục học, với gia tài của anh, anh có thể cho nó qua cả Mỹ, cả Pháp học, nhưng anh có hoàn cảnh riêng...tôi thì... Như anh biết tôi độc thân, vốn liếng gầy dựng cả đời cũng được tí gia tài nhỏ, tôi muốn dành cho Dương Tử, con bé dễ thương quá...

— Đề nghị tôi quá đáng lắm phải không anh? Có điều nghe tin con bé nghỉ học, tôi cảm lòng chẳng đành, nên mới đề nghị đột ngột như vậy.

Tạo lắc đầu.

— Không, đó là lỗi của tôi, tôi đã không nghĩ đến chuyện học của con.

Tử Thăng đứng dậy.

— Thôi, kể như chuyện vừa nói của tôi là không có đi

anh Tạo nhé. Nhưng nếu bao giờ anh thay đổi cứ cho biết, tôi rất trông tin anh.

Ta có nên đem chuyện này kể lại cho Hạ Chi nghe không? Tạo tự hỏi, nhưng sự mệt mỏi làm đôi mi nặng trĩu, chàng thiếp đi tự bao giờ không biết.

Tiếng cười đùa của Xá và Bắc Nguyên làm Tạo thức dậy, nhìn đồng hồ. Mới gần chín giờ. Chàng lại nhắm mắt lại, có tiếng mở cửa nhẹ. Hạ Chi thò đầu vào rồi bước ra. Tiếng cười của vợ nhiều lúc thật chói tai Tạo tưởng tượng cảnh Hạ Chi ngồi bên cạnh Nguyên và giấc ngủ biến mất.

Vừa định ngồi nhóm dậy lại nghe có tiếng chân rón rén bước rồi tiếng chân nặng hơn đuổi theo, Tạo nín thở.

— Dương Tử, nhớ nhé. Tôi sẽ viết thư cho cô đấy.

Hú hồn! Không phải Hạ Chi mà là Dương Tử. Tạo thấy thẹn với sự nghi ngờ của mình.

Bắc Nguyên về được ba hôm. Sau buổi điếm tâm Xá đã chui vào phòng dịch bài. Ngay từ lúc còn học tú tài, chàng đã mê Đức ngữ hơn cả ăn cơm. Quyển “Tình đầu” của Hans Carossa đã một thời được chàng mơ mộng.

Hôm nay ngồi dịch mà hồn vẫn lâng lâng. Đặt bút

xuống nhìn ra ngoài sân. Nắng sớm mai thật đẹp, những hàng cây mướt đầu thu như những cô gái dậy thì, Xá mê mẩn, chàng bất chợt trông thấy một bóng trắng ngoài vườn. Dương Tử! Dương Tử với khăn choàng trắng đang nhô cổ dại. Nếu ta cưới Dương Tử... Xá băng khuâng... Hình ảnh bác sĩ Xá ngày hai buổi đến bệnh viện và bà vợ ở nhà nhỏ cỏ thật êm đềm. Nhưng không được! Xá đuổi nhanh hình ảnh kia ra khỏi óc. Một mai sống cùng ta, Dương Tử biết được nguồn gốc của mình nàng sẽ còn khổ gấp trăm lần ta nghĩ.

Xá đâu biết rằng Dương Tử đã biết rõ thân phận chum gửi của mình.

Không nói rõ thân thế của Dương Tử cho Dương Tử nghe, cũng không thể thổ lộ cho Nguyên biết, chuyện này phải giữ kín. Trừ cha mẹ, bác Cao Mộc và ta ra, không ai có quyền biết rõ hết.

Xá lại hướng mắt ra ngoài. Dương Tử tội nghiệp quá. Chàng vừa định lên tiếng kêu em thì chợt thấy bóng người phát thơ hiện ngoài cùng. Dương Tử chạy ra nhận xấp thơ, nó lật từ cái xem rồi nhét vội một cánh vào người. Chắc chắn là thơ của Nguyên. Đột nhiên Xá cảm thấy buồn, chàng lên tiếng.

— Dương Tử!

— Chi?

— Có thư à?

— Dạ, có cả thư của anh nữa.

Chỉ một thoáng là Dương Tử chạy ngay đến phòng Xá trao thư. Bức thư của Nguyên gửi cho Xá và Hạ Chi.

— Nguyên nó có gửi thư cho em không?

Dương Tử đỏ mặt gật đầu. Thì ra Dương Tử đã yêu Nguyên, nhìn cử chỉ em, Xá biết. Chàng thấy không còn hứng thú trong việc viết lách nữa.

Sau khi rửa sạch tay, Dương Tử cẩn thận mở thư ra đọc.

“Dương Tử mến.

Hôm nay tôi đã đến Tà Lý, biển thật đẹp, bán đảo Hòa-Sàng nằm trải dài trước mắt, trời thật trong, đá sỏi thật trắng, trắng đến độ tôi phải nghĩ đến một người.

Buổi sáng đi dạo ở bãi, trông thấy thiên hạ đang cố cứu một thiếu nữ tự vẫn.

Thiếu nữ được cứu sống.

Muốn chết mà chẳng chết được cũng khổ, Dương Tử nghĩ có đúng không?

Bác Nguyên.

Thơ chỉ có vắn vện mấy chữ như vậy thôi, có điều kiện bên dưới hình như có một hàng chữ bị xóa mà Dương Tử cố gắng đọc mãi không được. Dương Tử mân mê lá thư trên tay, nhìn thấy bút tích của Nguyên là cả một sự an ủi rồi.

Nàng đọc lại một lần nữa, rồi mới xếp thư lại.

— Dương Tử, nghe nói Nguyên có viết thư cho con phải không?

— Vâng.

Hạ Chi ngồi xuống cạnh nàng.

— Gửi từ đâu đấy?

— Tà Lý.

— Thế à?

Hạ Chi nhìn xuống bức thư còn đặt trên đùi Dương Tử.

— Hẳn viết gì trong ấy?

— Về một người đàn bà tự sát nhưng cứu sống được.

— Thế à cho mẹ xem với được không.

Dương Tử đưa thơ, và từ đó nàng không còn gặp lại bức thư trên lần thứ hai nữa.

30. NƯỚC SUỐI

Cuối tháng tám, Xá mượn của bạn được chiếc xe du lịch, chàng rủ Dương Tử cùng đến Tăng Văn xem dân Ái Nô (một loại dân thiểu số ở Nhật) làm lễ tế lửa, Hạ Chi có vẻ không hài lòng, bà muốn Xá đánh xe đưa bà đến Cháp Quang để gặp Nguyên.

— Con định đi Tăng Văn à?

Xá gật đầu.

— Vậy thì phải về ngay trong ngày nhé?

— Đâu được, đã đến Tăng Văn thì phải đi tắm suối nước nóng chứ, chắc về không kịp đâu.

Hạ Chi thấy khó chịu.

— Ở lại Tăng Văn với Dương Tử à.

— Vâng.

Xá bất mãn. Với Dương Tử có sao đâu? Ta vẫn coi nó là em cơ mà?

Ngồi vào xe, Dương Tử bỗng đùa.

— Anh Xá lái xe nghề chưa? Có cần viết chúc thư để lại không?

Xá cười yên lặng. Xe ra khỏi thành phố, băng qua những cánh đồng chín vàng.

— Không ngờ anh lái xe vững quá.

Xá hãnh diện.

— Ở Cháp Quang anh cứ mượn xe bạn bè lái mãi đấy chứ.

Không khí gia đình nặng nề, làm Dương Tử muốn ngộp thở. Bây giờ được tung cánh nơi trời cao dù chỉ tạm bợ cũng khiến nàng vui vẻ.

— Trời ơi, nước suối đằng kia trong quá, suối gì đấy anh?

— Thạch Thủ.

— Thạch Thủ? Sao khúc dưới bản thế?

— Vì các nhà máy thải acide dư xuống suối làm bản nước và chết cả sinh vật sống trong suối.

— Nhưng suối là của chung tất cả mọi người chứ đâu phải của riêng nhà máy?

— Vâng, nhà máy họ cũng biết như vậy, nhưng bắt đắc dĩ...

Những ngọn núi liên tục trong dãy Đại Tuyết vút mãi lên cao trông thật hùng vĩ. Xe lăn vào những hang núi nhỏ, rồi biến hiện trước mặt, Tầng Văn nằm trong mắt

Dương Tử.

Cơm tối xong, Xá và Dương Tử đi xem lễ tế lửa, mặt trời đã xuống núi, đường tối đen. Khách thập phương đến xem rất nhiều, xe chạy không lọt. Trên sân khấu dựng tạm, mấy cô thiếu nữ trong bộ đồng phục lạ mắt đang vòng tay nhảy múa.

— Anh.

— Cái gì?

— Thôi về đi!

Dương Tử dục, Xá ngạc nhiên quay lại.

— Sao vậy? Mệt rồi à?

— Không phải...

Ba thiếu nữ Ái Nô dùng tên tấm lửa bắn vào suối, đám đông hiếu kỳ vỗ tay ca ngợi. Lửa và khói mịt mù cả một phương trời.

— Em muốn về à?

— Thôi, ở lại cũng được. Lửa đẹp quá hử anh?

Ánh lửa bập bùng rọi sáng vách đá.

— Rừng và núi như sống dậy.

— Vâng.

Những tiếng nổ lóc bóc của lũ cây rừng vô tội dưới đám lửa hung dữ, khiến ông già đứng cạnh Xá và Dương

Tử khó chịu.

— Nghe những tiếng nổ này, tôi tưởng chừng như chiến tranh ghé thăm lại đến!

Rồi ông ta bỏ đi. Dương Tử không hề thấy chiến tranh ra sao, nhưng nàng cũng hình dung ra sự bất hạnh của chiến tranh mang đến.

Trở về phòng ngủ, bồi đã thu dọn chăn giường sạch sẽ.

— Lửa cháy giữa đêm khuya đẹp quá phải không anh?

— Vâng, vì nó sắp tàn.

Xá đáp, chàng có cảm giác ngại ngùng khi phải ở chung một phòng với Dương Tử.

— Em đi tắm đi!

— Vâng.

Dương Tử ra khỏi phòng rồi, Xá mới thấy yên tâm, chàng leo lên giường, định ngủ trước khi Dương Tử trở vào. “Bậy thật! Dương Tử là em ta mà? Làm gì lại có mặc cảm bậy bạ như vậy?” Xá cố gắng trấn tĩnh mình. Dương Tử là của Bắc Nguyên. Chớ không phải của ta, phải nhớ như vậy.

Cửa mở, Dương Tử bước vào.

— Nước mát quá!

—Ừ.

Xá giả vờ như sắp ngủ, Dương Tử rót ly nước quay sang Xá.

—Anh uống nước không?

—Uống.

Xá tung dậy uống ly nước lạnh, chàng thấy bình tĩnh hơn.

—Lúc mới sinh, ai cũng bảo em sau này sẽ to con lắm, quả thật như vậy.

Xá giả vờ đặt chuyện, chàng mong là Dương Tử sẽ tin ngay mình là anh ruột. Dương Tử yên lặng chui vào chăn.

—Em giống bà ngoại hơn là mẹ.

Xá thích thú kể.

—Lúc nhỏ anh thường nằm kê bên nhìn em rồi không chịu được sự tò mò, anh đưa tay qua sờ đầu em, mẹ đã mắng anh một trận nên thân, vì lúc đó đầu em còn mềm quá, sau đó...

Dương Tử đưa mắt nhìn lên trần nhà, cắt ngang.

—Thôi đừng nói nữa anh, em đã biết em là con nuôi rồi.

Xá bàng hoàng, Dương Tử nhìn chàng với nụ cười an

úi.

— Em đã biết chuyện em là con nuôi từ lúc em học lớp năm.

— Ai bảo em?

— Người ta nói, em nghe.

— Người ta nói là em tin liền sao? Em có giật mình khi biết sự thật không chứ?

Dương Tử lắc đầu.

— Không, lúc đó em còn nhỏ quá, nếu bây giờ nghe thì có lẽ khác. Em chỉ thấy buồn một chút thôi.

— Em hay thật. Anh bảo em hay là vì dù biết được sự thật, em vẫn tốt với gia đình.

— Có lẽ em đã thay đổi nhiều nhưng anh chẳng để ý đấy thôi, nhiều lúc em cũng cố gắng thật ngoan để được cha mẹ khen thưởng nhưng hoàn toàn thất vọng. Năm lên trung học, đọc báo thấy những đứa trẻ sa đọa đa số vô gia đình hoặc có cha nuôi mẹ ghẻ. Em đã nghĩ. Sự sa đọa đó là do chính mình tạo nên chứ đừng đổ lỗi ai cả. Ta có trách nhiệm với bản thân ta, tuy hoàn cảnh cũng là một yếu tố quan trọng nhưng tự nó hay không nó cũng không quyết định được số mạng của mình.

— ...

— Anh có nhớ lúc sáng khi khởi hành không? Lúc mà chúng ta vượt qua con suối Thạch Thủ đó? Nhìn giòng nước trong xanh thấy cả những hạt sỏi dưới đáy, em đã nghĩ rằng, dù xướng máy có thải chất cặn bã ra, nó chỉ nhuộm dơ một phần suối chứ không làm cho tất cả con suối bị biến đục được. Con người cũng vậy, hoàn cảnh có thể nào, chân tính cũng không làm sao mất.

31. NHỮNG CÁNH HOA MÀU ĐỎ

Hạ Chi và Xá đến Cháp Quang là thành phố mà thuở nhỏ Hạ Chi đã sống. Cao Mộc mới mở phòng mạch tại đây. Đó là những cái cơ của Hạ Chi nói với Tạo.

— Từ ngày anh Mộc mở phòng mạch đến nay ta không có dịp đến viếng xã giao, lâu quá em cũng không đến Cháp Quang. Vậy thì một công hai chuyện anh nhé.

Sự thật Hạ Chi đến Cháp Quang chỉ mong gặp Nguyên mà thôi. Anh chàng thanh niên mới lớn này lúc nào cũng vồn vã, quyến luyến Hạ Chi tự tin và cảm thấy mình hãy còn quá trẻ. Nàng mang theo một số vải sồi, giày vớ cho Nguyên.

Đúng ra hôm nay mẹ và anh Xá về. Dương Tử tính. Thế mà tại sao quá tám giờ tối rồi mà chẳng thấy bóng xe? Cha cũng vậy, hôm nay lại về trễ.

Khu rừng rộng mười tám mẫu tây âm u một cách dễ sợ. Dương Tử mong mỗi Tạo sẽ về ngay. Cầm quyển “Người xa lạ” của Albert Camus trong tay mà vẫn thấy thấp thỏm.

— Reng! Reng! Reng!

Tiếng điện thoại reo.

— Dương Tử đây à? Tiếng của Hạ Chi – Bắt con phải coi nhà buồn không? Cha về chưa?

— Dạ chưa.

— Vậy bảo cha, tối mai mẹ mới về tới nhé? Hiện mẹ đang ở nhà bác sĩ Mộc đây.

— Vâng.

Đột nhiên có tiếng Xá chen vào.

— Dương Tử đây à?

Giọng nói của anh nghe trong máy giống như giọng nói của cha.

— Vâng, anh đang ở cạnh mẹ đây phải không?

— Ờ... Em mạnh chứ?

Rồi tiếng Cao Mộc.

— Dương Tử lớn rồi phải không, ráng ăn nhiều cho đẹp cho mau lớn nhé. Hôm nào rảnh ghé nhà chú chơi. Bây giờ chú có tiền rồi, muốn mua quà gì nào, nói đi...

Tiếng cười của Cao Mộc rộn ràng trong máy.

Sau cú điện thoại, gian nhà lại chìm vào sự tĩnh mịch. Mười giờ hơn Khởi Tạo mới trở về.

— Cha biết ngay là chỉ có một mình con ở nhà mà,

nên mới cố gắng làm xong việc về ngay đây.

— Cha ăn cơm chưa?

Nhìn vẻ mệt mỏi của cha, Dương Tử hỏi.

— Mệt quá chẳng muốn ăn gì cả, à hay là con cho cha một ít bánh ngọt với sữa đi.

— Chỉ dùng bánh ngọt thôi à?

— Ồ, tạm vậy. Khởi Tạo tư lự một chút nói – Hôm nay bệnh viện có một bệnh nhân tự sát, bạn quá không thể gọi giầy nói báo trước cho con hay...

— Tự sát, chắc tại bệnh nặng lắm hử?

— Bệnh nặng nói gì, đằng này ngày mai đã được xuất viện rồi mà tự sát mới nói chứ. Làm nghề thầy thuốc hai mươi mấy năm đây là lần đầu tiên cha chứng kiến chuyện lạ.

Khởi Tạo vừa ăn bánh vừa nói.

— Lành bệnh rồi mới tự sát?

Gã tự sát mới hai mươi tám tuổi, bị nám phổi nhẹ, là nhân viên ngân hàng, đang được sở tuyển dụng lại. Gia đình tuy không giàu nhưng cũng hạnh phúc lắm. Cha là hiệu trưởng tiểu học, ba anh em trai đều đã trưởng thành. Gã tuy gầy nhưng tinh thần có vẻ khỏe mạnh lắm, không rượu chè thuốc lá như bao nhiêu thanh niên cùng

lừa.

Buổi chiều, Khởi Tạo đã đoán Hạ Chi sẽ không về ngay, chàng cố gắng thu xếp để về sớm thì nhận được điện thoại. Tưởng là gặp ca cấp cứu, không ngờ là một vụ tự sát.

— Thừa ông giám đốc, bệnh nhân ở lầu số hai vừa nhảy lầu...

— Ông Chánh Mộc đây à?

— Vâng.

— Cô có làm không? Mai ông ấy được xuất viện rồi mà?

— Dạ không làm.

Tạo mặc vội chiếc blouse trắng vừa cởi ra, chạy nhanh về phía con bệnh. Kẻ tự sát vẫn còn hơi hóp thở. Con bệnh đã lành, sắp sửa nhận việc trở lại, hạnh phúc quá rồi. Tạo chịu không hiểu tại sao Chánh Mộc lại tự sát. Hay là hắn yêu một cô y tá nào trong bệnh viện? Tạo tự hỏi.

Nhớ lại một tuần trước, khi trông thấy nét mặt kém vui của Chánh Mộc, Tạo đã đùa.

— Sao trông ủ rũ thế?

— ...

— Làm gì mà trông chẳng tinh thần chút nào vậy?

Tạo lập lại, bây giờ Chánh Mộc mới lên tiếng.

— Không hiểu sao tự nhiên thấy chán quá.

— Làm gì lạ vậy? Thất tình phải không?

— Nếu thất tình còn đỡ, đằng này tôi sống mà chẳng hiểu mình sống để làm gì mới buồn chứ?

— Thế mà cũng buồn. Hết bệnh rồi đi làm trở lại thì chân trời lại rộng mở chứ gì?

Nhưng Chánh Mộc lắc đầu.

— Lúc còn bệnh tôi hy vọng rằng sẽ hết bệnh, nhưng hết bệnh để làm gì chứ?

— Thì tiếp tục công việc trong ngân hàng của cậu.

— Ngân hàng à? Chánh Mộc lộ vẻ chán nản – Làm việc hơn sáu năm, tôi tính không biết bao nhiêu sổ, đếm không biết bao nhiêu tiền. Tưởng vai trò mình như thế là trọng đại lắm, nhưng bây giờ những công việc đó máy móc có thể làm được cơ mà? Sự vắng mặt của tôi, công việc trong ngân hàng vẫn chạy đều không những thế mà nó còn phát triển thêm, lập được hai chi nhánh mới. Tóm lại vai trò của tôi chỉ là con số không, có hay không có mặt cũng vậy, ông nghĩ như vậy được tiếp tục làm có nên vui hay không?

Anh chàng rõ thật lắm lắm. Lúc đó Tạo đã nghĩ, chàng không tin rằng chỉ vì thế mà hắn tự sát. Nhưng bức thư cuối cùng của Chánh Mộc như một minh chứng hùng hồn.

“...Làm người ai rồi cũng chết. Sớm hay muộn do trách vụ của mình. Tôi sống nhưng chẳng hề nghe ai bảo: Anh Chánh Mộc là một người cần thiết, vì vậy cái sống của tôi thật vô ích”.

Dương Tử yên lặng nghe Tạo kể. Tóm lại anh chàng này đáng tội, nếu có người thành thật yêu anh ta thì có lẽ anh ta không chết.

Tạo ngã lưng xuống ghế, mơ màng một chút nói.

— Chuyện xảy ra khiến cha suy nghĩ lung lắm. Cha thấy là mình tuy chữa lành con bệnh nhưng cũng không mang đến cho con bệnh một sức sống cần thiết để yêu đời thì cũng bằng không.

Tạo ray rức nghĩ đến con bệnh rồi nghĩ đến mình. Thế ta sống để làm gì? Ta đã từng ngạo nghễ và hãnh diện về thiên chức của ta, nhưng nếu không có ta chưa chắc thiên hạ đã khốn đốn. Tạo buồn muốn chết ngay tức khắc. Ta chết, cùng lắm là bệnh viện đóng cửa và bệnh nhân sẽ di chuyển qua bệnh viện khác thôi.

Tạo ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của Dương Tử.

— Cha, con thấy con hiểu được ông Chánh Mộc.

— Con hiểu.

— Vâng. Ngay cả con, sự sống của con có ích lợi gì không con cũng chẳng biết. Ai cũng thế cả. Vì vậy phải có một người thứ hai, ít nhất là một người chứng tỏ cho ta, thấy sự sống của ta cần thiết cho họ... Có lẽ ông Chánh Mộc đã không tự sát chết.

Dương Tử say sưa nói. Tạo bàng hoàng “Nếu có một người chứng tỏ sự sống của ta cần thiết cho họ” Điều này chứng tỏ Dương Tử đang thiếu thốn tình thương. Con bé lúc nói câu đó trông có vẻ cô đơn lạ.

— Thôi được rồi, đi ngủ đi, hơn mười một giờ rồi.

Tạo đứng dậy và hứa với lòng, ngày mai ta sẽ đưa Dương Tử đi dạo. Ngoài sân, côn trùng đã hòa tấu điệp khúc buồn thảm tự bao giờ.

Đây là mộ của dân Ái Nô. Dương Tử là dân xứ này con phải biết khi người ta hỏi tới mình có thể trả lời.

Tạo đưa Dương Tử đến ngọn đồi thấp, những chòm mộ nhỏ thấp lè tè.

Lối kiến trúc của những ngôi mộ này giống nhau, một mô đất cao, một mảnh ván mỏng dùng làm mộ bia. Tất

cả thật bình dị, chứ không có sự phân biệt giàu nghèo sang hèn như mộ dân Nhật.

Dương Tử đưa mắt nhìn Tạo.

— Cha, những ngôi mộ này trông đơn giản quá hả.

— Ồ, nhưng bây giờ họ đã văn minh, vào sâu trong một tí con sẽ thấy có cả mộ đá. Nằm xuống là yên nghỉ, không còn phải bận tâm giàu nghèo sang hèn nữa phải không con?

— Vâng thưa cha, tại sao ở đây có mộ đắp theo hình tròn, còn có mộ hình đầu nhọn thế này?

— Mộ đất tròn của đàn bà, đàn ông thì hình nhọn. Riêng mộ bia thì nghe nói họ dùng loại cây gì mà cả trăm năm vẫn chưa mục.

Chung quanh những nấm mộ là cỏ dại, một chai rượu không nằm lẫn gần đấy với cơm thừa.

— Dân Ái Mộ chết đi là hết, đó là phong tục của họ, nhưng lúc gần đây họ đã bắt chước dân Nhật nên đã đi tảo mộ cho người chết.

Dương Tử đứng yên nghe cha giảng.

— Mộ của họ chôn cạn lắm, mấy ông sinh viên ngành khảo cổ đến đây khai quật nhiều lúc tìm thấy vật trang sức và cả đao búa nữa.

Dương Tử suất kêu lên.

— Sao tàn nhẫn thế? Họ đã chết rồi sao còn khai quật?

Nghĩ đến thân phận kẻ nhược tiểu Dương Tử nói.

— Lúc sống dân Ái Nô đã phải sống một cuộc sống khổ sở, thế mà lúc chết rồi họ cũng không được nằm yên.

Khởi Tào gật đầu, chàng hiểu rõ ý con. Kẻ chết muốn nói gì? Chánh Mộc hôm qua giờ này còn sống thế mà chỉ mấy tiếng đồng hồ sau chỉ còn là cái xác không hồn.

Nắng mai đầu tháng chín xuyên nhẹ qua lớp sương mù phủ trên thành phố Khởi Xuyên tạo thành một khung cảnh huyền bí. Tào và Dương Tử ngồi trên đồi.

Chết? Chết sẽ giải quyết được gì? Chánh Mộc chết, nhưng nỗi thắc mắc về giá trị hiện hữu của con người vẫn chưa giải quyết được. Xã hội càng phức tạp, giá trị con người càng mất dần. Như vậy tự sát cũng đâu giải quyết được gì? Tào cảm thấy con người quá cố chấp và ngu xuẩn.

— Dương Tử.

Dương Tử đang đưa mắt nhìn xuống thành phố mù sương, quay lại.

— Cha gọi con?

— Ồ. Với những người đang di chuyển trên đường phố kia, họ đều có một thứ bằng nhau, con biết đó là gì khôn?

— Ánh nắng à?

— Không phải, vì có người không bao giờ hưởng được ánh nắng.

— Vậy thì thời gian? Mỗi người đều có cả hai mươi bốn tiếng đồng hồ một ngày cơ.

— Đúng, nhưng theo ý cha thì cái chết mới là cái mọi người đều có, bất luận kẻ nghèo hay giàu, mạnh khỏe hay bệnh hoạn đều phải chết cả.

— Vâng, cha nói đúng. Sẽ có một ngày nào đó rồi con cũng sẽ chết, nhưng ngay bây giờ, giữa lúc nhìn xuống phố, con lại thấy yêu mến con người hơn. Họ đang làm việc để mưu cầu sự sống.

Tạo gật gù, từ câu nói của Dương Tử, chàng đã nhìn thấy đứa con gái nuôi mơ ước được sống và làm việc ra sao. Nhưng với số tuổi của Dương Tử đúng ra phải nghĩ đến sự hưởng thụ hơn là làm việc nữa? Bất chợt nghĩ đến lời Tử Thăng, Dương Tử chọn môn học nghề. Một chút xót xa hiện qua tim Tạo.

Phải chăng Dương Tử đã khám phá ra sự thật? Cách nghĩa địa dân Ái Nô mấy trăm thước là mộ của người Nhật, xây cất kiên cố. Tóm lại con người rồi sẽ chết, và con người chỉ sống được một lần, một lần duy nhất thôi. Tạo nghĩ lại quăng đời đã qua, chàng thấy cái sống của mình thật vô nghĩa. Ta sống để làm gì đây?

Sống? Con người sống bắt buộc phải có mục đích sao? Ta có địa vị, tiền bạc, có vợ đẹp con ngoan. Nhưng đã có hạnh phúc chưa? Tạo nhìn thẳng vào đám hoa đại màu đỏ trước mặt.

Chuyện Tử Thăng muốn nhận Dương Tử làm con nuôi, ta có nên kể lại cho Hạ Chi nghe không? Tạo bối rối. Tử Thăng không gặp Hạ Chi, nói như thế là cố ý muốn nhờ đến ta chuyển lời.

Tạo nghĩ. Ta có thể坦然 nói. Em Chi, Tử Thăng có đến bao muốn nhận Dương Tử làm con nuôi. Và thế nào Hạ Chi cũng lớn tiếng.

— Sao Tử Thăng lại có thể vô lý như vậy, muốn gì phải nói ngay với em chứ?

Hoặc.

— Lại thật tại sao Tử Thăng có ý đó? Hay là anh đề nghị trước? Anh chẳng thích lối dạy dỗ con của em à?

Nhưng làm gì thì Khởi Tào cũng không muốn nói ra. Rủi Hạ Chi đồng ý thì... Tào cảm thấy buồn nản lạ.

Những cây bút chì trên bàn viết của Tào, bao giờ cũng nhọn và khéo với bàn tay của Dương Tử. Con bé thật cẩn thận và chu đáo chăm sóc cho chàng còn hơn cả Hạ Chi.

Mỗi lần từ bệnh viện trở về với thân xác mỗi một, nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của Dương Tử là niềm an ủi lớn. Nếu Xá chịu thương yêu Dương Tử như em ruột, ta sẽ không bao giờ để Dương Tử cho ai cả. “Hãy thương con kẻ thù của người” Câu nói đã lâu quên bỗng lại trở về. Đã từ lâu ta định xem đó như một châm ngôn của đời mình. Và hình như ta đã gần thực hiện được, ta đâu còn xem Dương Tử như con kẻ thù nữa đâu?

Thời gian có thể xóa mờ tất cả. Tào cũng nghĩ như vậy, việc yêu thương Dương Tử đến với chàng một cách tự nhiên chứ không còn là một sự gượng ép.

Chuyện của Tử Thăng, Tào để sang một bên. Rồi mùa xuân lặng lẽ kéo đến.

32. TUYẾT

Năm mới bắt đầu, giữa trưa gia đình Khởi Tạo nhận được một xấp thiệp chúc Tết.

Khi người phát thư đi ngang cửa, gọi vào:

— Thư đây!

Thì Dương Tử là người đầu tiên chạy ra nhận thư, nàng mong rằng sẽ nhận được một lá thư của Bắc Nguyên.

Bức thư đầu tiên của chàng gửi đến đã bị mẹ lấy mất, không làm sao hồi âm, nhưng Dương Tử hy vọng. Biết đâu Nguyên lại chẳng gửi thêm bức thư hai đến cho nàng? Nhất là khi cuối năm qua nhờ Xá, Dương Tử đã gửi được thiệp chúc Tết cho Nguyên.

“Năm mới chúc anh gặp nhiều may mắn. Kỳ trước nhận được thư nhưng chẳng hồi âm được, chắc anh giận lắm. Có điều tôi thắc mắc không hiểu hàng chữ anh xóa đi là gì, nói cho biết đi.

Dương Tử.”

Thiệp chúc Tết vô duyên thế, nhưng rồi cũng được

gửi đi.

Trong đồng thiệp kia, thế nào cũng có một cánh thư của Bắc Nguyên gửi cho ta, Dương Tử hy vọng chăm chú nhìn về phía Xá đang bóc thiệp.

Gần như phần lớn của bệnh nhân chúc mừng Tạo. Dương Tử cũng có một số bạn bè lẫn những chàng xa lạ. Không có của Nguyên nàng thất vọng.

Nguyên đã quên ta rồi chăng? Lửa trong lò sưởi thật nóng.

— Thì ra anh chàng này đã đến Cửu Châu.

Xá vừa nói vừa đưa cao thiệp Tết của Bắc Nguyên gửi cho mình trước mặt Dương Tử.

— Đẹp quá phải không?

Dương Tử gật đầu, cầm xấp thiệp vô nghĩa trong tay đứng dậy. Xá nhìn theo đột nhiên nói:

— Trượt tuyết không em? Tết mà không đến Y Trạch trượt tuyết thì yếu quá!

Từ thời lên trung học, Xá và Dương Tử có thói quen, mỗi năm Tết đến đều đi trượt tuyết.

— Đi chứ!

Hai người mang ski vào, cùng trượt về phía rừng, tuyết phủ trắng nền đất, lất phất trên không, đánh rát cả

mặt.

— Em thích nhìn con suối trong mùa đông ghê đi anh.

Dương Tử nói với Xá rồi trượt về phía dòng suối, tuyết và băng phủ kín hai bên bờ con suối chỉ còn là một chiếc lạch nhỏ nổi bật giữa màu trắng đục.

— Anh Xá.

— Gì?

— Tuyết đẹp quá hử anh.

— Ờ nhưng không thơm.

— Nếu thơm thì khổ rồi.

Xá cười to, Dương Tử cũng cười theo.

— Anh Nguyên sao không gửi thiệp chúc Tết cho em?

Sân trượt hôm nay thật vắng, vượt lên đỉnh, hai anh em lại thở dốc.

— Đứng nơi này nhìn xuống mới thấy không khí của Tết phải không em?

— Nhưng nếu không có dưa cải sớ người ta sẽ quên mất Tết rồi.

Chung quanh thật vắng, chỉ có tuyết yên lặng làm việc, thành phố Khởi – Xuyên mù mịt trong sa mù.

— Bắc Nguyên có gửi thiệp chúc Tết cho em không?

Xá hỏi. Dương Tử lắc đầu, nàng đẩy ski rời khỏi Xá. Tại sao? Tại sao vậy? Dương Tử muốn khóc. Xá đuổi theo. Dương Tử vội lách qua khe núi, nàng úp mặt xuống tuyết không muốn ông anh trông thấy đôi mắt đỏ.

— Dương Tử làm gì đấy?

— Dạ không có gì cả.

Xá yên lặng ngồi xuống cạnh, Dương Tử ngẩng mặt lên.

— Thuở nhỏ em rất thích nằm trong tuyết rồi mở to mắt ra nhìn tuyết.

— Ờ.

— Anh nằm xuống thử xem, anh sẽ có cảm giác như mình đang bênh bồng trong mây.

— Thế à. Xá nằm xuống – Dương Tử, Dương Tử có nhớ khi xưa lúc Dương Tử còn bé, hình như mới học lớp hai thì phải, có lần Dương Tử hỏi. Tại sao tuyết chỉ có màu trắng không vậy anh? Và anh đã bảo nếu anh là thần linh, anh sẽ cho tuyết có nhiều màu khác. Chủ nhật màu trắng, thứ hai màu vàng, thứ tư màu đỏ...

— Anh còn nhớ rõ quá.

— Vâng, anh còn nhớ anh có kể cả chuyện nàng

Tuyết cho em nghe và em đã bảo rằng như vậy chắc chắn nệm của tuyết đều làm bằng màu trắng cả.

Dương Tử thích thú hồi tưởng.

— Nhưng lúc bấy giờ em sợ lắm, trông thấy những giọt băng tan rã trên mái ngói, em đã phập phồng sợ nàng tuyết lại hiện ra.

Nói đến chuyện xưa, Xá lại nghĩ. Ta và Dương Tử có chung những kỷ niệm đẹp, nếu bây giờ lấy nhau có lẽ sẽ hạnh phúc lắm.

Dương Tử đứng lên, phủi những bông tuyết bám trên người.

— Hôm nay vui quá, ta sẽ trượt đến tối anh nhé.

— Ồ.

Xá cũng đứng dậy, chàng muốn nằm nán lại, nhưng cái lạnh len vào lưng nên chẳng thể nằm thêm được.

Bảy ngày sau Tết, trời lạnh căm, lạnh hơn bao giờ cả, Ngồi cạnh lò sưởi giữa phòng khách, Xá nói với Hạ Chi.

— Mùa nghỉ lạnh chẳng thể chẳng có được, con ngồi cạnh hỏa lò thế này mà lưng vẫn lạnh cóng.

Hạ Chi đang ngồi đan vớ cho Tạo, ngẩng lên.

— Ồ. Với học sinh tiểu học, trời thế này phải bắt chúng ở nhà, chớ lạnh quá dám chết cóng lắm.

Dương Tử đặt những cánh hoa ép trong tập xuống. Nàng nghĩ đến tuổi mười hai của mình đi giữa bão tuyết. Yên lặng, Tạo lên tiếng:

— Lúc cha còn ở tiểu học, khi trời lạnh quá, khoảng hai mươi độ dưới số không thì nhà trường cho đốt lửa trên đồi cao, báo hiệu cho học sinh là ngày đó đến mười giờ mới bắt đầu vô lớp. Bây giờ thì đâu còn cảnh đó, sáu giờ chiều ngày hôm trước đọc báo là đã biết thời tiết ngày hôm sau.

Dương Tử đứng dậy nói với Hạ Chi:

— Để con đến thăm dì Thăng, sẵn chúc Tết luôn, Tết nhất chẳng đến dì ấy buồn.

Hạ Chi yên lặng, chỉ có Xá là nhìn ra ngoài trời.

— Trời lạnh thế này mà em dám đi à?

— Lạnh nhà dì Thăng mới vắng khách.

— Vậy thì cứ đi.

Xá nói khi thấy mẹ vẫn yên lặng.

Vừa bước ra ngoài là đôi mắt cơ hồ cứng lại, mi mắt hiện rõ một lớp bụi tuyết mờ, hơi thở ra khỏi miệng đã bốc khói. Đến trạm xe buýt, vì lạnh quá không thể đứng chỗ nên Dương Tử phải rào tới rào lui. Trạm thật vắng. Với trời lạnh này người ta chỉ thích thu mình trong nhà.

Có tiếng còi xe, rồi một chiếc du lịch trở tới.

—Ồ, anh Nguyễn.

Nguyễn mặc Overcoat thật dày bằng da, yên lặng mở cửa xe sau, Dương Tử không giấu được cảm xúc.

—Anh định đến nhà tôi đây à?

Bắc Nguyễn có vẻ suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Xe mở số chạy, Dương Tử mới giật mình khi khám phá ra hướng xe không phải về nhà.

—Ừa, anh định đưa tôi đi đâu đây?

Gương mặt Bắc Nguyễn lạnh:

—Đừng hỏi!

—...

—Cô chỉ cần biết là tôi muốn thăm cô mới ghé qua đây.

Luồng hơi ấm len qua tim. Bắc Nguyễn cho xe dừng lại trước nhà hàng ở ngã tư. Đây là nơi Dương Tử đến một lần với Xá. Nhìn qua khung kính, Dương Tử nghe chừng câu “Tôi muốn thăm cô mới ghé qua đây”. Đường phố vắng không có một sinh vật qua lại.

—Cô Dương Tử.

—Dạ.

—Cô thích dùng món gì?

Lòng Dương Tử đang ngập niềm vui nằng không còn muốn ăn.

— Tôi không đói.

— Nhưng sắp mười hai giờ trưa rồi.

Nguyên không đợi Dương Tử đồng ý gọi hai đĩa cơm gà ri. Nghe Nguyên gọi, Dương Tử nhớ lại lúc còn ở tiểu học, nằng không nín cười được.

Bắc Nguyên có vẻ không vui.

— Ăn cà ri có gì đáng cười đâu? Tôi không còn mẹ, nên mỗi năm đến ngày sinh nhật hoặc lễ lớn, cha tôi thường đích thân nấu cà ri cho tôi ăn. Vì vậy đối với tôi cà ri là món ăn thân thiết nhất.

— Xin lỗi anh, nhưng không phải tôi cười chuyện của anh.

Nguyên xua tay.

— Thôi bỏ qua chuyện đó đi, tôi có điều thắc mắc quan trọng hơn. Tại sao cô lại gửi thiệp chúc Tết cho tôi?

— Đó có gì lạ đâu?

— Cô chịu gửi thiệp chúc Tết cho tôi, thế sao cô lại hồi trả bức thư của tôi hôm trước gửi cho cô chứ?

Dương Tử ngạc nhiên:

— Hồi thư? Hồi nào?

Bức thư đã bị Hạ Chi giữ và không trả lại Dương Tử chứ có bức nào khác nữa đâu?

— Như vậy có nghĩa là cô chẳng biết gì về chuyện đó cả?

— ...

Vậy thì chuyện này do mẹ chủ mưu nữa rồi. Dương Tử nghĩ.

— Nhưng tại sao mẹ cô lại nói dối chứ?

Bắc Nguyên nói chàng nghĩ lại chuyện hôm ấy một chuyện không thể quên trong đời, Xá từ ký túc xá đến cho hay, mẹ hắn vừa mới tới Cháp Quang và đang đợi hai đứa đến dùng cơm. Hôm ấy Hạ Chi mặc chiếc kimono hoa trông thật trẻ.

Sau khi trao gói quà lớn cho Nguyên, Hạ Chi còn đưa thêm một lá thư màu trắng.

— Đây là của Dương Tử.

Bắc Nguyên đã đỏ mặt nhận thư, Hạ Chi cười hỏi:

— Cậu yêu Dương Tử nhà tôi rồi à?

— Vâng.

Bắc Nguyên thẹn thùng đáp giữa lúc Hạ Chi phá lên cười to, nhưng chàng không để ý chàng nghĩ là mình đã

viết cho Dương Tử bức thư thì có lẽ đây là hồi âm của nàng.

Lòng miên man với bao niềm rộn rã, không ngờ...

— Biết được thư không phải do cô hoàn trả lại là tôi yên tâm rồi, thế mà bấy lâu nay cứ tưởng... Nào dùng com đi, tôi đói rồi đây.

Bắc Nguyên vừa cười vừa nói, Dương Tử nhìn xuống com, com bắt đầu nguội.

— Ăn chứ, tôi cũng đói rồi.

— Nếu biết không phải Dương Tử trả lại, có lẽ tôi đã không phải khổ tâm cả tháng nay.

— Vâng xin lỗi.

— Sáng nay vừa nhận được thiệp chúc Tết, tôi vội đánh xe đến đây ngay.

— Sao thiệp lại đến trễ thế?

— Vì tuyết giá, vì bão... Lúc này sở bưu điện họ gặp nhiều khó khăn lắm. Chuyện hiểu lầm này lỗi lầm tại tôi cũng nhiều. Tại sao tôi chẳng gửi thêm bức thư hỏi rõ có hơn không?

— Không, tại tôi chứ. Dương Tử lắc đầu nói – Nhận được thư mà chẳng trả lời để anh trông?

Bắc Nguyên cười xòa.

— Vậy thì tôi tha lỗi cho Dương Tử rồi đây.

Chỉ một thoáng, hai đĩa cơm cặn sạch.

— Kêu thêm nhé, lần này để tôi bao.

Dương Tử nói, nhưng Bắc Nguyên lắc đầu.

— Làm gì có chuyện đó, tôi thế này mà để một người nhỏ tuổi hơn bao ăn à?

Hai người lại nhìn nhau cười, Dương Tử cảm thấy chưa bao giờ vui như thế.

— Sao? Thêm món beefsteak nữa nhé?

— Vâng.

Bồi đem bánh tráng miệng ra và họ bắt đầu trở lại câu chuyện.

— Anh Nguyên, trong bức thư anh gửi cho tôi có một hàng chữ bị xóa, anh viết gì thế?

Dương Tử hỏi, Bắc Nguyên bối rối.

— Không có gì cả.

— Không tin, chắc anh viết gì đây.

— Nhưng... Nói ra Dương Tử sẽ giận.

— Không tôi không giận đâu.

Bắc Nguyên ngập ngừng một chút nói.

— Tôi viết “Cám ơn đảng vô hình đã đã cho hai ta gặp nhau”...

— Thế tại sao anh lại xóa?

— Vì... Nói với người mới quen như thế là... xạo quá.

Dương Tử cười, nàng thấy vui thật vui.

— Thế bức thư ấy anh để đâu rồi?

— Đốt rồi, vì tôi tưởng Dương Tử...

— Tiếc thật.

Dương Tử thấy giận mẹ vô cùng. Mẹ đã lừa gạt nàng.

Sự yên lặng phủ vây hai người và Nguyên nghĩ đến mẹ Xá.

Hôm ấy sau khi ăn xong, Xá có chuyện nên phải đi trước, Nguyên và mẹ Xá gửi hàng lại tiệm, đi bát phố.

Trên đường phố Cháp – Quang, khách đi đường có vẻ chú ý nhiều đến hai người.

— Chúng ta đi thế này giống gì?

Mẹ Xá đã thấp giọng hỏi Nguyên, Nguyên ngây thơ:

— Bác còn trẻ quá, đi với con chẳng giống mẹ con tí nào cả.

Hạ Chi có vẻ khó chịu:

— Cậu Nguyên, cậu đừng gọi tôi là bác nữa.

— Nhưng bác là mẹ của anh Xá, không gọi thế thì gọi gì?

— ...

— Gọi bà Tạo nhé?

— Đừng, tên tôi là Hạ Chi, cứ gọi tên không cũng được.

Bắc Nguyên ngại ngùng.

— Không lẽ con gọi bác là cô Hạ Chi à?

— Vâng, gọi thế cũng được.

Bắc Nguyên thất vọng, chàng muốn nhìn khuôn mặt hiền từ của mẹ qua Hạ Chi, không ngờ...

— Cậu ghét tôi không?

— Không?

— Thích?

— Đúng ra thì thích, nhưng bây giờ thì khác.

— Sao vậy?

Hạ Chi hỏi với đôi mắt long lanh, Bắc Nguyên không dám nhìn thẳng vào đôi mắt quyến rũ đó.

— Vào đây ngồi nghỉ một chút nhé?

Khi đến trước một Cafeteria, Hạ Chi đề nghị. Trong ánh sáng mờ nhạt, sắc vóc Hạ Chi càng quyến rũ hơn.

— Cậu Nguyên, chúng ta ngồi chung bàn thế này giống gì?

Một lần nữa Hạ Chi lại lên tiếng hỏi, Nguyên bực mình sẵn giọng.

— Theo bác thì giống gì bác mới vừa ý?

Hạ Chi trở mắt nhìn Nguyên, trong khi chàng trẻ tuổi ngó sang nơi khác.

Hạ Chi cúi đầu xuống hộp nước. Không khí thật loãng, loãng đến độ nhạt nhẽo. Nguyên đứng dậy.

— Tôi mất mẹ, tôi chỉ mong nhìn mẹ qua hình ảnh của bác thôi.

— Xin lỗi bác cháu phải đi ngay, xin gửi lời cảm ơn thư của Dương Tử.

Hạ Chi biến sắc. Nguyên thấy tội.

— Xin lỗi, nhưng cháu vừa nhớ đến chuyện quá gấp...

Và Bắc Nguyên bỏ đi.

— ...

— Anh làm gì mà nghĩ với suy thế?

Câu hỏi của Dương Tử khiến Nguyên giật mình. Bánh đã đưa tới, Nguyên trét bơ lên đưa cho Dương Tử.

Khi Dương Tử mở cửa, thì Xá đã lù lù hiện ra.

— Em bảo đến nhà dì Thăng, sao anh gọi giây nói đến, đằng ấy bảo không có?

Dương Tử lặng lẽ bước vào nhà.

— Xin lỗi anh, nhưng em không hề nói dối.

Xá giận dữ khi thấy Dương Tử thần nhiên trước sự lừa gạt.

— Anh mới gọi điện thoại cho dì Thăng bảo trời lạnh quá thôi cứ giữ em lại ngủ đêm. Không ngờ dì ấy ngạc nhiên chẳng thấy em tới. Em đã đi đâu chứ?

— Anh cứ đoán xem.

Thái độ bình thản của Dương Tử càng làm Xá bức.

— Không biết mới hỏi em chứ?

Nhìn đôi mày nhíu lại một cách khó chịu của anh, Dương Tử không đành lòng.

— Em định đến nhà dì Thăng, nhưng khi tới trước trạm xe buýt Hiệp – hội nông dân thì gặp người bạn, họ rủ em vào nhà hàng dùng cơm cà ri, rồi dạo phố?

— Trong lúc trời lạnh thế này?

— Vâng, được cái trong xe có gắn máy điều hòa không khí.

Xá mở to mắt nhìn em, con bé này đã có bạn trai? Mà bạn trai lại có xé bốn bánh nữa chứ?

Đột nhiên, Xá nhớ tới Bắc Nguyên. Cha của Nguyên là giám đốc hãng phân, nên nhà có đến hai chiếc xe hơi. Nhưng trời lạnh thế này ngu dại gì? Nguyên lại lái xe đến Khởi Nguyên tìm Dương Tử? Khi tình cảm hai người

chưa đến mức thân thiết, thư từ còn chưa có cho nhau nữa mà?

Khi Dương Tử đã lên lầu thay áo, Hạ Chi bảo Xá.

— Xá, chuyện của Dương Tử mặc nó, con đừng nên chen vào.

Xá chưa trả lời.

— Không lẽ mẹ bắt con cũng giống mẹ lạnh nhạt với nó vậy sao?

Hạ Chi có vẻ ôn tồn:

— Làm gì con phải giận dữ như vậy. Chuyện Dương Tử muốn giấu rồi thì con có tìm hiểu cũng vô ích, có khi làm nó bức mình hơn!

Xá cầm sách lên, mà đầu vẫn rối.

— Con không biết nó hẹn hò với ai, tức thật!

Hạ Chi tảng lờ.

— Dương Tử đã học đến đệ Nhị rồi, nếu lúc trước, tuổi này, đã có chồng từ lâu.

Hạ Chi nói và nghĩ ngay đến Bắc Nguyên. Chắc chứ không còn ai khác, nhưng cái nhục trong quán ở Cháp – Quang ngày nào vẫn không phai trong đầu bà. Nếu Bắc Nguyên mà lấy Dương Tử thì càng nhục hơn.

— Xá, chuyện của Dương Tử có mẹ lo rồi, con khỏi

phải để ý một óc.

— Mẹ muốn con đừng nhắc đến chuyện của nó phải không?

Xá quay lại, Hạ Chi yên lặng gật đầu.

Dương Tử đã thay xong áo bước xuống, nàng nói bằng quơ.

— Tuyệt nhiều quá, mai có lẽ còn lạnh hơn cả hôm nay.

Hạ Chi nhìn Dương Tử với đôi mắt đỏ lửa. Giả vờ nói là đến nhà Dì Thằng để hẹn hò với tình nhân, về nhà còn bịa chuyện, chẳng biết xấu hổ.

— Dương Tử, hôm nay con hẹn với ai đấy?

Hạ Chi hỏi. Dương Tử tỉnh bơ.

— Mẹ có đọc quyển “Mặt trời lặn” của Thái Tề Trị không?

Hạ Chi khó chịu.

— Con không nghe mẹ hỏi con điều gì sao?

— Không phải. Dương Tử từ tốn đáp. Trong quyển “Mặt trời lặn” đó Thái Tề Trị có nói. Khi một người có chuyện bí mật để giấu thì điều đó đã chứng tỏ là họ đã lớn. Con cũng đã lớn rồi, mẹ ạ. Thành thử chuyện hôm nay con cũng xin được giấu kín luôn.

33. NẮC THANG

Những giọt nước chảy từ mái nhà, bị cái lạnh khủng khiếp làm đông lại, tạo thành những dây sáo đẹp, lấp lánh. Hôm nay chủ nhật, Tạo thấy thanh thoi, chàng ngồi hồi tưởng. Nhớ một lần, thuở Dương Tử còn bé nó bị sốt Hạ Chi đã phải thức suốt đêm chăm sóc. Hôm đó cũng rất lạnh, lạnh như hôm nay. Tạo đang ngủ, chợt nghe tiếng mở cửa, chàng thức dậy nhìn ra khe hở. Hạ Chi đang dầm trong tuyết, nhón chân ngắt những sợi nước này mang bỏ vào nhau. Bấy giờ thù hận còn cao, nhìn vợ phục vụ con kẻ thù mà chàng vẫn thấy đau lòng.

— Áo xong rồi anh.

Hạ Chi đặt áo trước mặt Tạo, chàng trở về thực tế.

— Cảm ơn em.

Ngày lễ nhi đồng sắp tới. Hạ Chi nghĩ. Trước kia, mỗi lần đến ngày này là Hạ Chi lo đủ mọi việc, nàng sẽ ra phố tìm mua một số búp bê bày trong nhà để mừng lễ theo phong tục, nhưng từ ngày biết rõ tông tích của

Dương Tử, sự thù hận khiến nàng quên hết tất cả. Càng căm thù Khởi Tạo và Dương Tử, Hạ Chi càng thấy thương cho Lệ.

Từ đầu năm, Dương Tử nhận được rất nhiều thư của Nguyên, những bức thư đầy thoáng qua mắt Hạ Chi là một điều sỉ nhục.

Chuyện bỏ đi giữa chừng của Nguyên ở Cafétria Hạ Chi làm sao quên được, bây giờ cộng thêm những lá thư nồng tình (Hạ Chi đoán thế) đó khiến Hạ Chi như điên tiết lên.

— Anh Tạo, Dương Tử bây giờ đã đến cái tuổi không còn dạy dỗ được nữa rồi.

Hạ Chi nói, Khởi Tạo đang suy tư, vội ngừng đầu lên.

— Có chuyện gì xảy ra nữa?

— Tối ngày cứ thấy nó viết thư cho con trai.

— Con trai nào? Có phải bạn của Xá không?

— Ờ.

Tạo gật gù.

— Tên đó coi cũng không đến nỗi nào.

Hạ Chi cao giọng:

— Nhưng làm thế là xử hẹp cho Nguyên.

Tạo không hiểu Hạ Chi muốn nói gì.

— Xử hẹp? Làm gì xử hẹp?

— ...

— Nguyên tốt Dương Tử cũng dễ thương nếu chúng yêu nhau thì cứ cho chúng lấy nhau có gì đâu phải thắc mắc?

Khỏi Tạo không mong ước gì hơn có một chuyện như vậy. Với bất cứ giá nào cũng phải ngăn mối tình giữa Xá với Dương Tử. Bây giờ có Nguyên đỡ biết bao nhiêu, Dương Tử sẽ không hận ta, khi biết rõ nó là con nuôi, vì với con nuôi mà ta vẫn mưu cầu hạnh phúc cho nó một cách toàn vẹn thì không có gì than phiền nữa.

— Anh nói thật đấy chứ?

— Dĩ nhiên là thật, rồi sao?

Hạ Chi lạnh lùng:

— Anh giả vờ không biết gì để tống khứ Dương Tử cho Nguyên à?

Hôm nay không có Dương Tử ở nhà, Dương Tử vừa mới ra phố.

— Em định nói gì? Em muốn nhắc chuyện cũ của Dương Tử à? Đừng ích kỷ như vậy, một đứa bé khi còn là một mầm sống ở trong bụng mẹ có hơn chín tháng, khi ra đời lại sống gần cha có hơn mấy tháng làm sao

sánh được sự sẵn sóc mười bảy năm của chúng ta? Tóm lại tôi muốn bà phải coi Dương Tử như con.

— Anh muốn như thế?

— Vâng, và ta có trách nhiệm là giữ sự bí mật đó, Dương Tử là một đứa dễ thương, chưa chắc gì con ruột ta lại dễ thương hơn nó, vì vậy bà đừng bảo là chúng ta tổng khứ Dương Tử cho Nguyên.

Hạ Chi giận dữ.

— Theo em, Dương Tử không phải là một con bé dễ thương mà nó là một đứa bé lì lợm cứng đầu. Anh còn nhớ chứ? Lúc còn bé bị người ta ném đá vào người mà vẫn không khóc...

Hạ Chi vừa nói vừa nghĩ đến bài diễn văn của Dương Tử trong buổi phát bằng trung học mà giận phát run.

— Trái lại, anh thấy nó là con bé ngoan và dễ dạy.

— Em không nghĩ như anh, chính cô Thăng cũng đồng ý với em.

Hạ Chi mang cả Thăng ra chứng minh, mặc dù Thăng chẳng hề nói thế, Tạo yên lặng nhìn về phía hỏa lò. Chàng cảm thấy nếu cứ để Dương Tử tiếp tục ở cạnh Hạ Chi thế này thì tội cho con bé quá.

— Em vừa nhắc đến cô Thăng anh mới nhớ, cách đây

ít lâu Thăng có đến đây định xin anh với em cho Dương Tử về làm con nuôi.

— Thăng định xin Dương Tử?

— Ờ.

— Đó là đề nghị của cô ấy hay của anh?

— Cô Thăng chứ anh đề nghị làm gì?

— Đề nghị ấy bao lâu rồi?

— Lâu quá quên mất, ờ... phải rồi lúc cậu Nguyên đến chơi.

— Vậy là gần nửa năm rồi thế tại sao chuyện quan trọng như vậy mà anh chẳng nói ngay cho em nghe?

— ...

— Cô Thăng cũng quá lắm, sao không gặp em nói chuyện trực tiếp chứ?

Tạo giả vờ như chẳng nhìn thấy gương mặt kém vui của Hạ Chi, chàng tiếp:

— Tử Thăng nghe tin Dương Tử không tiếp tục lên Đại Học, nên cô ấy mới đến và đề nghị.

— Sao Tử Thăng biết? Dương Tử chẳng chịu lên đại học là vì nó gặp lấy chồng, chứ ai ngăn cản gì nó đâu.

Sự thật ra Hạ Chi cũng chẳng muốn Dương Tử có một trình độ đại học, thuở xưa khi vừa có trung học là

nàng đã lấy chồng. Nghĩ đến chuyện Dương Tử có kiến thức cao hơn mình, nàng không thể chịu được. Và lại Dương Tử là con của Thạch Thổ Thủy cơ mà? Đâu có quyền hưởng được cái vinh dự đó? Nghĩ đến cái chết của bé Lệ, Hạ Chi càng thấy giận đề nghị của Tử Thăng.

— Rồi anh trả lời Tử Thăng thế nào?

— Anh chưa trả lời.

— Còn bây giờ?

— Để xem, nếu cho cô ấy anh thấy cũng không có gì trở ngại.

Hạ Chi không giấu được cơn giận.

— Nhưng em không đồng ý. Đã nuôi nó lớn trong nhà này thì cũng phải gả đi từ nhà này, người ta mới không dị nghị.

Khởi Tạo gật đầu.

— Thôi anh hiểu ý em rồi, xin lỗi nhé?

Tạo đưa mắt nhìn những sợi nước đọng lại treo trên mái. Chàng nghĩ. Dù sao với sự trưởng thành của Dương Tử công lao Hạ Chi chẳng phải ít. Nhưng nếu để Dương Tử ở lại trong nhà, Hạ Chi sẽ khổ hơn! Ta ngu thật ta có lỗi với Hạ Chi quá nhiều. Nghĩ đến thái độ nhẵn nhụi của vợ, thái độ bất đắc dĩ phải nuôi con kẻ thù dù đã biết rõ

sự thật. Ta thấy khổ tâm và thương vợ không cùng.

Chàng đứng dậy, mặc cảm phạm tội không cho phép chàng ngồi trước mặt người vợ đau khổ. Đi về phía phòng sách, băng quơ với sự khắc khoải trong lòng. Quyển “Nhật ký của anh Bá ” nằm im lìm trên giá sách thu hút Tào. Từ lâu lắm rồi, chàng đã bỏ mất bản tính đọc sách.

Tào kéo xuống, ơ hờ lật một trang, một đoạn văn đập vào mắt:

“...Ở đây có một thằng ngu!”

Lật trang kế:

— Đời sống của anh thật phiền hà!

— Vâng, nhưng sống để làm gì? Có phải chẳng rồi cuối cùng trở về với hư vô?

Tào có cảm giác như trang sách đang đối thoại với chàng. Sống để làm gì? Tào tự hỏi. Chàng nghĩ đến cái chết của Chánh Mộc. Chánh Mộc đã chết vì không tìm thấy ý nghĩa của đời sống. Còn ta? Ta đã tìm thấy ý nghĩa đích thật của nó chưa?

Vụ đắm tàu xảy ra trên mười năm rồi mà Tào vẫn còn thấy mệt mỏi. Từ bây giờ đến khi chết đi, ta sẽ phải trải thêm bao nhiêu ác mộng? Hận thù, ghen tuông, tình yêu

và giận dữ. Tất cả những cái đó là biểu hiện cho sự sống đó sao?

Tạo đứng dậy lấy quyển kinh thánh, chàng muốn tìm một chút xoa dịu cho linh hồn đang khủng hoảng. Nhiều lúc ta đã mơ và đã hứa sẽ thực hiện một đời sống vị tha của nhà tu hành trên tàu Động Giả, nhưng rồi chẳng bao giờ ta thực hiện được.

Tại sao? Tại sao?

Tạo lật ra gặp ngay đoạn nói đến người đàn bà ngoại tình. Vậy thì chuyện ngoại tình của đàn bà đã có từ ba bốn ngàn năm về trước chứ đâu phải mới đây đâu? Nhưng có lẽ đàn ông ngoại tình nhiều hơn, Tạo nghĩ và nhớ đến những đoạn văn gỡ rối tơ lòng trong báo.

Vậy thì trên đời này chẳng phải chỉ có một mình ta đau khổ mà từ cổ chí kim, không phải tới nay thôi mà là còn đến ngày tận thế nữa sẽ có hàng triệu người đã và sẽ khổ như ta.

Nhưng với thái độ trả thù bà vợ ngoại tình bằng cách nhận nuôi con kẻ thù như ta thì chắc có lẽ chỉ có một. Ta mới chính là tên ngu thật ngu!

Càng nghĩ Tạo càng bứt rứt. Ta đem câu “Hãy yêu thương kẻ thù của người” ra gặt Cao Mộc để nhận nuôi

Dương Tử. Ta gạt cả ta nữa. Thế mà cứ chỉ biết trách Hạ Chi, khốn nạn thật! Con người sống uơ hèn, chết đi chỉ là một vũng bùn thôi!

Tạo thấy mình tội lỗi tày trời và một ý định thoáng qua đầu chàng. Sao chẳng đến thánh đường xin xưng tội như bao nhiêu tín đồ Thiên Chúa? Tạo do dự. Ta chẳng phải là con chiên... nhưng ăn nhập gì, đến thử xem.

Tạo dùng khăn tay dấu kín quyển kinh thánh, bước ra ngoài.

— Gọi cho cha chiếc Taxi đi con!

Tạo bảo Dương Tử.

— Vâng.

Trong khi Hạ Chi ngạc nhiên.

— Giờ này ông đi đâu đấy?

— Đi phố có tí việc.

Tạo dối vợ chàng thấy ngỡ ngàng vô cùng nếu vợ biết ta đến nhà thờ.

— Máy giờ anh mới về?

Có lẽ khoảng chín giờ.

Xe đã gọi được, Tạo vội vã bước ra. Đến nhà thờ chứ có phải làm chuyện tội lỗi đâu mà ta lại bối rối như vậy? Ngồi vào xe mà tim Tạo vẫn còn đập mạnh.

Trăng thật sáng, hiện rõ trên nền trời đen. Biết đâu nếu ta nói thật sẽ chẳng nhận được nụ cười của Chi chứ?

— Đi đâu đây ông?

Khi bác tài đã lái ra lộ lớn, hỏi Tạo mới giật mình. Đi đâu đây? Chàng chưa hề đến nhà thờ nên chẳng biết nó nằm ở đâu. Trong cơn bối rối Tạo sực nhớ đến gần nhà Tử Thăng có giáo đường. Chàng vội nói ngay địa chỉ.

Xe chạy càng gần, lòng Tạo càng nặng. Đến một nơi xa lạ quá. Hàng dương trước tòa thị sảnh vút cao trong bóng trăng yên lặng. Ta sẽ làm gì?

Khi xe dừng lại trước cổng giáo đường Tạo hấp tấp bước xuống, nhìn ngọn thập tự giá trên cao bờ ngõ.

Có hai cậu sinh viên bước ngang qua mặt chàng, lên những bậc thang dài. Tạo bối rối không quyết định, chàng thả rảo về phía cột đèn, đứng một lúc, rồi quay trở lại.

Một cặp vợ chồng đi qua mặt chàng, người chồng hỏi vợ:

— Lạnh không em?

— Dạ không?

Cử chỉ thật âu yếm, nhưng Tạo nghi ngờ. Họ có hạnh phúc thật không?

— Sao? Cũng đến nhà thờ nữa à?

Đang nghĩ quần, chợt nghe giọng nói quen thuộc bên tai, Tạo giật mình quay lại thì ra là Tử Thăng. Mặt chàng đỏ gấc chàng chối nhanh.

— Đâu, đâu có.

Tử Thăng tự nhiên.

— Hôm nay bài giảng là “ Vật chẳng thể thiếu được”
Nếu anh muốn vào nghe phải sớm giành chỗ.

Tạo đã lấy lại được bình thần, Tử Thăng nói.

— Đã đến đây thì vào nhà tôi ngồi đi.

Khỏi Tạo ngập ngừng đi một chút nhưng quyết định.

— Hôm khác đi, bây giờ tôi phải về!

Tử Thăng có vẻ hiểu được Tạo nàng yên lặng bỏ đi. Còn lại Tạo, chàng đứng bất động bên cột đèn. Có tiếng nhạc thánh trong nhà thờ vọng ra. Nhưng tim Tạo yếu đuối quá, không lê được bước chân.

“Vật chẳng thể thiếu ” Đề tài hấp dẫn thật. Nhưng tại sao ta chẳng có can đảm bước vào? Tạo khỗ sở gọi xe quay trở lại nhà.

Trên tường giáo đường, hàng chữ “Chúa yêu tất cả mọi người” đập mạnh vào đầu Tạo. Chẳng lằm bằm. Có thật vậy không? Và tự thấy xấu hổ với mặc cảm phạm

tội. Tào nghĩ: Có lẽ Chúa sẽ không bao giờ yêu ta.

34. NHỮNG BỨC ẢNH

Dương Tử bắt đầu niên khóa mới. Năm nay tuy mới ngồi đệ nhị, nhưng vóc dáng Dương Tử đã trưởng thành như một nữ sinh viên.

Buổi chiều đi học vừa về, đã nghe thấy giọng đặc biệt của mẹ.

— Xá có gởi ảnh về nè con.

— Đâu mẹ.

— Chậm rãi nào, tháng sáu rồi mà sao trời lại nóng quá!

Dương Tử yên lặng về phòng thay áo, khi bước ra đã thấy trên tay Hạ Chi một xấp ảnh.

Bức đầu tiên chụp Xá và Nguyên đang đo sức bằng kéo tay. Hai gương mặt hùng hổ với chiếc miệng méo xếch trông thật buồn cười, tay Xá nhỏ hơn, vẻ thất thế thấy rõ.

— Chắc anh Xá thua quá mẹ.

Bức thứ hai là cảnh Xá và Bắc Nguyên ngồi học.

Bàn Xá thật ngăn nắp, trong khi bàn của Bắc Nguyên

sách vở bừa bãi, Hạ Chi nói.

— Không ngờ cậu Nguyên lại bê bối như vậy.

Dương Tử yên lặng, nàng thấy thích vẻ trật tự một cách nghệ sĩ của Nguyên hơn.

Bức ảnh kế tiếp là cảnh Xá leo lên lưng ngựa và bức liền đó là Xá đã ngồi trên yên. Trông cũng oai ra phết!

Giữa lúc Dương Tử trầm trồ bức ảnh của Xá, thì Hạ Chi lặng lẽ đẩy một bức ảnh khác tới trước mặt nàng.

— Trông bức này xem!

Dương Tử suýt kêu lên. Trong ảnh là Bắc Nguyên đang tán chuyện vui vẻ với một thiếu nữ. Hình như họ đang sung sướng lắm.

— Con bé này cũng đẹp quá hử?

Hạ Chi nói nhưng mắt liếc sang Dương Tử. Bà tiếp tục kéo bức ảnh kế tiếp. Đó là bức thiếu nữ và Nguyên trong vòng tay một cách âu yếm trong công viên dưới tàn Dương rũ. Máu nóng bùng lên mặt Dương Tử, nàng mở to mắt nhìn bức ảnh, trong khi Hạ Chi tiếp.

— Có lẽ con bé này là tình nhân của thằng Nguyên đấy.

Dương Tử nghe đau nhói cả tim. Nàng không muốn nhìn tiếp nữa. Hình ảnh Nguyên vui vẻ bên thiếu nữ lạ

mặt như lớn dần trước mắt nàng. Không thể được, không thể có chuyện đó được. Thiếu nữ là tình nhân của Nguyên thế sao Nguyên còn đến tán tỉnh nàng?

Tình yêu với Dương Tử là một cái gì tinh khiết và lý tưởng. Phải là sở hữu duy nhất cho một người. Dương Tử không thể nào chấp nhận chuyện lăng nhăng của Nguyên được. Hoặc chọn độc nhất ta hoặc không. Dương Tử đau khổ vô cùng, nàng lặng lẽ bỏ về phòng.

Bảy bức thư của chàng gửi cho ta... Dương Tử ngắm nghĩa từng cánh một rồi xé nát cho vào lửa.

Cánh thư mới lại đến. Lúc nhận thư nhìn nét chữ bay bướm của Nguyên. Dương Tử thấy cảm động, nhưng hình ảnh âu yếm trong ảnh lại hiện đến, cơn giận trở lại, khiến nàng không còn đủ can đảm để đọc thư nữa, đốt bỏ. Không thể tha thứ cho Nguyên được.

Bức thư hai lại đến. Dương Tử cũng thế rồi bức thư ba. Những bức thư không nhận được hồi âm đã không còn trở lại nữa. Mùa hạ lại đến, loài cu ngói lượn qua suối với những âm thanh bi thảm và mất hút bên bờ bên kia. Hết rồi! Đã hết rồi. Dương Tử nghĩ thế.

35. SỰ ĐỀ PHÒNG

Đầu tháng bảy, Xá nghĩ hè trở về; cho Dương Tử biết.

— Nguyên có lẽ nhớ em nên bệnh rồi đấy.

Dương Tử bàng hoàng.

— Bệnh chi?

— Bệnh đau ruột dư, nằm bệnh viện rồi.

— Bệnh nặng lắm sao anh?

— Bây giờ thì khá rồi.

— Thế à?

Nghĩ đến cái chết, Dương Tử rùng mình nàng vừa định tìm cơ hội đến thăm cho bằng được Nguyên, thì Xá tiếp.

— Thằng Nguyên xem thế mà đào hoa tề, lũ bạn gái đến thăm suốt ngày.

Tất cả ý định vừa loé chột tắt. Dương Tử thấy tim đau nhói, nàng nói lảng.

— Nghề cỡi ngựa ngựa của anh lúc này đến đâu rồi?

Xá cười đưa ngón tay cái lên. Gia đình có thêm bóng Xá sáng hẳn lên, nhưng Dương Tử vẫn thấy cô độc.

Nguyên hết hẳn bệnh chưa? Chàng đã về nhà hay vẫn còn trong bệnh viện? Dương Tử âm thầm đi vào rừng.

Khi đến gốc cây, nơi gặp Nguyên lần đầu nàng lại ngồi xuống. Đã giận Nguyên nhưng Dương Tử không làm sao quên chàng được. Nàng không thể nào tha thứ cho chàng. Nhiều lúc muốn viết một bức thư thăm hỏi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại thôi.

Yêu là gì? Có phải để ghét chẵng? Dương Tử không ngờ tình cảm mình lại có thể thay đổi nhanh như vậy. Từ một cô gái bình dị thản nhiên trước mọi vấn đề, bây giờ lại có thể buồn vui bất chợt, giận dữ và hờn ghen dễ dàng.

Ngẩng đầu lên nhìn trời những ngọn tòng xanh như phiêu lãng bên cạnh chùm mây trắng.

Chợt có tiếng chân bước nhẹ phía sau vọng lại, Dương Tử nín thở. Nguyên đến nữa sao? Không làm gì có chuyện đó được, chàng bệnh rồi. Dương Tử cười buồn tự nhủ.

— Dương Tử làm gì lại ngồi ủ rũ thế?

Giọng của Xá, Dương Tử đứng nhanh dậy, hai tay ôm lấy vai.

— Dạ, không có chi cả anh à.

Nếu không phải anh Xá mà là Nguyên thì ta sẽ trả lời chàng thế nào? Ta sẽ ngã người ngay vào lòng chàng khóc lóc hay chạy trốn? Nhưng nghĩ đến chuyện đó làm gì? Anh Xá đây mà.

— Lúc gần đây anh thấy em có vẻ buồn lắm phải không?

Từ ngày biết Dương Tử và Nguyên giận nhau, Xá lại nuôi hy vọng.

— Đâu có, em vẫn vui như thường đấy chứ, nếu anh chẳng tin mình cứ chơi trò trốn tìm đi, em trốn và anh tìm nhé.

Dương Tử không đợi Xá gật đầu đã bỏ chạy về phía bờ đê. Đứng từ xa Xá nhìn tới. Chân trời với bờ đê như tiếp nối, và bóng Dương Tử như đến từ trên mây.

Đẹp quá! Xá đuổi theo. Khi theo đến bờ đê thì Dương Tử đã xuống đến dốc, chiếc váy màu trắng tung bay về phía khu rừng tòng Germany. Màu xanh của lá với vẻ âm u huyền bí của khu rừng khiến Xá hồi tưởng lại tuổi nhỏ. Một chút quyến luyến trở về tim. Có giọng nói lạ sau lưng khiến Xá giật mình.

— Cậu mạnh chứ!

— Vâng.

Xá giật mình, quay lại, ông quản thủ khu rừng đầu đội nón lá, tay cầm thước bước qua, nụ cười thân thiện vẫn nở.

Nơi đây, chốn này... Xá nhớ lại... Bấy giờ Dương Tử còn là em ruột... Nhưng tiếng gọi của Dương Tử ngoài rừng cắt ngang sự hồi tưởng của chàng.

— Anh Xá ơi! Sao lâu thế?

Xá chạy vội ra, Dương Tử đang tựa lưng bên bờ suối.

— Lâu quá không có dịp chạy, vui thật!

— Ồ. Nhưng đi guốc bất tiện quá, chạy suýt ngã không à.

Xá vừa cười vừa ngồi xuống bãi cỏ. Trời trong xanh thật đẹp.

— Dương Tử này.

— Gì anh?

— Bây giờ chúng ta chơi trò chơi giả tiếng gọi của thú rừng đi?

— Hay lắm, nhưng em thấy chơi trò chơi nói câu hay hơn.

— Được nhưng phải nói ngay nhé.

Dương Tử gật đầu, Xá tiếp.

— Vậy thì anh bắt đầu. Nào! Rừng...

Dương Tử suất đọc tên Bắc Nguyên ra, nhưng nàng tự ngăn lại kịp.

— Núi.

Chơi một lúc mệt, hai người lại nghỉ xả hơi, nhìn giòng suối xanh ngát, Xá nghĩ ngợi, rồi chợt bứt một nắm cỏ ném vào dòng cho nước cuốn đi.

— Dương Tử.

— Chi anh?

— Em định học tiếp lên không?

Dương Tử yên lặng.

— Phải quyết định đi chứ để chọn ngành cho mai sau.

— Em không muốn học nữa.

Xá ngạc nhiên nhìn em.

— Không học? Tại sao vậy?

— Tại em không thích.

— Đừng nói dối anh biết em yêu toán lắm.

Dương Tử yên lặng, Xá lại hỏi tiếp.

— Thế em không có ghi tên để xin tiếp tục học à?

Dương Tử không muốn anh buồn vội nói

— Anh Xá, chắc anh cũng hiểu tánh em bốc đồng lắm, vì vậy em nghĩ rằng học được một cách suông sẽ đến tú tài mà chẳng nghĩ ngang là hay lắm rồi.

— Đừng dối anh, Dương Tử!

— Đừng trách em, anh ạ. Thú thật với anh, em chẳng có can đảm để học nốt chương trình đại học, em nghĩ là có việc làm mới khiến em yên tâm.

Xá yên lặng một chút nói.

— Anh biết em không phải là đứa bốc đồng, nhưng anh thấy ngại.

— Ngại chi anh?

— Đâu xong tú tài em định làm gì?

— Học nghề.

— Định làm nghề gì?

— Có lẽ em sẽ thi vào những trường công chức, em thích công việc của sở kiểm lâm lắm.

Xá ngập ngừng.

— Nhưng Dương Tử phải biết gia đình chúng ta không cần sự làm việc của Dương Tử, nếu muốn Dương Tử cứ lên Đại học, không ảnh hưởng gì đến kinh tế gia đình đâu.

— Em biết, nhưng vấn đề là ở em, em thích được tự lập vì em nghĩ với một người đã trưởng thành thì có nghĩa là người đó phải tự tạo cho mình một cuộc sống.

— Nhưng lại sao em lại có ý định nghỉ học ngay khi

xong tú tài chứ?

— Tại sao à? Em đã nói là em ham muốn làm việc. Làm việc đâu có nghĩa là bỏ nhà đi đâu, nếu làm thế thì có lỗi với cha mẹ anh quá nhiều.

— Ờ.

— Em hứa với anh, trừ trường hợp em chết... Em mới rời khỏi nhà này.

Xá bàng hoàng, đứng ra Dương Tử phải nói là trừ trường hợp em lấy chồng em sẽ rời bỏ nhà này, thế sao... Không lẽ Dương Tử chẳng định lấy chồng sao? Nhưng Xá vẫn dọ.

— Thế còn lúc lấy chồng?

— Không, sẽ chẳng bao giờ em lấy chồng.

— Tại sao?

— Không biết.

— Thế em muốn sống độc thân suốt đời à?

— Không được sao anh?

Xá lắc đầu.

— Mấy cô ở tuổi em đều nói như vậy, nhưng lớn một chút...

— Không, không đâu, em thì khác.

Dương Tử nghĩ đến những bức ảnh mà lòng xót xa.

Trong rừng hình như có tiếng chim hót.

— Dương Tử...

— Dạ.

— Nếu em nguyện suốt đời ở nhà thì...

Xá nói tới đây ngừng ngang. Chàng nghĩ. Dương Tử muốn suốt đời ở đây có lẽ vì nó muốn được cận kề ta mãi...

Dương Tử nhìn anh.

— Nếu ở đây mãi thì trở ngại cho anh phải không?

— Anh...

Xá định nói "Anh muốn chúng ta phải lấy nhau" nhưng không dám. Dù sao cuộc sống gần gũi như anh em ruột bấy lâu nay cũng khiến Xá thấy ngượng.

— Dương Tử... Chuyện dì Thăng em biết chưa?

— Sao anh?

— Dì ấy định xin em.

— Hờ? Gì lạ vậy?

— Dì Thăng chẳng có con, dì ấy muốn nhận em làm con.

Xá chỉ biết bấy nhiêu, vì Hạ Chi chẳng kể rõ hơn cho chàng nghe.

Dương Tử yên lặng, nàng nghĩ đến thân mình. Sinh ra

đã phải làm thân chùm gởi, bây giờ lại sắp bênh bồng. Dù thích dì Thăng nhưng Dương Tử vẫn thấy chua xót.

— Rồi mẹ trả lời sao?

— Mẹ bảo, nuôi đến trưởng thành, đâu phải chuyện dễ, làm gì cũng phải để Dương Tử lập gia đình ở đây đi ra.

Mất Dương Tử chớp nhanh. Nghe lời mẹ mà cảm động. Nàng đâu hiểu được thâm tâm của Hạ Chi. Sự thật Hạ Chi sợ để Dương Tử cho Tử Thăng nuôi con bé sẽ được tiếp tục lên Đại học, ngoài ra còn được hưởng trọn cả gia tài có giá của Thăng nữa.

— Nghe anh nói em cảm động quá.

Dương Tử nói. Hai anh em cùng bước vào rừng, nắng không rọi thẳng vào kẽ lá chỉ để những tia phản chiếu màu lá trên cỏ, đẹp như một bức tranh trừu tượng.

— Khu rừng này tối thật, nhưng em thích.

— Thế à?

Xá nói, chàng có hàng trăm lời muốn tỏ với Dương Tử nhưng không biết mở lời làm sao. Lại có tiếng chim cu hú.

— Anh Xá!

— Gì?

— Em... Mà... Anh có thể nào cho em biết cha mẹ ruột của em là ai không?

Xá bối rồi, chàng giả vờ vấp chân vào gốc cây xuýt xoa.

— Ôi, đau quá!

— Đụng mạnh lắm sao anh?

Dương Tử cuống quýt. Xá đã tìm được câu trả lời.

— Chắc cũng không sao đâu. Ồ... mà ban nãy em hỏi anh gì nhỉ? Có biết cha mẹ ruột em không à? Cái đó... Lúc đó anh còn bé quá nên làm sao biết.

— Không biết à? Dương Tử thất vọng, nàng nhớ đến chuyện xảy ra năm lãnh bằng Trung học - Thế mà em cứ nghĩ cha mẹ em và cha mẹ anh chắc chắn phải có một sự liên hệ nào đó... Thôi bỏ qua chuyện đó đi anh nhé!

— Ồ, bỏ qua đi, nhắc đến làm chi, có ai biết đâu mà lo.

Xá cảm thấy trút được gánh nặng, chàng sợ nhất là khi nghe Dương Tử hỏi về cha mẹ ruột, cất cao giọng, Xá tiếp.

— Bao giờ gặp chuyện khó khăn, Dương Tử cứ nói cho anh nghe nhé.

— Dạ.

— Dù em lập gia đình hay không, có lẽ anh cũng ở vậy...

Dương Tử trở mặt ngây thơ.

— Sao vậy anh?

Xá yên lặng không đáp, chàng bước ra xa bóng Xá in trong nền lá xanh thật buồn, Dương Tử ngơ ngác, không hiểu sao anh lại có thể thay đổi đột ngột như vậy?

Một lúc Xá quay trở lại.

— Dương Tử, anh không muốn chúng ta bị xem như anh em nuôi mãi thế này, anh thích địa vị của Bắc Nguyên.

Dương Tử hoảng hốt.

— Anh Xá tại sao anh lại nói thế?

Nhìn nét mặt tái của Dương Tử, Xá hỏi.

— Dương Tử ghét anh lắm à?

Dương Tử lắc đầu.

— Đâu có, đâu có! Em yêu anh lắm chứ!

— Phải, em yêu anh, nhưng với tư cách một đứa em thương anh ruột?

— Vâng, vì anh là anh em mà.

Xá thất vọng.

— Anh đã không coi em là em ruột anh từ lâu lắm rồi... Từ lúc biết em không phải là ruột thịt của anh.

— Nhưng... Xá lắt đầu - Trong khi em vẫn cứ xem anh như anh ruột.

Gió thổi nhẹ qua rừng. Dương Tử thấy lạnh.

— Anh Xá lúc nào em cũng kính anh như anh ruột và em mong rằng em sẽ được mãi mãi kính anh như vậy.

Xá bàng hoàng.

— Như vậy có nghĩa là em vẫn yêu Bắc Nguyên?

Dương Tử yên lặng.

— Nhưng em nên nhớ là em khó có thể lập gia đình với Bắc Nguyên được! Dương Tử định hỏi. Tại sao? Nhưng hình ảnh cô gái bên Nguyên trong bức ảnh lại hiện ra mắt nàng.

36. NGOÀI GÓC PHỐ

Suốt mùa nghỉ hè năm đó, Xá không còn nhắc lại ý định cũ, nhưng Dương Tử bắt đầu thấy gia đình này không còn thích hợp cho sự hiện diện của nàng nữa. Không khí thật nặng lúc nào cũng như sẵn sàng trút mưa bão.

Chuyện giữa nàng và Nguyên kể như chẳng còn. Tất cả rồi sẽ xa ta hết.. Dương Tử cảm thấy cô độc. Mùa nghỉ hè của Xá chấm dứt, Xá lại tiếp tục trở lại trường. Dương Tử cũng thế, bài vở ở trường dù sao cũng giúp đỡ được tí nào quên lãng. Biết Dương Tử buồn, nhưng Hạ Chi vẫn giả vờ hỏi.

— Dương Tử, sao lúc gần đây mẹ chẳng thấy thư của Nguyên thế?

Dương Tử bối rối không biết trả lời thế nào. Không nhận được thư Nguyên thì buồn mà nhận được Dương Tử lại không thể dần lòng mở ra xem, con giận dữ bắt nàng phải đốt bỏ. Bây giờ không còn lá thư nào đến nữa, nhưng vẫn mong đợi.

Buổi sáng thức dậy ra đứng ngoài cổng chờ người phát thư đi qua. Dương Tử nghĩ. Sáng nay nếu nhận được thư ta sẽ không thất nữa. Nhưng rồi hoàn toàn tuyệt vọng. Người phát thư không có thư cho nàng nữa.

Hạ Chi nhìn ra nỗi buồn của Dương Tử nhưng vẫn giả vờ.

— Không nhận được thư nó, thì con viết thử một bức hỏi xem.

Trái tim tự ái của Dương Tử đâu bao giờ cho phép nàng làm một chuyện như vậy, và khoảng cách cứ thế ngày một to dần. Trong khi Hạ Chi thỉnh thoảng lại kích thích.

— Mẹ thấy thằng Nguyên chẳng được, hẳn không phải là người đứng đắn, đã có bạn gái rồi mà còn bày chuyện viết thư cho con nữa thiệt bậy quá!

Dương Tử không tin mẹ ghét Nguyên, vì những thái độ thân mật ngày nào của Hạ Chi đối với Nguyên chưa phai mờ trong tim nàng. Những buổi dạo chơi trong rừng, những lời âu yếm... Nhưng mỗi lần nghe mẹ nhắc đến nàng không khỏi không chua xót.

Mùa Thu trôi qua rồi Đông lại đến, mùa nghĩ lạnh này Xá sẽ không về, chàng bảo trong thư gửi cho mẹ.

"Năm nay có lẽ con không về được vì phải trực bệnh viện để kiếm tiền thêm, có lẽ trừ tịch mới về nhưng vẫn chưa quyết định xin dừng chờ đợi mất công."

Xá"

Bức thư ngắn của Xá làm Hạ Chi khó chịu.

— Sao lại có chuyện lạ vậy, nhà đâu có phải nghèo đói gì đâu, tiền tiêu vẫn gởi đủ mà còn phải đi trực thêm làm gì?

Trong khi Khởi Tạo lại bình thản.

— Nó chưa biết làm gì đâu, cao lắm là thử đàm, đếm số hồng huyết cầu, bạch huyết cầu... Chuyện đó nhàn lắm, và lại làm kiếm thêm tiền cũng đâu có gì là nhục?

Và Dương Tử thì bất an. Nàng nghĩ phải chăng anh Xá không về năm nay là lỗi tại ta?

Rồi nỗi buồn cũng trôi qua, mùa Giáng Sinh lại đến. Trên những cành cây khảnh khiêu màu trắng của tuyết đã phủ đầy. Xá không về nhà vẫn tiếp tục buồn tẻ, nhưng bây giờ Dương Tử đã thấy quen thuộc với cuộc sống trầm lặng, không những thế nàng lại còn thích thú nữa. Ngồi một mình trong phòng khách giờ quyền luận lý toán học của Aristote ra đọc chẳng làm phiền ai.

Tuy thế, nhưng nhiều lúc ơ hờ ngẩng mắt lên. Nhìn

thấy những đông tuyết trắng bám trên cành, Dương Tử không khỏi không nghĩ đến Nguyên. Với cảnh đẹp buồn thế này phải chi có Nguyên ở đây thì... Nhưng nàng lại xua ngay ý nghĩ trên ra khỏi đầu. Dù Nguyên có thể nào với ta đi nữa, ta vẫn một lòng với chàng.

Cơm tôi xong, Dương Tử ra phố mua hàng, những hoa tuyết trắng nở ngập đường. Mùa Giáng Sinh sắp đến rồi, phố xá tấp nập với quà cáp và người qua lại. Trước cửa tiệm nào cũng có cây Sapin thật to và một tấm giấy rao hàng màu đỏ với hàng chữ "Đại hạ giá nhân dịp lễ".

Mua xong, vừa từ cửa store bước ra, Dương Tử bất chợt trông thấy Nguyên đang chen giữa đám đông qua lại. Bên cạnh chàng là một thiếu nữ chít khăn trắng. Họ đang nói chuyện và đi về phía nàng. Dương Tử vội lách người sau cây sapin.

Hình như họ chẳng nhìn thấy nàng. Bắc Nguyên và thiếu nữ đã lướt qua mặt, Dương Tử chần chờ một tí rồi đuổi theo. Theo để làm gì? Dương Tử không cần nghĩ, nàng chỉ biết Bắc Nguyên và thiếu nữ đang thân mật trước mặt nàng thôi.

Đến góc đèn báo hiệu ở ngã tư. Bắc Nguyên đã đứng lại, rồi một mình chàng vượt qua bên kia đường, trong

khi thiếu nữ rẽ sang phải. Bây giờ nếu Dương Tử có đuổi theo cũng không kịp, bóng Nguyên đã lẫn mất trong đám xe dập dìu. Một ý nghĩ loé lên trong đầu, nàng vội rượt theo thiếu nữ ban nay. Cô gái đang gọi điện thoại trong trạm không xa nàng bao nhiêu.

— Ô, xin lỗi, đường dây tôi đã bị kẹt, nếu cần xin cô cứ đánh trước.

Thiếu nữ thấy Dương Tử đến sau, tưởng nàng đợi điện thoại, nên mời.

— Dạ cảm ơn, chị cứ tự nhiên.

Thiếu nữ lại tiếp tục quay số.

— Alô. Huệ Mỹ đấy à? Tôi? Phải tôi đây? Nghĩ không ra là ai à?

— “Đạo Tử” đây này, em gái của Bắc Nguyên đó.

Thì ra đây là em gái Bắc Nguyên. Dương Tử bàng hoàng, thế mà ta cứ lầm. Ngu thật, nhưng tại sao em rượt mà chẳng giống anh chút nào cả vậy? Thế mà mẹ cứ bảo đây là người tình của Nguyên.

Thiếu nữ vẫn ôm ống nghe trong tay cười.

Mẹ thì chẳng sao đi, còn anh Xá? Tại sao anh ấy cũng bảo ta không có quyền lấy Nguyên? Tại sao? Từ nào đến nay, Dương Tử cứ nghĩ câu nói của anh có nghĩa là

Nguyên đã có vị hôn thê. Mặc, bây giờ chỉ biết cô gái trong ảnh chỉ là em gái của Nguyên thôi.

Thiếu nữ trong phòng điện thoại đã gác xong máy.

— Xin lỗi đã để chị chờ lâu quá.

Dương Tử lập tức nắm ngay cơ hội.

— Xin lỗi chị cho hỏi...

— .....

— Xin lỗi chị có phải là em gái anh Nguyên không?

— Vâng, thế chị là... chị Dương Tử à?

— Vâng.

Thiếu nữ có vẻ thích thú.

— Ông anh tôi đang ở tiệm sách đằng kia.

Dương Tử cảm ơn, xong hỏi hỏi bước, nàng băng qua đường quên cả đèn hiệu.

Tiệm sách đầy cả người, nhưng đáng Nguyên thật đặc biệt, nên chỉ nhìn vào là Dương Tử đã trông thấy ngay. Chàng đang chọn sách. Dương Tử ngập ngừng chẳng dám bước đến gần.

“Ta bây thật, lại sao chẳng tin chàng, để làm lẫn như vậy có thể xảy ra chứ? Dương Tử thấy mình thật dại, thật dễ tin, chỉ cần nghe mẹ bảo "có lẽ đây là người tình của Nguyên" hay "Xá nói Nguyên có số đào hoa" là

buồn là khổ ngay, bây giờ nghĩ lại thấy thật xấu hổ.”

Nguyên mua xong hai quyển sách, chàng bước ra. Dương Tử vội trốn lánh, nàng xấu hổ với những lầm lẫn của mình và không dám để chàng thấy mặt. Nguyên lẫn vào giữa dòng người, Dương Tử mới bước, đến ngã ba chàng quẹo sang trái và ghé vào quán. Con đường đầy bóng tối và hẹp. Dương Tử đứng yên bên ngoài, tuyết phủ thật nhiều. Nàng không dám vào.

Chàng đã từ Đồng Xuyên trở lại đây? Đến để làm gì? Những bông tuyết đã bám đầy trên áo. Bóng đèn mờ nhạt của quán ăn soi nhẹ mặt nàng. Dương Tử vẫn đứng bất động ta sẽ chờ chàng ra hỏi.

Nhưng rồi nàng không có can đảm đó, và hai hôm sau Bắc Nguyên nhận được thư.

"Anh Nguyên.

Em hiểu là em không đủ tư cách để viết bức thư này cho anh, nhưng em phải viết, viết để xin lỗi anh về những hiểu lầm, những hiểu lầm đã khiến em ném thư anh vào lò lửa mà không buồn giở ra đọc.

Anh Nguyên, xin anh hãy tha thứ cho những lầm lẫn đó.

Những bức hình anh Xá gửi về, có cả ảnh anh, những

bức ảnh chụp anh đang thân mật bên một thiếu nữ, mà mẹ chỉ cho em thấy “Đây là người tình của Nguyên”.

Anh làm sao hiểu được trái tim của em lúc bấy giờ, nó như quả dưa bị bỏ đói. Nhận được thư anh em lại do dự có nên xem hay không? Nhưng rồi tự ái lại bắt em phải đốt bỏ.

Thiếu nữ này là ai? Nếu lúc đó em chịu dần xuống một tí để viết thư hỏi anh thì đâu có chuyện nông nổi như vậy.

Tối nay em đi mua quà cho mẹ, em gặp thiếu nữ trong ảnh.

Bây giờ em mới vỡ lẽ ra là em gái của anh và em... Niềm hối hận khiến em hổ thẹn em đã đuổi theo anh từ hiệu sách đến quán ăn. Em đã đứng giữa trời phủ tuyết để đợi anh. Có lẽ anh cho đấy là hành động ngu ngốc, nhưng em biết làm sao hơn. Đó không phải là một hình thức tự trừng phạt mà là em chẳng đủ can đảm gặp anh.

Lúc anh từ quán ăn bước ra rồi đi về phía bến xe, em vẫn lặng lẽ đi theo. Nghĩ đến lúc biết tin anh ngã bệnh mà vẫn không một lời thăm hỏi khiến em càng ngượng ngùng.

Khi anh cùng cô em gái bước lên xe, em vẫn đứng bên

đường nhìn theo, anh chợt quay lại và em giật mình, tưởng đâu anh đã nhìn thấy em rồi chứ.

Anh Nguyên, này giờ em viết lắm cảm quá phải không? Nhưng anh hiểu cho em chẳng biết làm thế nào để bày tỏ hết sự hối tiếc của em được. Em chỉ mong được anh tha thứ.

Dương Tử. "

37. CHIẾC ĐÀN DƯƠNG CẦM

Thư gửi Bắc Nguyên được ba hôm. Dương Tử quét tuyết ngoài sân, vừa quét vừa trông người đưa thư. Nếu chẳng có thư cũng không thể trách chàng vì lỗi lại ta. Dương Tử vừa nghĩ vừa ném những bụm tuyết to về phía rùng cây.

- Thư kẩn đây!

Đang nghĩ vẩn vơ nghe thấy tiếng gọi của người đưa thư. Dương Tử chạy vội ra cửa. Đúng là thư của Nguyên. Nàng run rẩy ngồi bệt xuống thêm.

- Có thư phải không, mẹ thấy ông phát thư thư ghé cổng nhà ta.

Hạ Chi từ trong bước ra, nàng mặc áo đi phố.

- Phải không con?

- Vâng.

- Thư của ai thế?

- Của con.

Hạ Chi nhìn xuống nét mặt tái xanh của con gái. Nàng nghĩ. Có lẽ là một bức thư không vui.

- Mẹ có việc phải đến đi Thăng một chút, có gì gọi điện thoại nhé. Chiều nay con cứ một mình dùng cơm, cha con có lẽ khuya mới về.

Dương Tử gật đầu, yên lặng.

- Vui lên nào, tí nữa về sẽ có bánh cho con.

Hạ Chi nói, nàng không muốn lộ vẻ lạnh nhạt quá với con gái giữa lúc nó buồn, Dương Tử trấn an mẹ:

- Vâng, mẹ cứ đi đi.

Khi Hạ Chi ra đến cổng, Dương Tử hỏi vói theo:

- Mẹ đi bằng xe buýt?

- Không, mẹ đến hội nông dân xong đón taxi sau.

Chiếc kimono được phủ ngoài bằng chiếc áo ấm, khiến dáng Hạ Chi đẹp cao quý hẳn.

Dương Tử bước vào phòng khách, ngồi bên lò sưởi, mở thư ra đọc.

"Dương Tử.

Đọc thư Dương Tử mới biết được sự thật. Lần trước lỗi tại tôi và lần này là lỗi của Dương Tử.

Huê nhé!

Đọc thư thấy hôm trước. Dương Tử đã đứng dầm trong tuyết gần tiếng đồng hồ. Tôi nghe mà đau chi lạ. Lần sau đừng có khùng như thế nữa nhé.

Khoảng sáu giờ chiều đêm Noël, tôi sẽ ghé nhà, nhớ đừng đi đâu.

Em gái tôi gởi lời thăm Dương Tử đấy.

Nguyên

Chiều đêm Noël, như vậy là hôm nay rồi. Dương Tử cầm thư xúc động đứng dậy. Chàng không những không giận ta mà tối nay còn ghé qua nhà để gặp ta nữa. Dương Tử xuýt rơi nước mắt, nàng thấy Bắc Nguyên cao cả và quảng đại tuyệt vời.

Buổi chiều đến. Dương Tử hồi hộp rảo trong vườn, thỉnh thoảng nhìn vào đồng hồ lo lắng. Dương Tử bình thần của mọi ngày đã biến mất.

Chợt có tiếng còi xe bên ngoài cửa, Dương Tử bối rối nhìn đồng hồ. Mới có năm giờ rưỡi. Không lẽ... Nàng chạy vội ra cổng.

- Ô em!

Xá đứng bên ngoài đón em với nụ cười.

- Anh mới về đấy à?

Dương Tử không ngờ xá lại về. Hôm trước viết thư về anh đã báo:

- Không ngờ phải không? Đúng ra anh định đếm ba mươi mới về, nhưng mà...

Xá với nụ cười bí mật trên môi bỏ lửng câu chuyện.
Dương Tử đã lấy lại bình tĩnh.

- Dù thế nào đi nữa sự trở về của anh cũng làm cha mẹ và em vui lắm!

Xá bước vào, vừa cởi áo vừa hỏi:

- Mẹ đâu rồi em?

- Dạ đến nhà dì Thăng rồi, để em gọi giây nói cho mẹ nhé?

- Thôi khỏi, dành cho mẹ một sự ngạc nhiên vậy, còn cha?

- Khuya lắm mới về, anh dùng cơm chưa?

- Ăn trên xe hỏa rồi - Xá vừa nói vừa mở vali

- Anh có một món quà đặc biệt cho em.

Dương Tử chẳng để ý đến đôi mắt vui sáng của Xá, nàng ngẩng đầu lên xem đồng hồ.

-Ồ, sượng quá! Anh cho em gì thế?

- Em đoán xem.

Không hiểu Nguyên có đến không, Dương Tử lo âu. Ta có nên cho anh Xá biết sự ghé thăm của Nguyên không?

- Em đoán thử xem cái gì nào?

Xá lập lại, chàng để ý đến thái độ bồn chồn của

Dương Tử.

- Mỹ phẩm phải không?

Xá lắc đầu.

- Thế thì nữ trang.

Quà cáp của Xá gửi cho Dương Tử thường là khăn, găng tay, nơ, kim cài áo...

Xá gật đầu:

- Phải.

Mất Xá thật sáng, chàng hôm nay thấy vui lạ. Mấy hôm trước nhận được thư của mẹ bảo Dương Tử và Nguyên đã gần như xa hẳn nhau. Xá lại nuôi hy vọng.

- Em đoán đúng một phần rồi, nhưng nữ trang mà phải là món gì chứ?

- Vật xài cho nửa phần trên cơ thể?

- Ồ.

- Cho đầu hay thân? Dùng mang trên tóc phải không?

Xá lắc đầu.

- Vậy thì đồ ghim đo áo

- Không.

Nhìn đồng hồ, Dương Tử thấy gần đến sáu giờ rồi.

- Em biết chắc chắn không phải là nhẫn rồi đấy...

Xá chưa kịp trả lời, chuông cửa đã reo vang, Dương

Tử đỏ mặt đứng dậy ấp úng.

- Anh Xá, anh Nguyên đến chơi đây.

Đang định nói “Em sai rồi, đúng là nhầm đây!” Chợt nghe Dương Tử bảo Nguyên đến chơi, Xá thấy tất cả sụp đổ hết. Nguyên đến, và người Dương Tử đang chờ đợi là Nguyên chứ không phải là chàng. Xá cười buồn, chàng bỏ chiếc nhẫn đính hôn vào vali. Thế mà ta cứ tưởng...

Tiếng lửa cháy trong hỏa lò tạo thành những âm thanh đơn điệu. Xá thấy mình cô độc vô cùng.

Bác Nguyên đứng ngoài cổng với nụ cười ngượng ngập cố hữu.

- Lâu quá chẳng gặp Dương Tử.

- Vâng, lỗi lại...

Dương Tử ghen lời vì xúc động.

- Hôm ấy Dương Tử đứng trong tuyết lâu như vậy, có bị cảm không?

- Dạ... Không, mời... Mời anh vào.

- Còn bác đâu?

- Cha mẹ tôi tới mới về, nhưng... ở nhà có anh Xá.

- Thế à? Vậy sao hôm trước hấn bảo tôi Tết mới về?

- Anh ấy vừa về đến nhà thì anh đến.

Nguyên gật gù, chàng nhìn thẳng vào mắt Dương Tử':

- Tôi cảm thấy hối hận...

Dương Tử lắc đầu nàng cố chận những giọt nước mắt lăn ra má.

- Không, không có gì anh phải hối hận. Lần trước tôi, lần này anh. Có lẽ tại chúng ta còn trẻ quá nên chẳng hiểu gì cả. Ngộ nhận là thường... Nhưng mong rằng từ đây về sau sẽ không còn những chuyện lảm cẩm như vậy xảy ra nữa.

Hai người ngồi trên ghế nhìn nhau. Một lúc như chợt nhớ ra, Dương Tử đứng dậy đi pha trà.

- Khoan đi, Dương Tử. Tôi có chuyện muốn nói.

Giọng của Nguyên đổi khác thấy rõ.

- Chuyện chi anh?

- Tôi muốn hỏi, muốn hỏi một điều mà tôi thắc mắc từ lâu.

Dương Tử lo lắng.

- Chuyện chi anh cứ nói?

- Nghe Xá nói... Dương Tử với hấn chẳng phải là anh em ruột.

Dương Tử gật đầu.

- Vâng, tôi chào đời chưa bao lâu thì được ba mẹ rước

về đây.

- Thành thử... Tôi ngại Xá quá!

- Anh ngại làm sao?

- Tôi thấy Xá có vẻ thương Dương Tử vượt hơn tình anh em... Dương Tử hiểu ý tôi muốn nói chứ?

Dương Tử lắc đầu.

- Tôi không thấy gì đáng ngại. Tôi yêu anh ấy như một người anh và tôi nghĩ anh Xá cũng yêu tôi như yêu một đứa em gái.

Dương Tử vừa nói vừa nghĩ đến món quà ban nãy Xá định cho mình với nét rạng rỡ đặc biệt. Mê nói chuyện bỏ anh Xá trong nhà một mình, bậy quá. Dương Tử bước vào trong. Xách tay và Xá vẫn còn đó.

- Anh Xá, có Bắc Nguyên đến kìa, anh ra tiếp khách với em đi.

Xá liếc nhanh Dương Tử

- Ồ ...Ra đi, một lát anh ra sau.

Dương Tử xuống bếp mang quýt và cam đặt vào mâm.

- Em đem cả phần của anh ra phòng khách nữa nhé?

Xá gật gù.

- Ồ, ra trước đi, anh cần nghỉ một chút.

Xá nằm xuống ghế dài, Dương Tử định bước ra, nhưng chẳng đành lòng để anh ở lại một mình, Xá cảm động.

- Em cứ ra trước đi, để anh nghỉ một một chút mà.

Dương Tử yên tâm trở ra phòng khách.

- Anh Xá ngủ một chút, ra sau.

Bắc Nguyên bóc quýt lên.

- Chắc hẳn mệt lắm.

- Vâng.

Dương Tử đáp, nàng không hiểu Xá có mệt thật hay không?

- Dương Tử.

- Dạ.

- Dương Tử sắp lên đệ nhất rồi, có định thi về ngành nào không?

- Em không học nữa.

- Sao vậy?

Bắc Nguyên ngạc nhiên, nhưng Dương Tử chỉ trả lời bằng nụ cười.

- Dương Tử bỏ học luôn? Thế định vào trường học nghề ư?

- Vâng, định như vậy nhưng chẳng biết có được

không.

Bắc Nguyên yên lặng một lúc, quay lại chuyện cũ.

- Mong rằng từ đây về sau chúng ta sẽ không còn hiểu lầm nhau nữa.

- Dạ.

- Nghe nói em không phải là em ruột Xá, anh ngại quá...

- Em không muốn anh nói như vậy.

- Nhưng... Em cùng biết là tình cảm con người dễ thay đổi lắm chứ?

- Nhưng sẽ không bao giờ có chuyện đó với em.

Bắc Nguyên lắc đầu.

- Dương Tử làm sao dám cả quyết như vậy, cùng là con người thì làm sao biết được chuyện ngày mai?

- Nghĩa là anh nói anh có thể thay đổi?

- Không phải như vậy, anh có thể cố gắng, nhưng có thay đổi hay không anh không dám nói trước... Vì vậy, anh thấy chuyện người ta đính hôn rồi bỏ đó, quá ngu xuẩn.

Dương Tử không thích lập luận của Bắc Nguyên. Với nàng tình yêu phải thật lý tưởng yêu một người và phải trung thành với người đó suốt đời.

- Dương Tử có vẻ không hài lòng với điều tôi vừa nói phải không? Nhưng Dương Tử làm sao biết được trên đời này có hàng trăm tình nhân yêu nhau tha thiết thề non hẹn biển. Thế rồi đến lúc lấy nhau một thời gian cũng đưa ra tòa ly dị... Ai cũng cho mình là phải. Đúng không?

Dương Tử gật đầu yên lặng

- Vì vậy, anh thấy tình yêu đừng bao giờ quan niệm quá hẹp hòi. Đừng bao giờ quan niệm người ta yêu phải hoàn toàn là của ta.

- .....

- Mỗi người là một cá thể tự do, sống bên nhau chỉ cần sự thành thật, vì chỉ có thành thật mới mang lại hạnh phúc.

Dương Tử thấy Nguyên càng nói càng tối nghĩa, nàng nhớ đến Xá, đứng dậy,

- Để em vào gọi anh Xá nhé!

Dương Tử bước vào trong, nàng không nhìn thấy gì cả. Túi du lịch và cả chiếc áo veste vừa máng trên thành ghế đã biến mất. Giữa lúc ngạc nhiên, bất chợt nhìn thấy mảnh giấy nhỏ trên bàn:

"Đột nhiên tôi thích được hưởng một cái Tết chẳng

tuyệt phủ, vì vậy tôi phải đáp tầu đến nhà ngoại, chúc mọi người một cái Tết vui vẻ.

Xá

Mảnh giấy không biết viết cho ai, chẳng có người đối thoại, Dương Tử chợt có cảm giác phạm tội khi nhớ lại khuôn mặt buồn của Xá.

Bước trở ra ngoài, Dương Tử dối:

- Anh Xá mệt quá nên ngủ mất rồi.

Bác Nguyên nhìn Dương Tử. Có cái gì khác lạ trong lời nói. Chàng lặng lẽ đứng dậy bước tới đàn Dương Cẩm.

- Đàn của em đây à?

- Không, chẳng thấy ai đàn cả.

- Để trang trí vậy thôi sao?

- Của mẹ lúc trẻ, nhưng bây giờ người không thích đàn nữa, nghe nói đây cũng đã đứt rồi.

Dương Tử chưa hề trông thấy nắp đàn được gỡ ra. Sự hiện diện của nó thật vô nghĩa.

Bác Nguyên đứng dậy

- Thôi về, cho anh gửi lời thăm hai bác nhé.

- Vâng, bao giờ rảnh xin anh đến chơi.

- Ồ... Có lẽ mừng hai Tết anh sẽ đến.

Giữa lúc đó có tiếng còi xe ngoài cổng.

- Có lẽ cha và mẹ tôi về.

Chiếc taxi ngừng trước cửa. Hạ Chi ngồi trong xe thấy Bắc Nguyên là lẽ về ngượng ngay.

- Xin chào bác, lâu quá không ghé nên đến làm phiền một chút.

Hạ Chi giả lả:

- Ồ, lâu quá chẳng gặp cậu, giờ này mà về sao?

Hạ Chi cố làm ra vẻ tươi tỉnh. Sự thật chuyện nhục nơi quán cà phê chẳng phải trong đầu bà, Bắc Nguyên bỏ đi rồi, Hạ Chi mới vào nhà.

Đặt chiếc bánh Noël lên bàn, Hạ Chi nói:

- Dương Tử, từ rày trong nhà chẳng có ai, đừng nên tiếp đàn ông.

- Vâng, từ rày về sau con sẽ nhớ. Nhưng ban nãy khi anh Nguyên đến có anh Xá ở nhà.

- Hả? Xá về rồi à?

- Dạ có... Nhưng mà...

Dương Tử đưa mảnh giấy của Xá cho Hạ Chi

- Thế này là thế nào?

Mặt Hạ Chi biến sắc, Dương Tử lo lắng:

- Làm gì mà mới về đến đã bỏ đi ngay? Sao con

không cản nó lại chứ?. Dương Tử cúi đầu nhìn xuống. Đúng như lời mẹ, nếu lúc này ta gọi xe đuổi theo vẫn còn kịp. Nhưng lúc đó sao ta chẳng nghĩ đến?

- Có phải con với anh Xá cãi nhau không?

- Dạ không.

- Không cãi nhau, tại sao chưa gặp mẹ cha là đã bỏ đi rồi?

Hạ Chi nghĩ ngay đến sự hiện diện của Bắc Nguyên. Đúng rồi!

- Dương Tử có phải lúc anh Xá con có ở nhà, con vẫn thân nhiên tiếp chuyện với Bắc Nguyên không?

- Dạ con xin lỗi.

Ngoài tiếng xin lỗi ra. Dương Tử không còn biết nói một tiếng nào khác.

Khi Tào về vừa nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của Hạ Chi, và vẻ buồn của Dương Tử, chàng lo lắng.

Chuyện gì xảy ra đây? Phải chăng Hạ Chi đã nói hết tất cả sự thật?

Giữa lúc bối rối, Tào nhận được mảnh giấy của Xá do Hạ Chi đưa.

- Á, Xá mới về à?

Mắt Hạ Chi quét nhanh về phía Dương Tử

- Vừa vào tới cửa đã bỏ đi ngay, tại ai anh biết đó!

Tạo đọc lại rồi ôn tồn:

- Theo giọng văn trong giấy thi Xá âm thầm bỏ đi chớ đâu có liên quan gì đến Dương Tử đâu?

Dương Tử bước ra phân trần:

- Ban nãy con với anh Nguyên nói chuyện nơi phòng khách. thì anh Xá bảo mệt cần nghỉ một lúc. Nhưng lúc con vào... thì anh Xá đã bỏ đi mất.

Tạo gật đầu thông cảm:

- Đó là lại nó, biết làm sao hơn?

- Làm sao hơn à? Hạ Chi quắc mắt. Đây là nhà của thằng Xá, thì nó cần gì phải bỏ đi một cách lén lút như vậy?

- Đâu phải bỏ đi.

Tạo giảng hòa - Biết đâu nó hứng bất tử muốn đến Kinh đô chơi một chuyến cho biết. Tuổi trẻ tôi thường dờ dờ đó hoài mà...

Hạ Chi vẫn trút trách nhiệm lên đầu Dương Tử:

- Nhưng nếu Dương Tử nó hay nó đuổi theo còn kịp chán. Sao nó chẳng làm.

Nhìn Dương Tử, Tạo thấy tội.

- Cậu Nguyên đang có mặt trong nhà, Xá nó đâu phải là trẻ con đâu mà phải làm to chuyện như vậy. Vả lại Xá trưởng thành rồi, muốn đi đâu thì đi chứ, chuyện nó bỏ nhà đi mà chẳng hỏi mẹ cha một tiếng là lỗi ở nó, đừng trút cho Dương Tử.

Lời của Tào xoa dịu Dương Tử, nhưng đổ dầu vào ngọn lửa cháy do trong lòng Hạ Chi.

38. SỰ THẬT

Tết đến, mọi người cảm thấy ấm lại, trong xấp thiệp chúc Tết của thân bằng quyến thuộc có cả một bức thư của Xá từ Trường Kỳ gửi đến:

"Vừa vượt biển đến đây là con cảm thấy tiếc ngay. Phải chi ở nhà con sẽ thưởng thức được những món ăn ngon lành của mẹ. Nhưng bây giờ lỡ rồi, có lẽ con sẽ ở lại đây mười ngày, Hai mươi sẽ về. Ngoại mạnh, tất cả những người khác đều bình yên"

Hạ Chi chăm chỉ đọc, nàng không tìm thấy một vết tích gì của sự bất mãn trong thư. An lòng. Câu "Con sẽ thưởng thức được những món ăn ngon lành của mẹ" làm Hạ Chi cảm động. Tình cảm dậy sóng bấy lâu của nàng trở lại bình yên.

Suốt ngày hôm đó, Hạ Chi thật vui, nàng cũng không còn thấy Dương Tử đáng ghét như mọi khi nữa. Nhìn con gái, Hạ Chi bảo.

— Mai mẹ con mình đi chọn vải nhé.

Dù Dương Tử là con nuôi, Hạ Chi cũng không muốn

trông thấy nó mặc áo cũ, như thể thiên hạ sẽ dị nghị.

— Mai hờ mẹ? Không được, để một đi.

— Tại sao vậy?

— Dạ... Vì mai anh Nguyên đến chơi.

Như một gáo nước lạnh tạt mạnh vào mặt, bao nhiêu nguồn vui buổi sáng mất hết. Hạ Chi nhớ đến những sự nhục nhã của tên trẻ tuổi này cười nhạt yên lặng bỏ về phòng.

Trời càng về khuya, gió càng lớn, những hạt tuyết to lách tách nổ đều trên khung cửa kính. Có lẽ lại bão tuyết. Trời thế này chắc chắn Bắc Nguyên sẽ không đến rồi. Hạ Chi nghĩ. Trùng mắt nhìn lên trần. Nghĩ đến mối tình càng lúc càng nồng của Dương Tử với Bắc Nguyên, Hạ Chi tức giận không ngủ được. Họ có vẻ như ngạo mạn, lúc nào cũng sẵn sàng làm nhục nàng. Khi một kẻ cảm thấy mình có sự bí mật riêng tư thì điều đó chứng tỏ họ đã trưởng thành. Khuôn mặt phớt tỉnh của Dương Tử khi nói ra câu đó là cục than hồng đốt tự ái Chi. "Với những kẻ muốn ta khóc trước mặt họ mà ta lại khóc thì ta thua "... Rồi thái độ của Nguyên "Bác muốn tôi với bác phải giống gì bác mới hài lòng...". Sự sỉ nhục của Nguyên đập mạnh vào đầu nàng khi đứng dậy bỏ đi tại

Cafétéria... Lửa trong tim Hạ Chi bùng cháy. Bây giờ chúng lại như đôi bướm nhón nhờ trước mặt nàng trêu ghẹo.

Hạ Chi nghiêng răng. Ta phải trả thù. Ta phải nói hết cho chúng biết tất cả sự thật về thân thể Dương Tử để họ khỏi lên mặt nữa.

Sáu giờ sáng, rồi bảy giờ... Gió bắt đầu nhỏ dần.

— Trời sắp hết bão rồi đấy.

Tạo thức dậy, vừa rửa mặt vừa nói.

Dương Tử thêm củi vào hỏa lò nhìn cha:

— Vâng, tin tức của đài truyền hình vừa cho biết thì có một vài chuyến xe bị cấm chạy, cha ạ.

Hạ Chi còn nằm trên giường nói vọng ra:

— Như vậy chắc cậu Nguyên không đến được đâu.

Tạo ngạc nhiên:

— Ai? Nguyên à? Không có thằng Xá ở nhà, hẳn đến mất vui.

— Cậu Nguyên đến không phải để tìm thằng Xá đâu?

Lời của Hạ Chi khiến Dương Tử khó chịu trong khi Tạo giả vờ như không nghe thấy, lật báo sáng ra vừa xem vừa hỏi:

— Dương Tử năm nay bao nhiêu tuổi rồi à?

— Dạ mười chín.

— Mười chín à? Trưởng thành rồi đấy nhé. Mẹ con lúc xưa hai mươi đã lấy chồng.

Dương Tử yên lặng nhìn ra ngoài. Trời đã sáng tỏ, gió đã dứt, không hiểu anh Nguyên có đến được hay không?

Tạo đang xem báo, vụt nói:

— Lại thêm một chuyện tàn nhẫn.

Hạ Chi mang trà đến đặt trước mặt Tạo.

— Chuyện chi thế anh?

— Một người đàn bà góa, sống bằng nghề đồn củi bị kẻ trộm đánh cắp hai mươi ngàn. Kết quả ba ta đã tự sát cùng hai con.

Hạ Chi cầm báo lên:

— Đây đâu phải là báo mới.

— Vâng, báo đề ngày ba mươi tháng mười hai.

— Có hai mươi ngàn mà cũng tự sát. - Hạ Chi nói - Với số tiền đó mấy ông nhậu một tí là sạch trơn.

— Em nói vậy không được. - Tạo lắc đầu, chàng biết vợ chưa hề khổ vì sự khó kiếm ra đồng tiền - Tuy chỉ hai mươi ngàn, nhưng với một người nghèo khổ sống bằng nghề đồn củi lại có hai con nhỏ thì đó là cả một gia tài lớn.

— Nhưng tại sao có can đảm tự sát lại không có can đảm sống chứ? Tội cho hai đứa con nhỏ.

— Vâng!

Tạo nghĩ vợ cũng nói đúng, nhưng mà... Biết đâu người đàn bà đáng thương kia đã chết vì một nguyên do nào khác? Hình ảnh người đàn bà lam lũ trong rừng hiện ra trong đầu chàng. Hai mươi ngàn! Tội nghiệp! Cả một đời quần quật khổ sở, mệt chẳng dám nghỉ, để kiếm tiền! Một thứ lực sĩ bất đắc dĩ trên trường đua của cuộc đời vấp ngã vì một hòn sỏi thật đáng thương!

Từ người đàn bà, Tạo nghĩ đến Chánh Mộc, nếu so sánh cái chết của Chánh Mộc và người đàn bà, chàng thấy cái chết của Chánh Mộc có vẻ vô lý quá. Nhưng không thể kết luận như vậy được, khi một người đã có ý định tự sát, thì tâm hồn họ phải có cái gì bí ẩn mà người khác không hiểu được. Tạo lắc đầu thở dài.

— Nản quá!

Hạ Chi đang ngồi, quay sang chồng:

— Anh nói gì?

— Không có gì cả, theo em thì... Em có cảm giác gì đối với việc tự sát?

— Tự sát à? Hạ Chi đột ngột nghĩ đến lúc bé Lệ chết,

nàng đã không tự sát theo.

— Em thấy tự sát là một hành động ích kỷ, vì có bao nhiêu người họ cũng đau khổ cùng cực thế mà họ có tự sát đâu?

— Ồ, ích kỷ thật! Tạo gật gù, quay sang nhìn Dương Tử,

— Dương Tử, theo con thì tự sát thế nào?

— Tự sát à? Con thích sống mãi chứ không thích chết. Dù có ai bắt con chết, con cũng không chết vì vậy con không biết tâm lý kẻ tự sát thế nào, con không có ý kiến.

Hạ Chi lập lại với Tạo:

— Theo em thì tự sát là hành động ích kỷ.

— Cũng có thể, nhưng ta chớ vội kết luận như vậy.

Tạo đáp, Hạ Chi rót thêm cho chồng một ly trà, bông đùa:

— Nhưng em biết chắc anh chẳng bao giờ tự sát vì con người anh, quá lạnh.

— Đó không hẳn là lý do bà nhé!

Tạo cười nói, chàng nghĩ đến Vương Thụy Kỳ, biết đâu ta sẽ như nàng?

Con bảo tuyệt quả nhiên đã cản chân Nguyên. Suốt

một ngày chờ đợi thất vọng. Dương Tử thật buồn, nhưng nàng chẳng dám thổ lộ với ai cả. Ngày thứ hai rồi những ngày kế tiếp cũng hoài công. Có lẽ chàng đã ngã bệnh. Dương Tử lo lắng.

Trời bắt đầu sáng sửa trở lại buổi sáng ngày thứ mười bốn của năm mới, Dương Tử bận rộn. Phải đến dự tiệc trà tại hội Ái hữu học sinh nên chẳng thể ở nhà đợi. Hạ Chi biết nỗi lo của Dương Tử trấn an:

— Cứ đi đi, nếu Nguyên đến, mẹ sẽ gọi điện thoại cho.

Dương Tử yên tâm đi, một tiếng đồng hồ sau Hạ Chi nghe chuông cửa reo.

— Dạ... Dạ... Chúc bác năm mới vui vẻ.

— Vào đi, vào trong ngồi ngoài này lạnh quá.

Phòng khách thật ấm. Bắc Nguyên e dè ngồi xuống, nhìn sự vui vẻ của Hạ Chi, chàng yên tâm với ý nghĩ: chắc mẹ Xá đã quên hết sự bất lịch sự của chàng nơi quán cà phê.

— Uống rượu nhé? Uống một tí cho ấm.

— Dạ cảm ơn bác, cháu không biết uống rượu.

— Tết nhất mà, dùng một ly đầu sao?

— Vâng, thế thì bác cho cháu một ly nhỏ whisky vậy.

Hạ Chi yên lặng rót rượu, bà không nhắc đến Dương Tử khiến Bắc Nguyên lo lắng.

— Xá có nhà không bác?

Bắc Nguyên không dám hỏi thẳng Dương Tử.

— Nó đi Trường Kỳ rồi.

— Thế à? Trường Kỳ đẹp lắm chứ! Thế... Thế còn cô Dương Tử đâu? Đi theo Xá rồi hử bác?

Bắc Nguyên đỏ mặt khi nói đến tên Dương Tử.

Lớp cửa kính bên ngoài bị hơi nước vẩn đục. Hạ Chi nhìn Nguyên, nàng không biết tại sao mình cứ bị lôi cuốn.

— Bác không dùng một ly?

— Không được, tôi mà uống sẽ đỏ mặt ngay.

Có tiếng động ngoài cửa.

—Ồ chào anh!

Dương Tử xuất hiện trước phòng khách nàng có vẻ trẻ lạ.

— Anh mới đến đây à?

— Vâng. Khoảng mười lăm phút.

Hạ Chi sực nhớ ra, mình quên mất việc gọi giầy nói cho Dương Tử.

— Anh hẹn mừng hai, thế mà sao đến hôm nay mới

lại?

— Xin lỗi Dương Tử, thật ra hôm ấy bão tuyết lớn quá, tôi bị cảm, thành ra không đến được.

Bắc Nguyên vừa nói vừa đưa mắt say đắm nhìn Dương Tử.

Hạ Chi cảm thấy như bị bỏ rơi, khó chịu:

— Bây giờ khoẻ hoàn toàn rồi chứ cậu Nguyên?

— Vâng, thưa bác.

Dương Tử nhìn mặt Nguyên:

— Anh uống rượu phải không?

— Vâng, uống một tí thôi.

Bắc Nguyên phân bua, nhìn Dương Tử ái ngại. Hạ Chi dùng que khơi lửa lo sưởi nói:

— Hai người có vẻ vui quá nhỉ?

— Vâng - Bắc Nguyên ngượng ngùng cúi đầu xuống -
Lúc trước chúng cháu cứ giận nhau luôn vì hiểu lầm, nhưng bây giờ thì hết rồi.

— Thế à? Hối lắm lắm rồi chứ?

Hạ Chi liếc nhanh về phía Nguyên và Dương Tử với nụ cười châm biếm. Nguyên thắc mắc:

— Bác nói gì cháu không hiểu?

— Cậu dùng tiếng hết hiểu lắm không đúng, phải nói

là cả hai đã biết che dấu nhau thì hơn.

Câu nói của Hạ Chi đầy gai, Nguyên mở to mắt.

— Che dấu nhau? Tội cháu có gì đâu phải che dấu chứ?

Hạ Chi muốn gây nghi ngờ cho Dương Tử trước, nàng nói:

— Tôi nghe thằng Xá bảo cậu có nhiều bạn gái lắm phải không? Nhưng Dương Tử phản ứng ngay:

— Mẹ, chuyện đời tư của anh ấy mẹ nói làm gì kỳ quá, lúc trước con đã bị mẹ gây hiểu lầm Nguyên bằng mấy bức ảnh, con xin lỗi anh Nguyên hết sức mới được.

Con giận vì thẹn bốc lên trong tim Hạ Chi, nàng quắc mắt nhìn Dương Tử. Mi là con kẻ sát nhân, ta chưa hề vạch mặt ra đã lên mặt dạy đời. Được rồi...

— Cháu thấy... Hình như bác có vẻ không chấp nhận sự gần nhau của hai cháu lắm.

Bác Nguyên cố gắng bình tĩnh nói - Tại sao bác muốn hai cháu phải xa nhau chứ?

Hạ Chi như bị khơi đúng tim đen, vừa thẹn vừa giận::

— Cậu muốn tôi nói rõ nguyên do à?

— Vâng, nếu không có gì trở ngại...

— Có chứ.

Hạ Chi vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Dương Tử. Nhưng Bắc Nguyên chẳng để ý tiếp:

— Nếu bác còn giận cháu về chuyện cháu bỏ ngang lúc ở quán cà phê thì cháu xin lỗi, còn nếu vì khuyết điểm khác thì cứ nói ra, cháu nguyện sẽ sửa đổi ngay.

Thế này thì hẳn yêu Dương Tử đậm rồi. Hạ Chi nghĩ. Nhưng Nguyên chưa biết được sự thật, nếu biết hẳn sẽ bỏ rơi Dương Tử ngay. Được rồi... Chúng mày muốn nói thì bà nói... Tại chúng mày chứ chẳng phải tại bà nhé.

— Trở ngại ở đây là về phía Dương Tử chứ không phải cậu.

Bắc Nguyên nhìn sang Dương Tử nhú mày:

— Dương Tử?

— Chuyện gì mẹ cứ nói đi!

Dương Tử bình tĩnh nói, Hạ Chi nhoen miệng:

— Nói à! Nói tôi sợ cậu Nguyên nghe xong sẽ bỏ chạy mất chứ!

Bắc Nguyên sự câu nói của Hạ Chi sẽ làm Dương Tử buồn, nên nói:

— Chuyện gì bác cứ nói đi, cháu sẽ không chạy mất đâu, cháu nghĩ những điều mình biết về Dương Tử đủ

rồi.

Hạ Chi cười lớn:

— Đây thấy không, chưa chi cậu đã không dám nghe rồi.

— Cháu không phải sợ, nhưng nếu bác không thích nói thì thôi.

— Nhưng thấy cậu không biết gì hết, tôi thấy tội cho cậu quá?

— Tội cho tôi à? Không sao đâu, vì đó đối với tôi chẳng thành vấn đề.

Dương Tử đứng yên lặng nãy giờ, quyết định:

— Mẹ cứ nói đi, nếu sự thật đó sẽ mang lại sự bất hạnh cho anh Nguyên, con sẵn sàng xa anh.

— Thật à? - Hạ Chi nhìn vào mắt Dương Tử chẳng chút ngượng ngùng - Cô sẵn sàng nghe sự thật về cô chứ?

— Vâng, mẹ cứ tự nhiên.

Linh tính khiến Bắc Nguyên thấy lo lắng, chàng chen vào:

— Thôi bác, bỏ qua đi.

— Mẹ cứ nói, con muốn nghe!

Câu nói khẳng khái của Dương Tử như dầu đổ lửa.

— Thế à? Cậu Nguyên, cậu biết Dương Tử là con của ai không? Nó chính là con của kẻ đã giết chết bé Lệ, em thằng Xá!

Bác Nguyên giận dữ đứng dậy.

— Bác! Bác đừng nói bậy.

Nhưng Dương Tử chỉ nhíu mày, nàng yên lặng. Cái yên lặng của bầu trời trước cơn mưa đổ. Hạ Chi lập lại.

— Dương Tử là con kẻ giết bé Lệ đó, tôi không gạt cậu đâu.

Có tiếng nấc của Dương Tử, Bắc Nguyên chạy nhanh tới trước mặt người yêu.

— Nói dối đó em!

Mắt Hạ Chi toé lửa.

— Tôi không hề nói dối!

Bác Nguyên vòng tay sang vai Dương Tử trừng mắt nhìn Hạ Chi.

— Vậy thì bác trưng bằng cứ ra xem.

— Bằng cứ à? Đây!

Hạ Chi trải trang báo cũ trước mặt:

— Tờ báo này là tờ báo lúc bé Lệ bị chết mấy hôm. Thủ phạm Thạch Thổ Thủy là cha của Dương Tử.

Bác Nguyên cầm tờ báo lên đọc tỉ mỉ xong nhìn thẳng

vào mắt Hạ Chi.

— Trang báo này chẳng chứng minh được gì cả, có chỗ nào bảo Dương Tử là con gái của Thạch Thổ Thủy đâu?

Hạ Chi chẳng lộ vẻ bối rối tiếp:

— Lúc bấy giờ Dương Tử mới hơn tháng, được đưa đến cô nhi viện của bác sĩ Cao Mộc. Tôi muốn tìm một đứa con nuôi để coi đây như là một thể thân của bé Lệ, không ngờ Cao Mộc lại đưa nó đến.

Bác Nguyên lắc đầu.

— Bác nói chuyện nghe buồn cười quá!

— Buồn cười chỗ nào?

— Bác chưa đưa ra được chứng cứ xác thực chứng tỏ Dương Tử là con của ông Thạch Thổ Thủy!

Bên ngoài trời đã sụp tối, gian phòng với ánh sáng mờ mờ còn thật nặng. Bác Nguyên tự ý bật đèn lên. Trong khi Hạ Chi nghiêng răng.

— Cậu không tin thì thôi, có điều tôi chẳng ngờ... Tôi đã phải ôm ấp con kẻ giết con tôi trong bao nhiêu năm trời, lúc hay ra thì đã muộn, nó đã lớn.

Bác Nguyên đã lấy lại bình tĩnh.

— Nhưng tại sao bác sĩ Mộc lại đưa con kẻ giết con

bác cho bác nuôi chứ? Làm gì có chuyện vô lý như vậy?

— Đó là lỗi tại ông Tạo, ông ấy ngỏ ý với bác sĩ Mộc bảo muốn nuôi con của thủ phạm.

— Bác trai lừa bác? Làm gì có chuyện như thế?

Hạ Chi cứng mồm, Bắc Nguyên tiếp.

— Giả sử như chuyện đó có thật đi, thì cũng chưa chắc Dương Tử là con của kẻ đã giết con bác, rồi ông Cao Mộc tráo đứa khác thì sao? Không có bằng chứng cụ thể thì chẳng tin được.

Bắc Nguyên quay sang Dương Tử.

— Phải không em?

Nhưng Dương Tử như kẻ thất thần, nàng chỉ trơ mắt nhìn mẹ.

Hạ Chi chẳng chịu kém, cười nhạt.

— Cậu đòi có bằng chứng à? Thế cậu có thể cho tôi thấy bằng chứng, chứng tỏ cậu là con ruột của cha mẹ cậu không chứ?

Bắc Nguyên yên lặng, bối rối. Hạ Chi đắc ý cười to.

— Đấy, cũng như cậu đã tin cha mẹ cậu, thì chúng tôi cũng có thể tin tưởng bác sĩ Mộc chứ? Ông ấy là bạn thân của ông Tạo, trực tính và đàng hoàng không lẽ lại

đi lừa dối chúng tôi sao?

Bắc Nguyên nhếch môi:

— Điều bác vừa nói càng buồn cười hơn nữa. Không lẽ trực tính và đứng đắn là không biết nói dối sao?

Hạ Chi yên lặng, Bắc Nguyên tiếp:

— Tôi phải làm sáng tỏ vụ này, tôi sẽ đến Cháp Quang tìm bác sĩ Cao Mộc để biết rõ sự thật.

— Cậu cứ tự nhiên. Hạ Chi thách thức. Có điều tôi đoán chắc là tôi không làm.

Dương Tử lão đảo trong tay Nguyên, khiến Nguyên phải trấn an.

— Đừng, hãy bình tĩnh Dương Tử!

Dương Tử ngoan ngoãn gật đầu, mặt tái xám. Bắc Nguyên nhìn thẳng vào mắt Hạ Chi.

— Dù sự thật nếu Dương Tử đúng là con của ông Thạch Thổ Thủy tôi cũng chấp nhận, tôi không đi đâu cả. Dương Tử chẳng có một chút trách nhiệm nào trong cái chết của con gái bác cả.

Dương Tử nghe người yêu nói xúc động vô cùng. Nàng thấy như màn đêm đang vây chặt lấy nàng.

— Cố bình tĩnh, Dương Tử. Em hãy tin rằng em chẳng phải là con kẻ giết người, họ thù em họ muốn nói

như vậy.

— Vâng.

— Gắng bình tĩnh em nhé!

— Dạ.

Dương Tử dạ một cách yếu ớt. Cây cỏ thụ ngày nào đã biến thành liễu trước cơn bão động. Bây giờ nàng mới hiểu. Tại sao lúc lên bảy. Hạ Chi nữ xiết cổ nàng, năm đầu xong trung học, bài diễn văn biến thành giấy trắng. Nàng chậm rãi bước tới, Hạ Chi sợ hãi giật lùi nhìn nàng với đôi mắt khiếp đảm của kẻ phạm tội, rồi quay lại chạy nhanh vào trong.

Còn lại hai người trong phòng, Bắc Nguyên xoa nhẹ vai Dương Tử trấn an.

— Em đừng buồn vì những lời nói nhảm của bà ấy, rồi anh sẽ mang đến sự thật.

Dương Tử yên lặng bước tới bàn, nâng trang báo cũ lên, hàng chữ to vạch mực đỏ sậm nét đập mạnh vào mắt.

... “Con của thủ phạm (mới sinh được hơn tháng) đã được viện mồ côi mang về nuôi dưỡng ...

Bắc Nguyên kéo tờ báo vứt sang nơi khác, chàng nắm lấy tay người yêu xiết mạnh:

— Dương Tử, đừng đọc nữa, mai anh ghé Cháp Quang chuyện sẽ sáng tỏ.

Dương Tử yếu đuối.

— Cảm ơn anh, em chẳng sao cả.

— Chẳng sao nghĩa là sao? Dương Tử em không phải thuộc loại nhanh nước mắt như vậy, em gắng bình tĩnh.

— Vâng.

Dương Tử quay sang Nguyên. Đôi mắt ngập đầy tin yêu ngày nào đã mất. Đó là hai hố thẳm đầy băng giá.

— Đừng! Dương Tử, em nên biết em chẳng phải là con kẻ giết người, đừng bi quan tin lời bà ấy, bà ta nói dối đấy!

Dương Tử cười buồn:

— Anh đừng lo, đối với em dù có phải là con kẻ giết người không vấn đề.

— Đừng nói vậy, Dương Tử.

Bắc Nguyên chợt thấy sợ. Dương Tử đang nghĩ gì? Đồng hồ gõ bốn tiếng. Nguyên vẫn không dám bỏ Dương Tử ở lại một mình.

— Đi em, chúng ta ra phố uống cà phê. Đừng nhớ đến những lời mẹ em ban nãy nữa!

Dương Tử lắc đầu:

— Em chẳng đi đâu hết.

— Nhưng mà em...

Bắc Nguyên ngập ngừng, chàng không dám nói thêm câu tiếp. Dương Tử dám tự sát lắm, nếu không cố an ủi nàng.

Độc thật! Nguyên nghĩ. Càng nghĩ càng thấy giận Hạ Chi. Khốn nạn quá! Xoay gương mặt người yêu đối diện với mình, Nguyên nhìn thẳng vào đôi mắt bơ vơ, đôi môi run rẩy một cách tội nghiệp. Cúi đầu xuống... Nhưng rồi chàng chẳng đành lòng hôn người yêu, khi trái tim nàng đang tan vỡ.

Suốt mùa nghỉ lạnh, ba bữa cơm trong ngày đều được Dương Tử lo, nhưng hôm nay đã quá năm giờ mà chẳng thấy Dương Tử ra khỏi phòng.

Hạ Chi chưa nguôi cơn giận, nàng tưởng đâu chỉ cần nghe bảo Dương Tử là con kẻ sát nhân là Bắc Nguyên sẽ rút lui ngay không ngờ hắn lại lì lợm thách thức nàng. Được rồi, mi chẳng tin cứ đi điều tra, sự thật bao giờ cũng là sự thật!

Lúc rút lui về phòng, Hạ Chi đã sợ hãi, nhưng chỉ một phút sau nàng bình thần trở lại. Dù sao vấn đề cũng phải sáng tỏ chứ chẳng thể để ỉn ứ mãi được. Bốn giờ hơn

đang nằm trong phòng Hạ Chi nghe thấy những lời to nhỏ an ủi của Nguyên dành cho Dương Tử, nàng cũng nghe cả tiếng giày nện xa dần, nhưng không buồn bước ra.

Có lẽ buổi cơm tối nay không có. Hạ Chi nghĩ đến Tạo, lo lắng. Nàng phủ màn cửa sổ xuống xong bước về nhà bếp.

Cơm làm xong vẫn không thấy Dương Tử xuống. Không lẽ đợi ta mời nữa sao? Hạ Chi vừa so đĩa cho Tạo vừa nghĩ:

— Dương Tử đâu rồi!

Tạo ngồi vào bàn cơm hỏi.

— Ai biết, có lẽ hờn giận nữa nên trốn trong phòng rồi.

Hạ Chi thản nhiên nói, Tạo bất an đứng dậy.

— Dương Tử đâu hề như vậy, để tôi đi xem.

Nhưng Hạ Chi đã ngăn lại.

— Anh cứ dùng cơm đi, để em!

Bước lên cầu thang nhìn về phía phòng Dương Tử, vẫn còn trông thấy ánh đèn hắt ra, Hạ Chi chưa bước đến cửa đã quay trở lại, làm ra vẻ thật tự nhiên, nói:

— Nó ngủ rồi.

Tạo gấp miếng cá bỏ vào chén quay sang Hạ Chi.

— Không có Dương Tử ăn không vui. Nghe nói thằng Xá bao giờ về không?

Hạ Chi bước tới giờ lịch, nàng sợ Xá về bất chợt nguy hiểm.

— Nó bảo đến hai mươi mới về.

— Hôm nay mười bốn rồi, còn có mấy ngày nữa.

Khỏi Tạo vừa ăn vừa nói, ông không ngờ bão tố mới xảy ra trong nhà.

39. DI CHÚC

Kính thưa cha mẹ.

Mười mấy năm trời sống nhờ ơn nuôi dưỡng của cha mẹ, con chưa kịp đáp đền thì đã chết, thật có lỗi. Con không ngờ con lại có can đảm tự tử thế này.

Cha có nhớ là cách đây không lâu con đã nói. Con rất khát sống và có ai muốn giết con thì con cũng gắng chống trả để được sống. Không ngờ bây giờ con lại tìm đến cái chết. Con người dễ thay đổi quá phải không cha!

Con vẫn biết tự sát là chuyện quấy, dù có gặp bất cứ một nguyên nhân tàn khốc nào, ta cũng không nên tự sát. Nhưng không hiểu sao, con vẫn không kiềm được tình cảm mình. Và cảm giác đầu tiên nhận được sau quyết định là con nhận thấy mình thật bình thản.

Nhớ năm lên lớp năm, khi nghe người ta bảo con là con nuôi, con vẫn không lấy đó làm buồn, con cũng không buông thả để mình hư hỏng mà cố gắng sống, sống với ý nguyện sẽ đáp đền ơn nuôi dưỡng của cha mẹ.

Năm đầu xong Trung học, bài diễn văn đột ngột biến thành giấy trắng, con đã ngơ ngác và buồn mẹ (Xin lỗi mẹ về cách xưng hô cuối cùng). Nhưng con đã giữ vững được tim mình. Ta sẽ cố gắng sống và thực hiện đúng lý tưởng sống của mình dù có gặp bão tố thế nào. Sẽ không khổ khi bị đưa vào thế khổ, không phiền khi phải sống với phiền. Vì nếu buông xuôi, đời sẽ vỡ nát mà còn bị người cười chê.

Do đó, cha đã thấy con cố gắng hết mình để lúc nào người chung quanh cũng tưởng rằng đời con hồn nhiên và đầy sức sống.

Nhưng, sự cố gắng đó đã sụp đổ hoàn toàn. Ngay sau khi biết rõ mình là con kẻ đã giết chị Lệ con ruột của cha mẹ. Con mới hiểu hết những hành động tàn khốc của mẹ đối với con. Có điều, con không hận mẹ đâu, bao nhiêu năm mẹ đã khổ vì con, đền bù được tất cả rồi. Con hiểu và thông cảm cho mẹ, ít ra mẹ đã ngay tình nuôi con lớn.

Rồi con thấy mẹ thật vĩ đại, mẹ chịu đựng giỏi thật, làm gì có người có đủ can đảm nuôi con kẻ thù của mình, hay ít ra sống với nó ròng rã suốt hai mươi năm trời mà không thù hận chứ?

Cha mẹ biết không, trước khi chết, nghĩ đến công lao dưỡng dục của cha mẹ con đã chảy nước mắt thật nhiều. Con đã hổ thẹn vì chưa làm sao trả ơn cho cha mẹ.

Trước kia con là một thứ cổ thụ, dù có bị giông bão thế nào, con cũng cố kềm hãm để không bị lay chuyển, nhưng khi biết rõ cha ruột của mình là người đã giết chị Lệ, thì cây cổ thụ kia cũng sụp đổ theo?

Cha biết con không phải là kẻ yếu hèn chứ? Nếu Đời con không gặp cơn bão quá to kia mà chỉ gặp những trắc ẩn như nghèo, đói rách... thì có lẽ con vẫn sống, vì với con đó là ý thức ngoại lai, hoàn cảnh chung quanh ta còn có thể thay đổi được. Nhưng khi biết rõ trong cơ thể mình đang luân lưu giòng máu phạm tội, thì ngọn đèn hy vọng cũng chợt tắt. Bây giờ con mới biết rằng mình đã lầm lẫn, cứ tưởng mình rực rỡ như tia nắng, không ngờ trước mắt mẹ, con chỉ là một thứ tội đồ xấu xa.

Giữa trái tim của mỗi người trưởng thành, của những người đã có ý thức thì bao giờ cũng có một băng điểm, máu sẽ sẵn sàng đông lại hay tan rã tùy theo băng điểm đó. Băng điểm trong con là "Mi là con kẻ giết người". Và bây giờ máu con đang đông lại đây, con không có quyền

ngẩng mặt lên nhìn thiên hạ.

Con biết mình vẫn có quyền sống, nhưng phải trơ mặt ra, nhưng rất tiếc con không thể làm chuyện đó được, vì tất cả sức sống trong người con đang đông lại.

Hãy tha thứ cho con, cho cha ruột con nhé? Đây là tiếng van xin đầu tiên và cuối cùng của một đời người.

Cầu chúc cha mẹ ở lại được nhiều hạnh phúc. Nếu có thể, con sẽ cố gắng phò hộ cha mẹ. Bây giờ con tự sát đây. Tự sát bằng những viên thuốc ngủ bên giường suối mà cha ruột con đã giết chị Lệ ngày nào.

Tôi qua, tuyệt không còn rơi nữa, tuy trời còn lạnh nhưng buổi sáng sẽ đẹp. Không hiểu tự sát trong buổi sáng như thế này con có làm cho buổi sáng bị hoen ố chẳng?

Dương Tử

"Anh Nguyên.

Thật ra em chẳng ngờ duyên phận chúng ta lại ngắn ngủi thế này. Em rất tiếc nhưng cũng rất sung sướng vì anh đã quá tốt với em, anh đã cho em một khoảng đời hạnh phúc, dù nó quá ngắn.

Em biết anh yêu em, nhưng em không làm sao đủ can đảm sống được anh ạ.

Lúc nghe mẹ nói “Mày là con gái kẻ sát nhân” thì em như kẻ tỉnh giấc sau cơn mơ dài. Nhìn xuống thân thấy dòng máu tội lỗi em tự nhủ: Mi là kẻ không xứng đáng với lòng tin yêu của chàng.

Anh Nguyên. Bây giờ thì dù có biết em là con của ai cũng vô ích rồi, Nếu không phải là con của kẻ giết người trực tiếp thì em cũng là một đứa bé xuất thân từ một viện mồ côi, cha mẹ em chắc chắn cũng không có gì là vinh quang cả.

Anh cũng biết, em là một đứa con gái cao ngạo, lý tưởng. Lúc nào cũng nghĩ mình tinh khiết thì làm sao có thể chịu đựng được sự thật chứ?

Thôi thì chết vậy.

Xin vĩnh biệt anh! Anh Nguyên! Cầu chúc anh gặp nhiều hạnh phúc.

Vĩnh biệt!

Dương Tử

Anh Xá

Người em muốn trông mặt lần cuối bây giờ là anh. Em khao khát được trông thấy anh lắm, vì bây giờ thì em mới hiểu, người đáng để em kính trọng nhất là ai rồi.

Anh! Em sắp chết đây! Hãy tha thứ cho em nhé.

Dương Tử

Tái bút.

Cho em gửi lời thăm dì Thăng, nhớ đừng cho dì ấy biết, dì Thăng mà hay chắc em sẽ bị đánh đòn mất.

Cũng đừng trách mẹ anh nhé. Nhờ mẹ, em mới biết được sự thật, thà như vậy còn hơn chẳng biết gì về mình đau khổ hơn.

Vĩnh biệt anh!

Viết xong ba bức thư Dương Tử bỏ tất cả vào hộp bàn. Gian phòng yên lặng. Mặc áo pull đen, quần tây dài, thêm một chiếc áo dày xong bước ra ngoài. Dương Tử cũng không hiểu sao một người sắp chết như mình lại thích mặc nhiều như thế. Phải chăng để được chết trong sự ấm cúng.

40. ĐÂU LÀ SỰ THẬT

Tuyết không nhiều như Dương Tử đã tưởng, nhưng cũng ngập gối, trên đường mòn từng bước chậm rãi tiến về cái chết. Chung quanh thật êm, êm đến mức Dương Tử nghe cả hơi thở của chính mình. Mồ hôi vã như tắm nằng tựa một gốc cây ngồi xuống nghỉ.

Tuy thân nóng nhưng tay chân lạnh, băng qua bên kia rừng thông là bờ đê. Từ đó nhìn xuống lần cuối đoạn đường đã qua để vĩnh biệt, Dương Tử lại tiếp tục bước.

Trời sắp sáng, nếu chẳng nhanh, người nhà đến kịp thì nguy. Dương Tử nhanh chân. Khi băng qua khu rừng tòng Germany, gió thổi mạnh làm tốc lên những cánh quạ đen chết gục trong tuyết, Dương Tử bàng hoàng.

Cái chết giữa ta và những con quạ này khác nhau thế nào? Dương Tử nhớ đến một câu trong sách nào đó, nàng đã đọc. Tất cả sinh vật khi nằm xuống đều như nhau, nàng rừng mình. Chắc không phải như vậy. Dương Tử nghĩ. Con người hơn sinh vật có ký ức, quá khứ. Lúc chết ký ức đó sẽ mang theo. Nhưng có tồn tại

không hay chỉ là một thân xác lạnh?

Dương Tử nghĩ đến Xá. Anh Xá biết rõ nơi xuất thân của ta mà vẫn tốt, vẫn yêu chuộng. Nàng xúc động, phải chi có anh ấy ở đây cho ta nhìn mặt lần cuối cùng.

Bước qua xác quạ, băng qua khu rừng tòng Đức. Dương Tử nhớ lại cuộc chơi đuổi nhau giữa mình và Xá. Lúc bấy giờ là ta đang yêu Bắc Nguyên. Chắc anh Xá buồn lắm, chỉ có mấy giây ngắn ngủi sau cùng mà ký ức ở đâu trở về nhiều quá. Dương Tử ra khỏi rừng. Dòng suối Mỹ Anh với nước xanh hiện rõ trước mắt. Băng đóng thật dày hai bên bờ Dương Tử chậm rãi bước đến chỗ bé Lệ đã chết, nàng ngồi xuống. Nắng sớm của một ngày mới bắt đầu chói chang trên tóc. Chung quanh chỉ có tuyết với tuyết, cảnh thật êm và thật đẹp. Không ngờ ta lại được chết trong một khung cảnh tuyết vời thế này. Dương Tử nghĩ.

Nàng bóc một bụm tuyết trắng, xong trút ống thuốc ngủ vào trong miệng. Không hiểu ta sẽ phải đau đón đến bao giờ mới chết? Nếu sự đau đón kia có thể xóa tan được tội ác thì cũng là một điều ta an tâm. Chết rồi có còn đau khổ nữa không? Dương Tử bắn khoăn rồi nằm dài xuống tuyết.

Xá vừa xuống xe hỏa, đã gọi taxi chạy nhanh về nhà. Hai bên dãy phố im lìm kín cửa. Sự ngưng động sinh hoạt làm Xá lo lắng. Hôm nay là ngày gì thế? Nhìn lá quốc kỳ trên nóc phố và xem lại ngày, Xá chợt nhớ ra. Ô. Đúng rồi, hôm nay là Lễ Trưởng Thành, lễ của người lớn... và lại bây giờ hãy còn sớm, mới bảy giờ hơn thôi.

Nhưng tại sao ta lại vội vã đáp xe về thế này? Xá không hiểu tại sao mình lại hành động như vậy? Hôm qua từ Trường Kỳ đáp tàu qua Cháp Quang định đến đây ở mấy hôm tuy Ký Túc Xá không còn tên nào ở lại, nhưng còn bệnh viện? Nơi có những đứa bạn chàng đang trực, kiếm thêm tiền. Vừa đến Cháp Quang mới chớp mắt là Xá thấy tim đập mạnh một cách khó chịu? Cái gì đây? Xá nghĩ đến một thứ linh tính báo trước điều phiến muộn.

Chàng định gọi điện thoại. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thôi.

Phải về nhà gấp! Xá quyết định và chàng đã về Khởi Xuyên giữa khi thành phố còn ngái ngủ, giữa lúc bác tài xế Taxi còn ngật ngờ luyến tiếc giấc mộng chưa rời.

Hôm nay lễ, chắc chẳng còn ai thức trước tám giờ đâu. Còn Dương Tử? Nghĩ đến Dương Tử là Xá thấy âm lại. Hôm nay phải đích thân trao nhẫn cho Dương Tử.

Xá nghĩ, dù Dương Tử có thể nào, ta vẫn cho nàng... Cho nàng một món quà... Coi như một món quà bình thường.

Xá lấy hộp đựng nhẫn ra khỏi xách tay bỏ vào túi áo.

Bác Nguyên tốt thật. Xá nghĩ. Biết Dương Tử là em nuôi ta mà hắn vẫn yêu, như vậy dù có biết rõ thân thể Dương Tử chắc hắn cũng không đổi ý. Con người hắn đáng nể và đáng để ta trọng.

Nếu Bác Nguyên thật lòng yêu Dương Tử, ta cũng nên giúp đỡ hắn. Xá quyết định. Những ngày xa gia đình khiến trái tim Xá thay đổi lớn. Đã tự hứa và cố gắng đền bù hạnh phúc thật nhiều cho Dương Tử sao ta vẫn làm khổ nàng thế? Lúc ở Trường Kỳ, Xá nghĩ về những hành động nông nổi của mình mà tự thẹn. Nếu thật Bác Nguyên mang lại được hạnh phúc cho Dương Tử ta cũng nên... hy sinh.

Xuống xe, nhìn ngôi nhà im lìm. Xá rùng mình, cửa sau mở hé, nhưng trong nhà chẳng thấy ai thức, lò sưởi bật bùng với ngọn lửa than đêm.

Cởi áo ngoài, Xá bước về phía phòng cha mẹ.

— Ba mẹ ơi, con về rồi này.

— Xá về rồi đấy à? Tiếng Hạ Chi - Sao lại về sớm thế,

mới tám giờ, vào đây.

Xá mở cửa bước vào, mẹ đang ngồi, trong khi cha vẫn còn nằm trên giường.

— Làm gì về sớm thế?

Khởi Tạo hỏi, Xá bước ra ngoài.

— Con mang nhiều quà về lắm.

Tiếng Hạ Chi hỏi vọng ra.

— Chơi có vui không?

Xá không trả lời thẳng.

— Ngoại lúc này gầy hơn trước nhiều.

Chàng bước về phía phòng của Dương Tử.

— Dương Tử ơi, anh về rồi này.

Không có tiếng trả lời.

— Dương Tử.

Cũng không có tiếng đáp. Ngủ gì say thế. Xá bực mình gọi to.

— Dương Tử.

Yên lặng, cái yên lặng đáng sợ, Xá rùng mình, chàng đẩy cửa, cửa không khóa, chứng tỏ Dương Tử đã ra ngoài. Trong phòng vật dụng thật ngăn nắp. Dương Tử đi đâu? Xá nhìn về phía bàn, ba phong thư màu trắng đập vào mắt chàng. Một bức gửi cha mẹ, một bức cho

Nguyên và một bức cho chàng.

Xá hồi hộp mở nhanh thư.

"... Em chết đi thật có lỗi với anh... "

Câu nói như một lưỡi dao xuyên thấu tim Xá.

— Trời! Trời ơi... Dương Tử... Dương Tử nó...

Xá hét to chạy ra hành lang.

— Cái gì?

Tạo vừa mặc áo vừa hỏi.

— Dương Tử nó tự tử rồi.

Khởi Tạo bàng hoàng chạy nhanh về phía phòng Dương Tử, chàng tưởng là Dương Tử đang nằm trong phòng, Hạ Chi tái mặt chạy theo sau. Xá nhìn người muốn xỉu.

— Xá, Xá hãy bình tĩnh. Khởi Tạo cho Xá một bộp tai để cậu con trai hoàn hồn, xong ông chạy về phía máy nói.

— Tôi là Bác sĩ Tạo đây. Giám đốc bệnh viện... Vâng, xin cho ngay hai cô y tá, mang đủ tất cả dụng cụ rửa ruột, thuốc giải độc đến nhà tôi nhanh lên...

— Có thể sống được không cha?

Xá nhìn gương mặt trắng bệch của cô em gái, nghẹn ngào hỏi.

Khởi Tạo bồi rối.

— Nếu biết ngay từ khi nó uống thì....

Xe bệnh viện đã đến, rửa ruột xong cho Dương Tử thì đồng hồ chỉ tám giờ bốn mươi phút. Chưa hơn hai tiếng đồng hồ, vẫn còn hy vọng, Tạo đặt tay lên mạch con dò.

— Có hy vọng không cha?

— Tim thì chưa bị ảnh hưởng, nhưng...

Tạo mím môi chẳng nói tiếp. Hai cô y tá ngồi dưới chân Dương Tử sẵn sàng đợi lệnh của Tạo.

Cửa mở. Hạ Chi bước vào, phía sau là Tử Thăng, Xá quắc mắt nhìn mẹ Hạ Chi trốn lánh. Tử Thăng bước về phía Dương Tử, yên lặng nhìn đứa con gái mình yêu như con ruột mà quặn đau.

— Có di chúc để lại không?

Tạo ngập ngừng một chút, rồi đưa bức thư Dương Tử gửi cho vợ chồng chàng trao cho Tử Thăng. Những dòng chữ nhảy múa trước mặt làm tuôn trào những giọt lệ nóng. Xá bàng hoàng, chàng không dám nhìn, cúi đầu xuống.

Bên ngoài chợt có tiếng ồn ào.

— Cái gì? Uống thuốc tự vẫn rồi à?

— ....

Giọng nói của Cao Mộc, Tào và Hạ Chi ngắt nhanh đầu lên, cửa bị xô mạnh.

Dáng dấp to lớn của Cao Mộc choán gần hết cửa. Khởi Tào thu người tại hồ thẹn. Sự yên lặng nặng nề rồi cũng trôi qua với tiếng nói của Cao Mộc.

— Xin lỗi mọi người, lỗi tại tôi cả.

Đi sau Cao Mộc là Bắc Nguyên, vừa ngồi xuống cạnh giường Dương Tử là Bắc Nguyên móc tấm hình trong túi ra đưa trước mặt nàng.

— Dương Tử, anh đoán đâu có sai, em thấy không, đây là hình cha mẹ ruột em đây.

Mắt Dương Tử vẫn nhắm kín, nàng không biết gì cả, trong khi mọi người chung quanh bàng hoàng. Tào và Xá mở to mắt. Trong hình, người đàn bà trên ba mươi có gương mặt giống tạc Dương Tử mặc kimono đứng cạnh một thanh niên trẻ đẹp, đẹp trai.

— Tất cả lỗi tại tôi cả. Cao Mộc lập lại. Dương Tử uống thuốc tự vận từ bao giờ thế?

— Không biết, có lẽ lúc mờ sáng.

— Đường tiểu thế nào?

— Không được thông.

Cao Mộc đặt tay lên mạch Dương Tử.

— May quá vẫn còn nhảy đều.

— Nhảy thì còn nhảy, tim vẫn tốt nhưng...

Đôi với Tạo bức ảnh kia bây giờ vô nghĩa chỉ có mạng sống của Dương Tử.

— Rửa ruột từ bao giờ thế?

— Tám giờ bốn mươi phút.

Cao Mộc đưa đồng hồ lên xem. Mười hai giờ rưỡi.

— Ngủ suốt bốn giờ mà vẫn chưa tỉnh?

— Ừ.

Tạo nặng giọng, Cao Mộc lấy bức hình trên tay Bắc Nguyên để trước mặt Tạo.

— Anh còn nhớ đây là ai không?

— Trông quen quá...

— Hẳn là Chung Quan Phu, lúc xưa học bên ban vật lý đó.

— À nhớ ra rồi!

Chung Quang Phu tuy không học cùng ngành với Tạo, nhưng rất nổi danh. Hắn đã lấy chủ nhà trọ là Huệ Tử. Chồng của Huệ Tử lúc bấy giờ được coi như mất tích sau cuộc viễn chinh. Không ngờ lấy nhau chẳng bao lâu. Huệ Tử hay tin chồng trở về và lúc bấy giờ lại có thai, nên phải tìm đến Cao Mộc nhờ vả. Phá thai tội rất

nặng. Cao Mộc không muốn và đã gởi Huệ Tử ở bệnh viện một người quen. Đứa con... Không ngờ đứa con đó lại là Dương Tử.

Chung Quang Phu lúc đầu định nuôi con, nhưng chẳng may trước khi đứa con chào đời, chàng đã mang bệnh tim mà mất. Không còn cách nào hơn Huệ Tử phải trao con cho Cô Nhi viện.

— Lúc nghe cậu muốn có một đứa con gái, cậu lại muốn nuôi con kẻ thù để thực hiện phương châm "Hãy yêu lấy kẻ thù của người" mà không để vợ biết. Cậu có nhớ không. Khởi Tạo?

Khởi Tạo yên lặng.

— Tôi tin lời, tôi nghĩ cậu là một người quân tử, cậu sẽ thực hiện được phương châm trên. Nhưng tôi lại nghĩ thêm. Với một người có ý nghĩ cao cả như vậy, thì đâu cần phải là con kẻ thù mới được? Mà là con của bất cứ một ai cậu cũng có thể yêu được hết.

Một chút yên lặng trong phòng. Xá đưa mắt nghiêm nghị nhìn cha, trong khi Hạ Chi run rẩy.

— Nói thật, tôi rất thông cảm với chị Tạo với một người dễ mềm lòng như chị ấy mà anh Tạo lại bắt nuôi con kẻ thù thì tàn nhẫn quá!

Tạo không đủ can đảm ngẩng đầu lên.

— Vì vậy, tôi đã tráo đi, thay vì mang con Thạch Thỏ Thủy cho anh Tạo, tôi đã mang Dương Tử đến cho anh chị.

Bác Nguyên chen vào.

— Tại sao bác Tạo lại nghĩ Dương Tử là con của Thạch Thỏ Thủy chứ!

Tạo ấp úng.

— Vì tôi tin bạn.

— Cũng như tôi, tôi đã tin Tạo. Cao Mộc nói - Tôi đã nghĩ rằng chắc chắn cậu sẽ thực hiện được phương châm "Hãy yêu kẻ thù của người"

Sự tin tưởng lẫn nhau đã gây nên bi kịch? Tạo rùng mình. Ta không ngờ cũng như Cao Mộc ta đã... Tạo đưa tay xiết nhẹ Dương Tử, trong khi Hạ Chi xúc động.

— Hãy tha thứ cho mẹ, con!

Tử Thăng bước tới định dìu Hạ Chi ra khỏi phòng, nhưng Hạ Chi như con sam bám chặt vào thành giường khóc lớn.

Tiếng khóc của Hạ Chi như những nhát dao đâm mạnh vào tim Tạo. Xá, Thạch Thỏ Thủy, Cao Mộc, Hạ Chi, Lâm Tịnh Phu, Chung Quang Phu và Huệ Tử đều là

những kẻ có tội, đã đưa Dương Tử vào niềm đau và nỗi chết.

Gian phòng tràn ngập không khí buồn thảm, Cao Mộc thở dài, tiếng thở dài của Mộc như nhắc nhở Tạo nhớ đến bức thư cuối cùng của Dương Tử chàng đưa cho Cao Mộc.

Xá ngại đo mạch tim cho Dương Tử, Tạo gục đầu với hồi hận, Cao Mộc và Nguyên cùng đọc thư.

Chết đi, nhưng Dương Tử chẳng phiền trách một người nào hết, mà chỉ tự trách mình. Tạo bức rức. Phải chi không có chuyện hờn ghen thì đâu có thảm kịch xảy ra như vậy.

— Tội thật.

Cao Mộc thở dài, nhìn Dương Tử nằm bất động trên giường. Giấc ngủ thật bình yên nhưng cũng thật lạ. Chàng đưa tay sờ mạch, hình như yếu hơn lúc nãy nhiều.

— Thuốc trợ tim đâu, mau lên!

Tất cả mọi người bối rối, cô y tá đâm mạnh mũi kim vào thịt, nhưng gương mặt Dương Tử vẫn bình thản như chẳng còn biết cảm xúc. Cao Mộc lo lắng.

— Uống tất cả bao nhiêu viên?

— Có lẽ khoảng trăm viên, nhưng thường ngày nó vẫn hay dùng...

Cao Mộc lắc đầu.

— Thế này thì nguy quá!

Bắc Nguyên trầm giọng trách.

— Phải sáng sớm đi ngay thì đã kịp rồi.

Cao Mộc trầm ngâm.

— Bất cứ người nào ở vào trường hợp của Dương Tử, chắc cũng không làm sao chọn cách nào khác hơn.

Bắc Nguyên không dẫn được cơn giận.

— Nhưng nếu bác gái đừng có thái độ hằn học và tàn nhẫn như ngày qua thì đâu có chuyện này xảy ra.

— Có thể như vậy, nhưng sớm muộn gì Dương Tử cũng khổ...

Cao Mộc vừa nói vừa nghĩ. Chưa hẳn Dương Tử biết được sự thật mà vui sướng hơn. Con một kẻ sát nhân với hậu quả của một mối tình vụng trộm. Đàng nào hơn? Chưa hẳn...

Đến giờ cơm tối, Dương Tử vẫn thêm thiếp. Mọi người ngồi bàn mà chẳng ai buồn cầm đũa.

Ba ngày kế tiếp Dương Tử vẫn chưa tỉnh dậy. Tất cả bối rối. Dù tìm Dương Tử vẫn đập đều nhưng tử thần cứ

như lảng vảng đầu đây. Hạ Chi chẳng ngủ được, nàng khóc đến sưng húp cả mắt. Sự phiền muộn ăn năn vì lầm lẫn hay thất vọng vì sai lầm? Chẳng ai biết Xá đứng thất thần ở cạnh giường. Mọi người đều mệt mỏi, không thể để tình trạng kéo dài. Bắc Nguyên và Cao Mộc bước sang phòng bên tạm nghỉ.

Tạo ngồi bất động bên ghế. Dương Tử! Dương Tử! Hay trở về con! Nhưng Dương Tử vẫn nằm bất động. Tạo thấy bất lực. Làm một bác sĩ lừng danh như ta mà đành bó tay hay sao?

— Không còn hy vọng rồi hở cha?

Xá hỏi, Tạo yên lặng.

Không thấy cha trả lời. Xá móc chiếc nhẫn trong túi ra, những giọt nước mắt của chàng long lanh viên hồng ngọc. Chạm rãi mang vào tay Dương Tử với những tiếng nức. "Bây giờ thì em mới biết người em kính nhất là ai rồi" Lời của Dương Tử trong thư vẫn còn lảng vảng trong đầu Xá.

Trời tối, sự tồn tại của Dương Tử trở nên mong manh. Xá và Hạ Chi mệt mỏi quá thiếp đi. Giấc ngủ đến với Xá chẳng bình yên. Nhiều lúc chàng cảm thấy như có một sức mạnh vô hình nào lay chàng tỉnh dậy. Giật mình trở

lại giường nhìn Dương Tử, thấy em gái vẫn nằm yên, chàng mới yên lòng trở về nơi cũ.

Buổi sáng lại đến. Bắc Nguyên và Cao Mộc có vẻ tỉnh táo sau giấc ngủ dài, chỉ có Khởi Tạo mấy đêm liền không ngủ, ngật ngư bên giường. Tất cả những kiến thức y học có được chàng đã đem sử dụng hết. Bây giờ chỉ còn chờ đợi hoặc bó tay.

Nhiều lúc, nhìn bóng đêm vây chặt quanh mình, chàng tự hỏi.

— Có phải đêm nay chẳng?

Sự sống của Dương Tử như sợi chỉ treo cao trên mảnh. Đêm nay con rời ta chẳng? Vừa hỏi Tạo vừa chảy nước mắt.

Tử Thăng yên lặng làm việc, pha trà, lau mặt cho Dương Tử... chỉ có nàng là bình tĩnh nhất trong những người ngồi quanh.

— Nếu thềm ngủ cứ ngủ, ngủ xong hãy thức dậy nhé, bao nhiêu người đang đau khổ vì con mê của con đây.

Tử Thăng lầm bầm, bàn tay cầm khăn lau mặt của nàng run rẩy.

Cách bốn tiếng đồng hồ một mũi pénicilline ngựa sung phổi được chích vào người Dương Tử. Mỗi lần cô y tá

đâm kim vào thịt Dương Tử tim Tào đập mạnh, chàng nhìn thẳng vào mặt con gái tìm phản ứng nhưng bốn ngày qua vô vọng.

Hôm nay cô y tá vừa mang ống chích vào. Tào lại muốn đứng im, chàng chăm chú nhìn... Trời ơi! Tào muốn thét lên. Chàng vừa nhìn thấy vết nhăn vì đau trên gương mặt con gái.

Có lẽ còn hy vọng! Tào sung sướng bắt mạch cho Dương Tử. Tuy đập yếu nhưng rất đều. Cao Mộc cũng đặt tay vào, chàng nhoẻn miệng cười. Hy vọng tràn lan trên khuôn mặt khổ.

Trời ơi! Cám ơn trời! Tào sung sướng muốn khóc. Dương Tử sẽ sống! Con ta sẽ sống! Bên ngoài tuyết đập mạnh vào kính tựa những âm thanh ròn rã. Có lẽ bão tuyết lại đến.

HẾT

• CHÚ THÍCH •

---

[1] Chuyện xảy ra thời Nhật bị quân đội Mỹ chiếm đóng.

[2] Theo phong tục của Nhật, trẻ con chết vẫn làm giỗ như người lớn.